

Giới thiệu Tôi Có Mắt Âm Dương

Nguyên tác: ấn hình phú hào vượng phu vợ trước

Hán Việt: ấn hình phú hào đích vượng phu tiên thê

Số chương 170

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Xuyên sách, 1v1, chuẩn 3S

Văn án 1

Nữ phụ ác độc trong truyện bởi vì gương mặt có vài phần tương tự như nữ chính nên bị nam chính xem như thể thân. Nhưng bạch nguyệt quang quá chiếu sáng nên nữ phụ thật ra cũng không vót được chỗ tốt nào, nam chính lúc nào cũng mang thái độ ồm ồm, lúc gần lúc xa. Vì quá bức thiết tiếp cận nam chính, nữ phụ quyết định kết hôn với chú ba của hắn - Thẩm Thuật, người có mệnh khắc thê.

Lúc Diệp Tuệ xuyên vào nhân vật nữ phụ này, cô ta đang chuẩn bị ly hôn với Thẩm Thuật. Diệp Tuệ nhìn những hồn ma đang bay, bay, bay ~ nhưng chỉ cần vừa tới gần Thẩm Thuật, chúng sẽ biến mất.

Thẩm Thuật đang chuẩn bị ly hôn, lúc này vừa về đến nhà, vừa mở cửa ra, bà xã đột nhiên ôm lấy đùi anh: “không ly hôn, đánh chết em cũng không ly hôn.”

Thẩm Thuật: “.....”

Người bên ngoài đều đồn rằng Diệp Tuệ vượng phu, từ khi cô gả cho Thẩm Thuật, ma bệnh Thẩm Thuật tránh thoát kiếp nạn sẽ chết vào năm ba mươi tuổi, phé vật Thẩm Thuật trở thành người đàn ông trị giá chục tỷ.

Diệp Tuệ thiếu chút nữa tin cô là người có mệnh vượng phu, thẳng đến khi cô chậm rãi nhận thấy được, ông xã của cô không gì không làm được. Trong nhà càng ngày càng có tiền, lá trà trong hộp để nhâm nhi trong phòng khách là trà cổ có giá trên trời, bình hoa mô phỏng bình hoa thời đường thật ra là hàng chính phẩm...

Cuối cùng, cô phát hiện ông xã Thẩm Thuật nhà cô lại là một tỷ phú ẩn danh cực kì có tiền!

Văn án 2:

Người khô khan không biết gallant như Thẩm Thuật đột nhiên phát hiện bà xã nhỏ hơn anh bảy tuổi đã thay đổi, công nhiên ôm cánh tay anh, lúc ăn cơm luôn tìm cách ngồi sát gần anh, buổi tối trộm chạy đến phòng anh để hôn anh...

(anh đã bỏ não quá nhiều =_

Thẩm Thuật cảm thấy bọn họ cần thiết trở thành vợ chồng thật sự: “Có phải chúng ta nên.....” Tiến thêm một bước xa hơn nữa.

Diệp Tuệ đã không còn cần sợ ma, không cần tiếp tục hút dương khí, không ngừng gặt đầu: “Đúng là nên đến lúc ly hôn rồi.”

Thẩm Thuật: “???”

Tất cả những bóng ma, oán quỷ trong truyện xuất hiện chỉ là cameo có tác dụng hỗ trợ cho thúc đẩy tình cảm của nam và nữ chính. Đầu là những ‘bạn ma’ cực đáng yêu, nội dung không kinh dị, không khủng bố. Chủ yếu hài hước.

Nhân vật chính: Diệp Tuệ, vai phụ: Những nhân vật khác.

Trích đoạn:

“Này cô bé phòng 1404, đừng chiến tranh lạnh với chồng cô như thế. Rủi lắm đến ly hôn thì không tốt đâu!”

Diệp Tuệ lạnh cả người, rõ là lúc vào thang máy cô không nhìn thấy ai trong máy, vậy ai đang nói? Chẳng lẽ cô gặp quỷ?

Diệp Tuệ run rẩy lấy điện thoại di động ra, muốn dùng màn hình điện thoại xem thử động tĩnh sau lưng. cô vừa mở khóa thì bên tai cô có luồng gió lạnh thổi qua, bên cạnh Diệp Tuệ có một cái đầu vươn đến:

“cô bé hiểu ý tôi ghê, tôi thích selfie nhất, giờ cao điện thoại lên một chút như vậy sẽ làm mặt tôi trông gọn gàng hơn.”

“Tay run như vậy làm gì, tối ngày cứ lo giảm béo, đến cái điện thoại cũng cầm không xong.”

Diệp Tuệ run rẩy nhìn theo thanh âm đang làm bầm lằn bầu, thấy một cái tay, đang đỡ một cái đầu của bác gái đã tạo xong tư thế chờ chụp ảnh.

Đừng hỏi cô vì sao bác gái kia lại phải dùng tay đỡ đầu, bởi vì đầu của bà ấy đã bị rơi ra khỏi cổ!

Bác gái tuy nhìn đã già nhưng nhiệt tình không giảm: Chúng ta cùng nói, cheer!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Edit: Nguyệt Lạc Trường An

Diệp Tuệ nghe thấy một giọng nói đang không thể kiềm chế được cơn giận của mình. Vốn là giọng nam trầm dễ nghe nhưng bởi vì tức giận nên giọng nói trở nên cao vút, đang hét vào mặt cô, hoàn toàn không hề có ý định nể mặt cô.

“Rốt cục cô có nghe tôi nói hay không?”

Diệp Tuệ mở mắt, đầy mắt mang theo mờ mịt, một hồi lâu mới mở to mắt lên nhìn, nhưng chỉ do dự vài giây thôi thì sắc mặt người đàn ông kia lại khó nhìn.

"Tôi nói nhiều như thế, sao cô lại không..." Người đàn ông còn muốn quở trách Diệp Tuệ vài câu, không nghĩ tới câu nói đó của hắn lại bị cô cắt ngang.

"nói xong chưa?" sự bình tĩnh của Diệp Tuệ tạo thành sự khác biệt với gã đàn ông đang gầm rú.

Gã đàn ông dường như không ngờ tới mình lại nhận được câu trả lời này, cố gắng nặn ra câu hỏi từ yết hầu: "Cái gì? Diệp Tuệ, cô..."

Chưa nói xong đã bị Diệp Tuệ cắt ngang: "Quá ồn, tôi đau tai quá."

"cô..."

Diệp Tuệ cầm túi lên đứng dậy nói: "không có việc gì thì tôi đi trước nhé." Hành động của cô sạch sẽ lưu loát, hoàn toàn không nhìn thấy gã đàn ông trước mặt đang sa sầm mặt, hẳn chẳng những có chuyện, còn rất tức giận!

Diệp Tuệ cũng không để ý tới, trực tiếp ngoác một chiếc taxi ở ven đường.

"Tiểu thư, đi đâu thế?" Tài xế nhìn Diệp Tuệ vài lần, cảm thấy cô có chút quen mắt.

Diệp Tuệ suy nghĩ một hồi, mọi một địa chỉ từ trong trí nhớ, xe taxi lái thẳng về phía trước, người đàn ông từ trong phòng ăn chạy theo ra thì chỉ còn hít một ngụm khói.

Thế giới rốt cục an tĩnh trở lại, Diệp Tuệ bắt đầu kiểm soát lại những chuyện đã xảy ra chung quanh cô. cô giống như vô số người bị vận mệnh chọn trúng, đưa nhau trong cơn lốc xuyên vào tiểu thuyết!

Khi Diệp Tuệ biết tình cảnh hiện tại của mình, thì bắt đầu thăm mắng chửi người ở trong lòng!

Trong tiểu thuyết người ta hay nói xuyên sách đều thay đổi vận mệnh, hào quang từ bàn tay vàng của nữ chính có thể chiếu khắp đại địa, thiên thiên vận vận người qua đường Giáp Ất, Bính có thể quý dưới bàn tay vàng rực rỡ của nhân vật chính xuyên sách... đều là giả!

Bởi vì, người vừa được kể trên cũng không phải cô, bởi vì cô xuyên thành nhân vật nữ phụ ác độc xui xẻo đến mức không thể xui xẻo hơn.

Người đàn ông ở nhà hàng tên Thẩm Tu, là nam chính trong quyển truyện « tổng tài hàng tỉ sủng ái », sau khi hắn chia tay với nữ chính Thường Huỳnh, vẫn nhớ mãi không thể quên cô ta, vừa vặn gặp một cô gái có bộ dạng có chút tương tự Thường Huỳnh, cũng chính là con pháo thí nữ phụ Diệp Tuệ.

Thẩm Tu thân là nam chính, tất nhiên sẽ vì nữ chính thủ thân như ngọc, cho nên hắn vẫn treo Diệp Tuệ, như gần như xa. Dựa theo sở thích của Thẩm Tu, mỹ nhân Diệp Tuệ có nét đẹp kiều sa rực rỡ lại thay đổi phong cách, đi theo mô típ trong sáng ngây thơ của nữ chính.

Thẳng đến nữ chính xuất hiện ở trước mặt Thẩm Tu một lần nữa, hắn rốt cục bỗng nhiên hiểu ra, hẳn không nên nói lời chia tay với tình yêu chân thật của mình, sau đó đá bỏ vật thay thế là Diệp Tuệ không chút lưu tình.

Nếu nói Diệp Tuệ là nữ phụ ác độc, nàng nhất định là nên biến thành viên gạch lót đường cho tình yêu thẩm thiết của nam và nữ chính. Dưới sự quấy nhiễu liên mạng của cô, đã làm cho mối tình của nam nữ chính càng ngày càng bền chắc. Đừng nói là người sống sờ sờ như Diệp Tuệ, cho dù là con ruồi cũng không thể chen vào tình cảm keo sơn của bọn họ.

Dựa theo sự phát triển hiện giờ của nội dung quyển sách, Thẩm Tu đã bắt đầu cùng Thường Huỳnh tương thân tương ái, mà Diệp Tuệ lại không ngừng

đây đưa lặp đi lặp lại nhiều lần đã làm cho hắn phiền chán, vừa rồi hai người đã nổi lên tranh chấp.

Diệp Tuệ vỗ trán, tạo hình nam chính của quyển sách này đã không còn gì để nói, tra nam tẩy trắng đoạt về tình yêu đích thực thì cô không phản đối, nhưng chuyện này có thể dừng liên lụy đến cô, được không?

Đèn đỏ sáng lên, xe taxi ngừng lại, biển quảng cáo trên hai khu trung tâm thương mại càng có vẻ to lớn hơn, nữ minh tinh phía trên đúng lúc là nữ chính Thường Huỳnh.

Tài xế vừa nhìn thấy quảng cáo của Thường Huỳnh, bắt đầu liên tiếp quay đầu, nhìn về phía Diệp Tuệ vài lần. Diệp Tuệ rất đẹp, ngay cả quay mặt nhìn nghiêng cũng có thể hiển lộ chiếc cằm tinh xảo xinh xắn của cô, đẹp đến mức hoàn toàn không điểm nào chê được, nhưng lại hoàn toàn không phù hợp với khí chất trong sáng ngây thơ trên người.

một giây kế tiếp, tài xế đột nhiên sáng ngời mắt: "cô là tiểu, tiểu... Tiểu Thường Huỳnh."

Diệp Tuệ không phủ nhận, cười cười: "Tôi là Diệp Tuệ."

Tài xế lúc này hoàn toàn không nghe được Diệp Tuệ nói gì: "Tôi, tôi gặp, gặp cô ở trên tivi, tiểu Thường Huỳnh."

Tài xế hoàn toàn không nhớ tên của tiểu Thường Huỳnh, cô có gương mặt cực kì xinh đẹp nhưng lại mô phỏng theo tiểu hoa đán đang nổi khác, đang đi theo hình tượng ngây thơ trong sáng.

Thường Huỳnh vừa bước vào giới giải trí đã mang theo hình tượng ngây thơ trong sáng, nay xuất hiện một con gà rừng muốn biến thành phượng hoàng là tiểu Thường Huỳnh, nên trở thành đối tượng bị fan công kích. Diệp Tuệ có gương mặt xinh đẹp rực rỡ lại mặc chiếc váy trắng tinh khôi càng tăng thêm vẻ bất chước kịch cỡm, thậm chí quả thực rất có vấn đề!

Điều này cũng không thể trách nữ phụ Diệp Tuệ được, có một nam chính yêu cầu cô mặc váy trắng bay bay, gương mặt mộc mạc giản dị thì làm sao cô có thể không đi theo phong cách đó?

Xe taxi nhanh chóng dừng lại, sau khi xuống xe, tầm mắt Diệp Tuệ nhìn về phía khu chung cư cao cấp cách đó không xa, đáy mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Xui xẻo hơn cả Diệp Tuệ đó chính là chồng của cô ấy, nữ phụ vì muốn làm cho nam chính ngọt ngào, thấy bản thân không có hy vọng gà cho nam chính nên chấp nhận gà cho người chủ bất tài vô dụng của nam chính.

Thẩm tam gia, Thẩm Thuật, một kẻ nhu nhược bị đoạt quyền thừa kế, không có tương lai, chỉ sống nhờ vào sự chu cấp của gia tộc.

Người bên ngoài đều nghĩ rằng Thẩm lão gia của tập đoàn Thẩm Thị chỉ có hai đứa con trai, lại không biết Thẩm Tu còn có một người chú nữa tên là Thẩm Thuật.

Nghe nói lúc Thẩm Thuật vừa mới sanh ra, thì có đạo sĩ đi ngang qua đoán mạng cho anh là anh có mạng khác thể. Thẩm Thuật sinh vào ngày dương tháng dương năm dương, vật cực tất phản, bởi vì dương khí của Thẩm Thuật quá thịnh, không thể áp chế, phải cưới một người vợ sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, bằng không anh sẽ không thể sống quá ba mươi tuổi.

Nữ phụ Diệp Tuệ phù hợp với yêu cầu, nên dưới sự sắp xếp của người nhà họ Thẩm gả cho Thẩm Thuật như thế, trở thành thím út của nam chính.

Thẩm Thuật có tính cách quái gở, thích độc lai độc vãng, cho dù là người cùng nhà cũng không thường thích trao đổi với nhau.

anh còn có một quy tắc của riêng mình, thí dụ như thứ gì đó của anh thì nó nằm đâu thì để nguyên đấy cho anh, tuyệt đối không được dịch chuyển dù chỉ một chút. Lại tỷ như mấy món ăn cô định từ trước đến giờ của anh, bao nhiêu năm qua cũng chưa từng thay đổi.

Diệp Tuệ gả cho Thẩm Thuật vì tiếp cận Thẩm Tu, không nghĩ tới cô chẳng những không còn hy vọng theo đuổi Thẩm Tu, mà ông chồng Thẩm Thuật nhà mình lại là người lãnh đạm không biết lắng mạn hay thể hiện tình cảm gì cả, nên cô cương quyết đưa ra đề nghị ly hôn, Thẩm Thuật lại đồng ý ngay không hề do dự.

Ngày mai chính là điểm cao nhất trong công cuộc tìm đường chết của Diệp Tuệ. Thẩm Thuật sẽ cùng Diệp Tuệ đến cục dân chính để ly hôn, khi đó nàng sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi Thẩm gia, đương nhiên ở trong sách, kết cục sau khi ly hôn của cô đó là cực kì thảm khốc.

không có lớp bảo vệ là vợ của Thẩm Thuật, Thẩm Tu lại ra tay phong sát, đủ làm cho Diệp Tuệ không thể sống được ở giới giải trí này, fan của Thường Huỳnh cũng đồng loạt tấn công Diệp Tuệ, bắt buộc cô phải rời khỏi giới giải trí.

Diệp Tuệ vào thang máy, cô không thể đắm chìm trong suy nghĩ của mình lâu lắm, tiếng nói chuyện đột nhiên vang lên ngắt ngang suy nghĩ của cô.

"Ôi chao, đây không phải cô bé ở căn hộ 1404 sao? Nghe dì Trương khuyên nè, mình còn trẻ đừng chiến tranh lạnh với chồng cháu lâu như thế. đã vậy còn ầm ĩ đòi ly hôn này nọ thì không tốt đâu!"

Thanh âm kia vẫn liên tục làm bầm lầy bầu bên tai cô, giống như tự nói với mình lại hoàn toàn không có ý định đợi Diệp Tuệ đáp lại, cũng không có chờ đợi câu trả lời của cô.

Diệp Tuệ rất chắc chắn vừa rồi khi cô bước vào thang máy, trong thang máy không có ai, cô lạnh cả người, không dám quay đầu lại nhìn, thang máy

chiếu ngược sắc mặt cực kì bình tĩnh của Diệp Tuệ.

A a a a a a! Chẳng lẽ cô đã gặp ma?

Diệp Tuệ run rẩy lấy điện thoại di động ra, muốn dùng màn hình điện thoại xem thử động tĩnh sau lưng, cô vừa mở khoá thì bên tai cô có luồng gió lạnh thổi qua, bên cạnh Diệp Tuệ có một cái đầu vươn đến chỉ đạo cô chụp ảnh.

“cô bé hiểu ý tôi ghê, tôi thích selfie nhất, giờ cao điện thoại lên một chút như vậy sẽ làm mặt tôi trông gọn gàng hơn.”

“Tay run như vậy làm gì, tôi ngày cứ lo giảm béo, đến cái điện thoại cũng cầm không xong.”

Diệp Tuệ run rẩy nhìn theo thanh âm đang lăm bằm lăm bằm, thấy một bác gái đang đưa tay đỡ đầu của mình, và đã tạo xong tư thế chờ chụp ảnh chung với cô.

Đừng hỏi cô vì sao bác gái kia lại phải dùng tay đỡ đầu, bởi vì đầu của bà ấy đã bị rơi ra khỏi cổ, không thể đứng yên mà phải dùng tay để giữ chặt.

Bác gái tuy nhìn đã già nhưng nhiệt tình không giảm. Chúng ta cùng nói, cheer!

Trong lúc này, trong thang máy có thêm mấy người nữa bước vào nhưng hoàn toàn không có ai nhìn thấy hồn ma của bác gái tồn tại, sự thật bi đát đó đã chứng minh là: Hồn ma này chỉ mình Diệp Tuệ mới có thể nhìn thấy.

Ting - -

Diệp Tuệ về mặt chết lặng bước ra khỏi thang máy, cô cũng cảm nhận được hồn ma bác gái kia cũng bước theo cô ra ngoài, mắt cô nhìn thẳng đi xuyên qua hành lang, cô hiện tại hoàn toàn không muốn biết bảy tám sinh vật đang lướt trên hành lang bên cạnh cô hiện tại rốt cuộc là người hay ma.

Diệp Tuệ lấy tốc độ nhanh nhất của cuộc đời mình mở cửa căn hộ ra, sau đó đóng cửa lại cái ầm.

Đèn trong phòng khách còn sáng, một người đàn ông đang ngồi trên sofa, nghe được tiếng Diệp Tuệ vào cửa, người nọ cũng không hề ngẩng đầu, tầm mắt vẫn dừng ở trên màn ảnh điện thoại di động.

anh là chồng hiện tại của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật, nhưng qua ngày mai thì không phải.

Căn hộ này theo lý là thuộc về nữ phụ Diệp Tuệ, nhưng từ khi kết hôn với Thẩm Thuật đến nay, cô gần như không hề đến nơi này. Giờ phút này Diệp Tuệ đột nhiên xuất hiện tựa như một người khách không mời mà đến.

May mắn Thẩm Thuật lại không hề phản ứng gì đối với hành vi của Diệp Tuệ, Diệp Tuệ mạo hiểm với việc bị Thẩm Thuật cho là mình lại lên con đồng bóng gì đó. cô rướn người nhìn vào mắt mèo để quan sát tình hình ngoài hành lang.

Diệp Tuệ thầm nghĩ xác nhận thử xem, vừa rồi cô đột nhiên xuất hiện mắt âm dương, có năng lực có thể nhìn xuyên qua vạn vật là sự thật hay hoang tưởng, nói không chừng do vừa rồi cô quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác.

Diệp Tuệ vừa nhìn ra bên ngoài, thiếu chút nữa hét lên thành tiếng, trên hành lang này, không chỉ riêng một "Người" qua lại, còn có hàng loạt người giống như đang sắp mở đại hội nhiều chuyện xuyên lục địa.

Hơn nữa đúng dịp là, những “Người” bên ngoài đó tất cả đều là bác gái, tùm lại giống như đang mở tiệc trà. Nhưng không có một ai trong bọn họ dám tới gần cửa nhà cô, cô có cảm giác dường như có gì đó làm họ kiêng kỵ.

Bóng ma bác gái trong thang máy vừa rồi cũng không đi, vẫn liên tục loay quanh bên cạnh thang máy, thỉnh thoảng đi dạo trên hành lang.

Bóng ma bác gái vừa liếc cửa nhà Diệp Tuệ, vừa lăm bằm: "Chắc, chắc, chắc ông xã của cô bé đó cũng thật sự là lợi hại, dương khí vượng đến mức không ai trong chúng ta dám tới gần nhà hắn." Những bóng ma khác cũng gật gù phụ họa theo, đồng ý lời bà vừa nói.

Cái gì?

Diệp Tuệ cẩn thận thường thức ý nghĩa câu nói vừa rồi của các bóng ma, cô chắc chắn mình không hề nghe lầm. Thẩm Thuật vốn sinh ngày dương tháng dương, dương khí có thể không vượng sao?

Mắt Diệp Tuệ sáng lên, nhanh chóng xoay người, cô quét mắt nhìn phòng khách vài lần, trong phòng khách không hề có một con ma nào, giống như có một kết giới từ phía sau cánh cửa.

Chỉ cần Thẩm Thuật ngồi ở chỗ kia, nửa con ma cũng không dám đến gần.

Diệp Tuệ đem tầm mắt dời đến trên người Thẩm Thuật, muốn xem thử người đàn ông có dương khí mạnh đến mức ngay cả đám ma kia đều sợ hãi là như thế nào.

không ngờ Diệp Tuệ vừa cúi đầu, liền đối diện với ánh mắt của Thẩm Thuật.

Hơi thở của Diệp Tuệ như ngừng lại, ánh mắt Thẩm Thuật tối đen hẹp dài, đuôi mắt thâm thúy nhếch lên, nhưng dị thường sạch sẽ, đôi đồng tử trắng đen rõ rệt, không trộn lẫn bất kỳ tạp chất nào, giống như có thể nhìn thẳng vào lòng người.

không cười thì vẻ mặt Thẩm Thuật rất lạnh, ngọn đèn làm cho ngũ quan thâm thúy của nhuộm được chút mềm mại. Cho dù đối mặt với Diệp Tuệ, tất cả biểu hiện trong ánh mắt Thẩm Thuật đều đang viết: không thêm đề ý.

Thẩm Thuật là chú út của Thẩm Tu, lại tuyệt không giống, khuôn mặt nhìn qua cũng chỉ như hơn hai mươi tuổi. Trẻ đến quá đáng và tuấn tú cũng quá đáng luôn!

Ánh mắt của Thẩm Thuật không hề dừng lâu trên người của Diệp Tuệ, anh chỉ là vô cùng đơn giản liếc mắt nhìn Diệp Tuệ, liền đem tầm mắt dời đến chiếc ghế bên chân Diệp Tuệ.

Mày Thẩm Thuật hơi nhíu lại, tựa hồ có chút nôn nóng, anh nhìn chăm chú đôi giày bầy biện có chút xốc xếch, khoe miệng hé ra, muốn nói gì đó nhưng bộ dáng lại như không muốn nói chuyện với bất kì ai.

Từ khi Diệp Tuệ vừa mới bước chân vào cửa, cô tựa như một người xa lạ xông vào thế giới của Thẩm Thuật.

Tất cả mọi thứ của Thẩm Thuật đều có vị trí cố định riêng của nó, tất cả mọi hành động đều có thể tiến hành lưu loát theo quy luật, mà bây giờ Diệp Tuệ đang làm rối loạn quy tắc của anh, nhiễu loạn sinh hoạt của anh.

Diệp Tuệ nhìn thoáng qua bên chân, cô đem giày sắp xếp gọn gàng dựa theo yêu cầu của Thẩm Thuật, bỏ vào trong tủ giày bên cạnh.

Khi Diệp Tuệ làm xong, lúc cô ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Thuật một lần nữa, vẻ mặt phiền não vừa rồi của anh đã biến mất, khôi phục thần sắc an tĩnh có chút hồ hững của trước kia.

Diệp Tuệ đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, nữ phụ đã cùng Thẩm Thuật hẹn sẵn thời gian, ngày mai sẽ là ngày bọn họ đến cục dân chính để ly hôn.

Nếu Thẩm Thuật không ở nơi này, bản thân cô có tự tin để đối diện một căn nhà đầy ma như thế này không?

Đáp án là, không thể, đương nhiên không thể, cho nên chuyện ly hôn này nhất định phải dời lại sau này rồi tính.

Trước khi Thẩm Thuật vừa định đứng lên, Diệp Tuệ kiên trì gọi anh lại: "Thẩm Thuật." Bởi vì Diệp Tuệ lên tiếng, Thẩm Thuật lại đem tầm mắt nhìn về hướng cô một lần nữa.

Thẩm Thuật không lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ kia của anh nhìn thẳng vào Diệp Tuệ, đang chờ Diệp Tuệ nói.

"Em muốn..."

Diệp Tuệ dựa lưng vào trên cửa, cách cánh cửa này, thế giới bên ngoài âm ỹ ồn ào, bên trong lại an tĩnh lạ thường. Diệp Tuệ hít một hơi, lấy hết dũng khí.

"Từ hôm nay trở đi, em muốn chuyển về nhà ở."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật yên lặng nhìn Diệp Tuệ vài giây, ánh mắt thờ ơ, chỉ đáp lại hai chữ: "Tùy cô."

Thái độ của anh rất hồ hững, cho dù Diệp Tuệ có nói gì đi nữa thì những lời ấy dường như đều sẽ bị đặt lên một tờ giấy trắng, không có một chút vết tích hay cảm xúc nào.

Vừa nói xong thì Thẩm Thuật quay người đi tới ghế salon rồi ngồi xuống, cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Nghe được câu trả lời của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ thở phào nhẹ nhõm.

Mối nguy hiểm đến từ mấy con ma ngoài cửa kia đã được loại bỏ, kế hoạch ly hôn cũng tạm thời gác lại, Diệp Tuệ lại nhìn Thẩm Thuật một cái, chiếc áo phong tui đơn giản nhưng không hiểu sao ở trên người anh lại toát lên vẻ cao quý xuất chúng đến tận xương tủy như vậy, đúng là vẻ ngoài hoàn hảo.

thật sự khiến cho người ta không thể nghĩ rằng anh chính là cậu ba nhà họ Thẩm, người nổi tiếng với tính cách quái gở tột cùng, một tên phé vật khác

người thân trong truyền thuyết.

Cũng vì điều đó mà dù Thẩm Thuật lớn lên ở nhà họ Thẩm, nhưng người ngoài không một ai biết là ông Thẩm còn có một cậu con trai là anh, tính cách của anh rất lạnh lùng, không thích nói chuyện với ai.

Thẩm Thuật là một kẻ vô tích sự, gia sản khổng lồ của nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không rơi vào tay anh, mà anh chỉ sống qua ngày bằng nguồn quỹ đầu tư ủy thác của gia tộc.

Người ta đều nói Thẩm Thuật đẹp trai, nhưng chỉ là đồ bỏ đi.

Ngắm nhìn anh xong, Diệp Tuệ thu hồi ánh mắt, cô chợt nghĩ đến một điều, trong phòng khách không có ma, thế còn những nơi khác trong phòng thì sao?

Vừa nghĩ đến việc trong nhà cũng sẽ có ma, Diệp Tuệ nổi hết da gà, cô vội vàng đi khắp nơi, cố gắng để ý những góc khuất, sợ bỏ qua mất chỗ nào.

Diệp Tuệ chạy đi chạy lại, gây ra tiếng động không hề nhỏ, nhưng Thẩm Thuật đang ngồi trên salon hình như chẳng hề nhận ra, cho dù Diệp Tuệ có đi khắp nơi thì anh cũng chưa một lần liếc nhìn cô lấy một cái.

anh như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, có khi Diệp Tuệ đập phá cả cái nhà thì lông mày anh cũng sẽ không nhăn dù chỉ một chút.

Cho đến khi chắc chắn rằng trong phòng không có bất kì một con ma nào cả thì Diệp Tuệ mới thấy yên tâm.

cô nhận được tin nhắn của chị Nhâm, quản lý của mình, bảo cô đến công ty một chuyến. cô để điện thoại xuống, nằm trên giường suy nghĩ chuyện hôm nay, giữa hai phương án là “đi tới một thế giới xa lạ sống lay lắt qua ngày” và “Chấp nhận thực tế cố gắng sống tốt”, cô lựa chọn cái thứ hai.

Trước khi ngủ, gương mặt của Thẩm Thuật thoáng lướt qua trong đầu, nhìn về ngoài thì anh có vẻ ít nói, chắc là sẽ dễ chung sống, hai người tuy chưa quen nhau nhưng cứ cố thích nghi trước đã.

Đèn trong phòng Thẩm Thuật vẫn sáng, di động của anh kêu, các ngón tay thon dài lướt nhẹ màn hình, anh nghe máy, người ở đầu bên kia nói: “Thẩm tổng.”

Nét mặt anh không thay đổi, chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Hợp đồng với Bùi Ninh sắp hết hạn rồi ạ, quản lý của cô ấy gần đây có nhắc đến việc này.” Người kia nói, “Bùi Ninh đã ở công ty nhiều năm, hiện giờ cũng là ngôi sao nổi tiếng nhất trong nước, anh xem. . .”

Bùi Ninh? Thẩm Thuật nghĩ đến cách đây không lâu có người thường xuyên lờ lờ ở hành lang bên ngoài phòng làm việc của anh, thư ký nói cho anh biết đó là Bùi Ninh, nghệ sĩ của công ty anh.

Thẩm Thuật không để tâm chuyện này lắm, nói: “Cậu đứng ra thu xếp đi.”

Chín giờ sáng hôm sau.

Diệp Tuệ nhớ tới lời của quản lý, cô dậy đánh răng rửa mặt, chuẩn bị tới công ty, nhưng trước khi ra cửa, cô bất chợt dừng bước.

cô vẫn còn chưa quên được một đám các bác gái ma tối hôm qua tập trung bên ngoài cửa nhà đầu.

Theo lý mà nói thì ban ngày mấy con ma cũng phải đi ngủ rồi, cho dù chúng nó có muốn nhảy disco thì cũng sẽ không xuất hiện vào lúc này.

Diệp Tuệ tự thôi miên bản thân vào những tưởng tượng đẹp, rất yên tâm mà mở cửa ra, rón rén bước một chân ra ngoài, liếc nhìn bên ngoài một cái, vừa nhìn một giây thôi mà hồn cô cũng sắp bay mất luôn rồi.

Ông trời ơi, từ hôm qua đến giờ mà các bác gái ma vẫn chưa chịu đi cho, nghe thấy tiếng mở cửa là các bác còn cùng nhau quay đầu nhìn cô không chớp mắt nữa chứ.

Diệp Tuệ cứng đờ cả người, ban ngày mà các bác cũng không nghỉ ngơi chút à? Mới sáng ra đã đón nhận những ánh nhìn chăm chú của các bác gái này, còn ai đau đón hơn cô đây.

Diệp Tuệ nhanh như chớp thu cái chân đang đặt bên ngoài cửa về, sau đó đóng sầm cửa lại.

Cửa vừa đóng, cô hình như còn nghe thấy tiếng oán trách: “cô bé này rất xinh đẹp, có điều lá gan hơi nhỏ, muốn trò chuyện với con bé tí mà cũng không được. . .”

Diệp Tuệ không nghe rõ lắm, cô dựa vào cánh cửa, sau lưng là xúc cảm lạnh lẽo, tâm trạng căng thẳng lúc này mới được buông lỏng.

Nguy hiểm thật, đáng sợ quá, cảnh tượng vừa rồi cô thật sự không dám nhìn thêm lần nữa đâu, cảm giác như tim sắp vọt lên cổ họng rồi bắn ra khỏi miệng luôn rồi.

Trong lúc cô còn đang ổn định lại trạng thái thì bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, Diệp Tuệ ngẩng đầu lên, đối diện với một cặp mắt đen u tối lạnh lùng.

Thẩm Thuật đứng ngay trước mặt cô, đang nhìn cô chăm chú.

anh rất cao, ánh sáng sau lưng anh cũng trở nên nhạt nhòa, gương mặt anh trong bóng tối hiện lên những đường nét rất rõ ràng.

Ánh mắt kia dù ở trong bóng tối thì cũng vẫn đẹp mê hồn, chỉ có điều những tia sáng hiện lên trong đáy mắt đều bị tan biến hết không một tiếng động.

Gương mặt thì trẻ tuổi lại tuấn tú, nhưng lại không có một chút biểu cảm.

Hành động kì quặc của Diệp Tuệ lúc này cực kỳ giống một con thỏ đang sợ hãi, Thẩm Thuật lại không vì thế mà bị dọa sợ, ánh mắt anh không hề xao động, vẫn bình tĩnh như thường, vô cảm nhìn Diệp Tuệ.

Dựa theo thói quen của Thẩm Thuật, mỗi sáng đúng chín giờ anh sẽ ra khỏi nhà, không dây dưa thêm dù chỉ một giây một phút, cũng không có chuyện thay đổi giờ giấc.

Ngày qua ngày anh đều sống như vậy, những chuyện đó anh gần như rất cố chấp, một mực tuân thủ, không thì anh sẽ không giữ được sự bình tĩnh vốn có của mình.

Mà bây giờ đã là chín giờ năm phút rồi, đôi môi mỏng của Thẩm Thuật hơi nhếch lên.

Diệp Tuệ không nhận ra được là có gì sai, cô chỉ cảm thấy là mình nên nói gì đó với anh, nên đành cố gắng nở một nụ cười, lúng túng giơ tay lên vẫy: “Chào buổi sáng.”

Ánh mắt của Thẩm Thuật thoáng tỏ ra ngỡ vực, dường như đang thắc mắc là tại sao Diệp Tuệ lại nói chào buổi sáng với mình, anh im lặng vài giây rồi cũng đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Diệp Tuệ ý thức được là hình như cô đang chắn đường của Thẩm Thuật, liền vội vàng dịch sang bên cạnh, nhưng lại ló đi cho anh. Thẩm Thuật đi qua Diệp Tuệ, bước đến phía cửa.

Đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện, liền lên tiếng gọi anh: “Này...”

một tay của Thẩm Thuật đã đặt lên tay nắm cửa, anh dừng động tác, quay đầu nhìn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi với anh cùng nhau xuống nhà nhé.”

Đám bác gái ma kia bây giờ vẫn đang tụ tập bên ngoài, có mượn thêm mấy lá gan nữa thì cô cũng không dám đi ra đó một mình.

Thế là Diệp Tuệ thẳng thừng đưa ra quyết định, mặc dù cô với Thẩm Thuật không có một tí tình cảm vợ chồng nào, nhưng đã đến nước này thì cô đành phải mặt dày mà bám lấy người ta thôi.

cô lại nói thêm một câu: “Tôi cũng sửa soạn xong rồi, có thể đi luôn bây giờ.” Ngụ ý là cô sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh.

Thẩm Thuật không nói gì, chỉ yên lặng mở cửa.

anh vừa bước ra ngoài thì Diệp Tuệ cũng đi theo ngay sau, vì anh cao nên bước chân cũng dài, Diệp Tuệ phải tăng tốc thì mới đuổi theo được anh.

cô không dám nhìn xung quanh, chỉ giơ tay che mặt rồi nhìn qua các kẽ hở của ngón tay, ơ kìa, mấy con ma bên ngoài không thấy đâu nữa rồi.

Lúc này cô mới bỏ tay xuống rồi nhìn xung quanh, lướt hết một lượt trái phải, đừng nói là ma mà ngay cả một hạt bụi cũng không có luôn, yes, thế giới lại trở nên tươi đẹp rồi.

Thẩm Thuật vẫn lặng lẽ đi về phía trước, Diệp Tuệ đi đằng sau anh, anh không nói chuyện với cô, cũng không liếc nhìn cô lần nào.

Bước chân của anh chậm lại, Diệp Tuệ thấy thế thì cũng đi chậm theo, anh đi nhanh thì cô cũng đi nhanh, mà anh đi chậm thì cô cũng thông thả theo sau.

Có Thẩm Thuật bên cạnh, cảm giác an toàn liền vây lấy Diệp Tuệ như dây leo, tâm trạng cũng ổn định trở lại.

Hai người đi xuống thang máy, trợ lý Tiểu Lưu đã tới đón Diệp Tuệ rồi, Diệp Tuệ tách ra khỏi Thẩm Thuật rồi đi lên xe. Đến công ty, quản lý của cô không có mặt, dưới tay cô ấy còn có những nghệ sĩ khác, công việc rất bận rộn.

Tiểu Lưu truyền đạt lại lời của người đại diện cho cô biết: “Blog của chị đã lâu lắm rồi không đăng bài, chị Nhâm bảo em nói với chị là đăng ảnh tự sướng lên blog đi, phải cố gắng để duy trì độ hot.”

Diệp Tuệ gật đầu đáp: “OK.”

cô vừa nói chuyện vừa cầm di động lên, ngẩng mặt mỉm cười chụp một tấm, cô vẫn chưa trang điểm, cũng không lựa góc độ chụp, cứ để nguyên mặt mộc, còn định sẽ đăng luôn lên mạng.

Tiểu Luru vội vàng ngăn cản: “Nếu chưa trang điểm...”

Dù sao thì Diệp Tuệ cũng đã lâu lắm rồi không đăng ảnh lên blog, và lại ngôi sao nào đăng hình đều phải chọn những tấm có góc độ tốt, gương mặt trang điểm cầu kì, chụp phải đến cả trăm tấm mới chọn được một tấm đẹp nhất để đăng, làm gì có ai cầu thả như Diệp Tuệ chứ.

Nhưng lúc Tiểu Luru nhìn Diệp Tuệ, lời đang định nói liền bị chặn lại.

Trán Diệp Tuệ vương nhẹ vài lọn tóc, dưới ánh mặt trời, làn da của cô căng bóng, nhìn kĩ còn có thể thấy một tầng lông tơ cực mỏng.

Ngũ quan của Diệp Tuệ rất đẹp, trước đây vì muốn tiếp cận Thẩm Tu mà cô đã cố tình học theo Thường Huỳnh, ăn mặc theo phong cách ngây thơ trong sáng, còn làm bộ rụt rè nhút nhát.

Mà bây giờ cô không trang điểm, để mặt mộc, nhưng khí chất vẫn hơn người, như thể mọi sự đẹp đẽ đều bị che đậy đi, rồi cứ lộ ra từng chút từng chút một lúc nào khônghay.

Diệp Tuệ dù không trang điểm thì vẫn rất xinh đẹp, cứ để vậy mà đăng lên đi.

Sau khi đăng tải hình ảnh thì thu hút được sự chú ý của rất nhiều người, bình luận cũng không hề ít, ừ thì, 90% đều là chửi cô.

“Diệp Tuệ còn chưa định rút khỏi giới giải trí à? Kiep này mà cô ta có thể nổi tiếng được thì tôi livestream ăn bàn phím luôn!”

“Nhìn thì có vẻ như là mặt mộc ý nhỉ? Ha ha, da thì trắng, môi lại đỏ, định lừa ai đấy!”

“Lại định đụng tới Thường Huỳnh à? Tự ngắm lại xem mình có tư cách không đã nhé!”

Các bình luận tiêu cực dâng lên như thủy triều.

Diệp Tuệ phiên bản gốc lúc ra mắt đã được gắn với danh hiệu Tiểu Thường Huỳnh, cho nên các fan của Thường Huỳnh rất ghét cô.

Hơn nữa nguyên chủ Diệp Tuệ còn rất biết gây chuyện, có lần còn chạy hẫ vào phòng trang điểm chất vấn Thường Huỳnh về chuyện tình cảm của cô ta với Thẩm Tu, mà thủ đoạn của Thường Huỳnh rõ ràng là hơn hẳn nguyên chủ không chỉ một bậc, cuối cùng Thường Huỳnh khóc suốt mướt chạy ra khỏi phòng trang điểm.

thật trùng hợp, cảnh tượng ấy đã bị rất nhiều người chứng kiến, cho nên danh tiếng của nguyên chủ càng trở nên tệ hại hơn.

một người là tiểu hoa đán xinh đẹp đang nổi, một người là nghệ sĩ tuyến 18* có nhân cách xấu chuyên gây sự với tiểu hoa đán, chắc ai đầu óc bị nước vào thì mới đi bênh Diệp Tuệ.

*Nghệ sĩ tuyến 18 dùng để nói đến những nghệ sĩ không nổi tiếng, hoặc đã từng hot một thời nhưng bây giờ không còn ai quan tâm đến.

Nguyên chủ tuy vẫn nỗ lực làm việc, nhưng lực chiến đấu của fan Thường Huỳnh rất mạnh, nói thừa, Diệp Tuệ dám lên mặt thách thức Thường Huỳnh, không cho cô tamột trận ra trò thì thật có lỗi với thần tượng của họ.

đã vậy fan của Thường Huỳnh còn rất biết cách lan truyền tin tức, cho nên việc Diệp Tuệ bị cư dân mạng tẩy chay coi như là ván đã đóng thuyền rồi.

Mặc dù cũng có một số ít người lên tiếng là thấy Diệp Tuệ đẹp hơn nhiều so với mọi lần, nhưng ngay sau đó đã có hàng loạt các bình luận vào chửi.

Diệp Tuệ ngồi lướt bình luận.

Có bình luận nói là da cô trắng, nhất định là có đánh phấn, làm gì có mặt mộc nào đẹp thế. Diệp Tuệ giờ tay véo má một cái, thật ra là cô chỉ bôi một lớp kem dưỡng da thôi.

Có người thì châm chọc cô là chắc phải lựa mãi thì mới chọn được góc đẹp để chụp, Diệp Tuệ lại suy nghĩ một chút, mắt có vài giây thôi mà, giờ điện thoại lên rồi tiện tay chụp một tấm thôi.

cô ngồi đọc bình luận, không cảm thấy quá tức giận, muốn chứng tỏ bản thân trong sạch thì cứ phải từ từ.

Điện thoại có người gọi đến, Diệp Tuệ nhìn màn hình, thấy hiện tên người gọi là Thẩm Tu, cô và hắn không có gì để nói với nhau cả, cho nên liền tắt máy luôn.

một lát sau điện thoại lại kêu, vẫn là Thẩm Tu gọi, Diệp Tuệ mặc kệ luôn, nhưng tiếng chuông vẫn kêu liên tục, như thể nếu Diệp Tuệ không nghe thì hắn sẽ vẫn tiếp tục gọi.

Diệp Tuệ cau mày, Thẩm Tu có vẻ như kiên quyết muốn nói chuyện với cô, thật là phiền, cô cũng muốn thử xem là hắn ta muốn nói cái gì.

cô vừa nhận máy thì giọng nói tức giận của Thẩm Tu truyền đến: “Diệp Tuệ, cô dám không nghe điện thoại của tôi à!!”

không chỉ không bắt máy mà còn để treo hai lần, trước đây chưa từng có chuyện này.

Diệp Tuệ để di động cách xa tai một chút.

Thẩm Tu tức giận nói: “cô kết hôn với chú nhỏ của tôi, không phải là muốn chơi trò lật mềm buộc chặt với tôi đấy chứ?”

“Trong lòng tôi chỉ có Thường Huỳnh, cô có giờ bao nhiêu trò ra thì cũng vô dụng thôi, còn nữa, tránh xa Thường Huỳnh một chút...”

Thẩm Tu chưa từng để Diệp Tuệ vào trong mắt, sau khi Thường Huỳnh chia tay hắn, Diệp Tuệ chỉ là vật thay thế, cũng là người mà hắn có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Tuệ lại đột ngột tiếp cận người khác, mà người đó lại là chủ nhân của hắn, chuyện này thật sự đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể diện của Thẩm Tu.

Thế nên là, kể cả Diệp Tuệ đã kết hôn với Thẩm Thuật đi nữa thì hắn cũng muốn gọi điện tới khuyên bảo cô hãy sớm thu hồi cái quyết định sai lầm đó đi.

Tuy không nhìn thấy mặt Thẩm Tu, nhưng Diệp Tuệ cũng có thể tưởng tượng ra cái biểu cảm tự cho mình là nhất của hắn ta.

cô rất muốn nói với hắn rằng, anh đã quá đề cao bản thân mình rồi đó, anh đừng tưởng là mình rất được người ta hoan nghênh, trên người anh thì có cái quái gì giá trị để tôi phải bám lấy anh cơ chứ?

Thẩm Tu vẫn nói mãi không ngừng, quanh đi quẩn lại vẫn là mấy câu thể hiện sự chung thủy của hắn với Thường Huỳnh và chỉ trích Diệp Tuệ, Diệp Tuệ bất ngờ nhếch miệng nói: “Còn việc gì không?”

Giọng điệu tuy không nặng nề nhưng rất lạnh nhạt.

Thẩm Tu sững người, trước đây Diệp Tuệ luôn chờ hắn gọi điện tới, nghe hắn chửi mắng cô cũng chẳng cãi lại bao giờ, không như lúc này đây, dám cắt ngang lời hắn nói.

Giọng nói rõ ràng của Diệp Tuệ truyền đến: “Lừa gạt của anh lớn thế này thì tôi nghĩ là anh nên gọi cứu hỏa để dập lửa đi.”

Thẩm Tu: “...”

Con tức của Thẩm Tu vẫn còn đang ghen trong ngực, thế mà Diệp Tuệ lại đổ thêm dầu vào lửa: “À, số điện thoại là 119, không cần cảm ơn đâu.”

nói xong cô thẳng thừng tắt máy luôn, đối với cái loại không biết xấu hổ như Thẩm Tu thì một câu cô cũng chẳng thêm nói.

Diệp Tuệ thế mà lại tắt máy trước, Thẩm Tu hoàn toàn sững sờ, tay cầm điện thoại không dám tin.

hắn đành mặt bầm gọi lại nhưng không gọi được nữa, vì hắn đã bị Diệp Tuệ kéo vào danh sách đen rồi!

Thẩm Tu thở dài, nhắn tin qua wechat cho Diệp Tuệ: “Sao cô lại cho tôi vào danh sách đen? Có chuyện gì thì nói cho tôi biết.”

hắn bấm gửi đi, kết quả tin nhắn không gửi được, còn xuất hiện một dấu chấm than màu đỏ bên cạnh.

Bên dưới là dòng chữ: “Người gửi đã mở chức năng kiểm tra bạn tốt, bạn không nằm trong danh sách bạn bè của anh ấy/cô ấy...”

Thẩm Tu: “???” Nick wechat của hắn cũng bị cô xóa rồi?

Điện thoại thì bị đưa vào danh sách đen, wechat thì bị xóa, Diệp Tuệ rõ ràng là muốn rũ bỏ quan hệ với hắn. Thẩm Tu nắm chặt điện thoại, cau mày, cô ta thật sự muốn làm vậy sao?

Lúc này điện thoại chợt nhận được một thông báo, hắn mở ra xem thì thấy đó là bài đăng mới của Diệp Tuệ.

Nhớ tới hành động vừa rồi của cô, tâm trạng Thẩm Tu vô cùng phức tạp, hắn mở blog của Diệp Tuệ, nhìn hình chụp mà cô mới đăng.

Trong hình, Diệp Tuệ để mặt mộc và mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay, làn da sáng bóng, cặp mắt đen láy, không nhìn ra được một chỗ nào không đẹp.

Thẩm Tu cứ nhìn mãi bức ảnh.

hắn biết, bình thường Diệp Tuệ hay bắt chước Thường Huỳnh, dáng vẻ của Thường Huỳnh rất trong sáng ngây thơ, lúc cười cũng chỉ khẽ hé miệng, Diệp Tuệ học theo, lần nào cô cười cũng rất miễn cưỡng rụt rè.

Nhưng mà trong bức ảnh này, miệng Diệp Tuệ tạo thành một độ cong rất lớn, ngũ quan đã đẹp rồi, cộng thêm nụ cười tươi nữa thì càng tỏa sáng mê người.

một Diệp Tuệ như vậy, quá xa lạ, không phải là Diệp Tuệ trong ấn tượng của Thẩm Tu, có thể nói là hoàn toàn trái ngược, nhưng

mà, hán không thể không thừa nhận một điều.

Diệp Tuệ thật sự rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: Ngân Nhi

Bùi Ninh là ngôi sao hạng A trong nước, cũng là nghệ sĩ hot nhất trong công ty Hoa Thụy, lúc này cô ấy đang ngồi trong phòng làm việc, người đại diện cũng ngồi ngay đối diện.

Người đại diện hỏi: “Hợp đồng của em sắp đến hạn rồi, em định sẽ tiếp tục công hiến ở Hoa Thụy hay sẽ đầu quân cho những công ty khác?”

Vì Bùi Ninh đang quá hot, nên gần đây có rất nhiều công ty gọi cho quản lý của cô, có ý mời cô kí hợp đồng với họ.

Tuy nhiên Hoa Thụy hiện vẫn đang là công ty giải trí lớn nhất cả nước, định giá tài sản lên đến mấy chục tỷ, dưới trướng Hoa Thụy là rất nhiều các nghệ sĩ nổi tiếng, bất cứ ai cũng đều muốn tranh đấu để được vào đây.

Cho nên người đại diện cảm thấy rằng Bùi Ninh vẫn nên ở lại Hoa Thụy là tốt nhất.

Bùi Ninh giơ tay lên, hướng về phía ánh sáng để ngắm nhìn móng tay mới sơn của mình, nói lấp lửng: “Cứ gặp Thẩm tổng đã rồi quyết sau.”

Hoa Thụy là một công ty giải trí lớn, nói đúng hơn là công ty sở hữu nhiều ngôi sao hot nhất, nhưng điều khiến người ta bàn tán nhiều về công ty này không phải là điều đó, mà là sếp tổng của Hoa Thụy.

Cho đến tận bây giờ sếp tổng của Hoa Thụy vẫn chưa một lần để lộ mặt ra bên ngoài, rõ ràng anh ta sở hữu cả một công ty giải trí lớn nhất nước, nhưng thân phận thì vẫn ẩn giấu sau một tấm màn, trong những trường hợp quan trọng thì cũng chỉ bàn giao cho người khác thay mặt mình để nói.

không rõ thân phận, cũng không biết là có vợ con gì chưa, các thông tin về anh ta quá ít, người ta chỉ biết là anh ta họ Trầm, đặc biệt là vẫn còn rất trẻ.

một người đàn ông thần bí như vậy hiển nhiên cũng sẽ thu hút sự quan tâm, ai mà không tò mò cơ chứ?

Người đại diện có phần do dự: “Liệu Thẩm tổng có gặp không. . .” Dù sao thì hầu hết người ta đều chưa từng nhìn thấy Thẩm tổng.

Bùi Ninh cực kì tự tin nói: “Thẩm tổng chắc chắn sẽ đồng ý gặp em.”

cô ta là nghệ sĩ hot nhất ở Hoa Thụy, dựa vào nhan sắc và tài năng của cô ta, chỉ cần Thẩm tổng nhìn thấy thì chắc chắn sẽ bị thu hút, đến lúc ấy cô ta sẽ được thăng chức thăng lên làm bà chủ luôn, cần gì phải lăn lộn trong giới giải trí nữa.

Người đại diện liên hệ với thư ký của Thẩm tổng, thư ký nói là sẽ chuyển lời cho sếp, nhưng không dám chắc là sếp sẽ đồng ý gặp Bùi Ninh.

Bùi Ninh ở bên ngoài chờ thư ký của Thẩm tổng, muốn nghe câu trả lời của anh ấy, lúc thư ký đi tới, Bùi Ninh liền đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, cười nói: “Thẩm tổng đồng ý gặp tôi rồi đúng không?”

cô ta biết mà, Thẩm tổng chắc chắn sẽ đồng ý, vội vàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Thư ký nhìn Bùi Ninh, nói: “Thẩm tổng nói là không gặp.” nói xong liền quay đi luôn, để lại Bùi Ninh đang kinh ngạc đứng im tại chỗ.

Hoa Thụy.

Thẩm Thuật ngồi trong phòng làm việc đọc tài liệu, ánh mặt trời được ngăn cách bởi lớp kính cửa sổ.

Chuông điện thoại vang lên, Thẩm Thuật liếc nhìn, màn hình hiện tên người gọi là Diệp Tuệ, anh do dự vài giây rồi mới bắt máy.

Ở bên kia, chị Nhâm là người đại diện của Diệp Tuệ có nói với cô là một thời gian nữa cô sẽ phải đến tổ quay phim.

Trong phim này Diệp Tuệ sẽ đóng vai phụ, lúc cô nhận kịch bản thì nam nữ chính vẫn chưa được quyết định, sau mới xác nhận là Thẩm Tu và Thường Huyền.

Thế là phim còn chưa khai máy thì trên mạng người ta đã bàn luận rất nhiều, hầu hết là tập trung chửi Diệp Tuệ, các antifan ngày nào cũng vào blog của

Diệp Tuệ mà mắng cô, bảo cô hãy rút ra khỏi đoàn phim ngay.

Diệp Tuệ chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ là quay phim thôi mà, đi thi đi, cô chẳng việc gì phải sợ hết.

đi ra khỏi công ty, sắc trời đã sắp tối, ánh mặt trời đã trở nên nhạt dần. Nếu như Diệp Tuệ mà về nhà luôn bây giờ thì cô sẽ đụng mặt mấy con ma cho xem, ma trên đường có khi còn nhiều hơn cả ma ở trước cửa nhà ấy chứ.

cô chỉ do dự đúng 0,5 giây rồi mặt dày gọi điện cho Thẩm Thuật luôn, mặc dù cô không chắc là anh có đồng ý với yêu cầu của cô hay không nữa, vì trước giờ anh chỉ về nhà vào đúng một khung giờ cố định của riêng mình.

Nhưng đâu còn cách nào khác, ai bảo Thẩm Thuật là trạm phát dương khí di động cơ chứ, cô không tìm anh thì biết tìm ai đây.

Sau khi chuông kêu ba tiếng thì có người bắt máy, đầu bên kia rất yên lặng, chỉ có tiếng hít thở rất nhẹ.

Từ khi Diệp Tuệ biết số của Thẩm Thuật thì đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh, cô không rõ lắm về thói quen nghe điện thoại của anh, nhưng từ dáng vẻ lạnh lùng thường ngày thì cô cũng có thể đoán ra đôi chút.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ thử gọi tên anh.

Ba giây sau, giọng của Thẩm Thuật truyền tới, ngữ điệu không có lên xuống, chỉ đáp lại cô bằng một từ đơn.

“anh tới công ty đón em được không?” Lúc nói câu này, cô nhìn thấy da mặt mình đang hồng trên lớp kính thủy tinh ở sảnh.

Diệp Tuệ cũng biết là nhờ anh đưa đón một cô vợ nhưng chẳng khác nào người xa lạ thế này thì hơi vô lý thật, đã thế trước đó cô còn từng gào thét đòi ly hôn với anh nữa chứ.

Mà giờ Diệp Tuệ chẳng những tự tiện hủy bỏ việc ly hôn, mà còn không biết xấu hổ muốn Thẩm Thuật đón cô về nhà nữa, nếu cô là Thẩm Thuật thì cô cũng cảm thấy tức điên lên rồi.

Quả nhiên, không nghe thấy Thẩm Thuật đáp lại.

Diệp Tuệ vẫn chưa chịu chết tâm: “Trời sắp tối rồi, em sợ về nhà một mình lắm.” nói xong câu này Diệp Tuệ thật sự muốn và cho mình một cái, vì mạng sống mà đánh mất hết thể diện thế này.

Thẩm Thuật lại yên lặng khoảng mười giây, cho dù anh không nói thì Diệp Tuệ cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt khó xử của anh lúc này.

“Ồ đâu?”

Bầu không khí ngưng đọng đã trở lại bình thường ở giây thứ mười một, Diệp Tuệ sợ Thẩm Thuật đổi ý nên vội vàng nói cho anh biết địa chỉ công ty mình.

Mười phút sau, xe của Thẩm Thuật dừng trước cửa công ty cô, Diệp Tuệ nhìn lướt qua sắc trời đã gần như tối hẳn bên ngoài, sau đó còn chẳng dám ngoảnh nghiêng xung quanh mà vội vàng đeo khẩu trang rồi ngồi vào xe Thẩm Thuật luôn.

Môi Thẩm Thuật mím lại thành một đường thẳng tắp, tâm trạng lộ ra rất rõ ràng, vì về nhà không đúng như thời gian quy định của mình nên anh không được vui cho lắm.

Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật không thích nói chuyện với người khác nên cũng rất ngoan ngoãn không lên tiếng, trong xe cực kỳ yên tĩnh, người bình thường có lẽ sẽ không chịu nổi sự yên lặng quá mức này, nhưng Diệp Tuệ thì lại thấy rất thoải mái.

Xe chạy được một đoạn thì bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ bầu trời, lúc anh lái xe vào khu chung cư, Diệp Tuệ mở máy ra xem đồng hồ, muộn hơn nửa tiếng so với thời gian về nhà thường ngày của anh.

Diệp Tuệ thoáng nhìn sang bên cạnh, Thẩm Thuật mắt vẫn nhìn phía trước, mi tâm hơi nhăn lại, may là tính anh được rèn luyện rất tốt nên mới không đuổi thẳng cô xuống xe.

Từ bãi đậu xe đi ra, Diệp Tuệ nghe thấy tiếng nhạc truyền đến từ quảng trường nhỏ cách đây không xa.

cô nhìn về phía đó, suýt nữa thì nhún cả chân không đi nổi luôn.

Bình thường mấy cô bác trung niên sẽ hay nhảy múa trên sân vào giờ cơm tối, lúc này trên sân trừ những cô bác đó ra thì còn có không ít các bác gái ma nữa.

Trong sân người chen chúc kín mít, không để lại một khe hở nào.

Mấy bác gái ma kia đều có tướng chết rất quái dị, có người thì lấy tay nâng đầu, có người lại cảm ruột của mình mà vung vẩy, có người thì thỉnh thoảng nhảy múa làm rơi cả con người ra ngoài, sau đó lại nhặt lên nhét lại vào mắt.

Toàn thân Diệp Tuệ cứng đờ, theo bản thân nhích lại gần Thẩm Thuật thêm một chút, cho dù vậy thì cô vẫn nhớ là bố của Thẩm Thuật đã từng nhắc

nhờ cô rằng Thẩm Thuật không thích tiếp xúc với ai, tất nhiên bao gồm cả việc đụng chạm thân thể, cho nên cô rất sợ, luôn duy trì một khoảng cách ít nhất là nửa mét với anh.

“Ôi, tay của tôi đâu?” một tiếng hét bất ngờ vang lên.

Đúng ra nếu có tiếng hô lớn như thế thì sẽ quấy nhiễu đến mọi người, nhưng hình như trừ Diệp Tuệ ra thì chẳng có ai nghe thấy cả, không ai quay đầu nhìn về hướng tiếng hô phát ra.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ~

một cánh tay lẩn lộn vài vòng rồi dừng lại ngay cạnh chân của Diệp Tuệ, lúc cô đang bước lên trước thì giẫm luôn phải nó.

“anh chờ chút.” Diệp Tuệ khó khăn mở miệng.

Thẩm Thuật nghe Diệp Tuệ nói thì dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, thấy sắc mặt cô lúc này trở nên tái nhợt rất khó coi.

anh không hiểu có chuyện gì.

Diệp Tuệ tròn mắt nhìn thẳng, quan sát một bác gái ma đang tới gần để nhặt lại cái tay.

Con ma kia vừa nãy thì gào thét giận dữ nhưng lúc này thì lại sợ hãi liếc nhìn Thẩm Thuật, rụt rè nhích tới gần bọn họ, rất giống một cô vợ nhỏ ngại ngùng.

Bác gái ma ngồi xổm xuống, run rẩy giờ một tay còn lại ra để nhặt lại cái tay bị rơi, vì hành động này mà toàn bộ những con ma còn lại cũng trở nên yên lặng, động tác rất giống nhau, đều đồng loạt căng thẳng nhìn về phía Diệp Tuệ.

Bác gái ma bị rơi tay kia càng nhích tới gần Thẩm Thuật thì càng sợ, dáng vẻ như sắp khóc tới nơi.

Diệp Tuệ cũng không khá hơn là bao, lúc cái tay kia đụng vào chân là cô gần như đã không hít thở bình thường được nữa rồi.

Theo bản năng sinh tồn, việc đầu tiên cô làm chính là nhắm mắt ôm lấy tay Thẩm Thuật.

Khi cô một lần nữa mở mắt ra thì cảnh tượng đáng sợ kia đã hoàn toàn biến mất, số người khiêu vũ trên sân cũng khôi phục lại bình thường, cái tay bị gãy lìa đến chân cô cũng không thấy đâu nữa.

Giây phút này, thế giới trong cô dường như mới trở lại yên bình.

Diệp Tuệ nhìn cái tay cô đang bám chặt lấy tay Thẩm Thuật, sau đó từ từ ngược lên, cuối cùng đối diện với ánh mắt của anh.

Mắt anh rất sáng, khi đôi mắt trong veo ấy nhìn cô, cô lại có cảm giác như mình đang rơi rụng sầm sỡ người ta vậy.

rõ ràng là anh đang đợi cô giải thích, nhưng cô không tài nào mở miệng được, chẳng lẽ nói với anh là cô nhìn thấy ma nên sợ quá?

Giữa lúc đang khó xử thì bỗng ờ đằng sau vang lên tiếng chó sủa, Diệp Tuệ rất nhanh trí mà tìm cho mình một lý do.

“Chồng ơi, em sợ chó.”

Lời giải thích rất hợp tình hợp lý, Diệp Tuệ không thể nghĩ được thêm một cách giải quyết nào hay hơn thế nữa.

một lát sau thì con chó cứu mạng cô đi tới, con chó ấy được chủ của nó xích lại rồi dắt đi, cái chân ngắn nhảy nhót trên mặt đất.

Con chó nhỏ này sao lại xuất hiện muộn như thế chứ, chẳng khác nào nói cho Thẩm Thuật biết là lời cô vừa nói là nói dối.

Chó con bé xiu thế này, lại chạy lon ton đáng yêu như thế, Thẩm Thuật mà tin cô thì mới là lạ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ xấu hổ cười trừ một cái, cô quay đầu nhìn Thẩm Thuật, miễn cưỡng nghĩ được biện pháp đối phó tiếp theo trong nửa giây ngắn ngủi.

“Con chó này nhìn thì nhỏ vậy nhưng sủa lên nghe hung dữ quá anh nhĩ?” Vì để rửa sạch oan ức cho bản thân, Diệp Tuệ không chút do dự mà đổ tội cho con chó nhỏ.

Cún con tự dưng bị người ta nói xấu, lập tức kêu lên: “Ngao ngao ngao.” Xem đi, cún con sủa nghe có đáng sợ chút nào đâu.

Trước đây ánh mắt của Thẩm Thuật chưa từng nhìn Diệp Tuệ quá lâu, lúc này anh vẫn giữ thái độ im lặng như cũ, nhưng lại nhìn Diệp Tuệ khoảng mười giây.

rõ ràng Thẩm Thuật chỉ đang nhìn cô một cách rất bình thường, nhưng Diệp Tuệ bạnh nhìn lại sợ đến mức suýt nữa thì nói ra hết sự thật rồi.

May là một giây sau Thẩm Thuật đã nhìn đi chỗ khác, quay người đi lên nhà, Diệp Tuệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo.

cô có nhận được điện thoại từ nhà họ Thẩm, bảo cô với Thẩm Thuật buổi tối về nhà ăn cơm, vì Thẩm Thuật không thích nói chuyện nên ông Thẩm mới gọi cho Diệp Tuệ.

Phòng của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ cách khá xa nhau, cửa phòng anh đã đóng chặt, tò ý từ chối nói chuyện với bất cứ ai.

Diệp Tuệ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gõ cửa phòng anh, còn cố ý nói nhỏ để Thẩm Thuật không bị giật mình: “Thẩm Thuật?”

Hồi lâu sau vẫn không có ai đáp lại, nhưng mà rõ ràng cô đã tận mắt trông thấy anh đi vào phòng, nên chắc chắn là bên trong có người.

Diệp Tuệ đang định gõ cửa tiếp thì cửa phòng lại đột ngột mở ra, Thẩm Thuật đứng bên trong vẫn với một biểu cảm như cũ, Diệp Tuệ vội vàng nói cho xong: “Bố anh bảo chúng mình về nhà ăn cơm.”

Thẩm Thuật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, khề cau mày, cảm giác như không hào hứng cho lắm, có vẻ như bữa cơm tối sẽ làm đảo lộn kế hoạch trong ngày của anh.

Nhưng cuối cùng anh vẫn gật đầu đáp: “Ừm.”

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ về nhà họ Thẩm, trong nhà đã có mấy người đến trước rồi, khác hẳn với nhà họ đang ở, nơi này rõ ràng là náo nhiệt hơn nhiều.

Lúc hai người đến thì Thẩm Tu đã có mặt, chỗ ngồi của hắn là ở ngay đối diện Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ vừa vào là Thẩm Tu đã chú ý ngay, mấy hôm trước cô đã không hề nể mặt hắn, con giận này bị ghen trong ngực không thể nguôi ngoai được.

Chốc lát đã tới giờ cơm tối, Diệp Tuệ là vợ của Thẩm Thuật nên tất nhiên là ngồi bên cạnh anh.

Vì Thẩm Thuật mệnh lớn nên từ nhỏ đến giờ người ta đều chỉ biết tránh né anh, không một ai sẵn lòng đến gần anh cả.

Ngay cả khi đang quây quần ngồi với nhau thế này, anh cũng chỉ như một bức tường làm nền, mọi người thì nói chuyện, còn anh thì yên lặng ăn cơm. Cơm nước xong anh cũng sẽ yên lặng về nhà, không nói chuyện với ai, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Thuật, anh cúi thấp đầu, ngón tay thon dài cầm đôi đũa màu đen càng làm nổi lên làn da trắng nhợt, có thể thấp thoáng nhìn thấy cả những đường gân xanh.

Ông Thẩm ngồi ở ghế chính giữa nhìn sang Thẩm Thuật, cười hỏi: “Cậu ba dạo này đang làm gì rồi?”

Thẩm Thuật nghe tiếng bố hỏi liền quay đầu nhìn, đáp: “Con đang đầu tư nhỏ thôi.” Giọng của anh tỏ ra rất khiêm tốn.

Diệp Tuệ nhìn anh, cô tưởng là Thẩm Thuật chỉ sống dựa vào nguồn vốn ủy thác đầu tư của gia đình thôi, không ngờ anh còn rất có ý chí vươn lên nữa.

Ông Thẩm vui mừng gật đầu, sau đó mới hỏi đến Thẩm Tu: “Vậy còn cháu?”

“Gần đây cháu đang bàn bạc với người phụ trách của công ty Hoa Thụy, bộ phim lần này đầu tư cả trăm triệu, cháu đang do dự không biết có nên đồng ý tham gia không, nếu không đồng ý thì có hơi đáng tiếc.”

Chuyện Thẩm Tu là người thừa kế của nhà họ Thẩm là một bí mật mà nội bộ gia đình ngầm hiểu với nhau, cho nên Thẩm Tu trước nay thích cái gì là có cái đó, mà đóng phim cũng là một trong những sở thích của hắn.

Tuy nói nhà họ Thẩm có thể thoải mái rút ra mấy trăm triệu để đầu tư cho phim của Thẩm Tu, nhưng Thẩm Tu lại thích được tự đứng vững trên đôi chân của mình hơn.

Huống hồ công ty Hoa Thụy lại là công ty giải trí đứng đầu cả nước, phim do công ty này sản xuất nhất định sẽ rất thành công.

Nghe thấy hai chữ Hoa Thụy, Thẩm Thuật lập tức trừng mắt nhìn về phía Thẩm Tu, nhưng sau đó cũng chỉ lướt qua một cái rồi thôi.

Lúc cúi đầu xuống, Thẩm Thuật lạnh nhạt nở nụ cười, khóe miệng hơi nhếch lên, tạo thành độ cong nhưng lại không hề thấy rõ, cho nên mọi người

đều không chú ý đến.

Thẩm Tu nói xong còn cố tình mỉa mai Diệp Tuệ: “Từ trước đến giờ cháu luôn muốn dựa vào chính khả năng của mình, chứ không phải là ăn theo người khác.”

Thẩm Tu đang ám chỉ chuyện của Thường Huỳnh, Diệp Tuệ ra mắt với biệt danh Tiểu Thường Huỳnh, cho nên Thẩm Tu cực kì không vui.

hắn vốn cho là nói vậy thì sẽ khiến Diệp Tuệ tức giận, nào ngờ Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều đang nhìn đi chỗ khác, hiển nhiên là không nghe hắn nói.

Ông Thẩm nhìn ra là Thẩm Tu không ưa Diệp Tuệ, cho nên liền chuyển đề tài.

“Nhắc đến Hoa Thụy, tổng giám đốc họ Thẩm của công ty đó chưa từng một lần lộ diện, đợt trước có đến Hoa Thụy muốn hợp tác mà cũng không gặp được sếp tổng.”

“không chừng Thẩm tổng đó lại có họ từ mấy trăm năm trước với nhà chúng ta cũng nên.”

Tuy là Thẩm Tu đang trong quá trình đàm phán với Hoa Thụy, nhưng hắn vẫn chưa được gặp Thẩm tổng, cho nên cũng không biết đáp lại mấy lời đó thế nào.

Ông Thẩm vẫn đang để ý đến Thẩm Thuật, thăm thò dài một cái.

Thẩm Thuật có những thói quen cố hữu của riêng mình, sẽ không thay đổi vì bất cứ ai, một khi đã xác định việc gì là anh sẽ kiên trì mà làm.

không biết là người nào có thể bước vào trái tim của Thẩm Thuật.

Bên này ông Thẩm đã thò dài đến mức đủ lượng không khí để thổi một quả bóng rồi, còn bên kia Diệp Tuệ lại trông thấy có một con ma đang đứng sau lưng ông Thẩm, sợ đến nỗi suýt thì đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

Ông Thẩm hồn nhiên không biết là sau lưng mình có một bóng đen, mà cái bóng này trông khá là mập mạp đáng yêu, nếu như không có một vết cắt rất sâu ở cổ kia.

Con ma kia trước khi chết là một đầu bếp với kĩ năng nấu nướng tuyệt đỉnh, nó cũng khá là tham ăn, trong một lần thấy món ăn mình nấu quá ngon nên đã ăn ngấu ngiến dẫn đến việc bị nghẹn chết.

Sau khi trở thành ma, nó vẫn thích quần quạnh trong nhà bếp, vì nơi ấy là tất cả kí ức của nó. Sờ sờ con dao, vuốt vuốt cái thớt, tiện thì đứng nhìn người ta ăn cơm luôn, cuộc sống làm ma rất là thảnh thơi.

Hôm nay nó lại đứng nhìn mọi người ăn, nhưng lúc nó trông thấy Thẩm Thuật thì suýt nữa đã ngã quỵ, sao sao sao sao... Sao lại có một tên khác ma ở đầu chui ra thế này, hù chết nó rồi!

Cái chân của anh đầu bếp ma cứ run lẩy bẩy không ngừng được, thịt trên mặt cũng rung theo.

Là người duy nhất nhìn thấy ma, Diệp Tuệ cũng sợ run hết cả người, còn con ma tham ăn kia thì cũng run rẩy nhìn Thẩm Thuật, động tác của cả hai tự nhiên lại khá giống nhau.

Diệp Tuệ khóc không ra nước mắt, sao đến nhà họ Thẩm rồi mà vẫn còn gặp ma chứ, cái cơ thể đi đến đâu cũng gặp ma này thật sự quá đáng sợ rồi.

Diệp Tuệ cố kiềm chế sự bất ổn trong lòng, lén liếc nhìn Thẩm Thuật một cái, cô vẫn không quên lúc trông thấy bác gái ma, chỉ cần ôm lấy tay anh là sẽ không nhìn thấy ma đâu nữa.

Lần này lại tiếp tục mặt dày một lần nữa đi.

Diệp Tuệ không nhìn Thẩm Thuật, tay chậm chạp hướng về phía anh, mấy giây sau, tay của cô đã thành công chạm được vào tay anh.

Diệp Tuệ thò phào nhẹ nhõm, cô nhìn lại hướng sau lưng ông Thẩm, tên đầu bếp ma béo ú kia quả nhiên đã biến mất. Diệp Tuệ mỉm cười, cảm thấy sự thèm ăn đã quay trở lại rồi.

cô liếc nhìn Thẩm Thuật, anh vẫn cúi đầu ăn cơm, dường như không chú ý tới hành động của cô.

Nhưng Thẩm Thuật tất nhiên là cảm nhận được xúc cảm trên tay, anh cúi đầu nhìn, thấy tay của Diệp Tuệ đang chạm vào tay anh.

Chân mày anh khẽ cau lại một chút vì anh vốn không có thói quen đụng chạm với người khác, liếc Diệp Tuệ một cái, thấy cô không hề nhìn anh, chỉ cúi đầu ăn cơm, chỉ có điều sắc mặt cô trông hơi tái.

Chắc là vô tình đụng phải thôi.

Thẩm Thuật kín đáo khép gọn tay vào, không để tay Diệp Tuệ chạm phải nữa.

Diệp Tuệ ngồi bên cạnh thì lòng đã trùng xuống, cô lại một lần nữa ngược mắt lên nhìn, con ma đầu búp kia lại xuất hiện rồi, nó vẫn run rẩy nhìn Thẩm Thuật, cảm giác còn run hơn vừa nãy nữa.

Diệp Tuệ muốn khóc quá, mày run cái gì chứ? Tao mới là người phải sợ đây này!

cô khó khăn nhìn xuống, quyết định sẽ tiếp tục bám lấy Thẩm Thuật, lần này có phần bạo dạn hơn, cô dịch cả người sang, gần như kẻ sát vào anh luôn.

Tay Thẩm Thuật lại truyền đến xúc cảm mềm mại, trên gương mặt anh không có biểu cảm gì, nhưng lại lộ ra một sự bối rối khó mà giải thích được.

anh quay đầu nhìn Diệp Tuệ, cô không nhìn anh, hai tai đã đỏ lên, làm bộ như không có chuyện gì.

Vài giây sau, Thẩm Thuật lại giơ tay lên tránh đi, lần này anh cách xa Diệp Tuệ hơn một chút, một lần nữa trở lại khoảng cách an toàn của mình, cảm thấy an tâm hơn rồi.

Đối việc Diệp Tuệ lúc này, anh và cô như cách nhau cả dải ngân hà vậy, huhu không được, anh mau trở lại đây cho em!

cô đang muốn nhích lại gần một lần nữa, nhưng lại đứng lúc ngẩng lên đối diện với ánh mắt của Thẩm Thuật.

Đôi mắt anh trong veo, tựa như ngày tuyết đầu mùa vậy, nhìn cái là có thể xuyên tới đáy, lúc này vì hành động của cô mà ánh mắt anh hiện lên chút nghi ngờ.

Diệp Tuệ ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng nội tâm lại cực kì rối rắm, cô cũng khổ lắm mà, đâu có muốn làm vậy chứ.

Mấy ngày nay cô cứ nắm tay Thẩm Thuật suốt, giờ đang ăn cơm mà cũng tranh thủ đụng chạm, đừng nói là Thẩm Thuật, ngay chính cô cũng không chịu nổi mà muốn thay mặt anh hỏi một câu rằng: Diệp Tuệ cô tự nói đi, tóm lại là cô có ý đồ gì với Thẩm Thuật vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Ngân Nhi

Bữa cơm kết thúc trong sự ngượng ngùng và bối rối, trên đường về nhà và cả khi đã đến nhà rồi, Diệp Tuệ vẫn không dám nói chuyện với Thẩm Thuật.

Ngày hôm sau Diệp Tuệ phải đi chụp ảnh quảng cáo cho một thương hiệu thể thao, mà tòa nhà cô đến nghe nói âm khí rất nặng, còn chưa đi thì cô đã thấy sợ run cả người rồi.

Tòa nhà này được rất nhiều công ty quảng cáo tận dụng, cứ ngồi chồm hổm ở đây là thể nào cũng gặp được người nổi tiếng, cho nên chẳng những có các fan đang đứng vây quanh bên dưới, mà ở bên trong cũng có cả một hội fan ma hâm mộ nghệ sĩ đang tụ tập.

Diệp Tuệ xuống xe, còn chưa đi vào tòa nhà mà cô đã thấy lạnh toát lòng bàn chân rồi, lạnh muốn chết luôn, cảm giác này thật sự không được vui cho lắm.

Diệp Tuệ cùng trợ lý Tiểu Lưu đi vào tòa nhà, ngay dưới sảnh ở sảnh đã thấy có một con fan ma với cái đầu nghiêng vẹo đang nằm sấp ở đó rồi.

Con ma đó mặc quần áo trẻ trung nhưng dính máu, đầu của nó khả năng là bị đâm đến vẹo luôn, hình như trong tay còn cầm gậy phát sáng, điệu bộ như đang chuẩn bị cổ vũ cho thần tượng.

Trong sảnh còn có không ít những con ma khác, có đạo diễn quảng cáo, rồi cả một nghệ sĩ rất nổi tiếng mấy năm trước, mới nổi chưa được bao lâu thì bị đèn rơi trúng người trong lúc đang quay quảng cáo nên chết.

Tiểu Lưu thốt lên: “Nhân viên công tác hôm nay nhiều vậy sao.”

Diệp Tuệ không nghĩ đến ý sâu xa trong lời của Tiểu Lưu, chân cứng đờ bước tới, một lát sau, lúc đến phòng chụp ảnh, cô có cảm giác hơi thờ của mình đã bắt đầu không ổn định rồi.

Thợ trang điểm trông thấy Diệp Tuệ thì sửng sốt, kia là cái người bắt chước theo phong cách ngây thơ trong sáng của Thường Huỳnh, tên là Diệp Tuệ đó sao?

Diệp Tuệ dễ mặt mộc nhưng da trắng hơn những người bình thường rất nhiều, trang phục đơn giản nhưng vẫn bộc lộ ra vẻ đẹp xuất sắc của cô.

Gương mặt cô như được một ngòi bút tinh tế nhất phác họa lên, chỉ một biểu cảm nhỏ thôi cũng đủ để tỏa sáng, rạng rỡ đến mê hồn.

Diệp Tuệ gật đầu chào thợ trang điểm, lịch sự nói: “Chào chị.”

Thợ trang điểm nói: “Ngồi xuống đi.” Chị ta đã nắm rõ yêu cầu của công ty quảng cáo, trang điểm nhẹ nhàng cho Diệp Tuệ, sau đó giúp Diệp Tuệ thay quần áo.

Diệp Tuệ có vóc dáng cao gầy, bộ đồ thể thao bó sát vào vòng eo nhỏ nhắn của cô, nhất là đôi chân kia, vừa dài vừa thẳng.

cô bắt đầu tiến hành quay chụp, trước khi xuyên đến đây cô cũng là một ngôi sao, cho nên chụp hình quảng cáo là một công việc cực kì đơn giản.

cô dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, xoay lưng về phía bọn họ, mặt thì quay lại nhìn ống kính, nhẹ nhàng nở nụ cười. Công việc rất thuận lợi, chẳng mấy chốc đã xong.

Diệp Tuệ chuẩn bị chụp cảnh thứ hai, lúc này lại có thêm một người tới, ở phòng chụp ảnh bên cạnh có đại minh tinh Bùi Ninh, đúng lúc cô ta lại đi qua đây.

Diệp Tuệ nhìn vai của Bùi Ninh, cái con ma lúc này ở sảnh đang bám ngay sau lưng cô ta.

Bùi Ninh chẳng hề hay biết, tay cứ vuốt tóc.

Con ma nhìn có vẻ rất tức giận, nó cứ bám theo Bùi Ninh lúc ẩn lúc hiện, dùng cái que phát sáng trong tay đâm vào đầu cô ta, miệng cũng không hề nhàn rỗi mà chửi mắng liên hồi.

“Cố tình tạo couple với idol của tôi, xong đến khi cô nổi tiếng thì vứt người ta luôn, saocô không chết luôn đi chứ!!”

Diệp Tuệ nghe vậy cũng hiểu được, idol của con ma kia trước đây khả năng là đã có một khoảng thời gian mập mờ với Bùi Ninh, sau khi Bùi Ninh nổi tiếng rồi thì cô ta đã lập tức vứt bỏ anh ta luôn.

một con ma thôi thì không nói, đằng này lại có nguyên một nhóm ma đang lao đảo bám theo sau nữa.

Con ma antifa kia vẫn đang chửi Bùi Ninh, con ma nhiếp ảnh gia thì đi qua nằm ngay chỗ ánh đèn để phơi nắng, một con ma trạch nam đeo kính râm thì lượn quanh một vòng rồi rẽ ra bên ngoài, đi tới chỗ phòng thay đồ...

Bùi Ninh cảm thấy hơi lạnh, điều hòa để nhiệt độ hơi thấp thì phải.

Diệp Tuệ khó khăn nhìn đi chỗ khác, ngồi cứng đờ một chỗ, ở đây nhiều ma quá, cô chỉ còn biết mặc niệm trong lòng: Mình không thấy gì mình không thấy gì...

Lúc thấy Diệp Tuệ, Bùi Ninh chỉ liếc một cái rồi đi luôn, mấy nghệ sĩ tuyến 18 trước giờ cô đều chẳng buồn đoái hoài đến.

Nhưng ngay sau đó cô ta lại dừng bước, người kia là ai thế nhỉ? cô ta quay đầu nhìn Diệp Tuệ, hí hóp suy nghĩ, là Diệp Tuệ sao?

Bùi Ninh ra mắt công chúng với ngoại hình rất đẹp, hơn nữa còn có phim hot nên độ nổi tiếng nhanh chóng tăng vọt, cô ta rất tự tin cho rằng trong cái giới giải trí này, người đẹp được như mình chẳng có mấy ai.

Nhưng mà cô ta lại nảy sinh một ý nghĩ trong đầu lúc này, hình như Diệp Tuệ kia còn đẹp hơn cả mình.

Mặc dù suy nghĩ ấy đã nhanh chóng biến mất, nhưng việc cô ta nghĩ như thế cũng đã là một chuyện rất khó tin rồi, chứng tỏ Diệp Tuệ rõ ràng là một vương mã trong lòng cô ta.

Tất nhiên Bùi Ninh sẽ không thừa nhận, cô ta khinh bỉ bật cười, đẹp thì sao chứ? Chỉ là một nghệ sĩ nhỏ không có tiếng tăm thôi mà.

Bùi Ninh nhớ lại việc cô ta muốn gặp Thẩm tổng của Hoa Thụy, thế mà anh ta lại từ chối gặp cô. Ngoài sự tức giận ra thì cô cũng hiểu được rằng dù sao Thẩm tổng cũng là ông chủ của Hoa Thụy, tính khí khác người cũng là điều bình thường.

cô ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để tiếp cận Thẩm tổng, về sau mà được làm dâu nhà giàu có thì cô ta sẽ không phải lăn lộn trong cái giới giải trí đầy thị phi này nữa.

Bùi Ninh không hề hay biết rằng, Thẩm tổng mà cô hao hết tâm tư muốn gặp mặt lại là chồng của Diệp Tuệ, người mà cô ta chẳng thèm để tâm đến.

Diệp Tuệ cũng hồn nhiên không biết là chồng mình lại được người khác thương nhớ, hôm nay cô đã kết thúc công việc sớm, cho nên không cần phải mạo hiểm về nhà khi trời tối nữa rồi, mới nghĩ đến đã thấy vui.

cô nghĩ, mấy ngày nay cô toàn làm phiền Thẩm Thuật, lén mượn chút dương khí trên người anh, chỉ là Thẩm Thuật không phát hiện ra thôi.

May là tính tình của anh rất tốt, nếu là người khác thì chắc đã nổi cáu với cô rồi.

anh và cô còn cả một quãng đường dài chung sống về sau, cho nên cô nghĩ mình nên cải thiện quan hệ với anh một chút.

Nghĩ đến đây, cô nhấn tin cho Thẩm Thuật.

“Hôm nay em định đi siêu thị, anh có cần em mua giúp gì không?”

Diệp Tuệ đợi mãi mới nhận được tin nhắn của anh, hình như là anh đã phải nghĩ rất lâu.

“Bánh mì nướng hằng XX.”

Tin nhắn của Thẩm Thuật thường rất ngắn gọn súc tích, nhưng Diệp Tuệ đã quen với kiểu nói chuyện của anh rồi, tâm trạng của cô rất vui, nhấn lại cho anh một câu *“Tối gặp lại nhé.”*

Đây coi như là bước đầu tiên để trở thành bạn của Thẩm Thuật đi.

Diệp Tuệ đeo khẩu trang và kính râm, phấn khởi đi dạo siêu thị, nhưng chẳng bao lâu sau thì tâm trạng vui vẻ ấy đã biến mất.

cô cứ cho là so với những nơi khác thì siêu thị sẽ ít ma hơn một chút, nhưng vừa mới tới khu bán đồ ăn vặt thì cô đã trông thấy cả đồng ma đang vây kín quầy hàng rồi.

Mẹ nó chứ, sao mà lắm thế.

Ai nói là ma không thích siêu thị chứ, đám ma tham ăn kia ngày nào mà chả cắm chốt ở đây, Diệp Tuệ có cảm giác là chỉ cần cô đi thêm một bước thôi là sẽ gặp phải một con ma luôn.

cô muốn rời khỏi siêu thị cũng không được, lúc đi xuống thì thấy trên thang máy có đủ các thể loại ma khác nhau, có con thì vắt ngang người trên tay vịn, con thì gục đầu vào xe đẩy của khách, kiểm kê hàng hóa của người ta.

Diệp Tuệ cũng không biết có phải chỉ mình cô bị như vậy hay không, tức là cứ đi đến đâu là ma nó tụ tập đến đấy ý.

Chỉ có một khu vực ít có ma lui tới, chính là khu bán đồ hải sản.

Ý định của Diệp Tuệ muốn làm cho Thẩm Thuật đã sụp đổ trong nháy mắt, cô vừa bật mũi vì cái mùi tanh, vừa hành động nhanh gọn và không biết xấu hổ mà gọi cho anh.

“Chồng à, em đang ở khu hải sản trong siêu thị, muốn chọn ít hải sản để tắm bổ cho anh, hay là anh đích thân đến đây luôn đi.”

Đầu bên kia quả nhiên lại là sự yên lặng kéo dài.

nói nhảm gì chứ, lời này đến cô còn không tin nổi nữa là, đã thế cô còn bật mũi mà nói nữa, cái giọng nói quái gở đó chẳng khác nào một người phụ nữ hư hỏng đang cố lừa Thẩm Thuật cả.

May mà tính tình của anh tốt nên không thêm so đo với cô, cái lời yêu cầu như đang cố tình gây sự của cô mà anh cũng nghe theo, một lát sau đã thấy anh xuất hiện trong khu hải sản của siêu thị rồi.

Diệp Tuệ lấy cớ để đưa Thẩm Thuật đến những khu khác.

“Mua ít sữa tươi đi, bọn mình uống loại này nhé.” Diệp Tuệ chỉ vào quầy sữa tươi.

Thẩm Thuật quyết đoán lắc đầu: *“không uống loại này.”*

Diệp Tuệ mở to mắt nói dối: *“Thế phiền anh lấy giúp em một chai đi, tay em không với tới.”*

Thẩm Thuật nghe lời giơ tay lấy chai sữa tươi mà Diệp Tuệ chỉ, mà cô thì cũng lên giơ tay ra theo, cổ tình tạo cơ hội để hai tay chạm vào nhau.

một giây sau, ý đồ của Diệp Tuệ đã rơi vào hư không.

Thẩm Thuật hình như nhận ra điều gì đó, nên đã hoàn mỹ tránh được cái tay của Diệp Tuệ, anh cầm lấy chai sữa bỏ vào xe đẩy, tránh né mọi sự đụng chạm có thể xảy ra.

Cái tay đang giơ ra của Diệp Tuệ không biết phải thu về thế nào, cô nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái của mình: *“Vay lại phiền anh lấy giúp em hộp sữa chua với.”*

Và thế là cô lại trở mắt nhìn anh đôi tay khác, cầm lấy hộp sữa chua mà cô chỉ bỏ vào xe đẩy.

Hoàn toàn không rơi vào bẫy của Diệp Tuệ.

Chẳng lẽ cô lại nói thẳng luôn là phiền anh nắm tay em dắt đi có được không à?

Cuối cùng Diệp Tuệ đành phải đi theo bên cạnh anh, nhìn mấy con ma cứ theo sát không xa không gần, phần lớn mấy con ma đều giữ một khoảng cách với cô, nhưng vẫn có con thì bạo dạn sờ hắt vào người cô luôn.

Biểu cảm của cô vô cùng phức tạp nhìn con ma nữ đang đứng trước mặt Thẩm Thuật, nó đang thẹn thùng ngắm nhìn anh, cho dù rất sợ dương khí tỏa ra, nhưng nó vẫn bị hấp dẫn bởi một Thẩm Thuật trăm năm khó có dịp được gặp gỡ.

cô liếc nhìn anh, đúng là sắc đẹp hại người mà, không phải, là hại ma mới đúng.

Con ma nữ ném cái khăn tay nhỏ của mình tới, Thẩm Thuật mặt không biến sắc giắt thẳng lên.

Tiếp theo nó lại cố tình làm đổ một gói đồ ăn vặt, đầu Thẩm Thuật cũng không thèm ngo sang một cái.

Chưa nói đến chuyện là Thẩm Thuật có nhìn thấy hay không, kể cả anh có nhìn thấy thì anh cũng sẽ vô cảm mà đi lướt qua như vậy thôi.

Con ma nữ vẫn không chịu tin, quyết liều một phen đi tới sờ mặt Thẩm Thuật, cho dù điều đó có thể khiến cho nó bị thương vì dương khí của anh thì nó cũng chẳng bận tâm.

Cái này thì không được đâu nhá, mặt của Thẩm Thuật không phải ai cũng có thể tùy tiện chạm vào đâu.

Hành động đến trước ý chí, Diệp Tuệ giờ tay lên đập một phát vào tay của con ma nữ, cái tay nhỏ của con ma còn chưa sờ được thì cái tay to của Diệp Tuệ đã mon men chạm vào mặt anh.

Và thế là tất cả ma nữ cho đến ma đóa đều biến mất hết.

Diệp Tuệ rút cái tay hư của mình về, bây giờ chặt tay có còn kịp không?

Thẩm Thuật dường như không ngờ là Diệp Tuệ sẽ làm thế, mắt anh chậm rãi quay sang nhìn cô, hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Tuệ lắc đầu nguây nguẩy, “không có gì, có con muỗi muốn sàm sờ anh, muốn hút dương khí của anh ý mà.” Liệu Thẩm Thuật có nghĩ là cô bị thần kinh không nhỉ.

Thẩm Thuật liếc nhìn tay cô: “Muỗi đâu?”

không ngờ là anh lại truy hỏi đến cùng, Diệp Tuệ giả vờ chà tay rồi xòe ra cho Thẩm Thuật xem: “Có không? Chỉ là con muỗi nhỏ thôi.”

Thẩm Thuật không nhìn thấy một cái thì thể muỗi nào trên tay cô cả.

Diệp Tuệ ghen lời, nói rất đồng dục: “Nó chết không toàn thây rồi.”

Thẩm Thuật không hỏi tiếp nữa, anh gật đầu: “Ừm.”

Hai người cùng nhau đi ra cửa, Diệp Tuệ còn chưa kịp thở phào thì bỗng có một nữ sinh mặc váy đi tới.

Nữ sinh kia đứng chắn trước mặt Thẩm Thuật, anh nhíu mày, hình như đang khó chịu vì bị chặn đường.

cô bé cứ đứng nhìn Thẩm Thuật, chẳng quan tâm đến Diệp Tuệ đang đứng bên cạnh, đưa cái điện thoại của mình tới, nói: “Weixin. . .”

Diệp Tuệ thích thú nhìn hai người, không hề tỏ ra tức giận khi chồng mình bị người ta nhòm ngó.

Ánh mắt cô nhìn Thẩm Thuật cứ như đang nhìn động vật quý hiếm vậy.

Có phải là anh đang nghĩ cô bé này là nhân viên tiếp thị đúng không hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ đoán ra được là vì sao Thẩm Thuật ít nói rồi, vì anh chỉ cần mở miệng nói thôi là có thể khiến cho người ta tức chết.

cô bé kia vừa nghe anh nói cái thì không kịp phản ứng lại, cung phản xạ lớn dần như có thể quán một vòng trái đất, đến lúc cô bé hiểu ra thì gương

mặt nhỏ nhắn tái nhợt, xấu hổ và tức giận chạy đi mất.

Thẩm Thuật thì thấy không sao cả, có lẽ anh nghĩ rằng mấy nhân viên tiếp thị khi bị người ta từ chối thì sẽ thấy xấu hổ.

trên đường về nhà, Diệp Tuệ rất yên lặng, không dám động tay động chân với Thẩm Thuật nữa.

Trong mắt người đại diện là chị Nhâm thì dạo này Diệp Tuệ rất ngoan, không còn suốt ngày la hét muốn đi gặp Thẩm Tu, cũng không hay nổi câu nữa. Điều này khiến cho chị Nhâm đỡ hao tổn tâm trí hơn nhiều, công việc cũng rảnh rỗi hơn, còn đưa Diệp Tuệ đến nhà hàng ăn một bữa coi như là phần thưởng giành cho cô vậy.

Bình thường Diệp Tuệ cũng có thể nhìn thấy mấy hồn ma, nhưng có người ở cùng thì cô cũng đỡ sợ hơn.

không ngờ chị Nhâm vừa mới ăn xong thì có việc đột xuất phải đi, Diệp Tuệ quyết định không ngồi lại lâu mà vội vàng về nhà luôn.

Lúc ra ngoài cô có rẽ vào phòng vệ sinh, đang chuẩn bị rửa tay thì thấy trong gương có một người phụ nữ, gương mặt cô ta nhỏ nhắn trắng trẻo, đáng yêu mong manh yếu đuối.

Diệp Tuệ nhú mày, đây là lần đầu tiên cô được gặp nữ chính Thường Huỳnh kể từ sau khi xuyên vào đây.

nói về ngũ quan thì Thường Huỳnh chưa đạt đến trình độ được gọi là đại mỹ nhân, nhưng cô ta lại có sự trong sáng thuần khiết, là kiểu mà đàn ông rất thích, ít nhất cũng khiến cho Thẩm Tu mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Tuệ mặc kệ cô ta, cô cúi đầu rửa tay.

Thường Huỳnh cũng nhìn thấy Diệp Tuệ, cô ta biết là sau khi cô ta chia tay với Thẩm Tu thì anh ta đã coi Diệp Tuệ là thể thân của cô ta, tuy Thẩm Tu chỉ lợi dụng Diệp Tuệ thôi, nhưng cô ta vẫn thấy không thoải mái.

Sau lại biết là Diệp Tuệ đã cưới chú ba của Thẩm Tu, mà trước đó Diệp Tuệ luôn bám dính lấy Thẩm Tu, cho nên việc kết hôn nghĩ thế nào cũng thấy là Diệp Tuệ có ý.

Thường Huỳnh nhìn thấy Diệp Tuệ, vốn còn tưởng là cô sẽ mang một nét mặt âu sầu buồn chán, nào ngờ sắc mặt của Diệp Tuệ lại cực tốt, thậm chí nhìn còn quyến rũ hơn trước nhiều.

Làn da trắng mềm mại kia, hình như không dặm một chút mỹ phẩm nào, thật khiến cho người ta ghen tỵ.

Thường Huỳnh đè nén sự khó chịu trong lòng, làm trò nói: “Tôi vẫn chưa chúc cô tân hôn vui vẻ.”

Diệp Tuệ đáp cho có lệ: “Cảm ơn.”

Thường Huỳnh: “Thẩm Tu và tôi quay lại với nhau rồi, cô thấy không vui thì cũng đâu cần thiết phải giận dữ đi cưới người khác chứ, thiết thòi lắm đấy.”

Diệp Tuệ dùng động tác, lời này cô không thích nghe chút nào.

cô ta với Thẩm Tu ở bên nhau thì là trời sinh một cặp, còn cô và Thẩm Thuật kết hôn thì lại thành thiết thòi sao? cô ta đang dè bida ai đó!

Diệp Tuệ đóng vờ nước, ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, mắt nhìn Thường Huỳnh trong gương: “Xin hỏi, bây giờ cô đang lấy tư cách gì để nói chuyện với tôi vậy?”

Giọng của cô tỏ ra rất thờ ơ: “cô cưới Thẩm Tu rồi à? Hay là cưới người nào khác ở nhà họ Thẩm? Chuyện của nhà họ Thẩm, người ngoài như cô ở đây nhiều chuyện cái gì thế?”

Thường Huỳnh tái mặt, cảm thấy Diệp Tuệ của ngày hôm nay cực kì xa lạ, xa lạ đến mức khiến cho người ta sợ hãi: “Tôi là bạn gái của Thẩm Tu, nhà họ Thẩm tôi cũng đã từng đến rồi.”

Diệp Tuệ cười, không biết là vô tình hay cố ý mà nói: “Lúc cô tới đó có gặp ông Thẩm không? Nghe nói ông Thẩm hình như không thích cô tí nào đâu. Rồi thì khi đó Thẩm Tu làm gì? Có ở bên cạnh nói đỡ cho cô không?”

Tâm trạng của Thường Huỳnh trùng xuống, chuyện này cho đến bây giờ vẫn là một cái gai trong lòng cô ta.

cô ta thật sự không hiểu, dù đã tỏ ra cực kì chu đáo trong mọi việc nhưng ông Thẩm vẫn không thích cô ta, thái độ rất lạnh lùng. Mà Thẩm Tu thì lại sợ ông Thẩm, cho dù thích cô thì hẳn cũng sẽ không vì thế mà mâu thuẫn với ông.

Diệp Tuệ tỏ vẻ kinh ngạc, tiếp tục mĩa mai: “anh ta thật sự chỉ đứng bên cạnh nhìn thôi sao? anh ta có còn coi cô là bạn gái không thế?”

Ý tứ châm chọc cực kì rõ ràng, kiểu như hãy nhìn lại đức hạnh của bạn trai cô đi.

Thường Huỳnh bị nói trúng tim đen, cô ta cắn môi, ánh mắt hiện rõ sự tức giận.

Diệp Tuệ đang chuẩn bị rời đi thì Thường Huỳnh lại nói: “Diệp Tuệ, Thẩm Tu chỉ coi cô là thể thân của tôi thôi, cho dù có thể nào đi nữa thì người anh ấy yêu vẫn là tôi.”

cô ta rất chắc chắn một điều là Thẩm Tu yêu mình, cho nên cô ta mãi mãi hơn Diệp Tuệ một bậc.

Diệp Tuệ nhếch môi cười, nói nghe như thể cô chính là kẻ đã khiến cho Thường Huỳnh với Thẩm Tu chia tay nhau vậy.

cô quay đầu nhìn Thường Huỳnh, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “nói chung thì Thẩm Tu là một tên đàn ông khiến cho tôi thấy rất ghê tởm, nếu cô đã thích anh ta như thế thì tốt nhất là hãy giữ chặt anh ta đi nhé, đừng bao giờ tách ra nữa.”

Tránh gây họa cho người khác.

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Thẩm Tu và Thường Huỳnh sau khi tái hợp, cho nên hần rất coi trọng, lúc tới nhà hàng thì trùng hợp lại gặp sếp tổng của công ty điện ảnh truyền hình Quang Nghệ.

Thẩm Tu nghĩ, Quang Nghệ đang muốn hợp tác với Hoa Thụy, có lẽ nào người mà sếp tổng của Quang Nghệ gặp lại chính là Thẩm tổng của Hoa Thụy không?

Thẩm tổng đang muốn đầu tư cả tỷ bạc vào phim ảnh, tuy vẫn chưa công bố với công chúng, nhưng người trong ngành thì ai cũng biết hết. Thẩm Tu rất muốn được một lần gặp mặt nói chuyện với sếp tổng của Hoa Thụy mà mãi vẫn chưa có cơ hội.

hần đã chú ý đến gian phòng kia từ đầu, rất lịch sự gõ cửa rồi mới đẩy cửa vào.

Thẩm Tu khẽ nở một nụ cười tự tin, nhưng lúc mở cửa ra thì nét mặt đã cứng đờ lại.

không thấy ai cả.

Thẩm tổng của Hoa Thụy này đúng là quá thần bí, sở hữu cả một công ty giải trí lớn nhất nước, vậy mà anh ta vẫn khiêm tốn như vậy sao?

Thẩm Tu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi, lúc ra khỏi gian phòng thì trông thấy Thường Huỳnh và Diệp Tuệ cùng đi ra, hần nheo mắt, cảm giác dạo này Diệp Tuệ xuất hiện hơi bị nhiều rồi.

một người đẹp rạng rỡ, một người thì ngây thơ trong sáng, nếu đem ra so sánh thì Thường Huỳnh có phần nhạt nhòa hơn, nhưng mà người tình trong mắt hóa Tây Thi, Thẩm Tu và Thường Huỳnh mới tái hợp, hần rất muốn tỏ ra âu yếm người phụ nữ của mình trước mặt người khác một chút.

Thẩm Tu đi về phía Thường Huỳnh, hần nhìn Diệp Tuệ một cái, còn chưa kịp nói gì thì Diệp Tuệ đã chẳng thèm để hần vào mắt mà chỉ tập trung nhìn đằng sau lưng hần.

Hai mắt Diệp Tuệ sáng lên: “Thẩm Thuật.”

Kể từ sau khi nhìn thấy ma, Diệp Tuệ gần như lúc nào cũng có thể nhận ra Thẩm Thuật, trong mắt cô thì anh chính là thần hộ mệnh di động, tuy ánh sáng ở đây hơi tối nhưng chỉ nhìn thoáng quá thôi là cô đã nhận ra chồng mình rồi.

Thẩm Thuật dừng lại, một tay anh rút túi quần, đưa mắt nhìn về phía Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đi tới chỗ anh, Thẩm Thuật theo bản năng lùi về sau, tựa lưng vào vách tường.

Vốn chỉ là ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, Diệp Tuệ không ngờ là lại gặp cả nam nữ chính ở đây, mắt thấy thời gian đây đưa có khả năng sẽ kéo dài hơi lâu, còn đang nghĩ xem phải về nhà thế nào thì lại gặp Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật kín đáo liếc Diệp Tuệ một cái, nghĩ một chút rồi nói: “Em sợ ăn cơm một mình?”

Diệp Tuệ: “...” Sao anh lại cướp lời thoại của em?

cô mặt dày gạt đầu, ôm chặt một tay của Thẩm Thuật, thế giới trong thoáng chốc đã trở nên yên tĩnh.

Tình huống thoát nhìn rất bình thường, Diệp Tuệ đang chuẩn bị rời đi cùng Thẩm Thuật thì Thẩm Tu lại đi tới trước mặt hai người, giới thiệu chú ba của hần với Thường Huỳnh.

“Đây là Thẩm Thuật, chú ba của anh.” Thẩm Tu không thèm để tâm đến Diệp Tuệ đứng bên cạnh, một câu giới thiệu về cô cũng lười nói, lúc nhìn cô hần còn tỏ vẻ khinh thường.

Nữ chính tất nhiên không phải dạng vừa, cô ta đóng kịch rất giỏi: “Nếu là chú ba của Thẩm Tu thì bốn người chúng ta tối nay cùng nhau ăn một bữa đi.”

Thẩm Thuật nhìn Thẩm Tu, đáp: “Được.”

Diệp Tuệ: “...”

Bốn người lại cùng nhau chọn một bàn để dùng bữa, sau khi ngồi xuống, Thẩm Tu nói với Thẩm Thuật: “Chú ba, đây là bạn gái của cháu, Thường Huỳnh.”

Thường Huỳnh nhìn Thẩm Thuật, đây là lần đầu tiên cô ta gặp anh, không ngờ Thẩm Thuật còn trẻ như vậy, lại rất đẹp trai nữa.

Nhắc tới nhà họ Thẩm, mọi người chỉ toàn nghĩ tới Thẩm Tu, người được coi là có tiền đồ nhất, còn Thẩm Thuật thì mãi chỉ là một người chú nhỏ vô dụng trong gia đình mà thôi.

Trước khi Thường Huỳnh gặp Thẩm Thuật thì cô ta vẫn luôn cho là như vậy.

Nhưng bây giờ khi Thẩm Tu và Thẩm Thuật ngồi cùng nhau, trông khí chất của Thẩm Tu lại kém hơn hẳn, Thẩm Thuật tuy không nói năng gì nhưng cũng đủ để lấn át Thẩm Tu rồi.

Thường Huỳnh trầm suy nghĩ rất nhiều, nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ ra điềm đạm: “Chào chú ba.”

Sau đó cô ta lại nhìn Diệp Tuệ, lễ phép nói: “Chào cô Diệp.” Cho dù cô không thích Diệp Tuệ đi nữa thì cũng sẽ không thể hiện ra mặt cho người ta nhận ra.

Nghe cô ta nói xong, Thẩm Thuật lúc này mới ngược mắt lên nhìn, chậm rãi nói: “cô vừa gọi cô ấy là gì?”

Thường Huỳnh sững sốt, cô gọi thế có gì không đúng sao?

Đôi môi mỏng của Thẩm Thuật mím lại thành một đường thẳng, ánh mắt anh tối đi, hỏi lại: “cô gọi tôi là chú ba, vậy cô phải gọi cô ấy là gì?”

Giọng anh không cao không thấp, nhưng cực kì lạnh lùng.

Thường Huỳnh hiểu ra là Thẩm Thuật đang ra mặt cho Diệp Tuệ, cô ta cắn răng nói: “Thím nhỏ.”

Việc Thường Huỳnh gọi mình là gì Diệp Tuệ hoàn toàn không để ý, chuyện cô để ý chính là Thẩm Thuật tự xưng lại nói nhiều như vậy, hơn nữa lại còn trong một hoàn cảnh rất đặc biệt.

Nhưng đúng là nghe Thường Huỳnh gọi mình là thím khiến cho Diệp Tuệ cực kì khoái trá, chồng mình đã đứng ra bảo vệ như thế, thân là một người vợ, nếu cô không phối hợp cùng thì thật là có lỗi với anh.

Diệp Tuệ cố tình làm bộ khó xử, nói: “Tuy rằng tôi cũng không so đo đâu, có gọi là thím hay không thì cũng không sao cả, nhưng mà... Dù sao thì vai vế thứ bậc cũng nên phân chia rõ ràng.”

Cách nói của cô nghe như đang muốn gây khó dễ, nhưng cũng có cảm giác không phải vậy.

“Nếu không hiểu phép tắc thì thím sẽ dạy dỗ lại, cháu thấy có đúng không hả Thường Huỳnh?” Câu cuối Diệp Tuệ cố tình nói rất chậm, nhấn mạnh từng chữ một.

Bàn tay đang để dưới bàn của Thường Huỳnh nắm chặt lại, miệng cứng nhắc nói: “Thím nhỏ nói rất đúng ạ.”

Diệp Tuệ rất tự nhiên đáp lại: “Ừm.”

cô mỉm cười, thần sắc thì rất ôn hòa, nhưng trên mặt thì lại viết một câu: cô gọi tôi một tiếng thím nhỏ, bảo tôi làm sao mà chịu nổi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Edit: Ngân Nhi

Bữa tối này Diệp Tuệ ăn trong tâm trạng vô cùng khoái trá, nhưng nam nữ chính Thẩm Tu và Thường Huỳnh thì khác, trong lần hẹn hò cực kì quan trọng này mà lại có thêm hai cái bóng đèn to tướng, bầu không khí rõ ràng là hơi ngượng ngập.

Chuyện này cũng đều là do Thường Huỳnh tự ý quyết định, mục đích là muốn làm quen với người nhà họ Thẩm, nào ngờ lại phá hỏng cả buổi hẹn, lúc ra về, Diệp Tuệ thấy mặt của Thẩm Tu đã đen kịt lại.

Diệp Tuệ không tiếp tục mặt dày bám tay Thẩm Thuật nữa, dù sao ban nãy cùng là lần đầu tuyên bố chủ quyền nên mới làm vậy thôi, bây giờ mà còn ôm nữa thì e là Thẩm Thuật sẽ nghi ngờ.

cô đi sát bên cạnh Thẩm Thuật, đề phòng lát nữa lại gặp ma.

Lúc bọn họ đang đứng đợi thang máy thì trông thấy một đám đàn ông vừa uống rượu xong đi tới, ánh mắt của Thẩm Tu sáng lên, hắn nhận ra ngay đó là mấy lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy.

Thẩm Tu đi tới chào hỏi Vương Xuyên, Vương Xuyên là người phụ trách mảng phim điện ảnh trong công ty, trước đây Thẩm Tu cũng đã từng có lời muốn hợp tác với anh ta nhưng cuối cùng vẫn không thành.

“Thẩm tổng có ở đây không?” Thẩm Tu bóng gió hỏi, giấu diếm sự mong đợi trong lòng.

Wương Xuyên do dự vài giây: “Thẩm tổng của chúng tôi...”

Mấy người lãnh đạo đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Thẩm Thuật, thấy mắt anh sụp xuống, dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó, trông có vẻ hơi mệt mỏi, không muốn ở đây lâu thêm nữa.

Wương Xuyên: “Đã về từ lâu rồi.”

Thẩm Thuật hơi ngược mắt lên, dường như rất hài lòng với đáp án nằm trong dự liệu này.

Những người khác cũng nói thêm vào: “Chỉ còn mấy người bọn tôi ở lại uống rượu thôi.”

Giọng của Thẩm Tu lộ ra sự tiếc nuối: “VẬY À.”

Người trong công ty sợ lộ nên chỉ dám liếc Thẩm Thuật một cái rồi thôi, tuy vậy nhưng bọn họ vẫn chú ý đến người phụ nữ đang đứng bên cạnh anh, vì ánh đèn hơi mờ nên không nhìn rõ mặt, nhưng có cảm giác là rất xinh đẹp.

“cô gái đi cùng sếp là ai thế nhỉ?”

Diệp Tuệ ra về cùng Thẩm Thuật, hai người đứng cạnh nhau, dùng khi ôm tay anh đã hoàn toàn không còn, cũng may trong thang máy là không gian kín, có anh ở đây cùng, Diệp Tuệ sẽ không lo nhìn thấy những thứ đáng sợ.

Thang máy chậm rãi đi xuống, nhưng bỗng dừng lại rung lắc dữ dội, cuối cùng thì dừng hẳn.

Đứng ngay ở tầng 13 thì con số hiển thị bên trên không thay đổi nữa, đèn trong thang máy cũng tắt luôn.

Trong bóng tối, Diệp Tuệ theo bản năng nhích lại gần Thẩm Thuật, ai mà biết được trong bóng tối sẽ xuất hiện thứ gì chứ, chỉ có dựa vào anh gần một chút thì mới an toàn.

cô nghiêng đầu nhìn anh, một loạt vấn đề xảy ra ban này hình như hoàn toàn không ảnh hưởng đến anh một chút nào thì phải.

“Thẩm...Thưa...Thuật...” Lúc nói chuyện, giọng của Diệp Tuệ không chút tiền đồ mà run lên, có mỗi cái tên của anh mà cô cũng phải mất đến mấy giây mới nói xong.

“anh...không sợ à?” Diệp Tuệ chỉ nhìn thấy góc mặt hơi mờ mờ của anh, cảm giác lạnh đang quay đầu nhìn cô.

Lúc này tiếng điện thoại khẩn cấp trong thang máy đột ngột vang lên, khiến Diệp Tuệ sợ đến run cả chân.

Giờ mà nghe điện thoại, nói không chừng đầu dây bên kia không phải là tiếng người nói, mà toàn là tạp âm kì lạ cũng nên.

Điều này không thể trách cô được, kể từ khi Diệp Tuệ đi vào thế giới này, cô vẫn luôn ôm một trạng thái nghi thần nghi quỷ như vậy.

một giây sau, Thẩm Thuật đã dùng hành động để trả lời suy nghĩ của cô, anh không có một chút do dự mà đi tới cầm máy lên nghe.

sự thật đã chứng minh là Diệp Tuệ nghĩ quá nhiều, nhân viên công tác nói với hai người là thang máy bị trục trặc nên dừng ở tầng 13, khi nào cửa thang máy mở ra, hai người có thể đi xuyên qua hành lang rồi xuống bằng một thang máy khác.

Cúp máy xong là cửa thang máy chậm rãi mở ra luôn, cứ như là vẫn luôn chờ hai người vậy, Thẩm Thuật bước ra ngoài, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nhìn ánh sáng bên ngoài, Diệp Tuệ lúc này mới thả lỏng được cơ thể, bốn chữ ngắn gọn của Thẩm Thuật cũng khiến cho cô rất an tâm.

trên hành lang vắng tanh, ánh đèn vàng nhạt chiếu sáng, sàn nhà được trải thảm dày, mọi thứ hoàn toàn bình thường.

không có gì phải sợ hết.

Diệp Tuệ hành động rất đúng với suy nghĩ, cô đi sát cạnh Thẩm Thuật, đợi qua hết cái hành lang thì cô sẽ đi cách xa anh một chút.

Thế nhưng dự cảm không lành thường sẽ không bao giờ sai, còn chưa đi được một nửa hành lang thì mấy cái bóng đèn đang yên ổn tự động lại lập lòe

chực tắt, khiến cô suýt nữa nghĩ là mình đang đi vào studio quay phim kinh dị chứ.

Diệp Tuệ liếc nhìn mấy cái phòng bên cạnh vài lần, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, hình như tầng này tất cả các phòng đều trống, không có ai cả.

“Bố, mẹ!” Hai tiếng gọi vang lên giữa hành lang không một bóng người, là tiếng nói non nớt của trẻ con.

Diệp Tuệ nổi hết cả da gà, cô liếc mắt nhìn, thấy ở cuối hành lang có một cặp sinh đôi đang đứng, mặc quần áo giống hệt nhau.

Hai cô bé ấy đứng ngay cạnh thang máy, như thể đang đợi anh và cô tới để đi cùng nhau vậy.

Gương mặt của hai đứa bé rất bầu bĩnh, trông thấy hai người họ thì tỏ ra rất vui, ánh mắt sáng lên, cảm giác như tìm thấy mẹ ruột của mình.

Nếu đó là một cặp sinh đôi bình thường thì thật sự rất đáng yêu, Diệp Tuệ có thể đón nhận được, nhưng vấn đề là cặp sinh đôi này đều mang bộ dạng lúc chết, một đứa thì vẹo đầu, một đứa thì đứt cả cánh tay.

cô lập tức quay sang nhìn Thẩm Thuật, anh hoàn toàn không biết gì cả, rất thoải mái đi tới chỗ hai đứa bé sinh đôi kia.

Diệp Tuệ vội vàng đứng khựng lại, sau đó tiện tay túm lấy người chiến sĩ anh dũng đang đi thẳng về phía trước kia, lúc nắm lấy áo Thẩm Thuật, cô lại nhìn về hướng đó một lần nữa.

không có tác dụng gì rồi! Cặp sinh đôi ma kia vẫn còn ở đấy!

Thẩm Thuật đột ngột bị túm lại, may là anh cũng không cố chấp đi tiếp, Diệp Tuệ nắm áo anh anh cũng không hề né tránh, ngầm đồng ý cho hành động của cô.

Vì hành động của Diệp Tuệ mà hai đứa bé ma kia đã bắt đầu ôm con búp bê trong tay rồi chạy tới chỗ cô và anh.

Bố mẹ không đến chỗ con thì để bọn con tới chỗ bố mẹ nha.

“Bố, mẹ, bé con ~” Tiếng trẻ con non nớt phối hợp với ánh đèn lập lòe trong hành lang.

Diệp Tuệ tí nữa thì khóc òa lên trước mặt Thẩm Thuật, sự đã kích đột ngột xuất hiện khiến lời nói của cô trở nên không mạch lạc: “Chị không muốn làm mẹ đâu.”

Diệp Tuệ nói câu kia, kèm theo ánh mắt tủi thân rưng rưng, làm cho Thẩm Thuật tự nhiên cũng nghĩ là mình đang ép Diệp Tuệ phải sinh con.

Diệp Tuệ tuy bị đã kích hơi nặng nhưng vẫn giữ được chút lý trí, có thể phân tích được tình hình.

thì ra là chỉ chạm vào quần áo của Thẩm Thuật thôi thì không có tác dụng gì, nếu muốn mấy con ma biến mất thì phải tiếp xúc da thịt cơ.

Diệp Tuệ nhìn hai đứa bé ma đang chạy tới, cô cắn răng giơ một ngón tay ra hướng về phía Thẩm Thuật, rất không biết xấu hổ mà nói cái câu mà cô vừa mới nghĩ ra kia: “anh với em chơi một trò chơi nha?”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt lộ ra chút nghi ngờ, dường như anh có thể nhìn ra sự van nài trong ánh mắt của cô.

anh rũ mắt suy nghĩ một chút, sau đó chậm chạp giơ tay lên, duỗi một ngón tay ra hướng về phía Diệp Tuệ.

Cách đó không xa, hai đứa bé ma nhận sai bố mẹ vẫn đang chạy tới gần, Diệp Tuệ sợ run cả người, cảm thấy sao mà thời gian trôi lâu vậy chứ.

Đầu ngón tay của hai người cuối cùng cũng chạm vào nhau.

Mười ngón tay của Diệp Tuệ đã lạnh ngắt, nhưng ngón tay anh thì vẫn rất ấm.

Cặp sinh đôi đã tới ngay trước mặt Diệp Tuệ, cô lập tức nhắm mắt lại, ngay trong khoảnh khắc chạm ngón tay với Thẩm Thuật, cảm nhận xúc cảm ấm áp đó, vạn vật mới yên tĩnh trở lại.

âm thanh bên tai đã biến mất, Diệp Tuệ chậm chạp mở mắt ra, thấy ánh đèn cũng đã sáng bình thường.

Hành lang vắng tanh, dài đến mức nhìn như không có điểm cuối.

Thẩm Thuật vẫn đang nhìn Diệp Tuệ, cô ngần ngại mở mắt ra, một giây sau biểu cảm trở nên rất kiên định, thế có chết cũng phải bám chặt lấy ngón tay anh không được buông ra nữa.

Ánh đèn chiếu lên mặt cô, sống mũi cao thẳng vì sợ sệt mà rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, hai tai đỏ bừng, nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Thẩm Thuật không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy vợ mình vừa nãy thì sợ hãi, bây giờ đã bình tĩnh lại rồi, tâm trạng thay đổi quá là nhanh.

Giương mặt lúc nào cũng tỏ ra hồ hững như anh, lúc này khóe môi lại hơi cong lên, không nhìn được mà bật cười.

Diệp Tuệ ngẩn người, thấy một Thẩm Thuật trước giờ lúc nào cũng lạnh lùng vô cảm, bây giờ lại tự dưng cúi đầu cười ra tiếng.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật lúc cười hay không cười thì cũng không khác biệt nhiều lắm, khi anh không cười, toàn thân tỏa ra một cảm giác lạnh băng khiến cho người ta không dám lại gần, còn khi anh cười như lúc này đây, tiếng cười trầm thấp, khóe mắt hơi nhướn lên, lúc nhìn cô, trong ánh mắt rõ ràng cũng hiện lên ý cười.

Cười cái gì chứ?

Diệp Tuệ cũng biết là hành động vừa rồi của mình không được giống người bình thường cho lắm, nhưng phản ứng của Thẩm Thuật thì hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô, khiến cô thấy hơi lúng túng.

Nhưng dù thế nào thì Diệp Tuệ cũng đã đạt được mục đích của mình, việc tiếp theo vẫn phải tiếp tục làm.

Diệp Tuệ không thu tay về sau khi chạm vào đầu ngón tay của Thẩm Thuật, mà cô lập tức nắm lấy ngón tay của anh luôn.

“Bây giờ em mới phát hiện ra là ngón tay của anh rất đẹp đó, cho em nắm ngón tay anh kéo tới cửa thang máy rồi mới buông ra nhé?” Diệp Tuệ giọng gạo đưa ra một lý do là mình rất thích ngón tay anh để qua được ải này.

Thẩm Thuật không từ chối nhưng cũng không đồng ý, Diệp Tuệ sợ anh không muốn nên vội vàng nắm chặt ngón tay anh rồi đi tới chỗ thang máy.

Cặp sinh đôi đó vẫn còn ở đây, nếu cô bỏ tay anh ra thì hai đứa bé đó sẽ lập tức ôm lấy đùi cô gọi mẹ luôn mất.

Diệp Tuệ cũng không thể bẻ một đứa lên, sau đó nhét đứa còn lại vào lòng Thẩm Thuật, nói với anh là nhìn đi, hôm nay bọn mình mới có thêm hai đứa con gái này.

Đường đến thang máy tuy không dài nhưng đối với Diệp Tuệ thì là rất dài, từng giây từng phút cô đều có cảm giác sống một ngày dài tựa một năm. Tuy là lúc trước vì mạng sống mà Diệp Tuệ đã động tay động chân với Thẩm Thuật mấy lần, nhưng trong không gian yên tĩnh thế này, đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, Diệp Tuệ lại thấy hơi ngượng, may là Thẩm Thuật không hỏi gì, chứ giờ cô thật sự chẳng bịa ra thêm nổi một lời nói dối nào nữa cả.

Vừa vào trong thang máy, Diệp Tuệ liền buông lỏng tay Thẩm Thuật ra, nép vào một góc thang máy, giảm bớt sự tồn tại của bản thân, chuẩn bị kiểm điểm lại mình.

cô không thể cứ cựa vào việc tính tình của anh tốt mà bắt anh chiều mình hết cái này đến cái kia được.

Thẩm Thuật thì không nói gì, anh dựa vào tay vịn, mắt nhìn vào ngón tay vừa mới bị Diệp Tuệ nắm, vẻ mặt hồ hững không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Ngày hôm sau, Diệp Tuệ bị người đại diện là chị Nhâm gọi tới công ty để nói về việc vào tổ quay phim, chị Nhâm sợ thái độ hiền lành của Diệp Tuệ lúc này chỉ là nhất thời nên mới tranh thủ ân cần dạy bảo cô mỗi ngày.

Sau khi hai cái lỗ tai phải chịu tra tấn xong, cô mới được ra khỏi phòng, cái thang máy gần đó có không ít người đang đứng đợi, thế là Diệp Tuệ quyết định sẽ đi thang máy khác ở góc hành lang.

Trước thang máy đông người có một người phụ nữ đang gọi điện thoại, Diệp Tuệ có chút ấn tượng với người này, đó là Tần Hân, thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Vi thị, cùng với chồng gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, tình cảm của hai vợ chồng rất hạnh phúc gắn bó.

Tập đoàn Vi thị cũng khá có tiếng trong giới giải trí, cho nên có rất nhiều ngôi sao muốn tạo quan hệ với cô ấy, chị Nhâm cũng thường xuyên nói cho cô nghe về những nhân vật lớn này.

Nhưng Diệp Tuệ không có tâm tư muốn tiếp cận người ta vào lúc này, vì có một con ma đang đứng ngay bên cạnh Tần Hân.

Lúc Diệp Tuệ đi chụp hình quảng cáo lần trước cũng đã gặp con ma này rồi, lúc ấy con ma này cứ đi theo Bùi Ninh mà chửi mắng không ngừng.

Bùi Ninh và idol của cô ta sau một thời gian qua lại thì chia tay vì Bùi Ninh nổi tiếng, cô ta chết trong lúc đang đuổi theo idol trên đường, tay vẫn còn cầm que phát sáng.

Diệp Tuệ chỉ dám liếc một cái rồi quay đi luôn, ngoan ngoãn đứng đợi thang máy.

Nhưng tâm nguyện của Diệp Tuệ đã không thành, nhờ vào ánh sáng mà cô cảm nhận thấy con ma kia đang chậm rãi lướt đến chỗ cô đứng, một đường không hề dừng lại.

Ánh mắt của Diệp Tuệ cứ nhìn thẳng vào con số đang chuyển động trên thang máy, giả vờ không biết gì cả.

Thang máy chậm rãi lên từng tầng một, sắp tới rồi, Diệp Tuệ nín thở, cô sắp thoát rồi.

“Này này này, cô có thể nhìn thấy tôi đúng không?” Con ma vừa nói một câu mà Diệp Tuệ đã sợ đến mức suýt bỏ chạy luôn rồi.

Nhưng vì đã có kinh nghiệm gặp ma nhiều lần nên cô vẫn có thể giả vờ bình tĩnh.

Con ma kia vừa nói lại vừa vung vẩy cái que phát sáng trong tay, nó không tin là Diệp Tuệ không biết gì cả, híp mắt tỏ vẻ tôi sẽ phá bỏ lớp nguy trang của cô.

Trong lúc nói chuyện, que phát sáng trong tay nó không cẩn thận bị rơi khỏi tay, nó kêu lên: “Ôi trời ơi, que phát sáng bảo bối của tôi.” Sau đó vội vàng bay tới nhặt bảo bối của nó lên.

Diệp Tuệ thầm nghĩ sao cái thang máy này chạy chậm quá vậy, con ma kia nhặt đồ lên xong thì lại nhẹ nhàng trở về.

Mày không nhìn thấy tao, tao cũng không nghe thấy mày, hai chúng ta đừng có làm tổn thương nhau mà.

Có mấy nhân viên từ nơi không xa đi tới nói: “Cứ mời Thường Huỳnh là chương trình sẽ rất hút fan.”

Con ma bĩu môi bay tới trước mặt bọn họ, vẻ mặt tức giận nói: “Thường Huỳnh đó mà tham gia show thực tế thì chắc chắn sẽ tụt rating, cái tính đó của cô ta thì ai mà thích nổi chứ.”

không hổ là fan cuồng chuyên theo dõi các nghệ sĩ, cho nên cũng biết được hơn nửa số minh tinh trong giới showbiz.

Các nhân viên lại bắt đầu thảo luận về người khác: “Tê Tiền thì đang đi xuống rồi, sau này không phát triển nổi đâu.”

Con ma nghe thế thì lập tức bùng nổ, nó dùng que phát sáng đập vào đầu người ta, nói: “anh có mắt không thế?! Idol của tôi là tiên giáng trần, mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc, rất có tương lai đó biết chưa!”

Đình một tiếng, thang máy đã đến, Diệp Tuệ cố gắng giữ vững bước chân, đi từng bước vào thang máy, con ma cũng tiến vào theo.

Nhiệt độ bên trong giảm đi không ít, Diệp Tuệ thầm đếm ngược trong lòng: “Mười, chín, tám...”

Tốc độ đi xuống của thang máy rất nhanh, con ma bay tới trước mặt Diệp Tuệ: “Tôi biết tên cô là Diệp Tuệ, được ví như Tiểu Thường Huỳnh, nhưng riêng tôi thì thấy cô tốt hơn cô ta nhiều.”

đã đến tầng một, Diệp Tuệ nhanh chóng bước ra ngoài, bên ngoài rất sáng nên con ma không đuổi theo ra được, chỉ có thể đứng yên ở cửa thang máy.

Diệp Tuệ vẫn chưa đủ dũng cảm để nói chuyện với ma, chẳng lẽ sau này mỗi khi tới công ty cô lại phải lúi Thảm Thuật đi cùng sao?

không bao lâu sau thì tin tức về việc Thảm Thuật được chọn làm vai chính cho phim “Tịch Tĩnh Cốc” đã bay đầy trời.

Phim này đã được người trong ngành bàn tán từ lâu, số tiền đầu tư lên đến cả tỷ đồng, là phim hợp tác sản xuất giữa hai công ty là Hoa Thụy và Quang Nghệ, nhưng trước đó thì nữ chính và nam chính đều chưa được xác định.

“Tôi đúng là phải khen ngợi mắt nhìn người của đạo diễn! Thảm Thuật quá được luôn, làm một cao phú soái diễn hình nhưng lại không dựa dẫm vào gia đình, từng bước đi lên bằng chính thực lực của bản thân, cuối cùng thì cũng được đền đáp xứng đáng.”

“Cảm ơn Hoa Thụy và Quang Nghệ đã cho Thảm Thuật cơ hội này, cảm ơn đạo diễn, Thảm Thuật của chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực hết sức!”

“...”

Hoa Thụy là bên đọc được tin tức này đầu tiên, hai ngày trước bọn họ cũng đã chốt vai chính rồi, nhưng vẫn chưa công bố ra bên ngoài. Thảm Thuật chắc chắn không biết được là, người của hãng vì muốn hãng giành được vai diễn này mà đã đánh đòn phủ đầu, tung tin tức để người xem ủng hộ nhiệt liệt, chiếm được ưu thế về mặt dư luận.

Đoàn làm phim “Tịch Tĩnh Cốc” muốn khai thông với Hoa Thụy, tỏ ý rằng hiện tại công chúng đang bàn luận về Thảm Thuật cực kì nhiều.

Gia thế của nhà họ Thẩm rất lớn, cho nên Vương Xuyên không mở cuộc họp về chuyện này mà trực tiếp gõ cửa phòng làm việc của Thẩm Thuật: “Tổng giám đốc, tin tức nói Thẩm Tu sẽ là nam chính trong phim đang rất nóng trên mạng, đứng vào một ngày trước khi chúng ta công bố diễn viên chính.”

Thẩm Thuật rất bình tĩnh ừ một tiếng.

“Hôm đó tôi thấy anh và Thẩm Tu trong nhà hàng...” Vương Xuyên hơi do dự, “Tôi chỉ muốn hỏi là chuyện này nên giải quyết thế nào đây ạ?”

Lúc này Vương Xuyên vẫn còn nghĩ đến cả người phụ nữ bên cạnh sếp nữa, nhưng bây giờ đang vội, không nên hỏi chuyện đó.

Thẩm Thuật nhẹ nhàng nhún mày nói: “Có gì thì nói thẳng ra.” anh không thích nói chuyện vòng vo.

“anh với Thẩm Tu là bạn bè sao?” Vương Xuyên cảm thấy nếu quan hệ của sếp và Thẩm Tu đã tốt như thế thì bọn họ sẽ phải thận trọng hơn trong việc đính chính lại tin tức.

Thẩm Thuật đáp: “không phải.”

“Đạo diễn nói thế lực của nhà họ Thẩm rất lớn, nếu bọn họ mà đứng ra nói thì không được hay lắm...” Vương Xuyên không nói tiếp nữa, rõ ràng là tỏ đạo diễn không muốn đắc tội với nhà họ Thẩm.

Thẩm Thuật khẽ ngả người ra sau, rũ mắt xuống nói: “Cậu đi báo cho đoàn làm phim là hôm nay chúng ta sẽ công bố chính thức.”

Vương Xuyên: “Thế còn phía nhà họ Thẩm...”

Mí mắt Thẩm Thuật hơi giật, anh không nói gì, chỉ chậm chạp ngẩng đầu nhìn lướt qua, ánh mắt rất hồ hững, dường như không thèm quan tâm đến bất cứ điều gì.

Vương Xuyên nói: “Tôi biết rồi.”

Nửa tiếng sau, Hoa Thụy công bố dàn diễn viên chính thức của phim “Tịch Tĩnh Cốc”, phía chính chủ còn tỏ vẻ chưa bao giờ tiếp xúc với Thẩm Tu, chỉ trong một thời gian ngắn mà trên mạng đã nổ tung, ai cũng rối rít hỏi có phải là Thẩm Tu muốn cướp vai hay không.

Lại sau mười mấy phút, văn phòng của Thẩm Tu lập tức ra mặt giải quyết, chẳng những phủ nhận sạch sẽ mấy tin tức vừa đăng lúc trước đi, mà còn mạnh mẽ nói muốn khởi tố những người đã tung tin tức giả nữa.

“Nhà họ Thẩm có thế lực mạnh thế nào chứ, anh của bọn tôi mà còn phải đi giành giật vai diễn của người khác à? Thẩm Tu mà không đi làm diễn viên nữa thì vẫn còn có thể kế thừa sản nghiệp của gia đình nhé.”

“rõ ràng là có người tung tin đồn nhảm, chứ việc này không liên quan gì đến anh yêu của tôi hết, mãi ủng hộ Thẩm Tu!”

“...”

Là người ngoài nên Diệp Tuệ cũng đã xem hết một đồng trò khôi hài mới xảy ra, tin tức cứ gửi vào điện thoại của cô nên cô không muốn xem cũng không được.

Nghỉ lại hôm ăn tối ở nhà họ Thẩm, Thẩm Tu cứ khoắc lác trước mặt cả nhà, cuối cùng Hoa Thụy căn bản còn chưa tiếp xúc với hấn bao giờ, cô nhìn không được mà bật cười.

Mấy lần Diệp Tuệ ra ngoài đều gặp ma, số lần nhiều đến mức khiến cho cô muốn ngất luôn, may là có Thẩm Thuật chuyên cung cấp đường khi cho, không thì cuộc sống bây giờ của cô đã không thoải mái đến vậy.

Diệp Tuệ quyết định sẽ nấu mấy món cho Thẩm Thuật ăn, bù đắp cho mấy lần anh bị cô đụng chạm cơ thể.

cô mở tủ lạnh ra nhìn, sau đó lại loay quanh vài vòng trong nhà, thầm nghĩ nên nấu món gì đây?

Hay là làm trứng xào cà chua đi, có điều món đó tuy ngon nhưng lại bình thường quá, hay là nấu cho anh bát mì nhĩ, thật sự là cô chẳng nghĩ ra được món gì khác cả.

Trời ạ, sò soạn người ta nhiều như vậy rồi, giờ muốn nấu cho anh một món vừa đặc biệt lại vừa tỏ lòng thành ý thật khó quá.

Diệp Tuệ ngồi trên salon, lấy tay chống đầu, vắt óc suy nghĩ rất lâu, ánh mắt lại đảo quanh phòng khách, có một thứ gì đó vừa lọt vào phạm vi tầm mắt cô.

một suy nghĩ lóe lên trong đầu, ok, cô biết là mình phải làm gì rồi.

Diệp Tuệ đứng lên đi tới chỗ kệ bếp, thấy có một miếng bánh trà* thì lập tức nở nụ cười.

*Bánh trà: là khối nguyên lá trà hay lá trà đã xay nhỏ nén lại thành bánh, lá trà sau khi thu hoạch xay ra hay để nguyên rồi đem hấp chín, sau đó cho vào khuôn ép. (nguồn: khanhhoathuynga.wordpress)

Diệp Tuệ cầm lấy miếng bánh trà, không sai, chính là nó, hôm nay cô sẽ làm món gà hương trà.

Nếu như cái bánh trà mà có linh hồn thì nhất định bây giờ nó sẽ co rúm người lại, van xin Diệp Tuệ tha cho nó. Tội tui thân quá, trong lòng thật khổ sở, tôi cao quý như thế mà lại bị đem ra làm món ăn, hu hu hu.

Món mà Diệp Tuệ am hiểu nhất chính là gà hương trà, cô nhìn cái bánh trà, còn nhiều lắm, dùng một chút chắc là không sao đâu.

Diệp Tuệ chà hai tay vào nhau, lần này cô sẽ khiến cho Thẩm Thuật cảm nhận được thành ý của mình.

Diệp Tuệ nhớ lại một lượt các bước làm trong đầu một lần, sau đó ra ngoài mua nguyên liệu, lúc về là cô xắn tay vào nấu ngay.

Bây giờ là hơn sáu giờ chiều, còn gần hai tiếng nữa là Thẩm Thuật sẽ về nhà.

Diệp Tuệ đã sống cùng Thẩm Thuật một thời gian, cô biết cứ tám giờ tối là anh sẽ về, không bao giờ muộn hay sớm hơn.

Như vậy thì cô sẽ hoàn thành món ăn trước tám giờ, bảo đảm sẽ giữ được hương vị ngon nhất khi anh ăn.

Tám giờ tối.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, Thẩm Thuật đi vào, trên mặt không có biểu cảm gì.

Khác với ngày thường, Thẩm Thuật vừa vào nhà là ngửi thấy mùi thơm, phòng bếp trong nhà đã lâu không mở lửa, mùi com canh nấu chín thì càng hiếm khi xuất hiện.

anh không ngần đầu lên nhìn, vẫn cúi xuống thay giày, thay xong lại vào rửa tay rồi ngồi xuống salon.

Lúc này trong tầm mắt của anh là một đôi bàn tay mảnh mai trắng nõn, móng tay rất sạch sẽ, không sơn móng.

Diệp Tuệ bung bát ra, trong bát là một món ăn, vừa nãy mùi thơm mà anh ngửi thấy chính là được tỏa ra từ đó.

Thẩm Thuật ngẩng đầu nhìn vào mắt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ nói: “Hôm nay em làm món gà hương trà, anh có muốn nếm thử không?”

Trực giác của Thẩm Thuật cảm thấy có gì đó không đúng, anh hỏi lại: “Gà hương trà?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Trong nhà có sẵn nguyên liệu nên em tiện tay nấu luôn.” cô ngồi xuống cầm cái bánh trà trên bàn lên rồi quơ quơ trước mặt Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật nhìn cái bánh trà, trong đầu lập tức nhớ ra.

Thứ mà Diệp Tuệ đang cầm trên tay chính là bánh trà cổ trị giá hơn trăm vạn tệ, người ta thường mua để sưu tầm và trưng bày, anh cũng mua về rồi để trên kệ, định khi nào rảnh thì sẽ lấy một ít ra pha uống.

Và thế là, Thẩm Thuật lại cúi đầu nhìn một ít trà đã bị nấu thành món ăn, phủ lên miếng thịt gà trông thật hấp dẫn, tự dưng không biết phải nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Ngân Nhi

Bầu không khí cực kì yên tĩnh, sự gượng gạo chậm rãi vòn xung quanh hai người, Diệp Tuệ trông thấy phản ứng của Thẩm Thuật thì hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Thuật lắc đầu: “không có gì.”

Lá trà này tuy rất quý, nhưng chút tiền đó đối với Thẩm Thuật thì không là gì cả, ban đầu thì anh hơi ngạc nhiên, nhưng bây giờ thì không còn cảm giác gì rồi.

Diệp Tuệ nghĩ là anh không muốn ăn, liền suy nghĩ một chút rồi gấp một miếng lên cho vào miệng, chậm rãi nhai.

Sau đó cô cố tình nói: “không ăn thì tiếc lắm đó nha, hôm nay tài nấu nướng của em vượt xa bình thường luôn, thịt mềm mà không nát, hương trà lại ngào ngạt...”

Diệp Tuệ vừa nói vừa liếc Thẩm Thuật, tỏ ý anh mau lại đây, mau ăn đi nào.

Thẩm Thuật ngẩng đầu nhìn cô, thấy khoe miệng cô cong lên, ánh mắt nhìn không rõ cảm xúc, giống như một con vật nhỏ tính nghịch vậy.

Miệng cô chậm rãi nhai nuốt, hai má phồng lên, mắt còn thỉnh thoảng liếc anh một cái, muốn quan sát xem phản ứng của anh thế nào.

Ánh mắt của Thẩm Thuật tỏ vẻ nghi ngờ, sao tự dưng hôm nay cô lại nấu ăn cho anh chứ?

Tuy nghĩ vậy nhưng tay của anh lại thành thực hơn, theo bản năng nhận lấy đôi đũa mà Diệp Tuệ đưa tới, gấp một miếng thịt gà rồi bỏ vào miệng.

Diệp Tuệ thấy hành động của Thẩm Thuật thì vui lắm, quả nhiên là anh đã mắc câu rồi, cô nhìn anh, vẻ mặt mong đợi hỏi: “Hương vị thế nào?”

Thẩm Thuật cắn một miếng, mùi thơm lập tức tràn ngập trong khoang miệng, bình thường anh cũng có đi tiệc tùng, mấy món ăn cao cấp trong nhà hàng đều đã từng ăn qua.

Món gà hương trà này, nói đúng ra thì không có gì đặc biệt lắm.

Thẩm Thuật liếc nhìn ngón tay Diệp Tuệ, ngón trỏ của cô có vết thương, chắc chắn là bị thương trong lúc nấu ăn rồi, vì da của cô trắng nên nhìn rất bất mắt.

anh rũ mắt xuống, ngón tay vô thức vuốt chiếc đũa.

anh nói: “Ngon lắm.”

Diệp Tuệ vui sướng nghĩ Thẩm Thuật đúng là một người rất thành thật, cô đưa cả bát gà cho anh luôn, nói: “Vậy thì anh ăn thêm miếng nữa đi.” Lại còn ra hiệu bằng ánh mắt cho anh, ý là anh cứ ăn từ từ, em không cướp của anh đâu.

Thẩm Thuật, người vừa tự đào hố chôn mình: “...”

một khi mà Diệp Tuệ đã hứng lên thì không ai kìm cô lại được, cô yên lặng nhìn anh, ánh mắt vừa căng thẳng vừa mong đợi.

Dưới ánh mắt sáng rực của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật không biết phải làm sao, anh yên lặng vài giây, khó khăn nói ra một chữ: “...Được.”

Thế là anh lại gấp một miếng thịt lên ăn, cho đến khi trong bát chỉ còn lại gần nửa chỗ thịt gà ban đầu thì mới đặt đũa xuống.

Cực kì nể mặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ thỏa mãn gật đầu, nhận được sự khẳng định của Thẩm Thuật, ý chí chiến đấu của cô cũng được khơi dậy nhiệt tình hơn bao giờ hết, cô hào phóng nói: “Nếu anh thích thì sau này em sẽ thường xuyên nấu cho anh ăn.”

Sau đó cô lại vỗ cái miếng bánh trà trị giá cả triệu bạc, phóng khoáng vô cùng: “Tôm Long Tỉnh*, cánh gà hương trà...anh muốn ăn gì thì cứ việc chọn.”

*Tôm Long Tỉnh: Còn được gọi là tôm xào với trà Long Tỉnh, là đặc sản của thành phố Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang.

Khoe miệng của Thẩm Thuật khẽ giật một cái: “...”

Chị Nhân nói với Diệp Tuệ là diễn viên đóng trong phim “Thế Tử” đã được xác định rồi, nam nữ chính là Thẩm Tu và Thường Huỳnh, Diệp Tuệ vai nữ phụ số 3, đất diễn không nhiều lắm.

“Thế Tử” là bộ phim lấy trọng tâm là nam nhân, Thẩm Tu sẽ vào vai thế tử, Thường Huỳnh thì là tiểu thư nhà quan, hai người cùng nhau trải qua một mối tình rất sâu đậm nhưng cũng nhiều trắc trở.

Còn Diệp Tuệ thì sao, cô sẽ đóng vai một công chúa điều ngoa xảo quyết, làm nền cho cặp nam nữ chính cực kì tốt đẹp.

Trước khi vào đoàn làm phim, Diệp Tuệ phải đi chụp ảnh tạo hình nhân vật trước, trợ lý Tiểu Lưu cũng đi cùng cô. Tiểu Lưu nhận thấy đạo này Diệp Tuệ rất khác trước kia, cô không còn quá để tâm vào gương mặt của mình nữa, nhưng khí chất thì thành thoi yêu đời hơn rất nhiều.

Còn chưa vào phòng trang điểm thì Diệp Tuệ trông thấy một cô gái mặc váy ngắn rất đẹp đang đứng ở hành lang, tóc đen da trắng môi hồng.

Chỉ có một chỗ không đúng lắm là trên mặt cô ấy dính chút máu, ánh mắt dò dẫm nhìn người đến người đi trên hành lang.

Diệp Tuệ giật bản mình, con buồn ngủ vì ngủ chưa đủ giấc đã hoàn toàn biến mất, cô chắc chắn cô gái kia không phải là người.

Con ma kia hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của Diệp Tuệ nên chậm rãi quay đầu sang, một giây sau là hai người sẽ nhìn vào mắt nhau!

Diệp Tuệ lập tức phản ứng kịp thời, vội vàng quay đầu đi để tránh không cho hai ánh mắt chạm nhau, sau đó yên lặng nhủ thầm trong lòng: Dân giàu nước mạnh xã hội công bằng dân chủ văn minh...

“Hôm nay cũng có đông nhân viên làm việc quá nhỉ.” Tiểu Lư cảm thán, cô ấy dừng một lúc rồi kinh ngạc thốt lên: “A! Chị kia đẹp quá!”

Diệp Tuệ sững sờ nhìn Tiểu Lư: “Em có thể nhìn thấy sao...?”

“Người xinh đẹp thế sao em lại không chú ý đến được chứ.” Tiểu Lư gật đầu đáp, “Giống như chị ấy.”

Diệp Tuệ xác định Tiểu Lư nói là “Người” chứ không phải “Ma”, thế là cô lại quay đầu nhìn, phát hiện con ma chỗ hành lang đã biến mất, chỉ có mấy nhân viên công tác lãnhng vãng qua lại.

Tiểu Lư nói không sai, trong số các nhân viên đó có một cô gái rất xinh đẹp, nổi bật hẳn giữa nhóm người.

cô thờ phào nhẹ nhõm, nhất định là cô nghĩ sai rồi, Tiểu Lư làm sao mà nhìn thấy ma được cơ chứ.

Thường Huỳnh lúc này cũng đã đến, hai người lại đụng mặt nhau.

Thường Huỳnh trông thấy Diệp Tuệ thì lại nhớ đến mấy hôm trước cô ta phải gọi Diệp Tuệ là thím nhỏ, hôm đó lúc ra về cô ta đã nổi giận với Thẩm Tu.

Ông Thẩm không thích cô ta, Thẩm Tu không dám phản kháng một lời, giờ Thẩm Thuật ép cô ta phải gọi Diệp Tuệ là thím, hẳn cũng e ngại vai vế với Thẩm Thuật nên không đứng ra nói giúp cô ta.

Cứ nghĩ đến là thấy tức điên lên.

Diệp Tuệ nhìn thấy Thường Huỳnh, miễn cưỡng nở một nụ cười với cô ta.

Nhìn Diệp Tuệ cười, Thường Huỳnh dường như có thể cảm nhận được sự gian xảo ẩn ý trong ánh mắt kia, kiểu như đang muốn nói: Thím nhỏ đang đứng trước mặt cháu này, ngoan.

Lòng ngực cô ta như bị nghẹn lại.

Diễn viên đi vào cái là bắt đầu hóa trang ngay, sau khi thay trang phục xong là có thể tiến hành chụp ảnh rồi.

Thường Huỳnh là nữ chính nên tất nhiên phải trang điểm rất tinh tế, chỗ nào cũng phải hoàn hảo không tí vết, không thì làm sao xứng với danh hiệu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ chứ.

Với lại Thường Huỳnh còn muốn đàn áp Diệp Tuệ, cho nên phải cố hết sức khiến cho mình đẹp hơn hẳn người ta.

Đạo diễn vốn định để cho Thường Huỳnh chụp trước, Thường Huỳnh lại nhìn quản lý của mình một cái, người quản lý nói: “Đạo diễn, phần mắt phải trang điểm một chút nữa mới xong.”

Đạo diễn đồng ý ngay, bộ phim này Thường Huỳnh đóng vai chính nên phải hoàn hảo tuyệt đối, ông liền quay sang hô: “Diệp Tuệ, cô chụp trước đi.”

Diệp Tuệ đáp lại một tiếng rồi đi lên trước, đứng dưới ánh đèn.

Vai diễn của Thường Huỳnh là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, từ trang sức cho đến y phục đều được ưu ái nhất, nghe nói chỉ trang phục thôi mà đã có riêng mấy chục bộ rồi.

Còn Diệp Tuệ thì sao, vai của cô chỉ là nữ phụ 3, được cấp mỗi vài bộ quần áo, đã thế còn chuẩn bị rất sơ sài, chất lượng không tốt lắm.

Bộ hồng y còn rất khó mặc, không cẩn thận thì sẽ trông rất thô, chất vải còn kém nữa nên nếu cứ mặc đại lên người thì có khi lại thành “nạn nhân hiện trường tai nạn giao thông” ý chứ.

Mà Diệp Tuệ, “nạn nhân tai nạn giao thông” trong mắt mọi người giờ đang đứng đó, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai nhìn vào cũng phải nín lặng.

cô mặc một bộ hồng y, yên lặng đứng một chỗ, nếu gương mặt quá bình thường thì sẽ không thể tôn lên được bộ váy đỏ này, mà ngũ quan quá nét thì lại khiến người ta cảm thấy rất sắc sảo.

Nhưng bộ hồng y khi mặc trên người Diệp Tuệ, gương mặt hòa cùng với khí chất trung hòa của cô đã làm cho bộ váy trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Nhất là đôi mắt kia, tuy trầm tĩnh nhưng lại sáng ngời.

Đây chính là điều mà đạo diễn mong muốn.

Trong lòng mọi người không khỏi nảy sinh một suy nghĩ: một Diệp Tuệ luôn bắt chước theo phong cách ngây thơ của Thường Huỳnh, sao mặc hồng y lại đẹp đến vậy chứ?

Mà bọn họ cũng hoài nghi rằng, liệu có phải Diệp Tuệ mới là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ hay không?

Diệp Tuệ thuận lợi chụp ảnh xong, tiếp theo sẽ đến lượt Thường Huỳnh.

cô nhìn Thường Huỳnh một chút, khẽ nhủ mày, không thể không nói là đoàn làm phim quá ưu ái cô ta rồi, vừa nhìn đã biết là trang phục của cô ta có chất lượng rất tốt, vải vóc được chọn kĩ lưỡng, kĩ thuật may cũng tốn nhiều tâm tư.

Nhưng mà Thường Huỳnh phải biết cách tôn bộ trang phục này lên mới được.

cô ta đứng ở khu vực chụp ảnh, tự tin ngẩng cao đầu, nhân vật này đúng là được dành riêng cho cô ta, về ngoài thì hiền lành đáng yêu, chỉ nhìn vào ánh mắt thôi cũng khiến cho người ta thương xót.

Thường Huỳnh khẽ mỉm cười, nhìn vào ống kính, không hiểu sao tầm mắt tự dừng lại liếc nhìn Diệp Tuệ đang ngồi đằng xa. Trước đó cô ta chưa được xem tạo hình của Diệp Tuệ, giờ mới lơ đãng nhìn thoáng qua mà đã gây ấn tượng cả người.

Hồng y mỹ nhân, thật sự cảm thấy không có ai mặc đồ đồ hợp hơn Diệp Tuệ.

Thường Huỳnh thất thần như vậy, khiến cho nhiếp ảnh gia không chụp được ảnh đẹp, đạo diễn nhủ mày nói: “Thường Huỳnh, nụ cười của cô hơi bị đơ quá, làm lại nào.”

Sau đó Thường Huỳnh lại đổi mấy tư thế, nhưng đạo diễn vẫn thấy hơi có vấn đề, hỏi: “Thường Huỳnh, hôm nay trạng thái của cô không được tốt đúng không?”

Thường Huỳnh trong lòng tức giận, cô ta phải trả lời thế nào đây? nói là Diệp Tuệ nhìn đẹp quá, cô ta thấy không phục sao? Sau khi cố nén lửa giận rồi tiếp tục chụp, đạo diễn mới nhận về được một tấm ảnh tương đối ổn.

Mấy ngày sau, đoàn làm phim “Thế Từ” công bố ảnh tạo hình của nhân vật.

Thế từ Thẩm Tu hiền ngang khí phách, tiểu thư Thường Huỳnh mong manh yếu đuối, ảnh của hai người để cạnh nhau trông rất đẹp đôi.

một người là mỹ nam đang rất hot và một người là tiểu hoa đán, tạo hình nhân vật vừa được công bố đã thu về rất nhiều bình luận.

“Đẹp đôi quá, tôi thích cả Thẩm Tu và Thường Huỳnh, hóng phim này!”

“Hi vọng Thẩm Tu và Thường Huỳnh yêu nhau thật ngoài đời, phát đường nhiều hơn nữa cho chúng tôi xem đi.”

“Nếu không có Diệp Tuệ chết tiệt kia thì tốt quá, làm bản cả mất tôi!”

Bình luận này đã nhắc nhở mọi người một điều, đúng rồi, nếu không có Diệp Tuệ thì bộ phim này quá hoàn hảo luôn!

Antifan của Diệp Tuệ quá nhiều, tất cả đều đang chuẩn bị chửi mắng cô một trận ra trò, để cho cô biết là kể cả cô có diễn hay đến mấy đi chăng nữa thì danh tiếng của cô cũng sẽ bị đẩy xuống vực thẳm thôi.

Rất nhiều người còn chưa thèm nhìn ảnh của Diệp Tuệ mà đã vào thẳng blog của cô để chửi.

“Công chúa điệu ngoa Diệp Tuệ, cô đóng vai chính bản thân mình đây à?”

“Tôi đảm bảo là Thường Huỳnh đẹp như tiên nữ luôn, còn Diệp Tuệ ấy à, cho tôi cười ha ha phát!”

một bộ phận những người khác thì lướt xuống luôn bên dưới để xem hết tạo hình, lúc thấy ảnh của Diệp Tuệ thì ai cũng phải câm lặng.

Từ khi ra mắt đến nay, Diệp Tuệ luôn bắt chước Thường Huỳnh, các vai diễn cô đã đóng đều rất ngây thơ trong sáng chứ chưa từng thử sức ở những vai diễn khác.

Đây là lần đầu tiên cô diễn vai kiêu này.

trên ảnh là Diệp Tuệ mặc váy đỏ, tóc đen, môi mọng, làn da trắng như tuyết.

Xinh đẹp hơn người, không một chút tỳ vết, cái gì gọi là đẹp mà không thô tục, diễm lệ mà không phù phiếm, Diệp Tuệ đã hoàn toàn chứng minh được điều đó.

Bọn họ đều đã quên mất tạo hình của Thường Huỳnh rồi, thật sự là quá nhạt nhòa, không có chút ấn tượng nào cả.

Chỉ qua một tấm ảnh mà Thường Huỳnh đã bị “Tiểu Thường Huỳnh” Diệp Tuệ cướp mất danh tiếng.

Diệp Tuệ từ trước đến nay đều chỉ làm nền cho Thường Huỳnh, sự tồn tại của cô, hành vi của cô, dường như đều chỉ làm nổi bật hơn cho hình tượng hoàn hảo của Thường Huỳnh.

Thế nhưng bây giờ không ít người đã tỏ ra ngỡ vực, liệu Thường Huỳnh có thật sự phù hợp với vai diễn mỹ nhân đệ nhất thiên hạ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Ngân Nhi

Hình ảnh tạo hình nhân vật cho phim Thế tử coi như là lần đầu tiên mà Diệp Tuệ ra mắt công chúng với tên thật của mình, không còn là Tiểu Thường Huỳnh nữa, dường như cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được giá trị thật sự của mình.

Tuy rằng rất nhiều người yêu thích vẻ đẹp của Diệp Tuệ, nhưng antifan của cô vẫn quá nhiều, chỉ dựa vào gương mặt thì chắc chắn là chưa đủ để lấy lại danh tiếng.

Dù vậy thì Diệp Tuệ cũng đã để lại được một ấn tượng không nhỏ trong lòng mọi người.

Việc này khiến cho một người đứng ngồi không yên, Thường Huỳnh ngồi trong công ty xem điện thoại, sắc mặt rất lạnh.

Lần nào lướt blog cô ta cũng được hưởng thụ những lời khen ngợi và tán thưởng của khán giả, thế nhưng bây giờ trên mạng người ta đều chỉ khen Diệp Tuệ thôi.

Có một số ít người còn đánh giá là Diệp Tuệ đẹp hơn cô ta.

Thường Huỳnh nắm chặt tay, cực kì tức giận, cô ta vẫn chưa quên hình ảnh Diệp Tuệ mặc váy đỏ trong studio, đó cũng là lần đầu tiên mà cô ta bị lộ dáng trong lúc làm việc.

Thường Huỳnh mơ hồ cảm giác được là Diệp Tuệ đã thay đổi.

Lúc trước khi gặp cô ta, Diệp Tuệ luôn gây sự cãi nhau vì chuyện Thẩm Tu chi coi cô ấy là người thay thế.

Còn lúc ấy cô ta thế nào ư? cô ta sẽ chỉ yên lặng đứng một chỗ không nói lời nào, tỏ ra ảm ức một chút, đóng vai người bị hại, dư luận chắc chắn là sẽ đứng về phía cô ta rồi.

Thường Huỳnh còn cố ý để cho người ta trông thấy mình khóc lóc chạy ra khỏi phòng trang điểm, quả nhiên sau việc đó, danh tiếng của Diệp Tuệ càng đi xuống thảm hại hơn.

cô ta vẫn luôn cho rằng, kể cả trên phương diện sự nghiệp hay đời tư thì cô ta vẫn hoàn toàn áp đảo Diệp Tuệ, Diệp Tuệ chẳng đủ bản lĩnh để khiến cô ta phải sợ.

Nhưng mà không biết từ khi nào mà Diệp Tuệ gần như đã thay đổi hoàn toàn, cô ấy không còn lệ thuộc vào cô ta nữa, không còn cố tình bắt chước phong cách của cô ta để lấy lòng Thẩm Tu như lúc đầu.

Người đại diện nhìn thấy sắc mặt của Thường Huỳnh thì nói: “Diệp Tuệ có phải đã thuê tài khoản ảo không đấy, chẳng hiểu cô ta đẹp ở điểm nào nữa.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần lo cho tôi.”

Fan của Thường Huỳnh bắt đầu hành động, những bình luận khen Diệp Tuệ đã nhanh chóng bị đàn áp, hơn nữa các fan không cam lòng để cho thần tượng của mình bị đem ra so sánh với người khác nên đồng loạt vào phản kích.

“Diệp Tuệ mặc đồ đỏ chẳng hợp tí nào, tạo hình của Thường Huỳnh mới gọi là tươi trẻ, không phải ai cũng vào vai mỹ nhân đệ nhất thiên hạ được đâu nhé.”

“Diệp Tuệ đẹp thì có ích quái gì? Lòng dạ của cô ta quá xấu xa, mặt thì trắng toát ra, gọi là mỹ nhân rắn rết thì đúng hơn đấy.”

“Nhan sắc của Thường Huỳnh rõ ràng là hơn hẳn Diệp Tuệ, mấy người đừng cố so sánh nữa kéo mạng nhục.”

Phản bình luận đã đẩy sang chiều hướng khác, những người yêu quý Diệp Tuệ cũng không làm gì được, bọn họ biết là hình tượng của Diệp Tuệ trong mắt công chúng không được tốt, nếu bọn họ làm quá lên thì sẽ càng khiến cho Diệp Tuệ bị ghét thêm.

Chuyện này coi như chấm dứt tại đây, sau này Diệp Tuệ chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân để thay đổi suy nghĩ của mọi người về cô thôi.

Hiện giờ tuy bình luận đã được khống chế, nhưng không thể phủ nhận rằng Diệp Tuệ đã có sức uy hiếp không nhỏ đối với Thường Huỳnh.

Tiểu Thường Huỳnh thế mà lại đẹp hơn cả chính chủ, đúng là nực cười mà, những bình luận khen ngợi Diệp Tuệ kia thật sự đã quá đủ để làm bề mặt Thường Huỳnh rồi.

Những sóng gió trên mạng hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến Diệp Tuệ, vì mấy ngày làm việc lòng cô cứ căng thẳng vì chỉ sợ gặp lại cái con ma cầm lightstick kia, cô mà nhìn thấy ma một cái là sợ muốn chết rồi, nói gì đến việc nói chuyện với chúng nó chứ.

May là con ma đấy không còn xuất hiện trong công ty nữa, Diệp Tuệ không cần phải lo lắng đề phòng nữa rồi.

Hôm nay bận nhiều việc nên lúc Diệp Tuệ về đến khu nhà thì trời đã tốiมืด, tuy là ngoài sân có rất nhiều người tập thể dục, nhưng cũng có cả những con ma đã bắt đầu hoạt động rồi.

Lộc cộc lộc cộc ~

Có thứ gì đó lẩn đến gót chân Diệp Tuệ, cô thấy khác thường nên cúi đầu nhìn, là một cái cốc giấy.

Diệp Tuệ nghĩ là gió thổi tới, mặc dù lúc này không có gió, cô nhặt cái cốc lên rồi ném vào thùng rác ở gần đó.

Lộc cộc lộc cộc ~

Lại có một thứ gì đó lẩn đến chân cô, cúi đầu nhìn, vẫn là cốc giấy.

Ai mà cứ vứt đồ lung tung thế nhỉ? Lúc Diệp Tuệ nhặt cái cốc thứ hai này lên, liền phát hiện trên cốc có hình ảnh, là ảnh của một nghệ sĩ, bên dưới còn có một dòng chữ.

Tề Tiễn Tề Tiễn Tề Tiễn...

Diệp Tuệ: "..."

Diệp Tuệ lập tức nghĩ đến con ma trong công ty, nhưng một giây sau cô liền tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, rất bình tĩnh vứt cái cốc giấy đi.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ~~~

Diệp Tuệ không hề bất ngờ khi lại có một chiếc cốc giấy nữa lẩn đến chân mình, nói là trùng hợp thì cô không tin đâu, thế là cô dứt khoát không để ý đến nó nữa, tiếp tục đi về phía trước.

"Vẫn còn giả vờ là không nhìn thấy tôi à? Diệp Tuệ Diệp Tuệ, cô quay đầu lại nhìn tôi một cái đi mà!" Con ma fan cuồng nói vọng sau lưng cô, cho dù Diệp Tuệ không trả lời thì nó vẫn cứ nói tiếp.

"Mẹ tôi bảo dối trá là hư đấy, cô rõ ràng là nhìn thấy tôi mà!"

Diệp Tuệ không có ý định quay đầu lại, cũng không muốn đáp lại yêu cầu của con ma, dưới tình huống cấp bách, cô liền nghĩ ra một phương án giải quyết tạm thời.

cô hít sâu một hơi, bịt hai tai lại rồi chuẩn bị hát.

Hát bài gì đây nhỉ? Tất nhiên là bài "Hào Hán Ca"* khiến cho người ta tăng thêm lòng dũng cảm rồi!

*Ca khúc nổi tiếng trong phim Thủy Hử, tưởng tượng bà Tuệ hát bài này cho đỡ sợ mà buồn cười không chịu được)

"Sông lớn chảy về hướng Đông, sao trên trời trông về Bắc Đẩu... Gặp chuyện bất bình hô lên một tiếng, gặp lúc ra tay thì phải ra tay wow..."

Diệp Tuệ vừa hát đã làm cho con ma phải dừng bước, nó trơ mắt nhìn dương khí trên người Diệp Tuệ đang ngày một mạnh hơn.

trên cơ thể con người có ba chiếc đèn, theo thứ tự ở trên đỉnh đầu và hai bên vai, khi người ta dùng cảm thì đèn sẽ bật sáng, dương khí cũng theo đó mà tăng cao.

Diệp Tuệ vừa bịt tai hát Hào Hán Ca vừa chú ý đến động tĩnh của con ma đi đằng sau, nó vẫn đang nói chuyện, nhưng giọng nghe có vẻ rất xa.

"Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một chút thôi, tôi cần cô giúp đỡ." Diệp Tuệ tuy đã bịt tai nhưng giọng nói của con ma vẫn truyền tới được, nghe hơi buồn rầu.

Nó không đến gần nhưng vẫn cố ném cái cốc giấy tới, muốn nói chuyện với Diệp Tuệ bằng được.

Miệng Diệp Tuệ vẫn đang hát, nhưng trong lòng thì thầm oán trách, thì ra trên mạng nói nếu hát to lên thì sẽ không còn thấy sợ nữa là hoàn toàn sai lầm. một màn này không những để cho con ma nhìn thấy, mà ngay cả Thẩm Thuật đang đi phía sau cô cũng trông thấy được.

anh đỗ xe xong rồi chuẩn bị lên nhà, đúng lúc phát hiện Diệp Tuệ đang đi đằng trước, anh không tiến lại gần mà cứ đi theo sau lưng cô một đoạn không xa không gần.

Nếu như Thẩm Thuật mà trực tiếp đi đến bên cạnh cô thì có lẽ sẽ không chiếm ngưỡng được cảnh Diệp Tuệ bịt tai hát ca khúc kinh điển Hào Hán Ca rồi.

anh dừng lại một chút, biểu cảm phức tạp nhìn bóng lưng của Diệp Tuệ, nhưng anh chỉ khựng lại mấy giây rồi lại nhanh chóng tăng tốc, hai ba bước đã đứng bên cạnh cô.

Diệp Tuệ cảm nhận được sự xuất hiện của Thẩm Thuật, vì thật sự là cô đã mong ước anh từ lâu, không, phải nói là thèm thuồng dương khí của anh mới đúng.

Cho nên khi Thẩm Thuật bước tới cái là Diệp Tuệ phát hiện ra ngay, ánh mắt cô sáng rực, miệng cũng cong lên cười, nhưng đang cười dở thì lập tức khựng lại luôn.

Cái cốc giấy kia lẩn vài vòng rồi dừng lại trước mũi chân Diệp Tuệ, cô theo bản năng quay đầu lại, thấy con ma kia đang đứng cách cô năm mét, trán chảy đầy máu, thỉnh thoảng phải lấy tay lau đi.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, ngay cả một lời chào với Thẩm Thuật cũng không thể thốt ra được.

Thẩm Thuật nhú mày nhìn cái cốc giấy trên mặt đất, sau đó lại nhìn về hướng mà Diệp Tuệ đang nhìn.

Chẳng có gì cả.

“Em sợ à?” Thẩm Thuật lên tiếng làm Diệp Tuệ quay đầu lại, trông thấy biểu cảm lạnh nhạt ít khi thay đổi của anh, cô bỗng thấy an tâm hơn một chút.

Diệp Tuệ run run hỏi: “Thẩm Thuật, anh có nghĩ là trên đời này có...”

...Ma không?

cô còn chưa nói hết câu thì bàn chân của Thẩm Thuật đã nhẹ nhàng nhấc lên, giẫm thẳng lên cái cốc giấy bị gió thổi lăn qua lăn lại kia.

Diệp Tuệ: “...”

Con ma: “...”

Cái cốc in hình nghệ sĩ Tề Tiễn một giây trước còn đẹp đẽ vô cùng, một giây sau đã biến thành một nhúm giấy quắt đến không thể quất hơn được nữa.

Có muốn lăn cũng lăn không nổi nữa.

Diệp Tuệ quá bội phục năng lực của Thẩm Thuật, anh đã dùng hành động thực tế để chứng minh cho cô biết là trên đời này không hề có ma quỷ.

Thẩm Thuật mặc một cái áo sơ mi trắng rất sạch sẽ, anh nhìn xuống cái cốc rồi lại ngược lên nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt bình thản, miệng khẽ nhếch lên, sau đó phun ra ba chữ: “Còn sợ không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ nhìn chăm chăm cái cốc giấy kia mấy giây thì mới hoàn hồn, cô cô cứng ngắc, ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật.

“không sợ nữa.” Còn gì mà phải sợ chứ.

Con ma đang đứng kia còn đang phải chờ đợi vì hành động của anh kia kia.

Diệp Tuệ nhìn con ma, biểu cảm của nó phải nói là cực kì khó coi, trên đầu máu chảy ròng ròng, người ta nhìn vào có khi còn nghĩ là Diệp Tuệ và Thẩm Thuật mới vừa hãm hại nó cũng nên.

Nó vừa mới bước vào xã hội ma quỷ thì đã phải chịu đả kích lớn như vậy, Diệp Tuệ sợ là về sau nó sẽ không còn dám ra ngoài dọa người ta nữa.

Thẩm Thuật cảm cái cốc giấy bẹp dí vút vào thùng rác, không hề cảm nhận được bầu không khí đang cuộn trào như sóng xô ở bên kia.

“đi thôi.” Thẩm Thuật không sợ trời không sợ đất lên tiếng, Diệp Tuệ không chút do dự mà đi theo anh.

Con ma yếu ớt bất lực nhìn theo bóng lưng Diệp Tuệ, buồn bã bay đi.

Tại bãi gửi xe ở Hoa Thụy.

Bùi Ninh đi tới bãi đỗ xe sau một ngày làm việc, ngồi vào xe giành cho nghệ sĩ, cô ngả lưng vào ghế, một ngày làm việc rất mệt mỏi, nhưng việc không được gặp Thẩm tổng càng khiến cho cô phiền não hơn.

Có thể nào thì Bùi Ninh cũng không ngờ được là đã bao ngày trôi qua như thế mà cô vẫn chưa nhìn thấy mặt Thẩm tổng.

Sau ngày bị từ chối gặp mặt đó, cô lại ra ám hiệu với thư ký của Thẩm tổng, nói rằng có rất nhiều công ty đang muốn có được cô, cô muốn nói với Thẩm tổng về việc này.

Nhưng thư ký của anh đã trả lời cô thế nào? anh ta nói rằng cô có muốn kí hợp đồng tiếp với công ty hay không là việc của cô, Thẩm tổng rất bận, chút chuyện nhỏ này không cần thiết phải quấy rầy đến anh ấy.

Rất rõ ràng, đó cũng chính là ý của Thẩm tổng, cô có bằng lòng ở lại với Hoa Thụy hay không thì anh ấy cũng không quan tâm.

Bùi Ninh mím môi, ánh mắt tỏ vẻ không cam lòng, cô nổi tiếng như vậy, lại rất xinh đẹp, bao nhiêu người muốn mời cô ăn cơm, hẹn hò cùng cô mà cô còn chẳng thèm ngó ngang tới.

Người đại diện hỏi: “Bây giờ về nhà luôn hay đi đâu?”

Bùi Ninh không đáp, cô nhìn ra bên ngoài, thấy bóng dáng của một người đàn ông lọt vào tầm mắt.

anh ấy có thân hình cân đối và rất cao, ánh sáng trong bãi đậu xe khá tối, tuy cách một đoạn khá xa nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng đường nét trên mặt anh, rất đẹp trai.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi cô cũng biết rằng, người này đẹp hơn nhiều so với những nghệ sĩ nam nổi tiếng khác.

Đột nhiên cô có một suy nghĩ táo bạo, khí chất của người đàn ông này tốt như thế, liệu có phải là Thẩm tổng của Hoa Thụy không?

Bùi Ninh càng nghĩ càng thấy có lý, bật thốt lên: “Đội đã.”

cô soi gương sửa sang lại đầu tóc, xác nhận lớp trang điểm vẫn hoàn hảo, nếu người đó là Thẩm tổng thì cô phải nắm chắc cơ hội này.

Tay của cô đặt trên tay nắm cửa xe, chuẩn bị tinh thần bước xuống, lại quay sang nhìn về hướng của người đàn ông kia một chút, đợi đến khi cô trông thấy rõ chiếc xe của anh thì lập tức nhủ mảy.

một người đàn ông phong độ như thế mà lại đi một chiếc xe rất bình thường, chẳng khác biệt gì so với đám đông ngoài kia... Hoàn toàn không tương xứng với địa vị tổng giám đốc.

Bùi Ninh chẳng còn thấy hứng thú nữa, người đó chắc chắn không phải là Thẩm tổng, chỉ là một người bình thường có gương mặt và vóc dáng đẹp thôi.

Bùi Ninh thu hồi ánh mắt, nói với tài xế: “đi thôi.”

Xe của Thẩm Thuật cũng đã lái đi, thư kí của anh và Vương Xuyên đứng sau, cùng nhau đứng nhìn chiếc xe, cả hai đều không hẹn mà cùng yên lặng một lúc lâu.

Lát sau, người thư kí lên tiếng trước: “anh nói xem, sao sắp lại sống khiêm tốn thế nhỉ? Ngay cả xe cũng chỉ đi loại bình thường nhất.”

Hoa Thụy là công ty giải trí nổi tiếng nhất nước, Thẩm Thuật là tổng giám đốc, giá trị con người không thể đo lường được, nếu là người khác thì xe của họ nhất định sẽ phải là loại phiên bản giới hạn cực kì sang trọng.

Nhưng Thẩm Thuật thì sao, mấy năm gần đây tiền anh kiếm được ngày càng nhiều lên, đủ để người ta tiêu mấy đời chả hết, thế mà chiếc xe hơi thì vẫn là loại bình dân.

không chỉ có xe đâu, mà những thứ khác Thẩm Thuật cũng không để ý lắm, khiến cho thư kí của anh không tài nào hiểu nổi.

Vương Xuyên vỗ vai anh ta, nét mặt tỏ ý “Thế giới của người có tiền anh không hiểu được đâu”, nói: “Đối với chúng ta thì tiền chính là tiền, nhưng với Thẩm tổng thì tiền chỉ là một con số mà thôi.”

“anh cảm thấy đến bây giờ rồi mà Thẩm tổng còn phải dùng đến những món đồ giá trị để chứng tỏ mình hay sao?”

Thư kí lắc đầu, trong giới giải trí Thẩm Thuật là một huyền thoại, là người để cho người ta phải ngửa mặt nhìn lên.

Vương Xuyên nói: “Bây giờ Thẩm tổng chỉ đang hưởng thụ niềm vui thú khi kiếm ra tiền thôi, còn những chuyện khác đều không có tính khiêu chiến với anh ấy.”

Thư kí gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Buổi tối Diệp Tuệ phải đi tham dự một show diễn thời trang và sẽ được bước trên thảm đỏ.

Trước kia Diệp Tuệ luôn bắt chước gu thời trang của Thường Huỳnh, ekip trong công ty cũng rất tích cực đưa những thông tin về Tiểu Thường Huỳnh để thu hút sự chú ý của dư luận, nhưng mảnh khóa của phòng quan hệ xã hội của Thường Huỳnh rõ ràng là hơn hẳn một bậc, dù Diệp Tuệ có làm gì thì cũng sẽ bị Thường Huỳnh lấn át.

Trước khi lên thảm đỏ, chị Nhâm đã thuê một bộ lễ phục hàng hiệu cho Diệp Tuệ theo phong cách cũ của cô là ngây thơ trong sáng.

Váy cũng đã thuê rồi, Diệp Tuệ cũng chỉ là một nghệ sĩ nhỏ bé, không có nhiều tiền, cho nên cũng không cần thiết phải đổi đi đổi lại, cô chỉ theo lời đề nghị của thợ trang điểm mà trang điểm cho đẹp hơn một chút thôi.

Thường Huỳnh được coi là mối tình đầu quốc dân, Diệp Tuệ về sau sẽ không đi theo phong cách ngây thơ nữa, vì thật sự là cô không hợp.

Lối vào thảm đỏ có rất đông các fan đang đứng, Diệp Tuệ nhìn thoáng qua, những người cầm bảng hiệu thì đúng là người thật, nhưng có một đám khác thì tạo hình rất khác lạ, cấy vào việc mình có thể bay xuyên qua mà chen chúc ở đằng trước, rõ ràng là cả một đám ma quỷ.

cô nhớ hôm nay Tề Tiễn cũng tham dự, liệu con ma nữ fan cuồng kia có ở đây không nhỉ?

Có mấy con ma chen lấn nhau nên ngã nhào ra thảm đỏ, có đám thì bay vào trong hội trường, truyền thông thì vẫn đang chụp ảnh, Diệp Tuệ chỉ còn biết duy trì nụ cười trên gương mặt, mặt không biến sắc nhìn về hướng người hâm mộ.

Những fan đang tập trung bên ngoài đều không phải là fan của Diệp Tuệ, bọn họ tro mắt nhìn cô quay đầu hướng về phía bọn họ, mỉm cười rạng rỡ.

Đừng ai nói với tôi là vị tiên nữ mới bước lên thảm đỏ kia là Diệp Tuệ đấy nhé, gương mặt lẫn khí chất đều quá tuyệt!

không phải đâu, Diệp Tuệ nào có xinh đẹp như thế!

Trời đất ơi, đúng là tiên nữ giáng trần!

sự thật đã chứng minh, khi ngắm nhìn đại mỹ nữ xinh đẹp kia, thì cái gì mà tình đầu quốc dân, cái gì mà ngây thơ trong sáng động lòng người, tất cả đều đã tan biến không còn một mảnh vụn.

Có một con ma mặc váy ngắn đang đi theo Diệp Tuệ, cô chỉ nhìn thẳng phía trước, không liếc nó dù chỉ một cái, đến lúc bước vào hội trường thì miệng đã cứng hết cả lại.

Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế nhìn con ma fan cuồng đang đứng phía xa, hôm nay cả Bùi Ninh và Tề Tiễn đều có mặt, nhưng con ma kia lại không đi nắng chữ Bùi Ninh, cũng không đi tìm Tề Tiễn mà lại đứng cạnh một người khác.

Nó cứ yên lặng trầm tư cầm cái lightstick, thỉnh thoảng lại đưa tay lau máu trên trán, nghiêm túc đứng im một chỗ mà nhìn một người.

Nếu Diệp Tuệ nhớ không lầm thì người đó là phó tổng giám đốc của tập đoàn Vi thị, Tàn Hân.

Con ma đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệp Tuệ thì liền giơ lightstick lên vẫy vẫy với cô, ánh mắt nhìn cô có phần trách móc.

Diệp Tuệ nhớ tối hôm trước nó nói là muốn cô giúp nó một việc, không hiểu nó với Tàn Hân có quan hệ gì với nhau? Sao đến cả thần tượng nó cũng không quan tâm mà chỉ đứng bên cạnh Tàn Hân?

Diệp Tuệ cầm điện thoại tìm kiếm về tập đoàn Vi thị.

Nhà họ Vi chỉ có một cô con gái tên là Vi Huyền đã không may qua đời, trong ảnh Vi Huyền chỉ khoảng mười mấy tuổi, nụ cười vô cùng rạng rỡ, nhìn rất giống với con ma kia khi nó lau máu trên trán đi và mỉm cười.

Con bé ra đi quá đột ngột, phải chăng là có lời gì chưa kịp nói?

Sau khi kết thúc hoạt động, Diệp Tuệ không nán lại lâu mà đi về nhà luôn, con ma không đuổi theo cô mà chỉ đi bên cạnh Tàn Hân.

Lúc về đến nhà, Diệp Tuệ mới phát hiện là phòng khách vẫn tối om.

cô vội vàng mở di động ra xem, bây giờ là 7 giờ 55 phút, chưa đến 8 giờ, tức là Thẩm Thuật vẫn chưa về.

Biết Thẩm Thuật không ở nhà, Diệp Tuệ rất sợ hãi, vừa rồi cô đi thẳng từ show thời trang về đến nhà, thậm chí vì trong nhà có người, chỉ cần về là sẽ không gặp chuyện gì nữa.

Hoàn cảnh của cô lúc này giống như chiếc đang liều mạng chạy ra khỏi động ma quỷ, nhưng cuối cùng lại nghe tin cửa động bị hỏng, phải chờ thêm một lúc nữa mới ra ngoài được.

“Đây là nhà của Thẩm Thuật, chắc chúng nó không dám xuất hiện đâu nhỉ?” Diệp Tuệ lẩm bẩm rồi bật đèn lên.

May là tinh thần của Diệp Tuệ khá vững, nên khi thấy một đồng ma đang ngồi trong phòng khách thì cũng chưa đến mức ngã ngồi xuống đất gào khóc kêu cha gọi mẹ.

Lúc cô bật đèn lên, mấy con ma đang ngồi bên trong đều đồng loạt quay đầu nhìn cô.

“Ái chà chà, hôm nay chồng của cô bé không có ở đây nha.” Con ma lên tiếng đầu tiên chính là bác gái ma mà cô gặp lần đầu từ sau khi tới thế giới này.

Diệp Tuệ sợ bị cả đám nhìn thấy vẻ khác thường của mình, lúc cời giày cứ ưỡn ẹo nãy không xong, lâu như đã qua cả một thế kỷ vậy.

Đồng thời cô vẫn để ý đồng hồ, 7 giờ 59 phút rồi, còn một phút nữa thôi là Thẩm Thuật sẽ về nhà.

“cô bé còn chưa cời giày, để tôi đi xem có vấn đề gì không.”

Diệp Tuệ vừa nghe thấy thế thì sợ đến mức đá văng cái giày đi, muốn xa bao nhiêu thì xa bấy nhiêu, xuyên qua cả người của bác gái ma.

Kẹt ---

Diệp Tuệ lập tức chạy ào ra cửa, lần đầu tiên cô cảm thấy biết ơn đối với thời gian biểu vô cùng chính xác của Thẩm Thuật.

Lúc Thẩm Thuật bước vào thì trông thấy Diệp Tuệ với nét mặt sợ hãi như sắp khóc, không biết là cô mới gặp chuyện gì.

“Chào mừng anh về nhà.” Lúc Diệp Tuệ nói lời này thì cả người cũng thả lỏng, tay đề lên một cái bàn nhỏ ở bên cạnh.

Bịch một tiếng, bình hoa đặt trên bàn rơi xuống, vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Diệp Tuệ hơi sững sốt, sau đó lại quay đầu nhìn vào phòng khách, mấy con ma vốn đang rất ung dung ngồi trên ghế, giờ lại chạy trốn chết, còn không dám đi qua cửa chính mà nhảy thẳng ra cửa sổ tầng hai luôn.

Trong quá trình còn suýt giẫm đạp lên nhau, ai cũng sợ mình sẽ là người cuối cùng ở lại.

một cảnh tượng quá hoành tráng, nếu có máy ảnh ở đây thì Diệp Tuệ đã chụp lại ngay rồi.

Lúc cô thu hồi tầm mắt thì phát hiện Thẩm Thuật đang ngồi xổm dưới đất, chuẩn bị nhặt mấy mảnh vỡ bình hoa lên, Diệp Tuệ cũng vội vàng ngồi xuống cùng anh.

“Là do em làm vỡ, để em dọn cho, anh cứ vào nhà ngồi đi.” Diệp Tuệ đưa tay muốn nhặt mảnh vỡ, phải thật cẩn thận, nếu không thì sẽ bị thương.

Thế nhưng cô còn chưa kịp động vào thì Thẩm Thuật đã nhẹ nhàng ngăn cô lại.

“Đề anh làm.” Giọng của Thẩm Thuật rất ôn hòa, lộ ra cả sự kiên quyết.

“Nhưng mà...” Diệp Tuệ chưa nói xong thì anh đã ngẩng đầu nhìn cô, thế là cô không nói nữa.

anh ngồi xổm dưới đất nhặt từng mảnh vỡ lên, Diệp Tuệ vẫn ngồi bên cạnh anh, nói: “Mấy hôm nữa em phải đi quay phim rồi.”

Thẩm Thuật dừng động tác, đôi mắt đen nhánh nhìn cô: “Em ở cùng tổ quay phim luôn à?”

Ban đầu Diệp Tuệ như khách không mời mà đến nhà anh, Thẩm Thuật thấy không quen chút nào, nhưng sau một thời gian chung sống thì anh thấy rằng Diệp Tuệ không hề quấy rầy đến cuộc sống của anh.

Dường như anh đã quen với sự tồn tại của cô, cho nên khi nghe Diệp Tuệ nói sẽ đi quay phim thì anh mới hỏi như vậy.

Diệp Tuệ lắc đầu đáp: “Tất nhiên là không rồi, em đã nói với đạo diễn là nhà mình rất gần phim trường, em ngủ quen giường rồi nên phải về nhà ngủ.”

Thẩm Thuật sững sờ, bình thường cô vẫn luôn ở nhà, không ngờ đi quay phim mà vẫn phải về nhà ngủ.

Nhưng biểu cảm của anh không thể hiện ra bên ngoài nên Diệp Tuệ không nhìn ra sự khó hiểu của anh, nghĩ đến việc sau khi quay phim sẽ được nhận một khoản tiền, cô cảm thấy rất phấn khởi.

“Chờ khi nào em quay xong rồi nhận được tiền, em sẽ mua lại cho anh mười cái bình hoa như thế này luôn, anh thích bày ở đâu thì bày.”

Trong mắt Diệp Tuệ thì cái bình hoa này chắc chắn là hàng rẻ tiền, cô có thể mua lại cho anh cả đống luôn.

Thẩm Thuật nhìn cái bình hoa cổ quý hiếm vô giá bị cô làm vỡ tan tành kia, ánh mắt có chút phức tạp, anh gật đầu nói: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Edit: Ngân Nhi

nói xong câu đó Diệp Tuệ chẳng biết nói gì nữa, bình thường cô và Thẩm Thuật cũng toàn chỉ nói với nhau mấy câu đơn giản, hôm nay có thể coi là nói nhiều hơn hẳn rồi.

cô ở bên cạnh Thẩm Thuật, nhìn anh nhặt từng mảnh vỡ dưới sàn, dáng vẻ không hề bực bội của anh khiến cho cô hơi xót, rõ ràng là mình gây chuyện, thế mà anh lại là người thu dọn hậu quả.

Tĩnh –

Mảnh vỡ rơi xuống vang lên một tiếng động rất nhỏ, Diệp Tuệ ngơ ngác nhìn Thẩm Thuật rút cái tay vừa bị thương về, bình tĩnh đổi sang tay kia.

anh vẫn cúi đầu nhặt, biểu cảm không một chút thay đổi, như thể chuyện mình bị thương không có gì to tát cả.

“anh bị thương rồi.” Diệp Tuệ chỉ vào ngón tay anh.

Thẩm Thuật đáp: “Ừ.”

Vậy thôi đó hả? Diệp Tuệ nhìn máu từ tay anh chảy xuống, thật sự không có vấn đề gì sao?

cô không từ bỏ ý định, nhắc lại một lần nữa: “Tay của anh đang chảy máu kia.”

Thẩm Thuật chẳng buồn ngẩng đầu lên mà nói: “Vết thương nhỏ thôi.”

Lửa giận trong người cô bỗng bùng lên, cô bạo dạn nắm tay anh lôi dậy: “anh đưa đây, em băng lại cho anh.”

Thẩm Thuật sững sờ một lúc, nhưng vẫn đứng dậy theo lực kéo của Diệp Tuệ, chứ nếu không với sức của cô thì còn lâu mới kéo được anh lên.

Diệp Tuệ dắt Thẩm Thuật ra sofa, đi cà nhắc ấn vai anh ngồi xuống: “anh ngồi đây đi, không được nhúc nhích.”

Thẩm Thuật ngoan ngoãn không cãi một lời, anh nhìn Diệp Tuệ lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong ngăn tủ phòng khách, chẳng biết thứ đó có từ bao giờ, chắc là cô để vào.

Diệp Tuệ lấy thuốc sát trùng và băng gạc ra, mạnh mẽ túm lấy tay Thẩm Thuật, bắt đầu cúi xuống xử lý vết thương cho anh.

Động tác của cô rất nhanh gọn, lúc băng ngón tay cho Thẩm Thuật cô mới chú ý đến lòng bàn tay anh, đường trí tuệ và đường tình cảm nối liền cùng một chỗ, đi ngang qua lòng bàn tay.

Người ta nói đàn ông mà có đường chỉ tay như thế thì sẽ luôn bình tĩnh trong công việc, sự nghiệp thành đạt, nhưng cô liếc nhìn anh thì thấy không hợp lý tí nào.

Sau khi băng lại cẩn thận, Diệp Tuệ còn dặn Thẩm Thuật mấy điều cần chú ý rồi mới trở về phòng.

Hôm sau, cô phải chờ anh đi ra cửa trước thì cô mới ra khỏi phòng, vì hôm nay cô phải đi quay phim, ở xa anh như thế, nếu không cầm theo một món đồ gì đó của anh thì cô thấy không yên tâm.

cô đứng trong phòng khách xác nhận lại một lần, sau đó mới lén lút đi vào phòng Thẩm Thuật, đây cũng là lần đầu tiên cô được nhìn phòng của anh.

Sạch sẽ và đơn giản, rất giống với con người anh.

Nhưng điều này cô không quan tâm lắm, cô mau chóng nhìn lướt qua một vòng căn phòng, cuối cùng dừng lại ở cái tủ quần áo.

Quần áo của anh nhiều như thế, thiếu một hai cái cúc áo chắc anh cũng không phát hiện ra đâu nhỉ.

Diệp Tuệ chẳng khác gì ăn trộm, cô tùy tiện chọn đại một cái áo sơ mi trắng trong cả đồng áo sơ mi của anh, sau đó giật cái khuy áo cuối cùng ra.

cô cẩn thận để lại cái áo về chỗ cũ rồi mang theo cái khay áo đi đến phim trường.

“Thế Từ” là một tác phẩm IP*, Diệp Tuệ đóng vai nữ phụ số ba, một công chúa điều ngoa ngang ngạnh, là nhân vật sẽ khiến cho người xem cảm thấy rất khó chịu.

*IP là thuật ngữ chỉ một cốt truyện có sẵn hay ý tưởng đã hoàn thiện, phim IP chính là phim chuyển thể từ những bộ truyện hay ý tưởng đó.

Sau khi thay trang phục màu đỏ của nhân vật, cô yên vị ngồi trong studio chờ đạo diễn gọi tên mình, hiện giờ đang quay cảnh của nam nữ chính, các diễn viên khác đều phải đợi đến lượt.

Có diễn viên đợi suốt một ngày mà còn chẳng diễn được cảnh nào.

Diệp Tuệ đang ngồi đọc kịch bản thì bỗng cảm nhận được một ánh mắt rất lạnh lẽo từ chỗ rừng cây không xa truyền tới. cô đặt kịch bản xuống rồi ngẩng lên nhìn, lập tức cứng đờ cả người.

Kia kia kia... Kia là gì thế hả???

Người phụ nữ đang đứng dưới tán cây kia đầu tóc hơi rối, mấy bông hoa gắn trên mũ đã rụng hết, chỉ còn trơ lại một bông, bộ trang phục của phụ nữ Mãn Thanh thì vẫn còn khá đẹp, cô ta còn đang sửa sang lại bộ đồ trên người, có vẻ như rất để ý đến hình tượng.

Diệp Tuệ biết là chuyện cô sợ nhất đã tới rồi! Trong phim trường này còn xuất hiện cả ma thời nhà Thanh nữa!!

cô sợ hãi đến đờ đẫn cả người, không biết nên cúi đầu xuống hay bỏ đi, trợ lý Tiểu Lưu nghĩ là cô đọc kịch bản lâu quá nên mệt, nói: “Diệp Tuệ, chị muốn uống nước không?”

một cốc nước ấm được đưa tới trước mặt cô, cô run rẩy nhận lấy rồi uống một ngụm.

cô vội vàng lấy cái khay áo sơ mi của Thẩm Thuật ra, nắm chặt trong lòng bàn tay, cho dù đã thay trang phục thì cô vẫn không quên cầm nó theo.

Con ma triều Thanh nhìn thoáng qua bên này một chút, ánh mắt có hơi e ngại, một giây sau đã mau chóng bay đi rất xa.

Diệp Tuệ yên tâm rồi, may là cô đã có một quyết định rất chính xác, mong là Thẩm Thuật đừng có phát hiện ra chuyện này, bởi vì đến chính cô còn cảm thấy là mình rất biến thái.

một buổi sáng đã trôi qua, đến chiều Diệp Tuệ mới đến lượt đóng cảnh đầu tiên của mình, đạo diễn gọi cô tới đứng cạnh Thường Huỳnh, hướng dẫn cảnh quay cho hai người một lần.

Diệp Tuệ lắng nghe rất nghiêm túc, không bận tâm đến tạo hình của mình, cũng chẳng liếc nhìn mấy con ma ở đây. Thường Huỳnh thì nghiêng đầu nhìn chỗ khác, mắt lơ đãng, dáng vẻ rất thờ ơ.

Vì ngũ quan hơi giống nhau nên từ khi debut đến giờ Diệp Tuệ toàn xuất hiện với cái tên “Tiểu Thường Huỳnh”, còn bây giờ cô không mặc trang phục đơn giản nữa mà mặc váy đỏ bó ngang ngực, hoàn toàn thể hiện ra hết khí chất thật sự của mình.

trên mạng người ta hay nói Diệp Tuệ và Thường Huỳnh nhìn hao hao giống nhau, nhưng khi hai người đứng cạnh nhau thì lại thấy khác biệt rất rõ ràng, một người thì như hoa lan thanh khiết, một người lại là bông hoa sù màu đỏ rực rỡ.

Hay là vì Diệp Tuệ mặc đồ màu đỏ rất nổi nên mới lần đầu đi tạo hình mặc đồ trắng của Thường Huỳnh? Người trong đoàn làm phim đều không thể không thừa nhận là Diệp Tuệ trông nổi bật hơn hẳn Thường Huỳnh.

Trong số đó có cả Thẩm Tu.

hắn lạnh lùng hừ một cái, ánh mắt lại nhìn vào Thường Huỳnh, bây giờ cô là tiểu hoa đán đang nổi, hắn thì là sao nam hot nhất, tiếng tăm của cả hai đều rất được. hắn đang chuẩn bị tìm thời điểm thích hợp để công khai mối tình này, mọi người chắc chắn sẽ gọi họ là một đôi kim đồng ngọc nữ rồi ca ngợi cho xem.

Còn Diệp Tuệ thì sao, chỉ là một nghệ sĩ nhỏ với đầy scandal, đến fan còn chẳng có thích đẹp có giỏi cũng để làm gì đâu, không thể so sánh với Thường Huỳnh được.

Đạo diễn đã truyền đạt xong, lúc hắn quay lại thì Diệp Tuệ và Thường Huỳnh vẫn ở đó, Diệp Tuệ thì yên lặng đọc kịch bản, Thường Huỳnh lại nhỏ giọng đọc thầm ra tiếng.

Ngoài bờ sông gió rất mạnh, bộ đồ Thường Huỳnh đang mặc bị gió thổi tốc lên, nhìn như sắp bay lên vậy. Diệp Tuệ nhìn ra phía hồ, tò mò không muốn nghe Thường Huỳnh nói.

Thường Huỳnh từ trước đến nay vẫn luôn kiêu ngạo, cô ta ghét nhất cái dáng vẻ này của Diệp Tuệ.

Giờ đang ở phim trường nên không tiện nói chuyện, Thường Huỳnh không thể công khai tỏ ra ghét Diệp Tuệ được, nhưng cô ta càng nhìn càng thấy khó

chịu, cho nên muốn đứng cách xa Diệp Tuệ một chút.

Nào ngờ ở bờ hồ có một tảng đá to, Thường Huỳnh bước nhanh quá nên giẫm phải nó, mất thăng bằng ngã ra đằng sau.

Tuy nhiên đầu của Thường Huỳnh vẫn kịp suy nghĩ, nếu một mình cô ta bị ngã xuống hồ thì mất mặt lắm, thế nào cũng phải kéo theo đệm lưng xuống cùng mới được, thế là trước khi ngã xuống, cô ta đã túm lấy cánh tay Diệp Tuệ.

Ừm!!

trên mặt hồ bắn lên vô số bọt nước, trên bờ không còn thấy ai nữa.

“Có người rơi xuống nước rồi!” không biết ai phát hiện ra rồi la lên, tất cả mọi người đều vội vàng chạy tới.

Diệp Tuệ cực kì muốn chửi thề, đang đứng rất yên ổn mà lại bị Thường Huỳnh kéo xuống nước, chỉ có vậy thì thôi đi, cả hai cùng boi vào bờ là được rồi, nhưng không, Thường Huỳnh lại nắm chặt lấy áo của Diệp Tuệ, thề sống chết cùng cô luôn.

cô đành phải kéo theo cái gánh nặng khổng lồ mang tên Thường Huỳnh này theo, nhích từng tí vào bờ, cô nhìn sang Thường Huỳnh, thấy cô ta đang giả vờ bất tỉnh.

Chị hai à, chị không biết là nước chỉ cao tới ngực thôi à, chị đi bộ vào bờ cũng được đó, còn diễn lố thế làm gì.

Mọi người ba chân bốn cẳng kéo Diệp Tuệ và Thường Huỳnh lên bờ, trang phục của cả hai đều đã ướt sũng, Thường Huỳnh hình như còn đang hôn mê.

“Để tôi để tôi, tôi cấp cứu cho.” Diệp Tuệ kéo người đại diện đang ở bên cạnh Thường Huỳnh ra, chuẩn bị đánh thức cái người đang giả vờ ngủ kia.

Động tác của cô rất chuyên nghiệp, cô đặt Thường Huỳnh nằm thẳng ra, hai tay chồng lên nhau áp lên ngực của cô ta.

cô biết Thường Huỳnh chỉ đang giả vờ thôi, cho nên cố tình dùng lực tay rất lớn, thế mà cô ta vẫn tỏ ra như mình chết rồi, tuyệt đối không nhúc nhích.

Sau vài lần Diệp Tuệ ấn thật mạnh vào ngực cô ta, cô ta mới không chịu đau nổi nữa, làm bộ yếu ớt mở mắt ra, suýt nữa thì bị Diệp Tuệ ép đến hộc máu rồi.

Người đại diện vốn còn tưởng là Diệp Tuệ chỉ giả vờ thôi, không ngờ là cô lại cứu Thường Huỳnh thật.

“Thường Huỳnh, Diệp Tuệ đã cứu cô đấy.” Ấn tượng về Diệp Tuệ trong lòng người đại diện của Thường Huỳnh đã thay đổi không ít.

Diệp Tuệ đâu có xấu như lời người ta hay đồn chứ.

Nghe xong lời người đại diện nói, Thường Huỳnh tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ cũng không tỏ ra khiêm tốn, thoải mái tiếp nhận.

“không cần cảm ơn đâu, tôi chỉ tiện tay thôi.”

Thường Huỳnh: “...” Con mắt nào của cô trông thấy là tôi muốn cảm ơn thế?

Tối hôm đó, blog của một tay săn ảnh rất nổi tiếng tên Hồ An đã đăng lên mấy bức ảnh, chính là vụ việc diễn viên đóng phim “Thế Từ” bị rơi xuống hồ trong lúc đang quay phim, hai người đều mặc đồ cổ trang, toàn thân ướt sũng.

Nhìn kĩ nhân vật xuất hiện trong ảnh thì sẽ thấy rõ đó là ngôi sao số một Thường Huỳnh cùng với Diệp Tuệ, hay còn có tên gọi khác là Tiểu Thường Huỳnh.

Bài đăng của tay săn ảnh này lập tức được rất nhiều trang khác chia sẻ với cùng một dòng tít giống nhau: “Thường Huỳnh và Diệp Tuệ bị ngã xuống hồ trong lúc quay phim, thể lực của Thường Huỳnh quá yếu nên không chịu nổi, sau khi rơi xuống nước thì ngất đi. Theo như tôi được biết thì đoàn làm phim không hề bố trí cảnh quay nào bị rơi xuống nước cả.”

Fan của Thường Huỳnh rất đông nên mức độ quan tâm và thảo luận của bài đăng này đã ngay lập tức lao thẳng lên top 1 tìm kiếm.

“Nhìn Thường Huỳnh mà thương quá, chịu áp lực bao lần rồi, bây giờ lại bị Diệp Tuệ kia đẩy xuống hồ.”

“Đừng có để cho Diệp Tuệ nổi lên, nói không chừng đây chính là cách lăng xê mới mà ekip của cô ta nghĩ ra đấy.”

“không biết rõ thực hư thì bớt bớt cái mồm lại nhé, cẩn thận sau lại xấu hổ đấy.”

“...”

trên các diễn đàn đều đang bình luận rất sôi nổi, hầu như người ta đều chửi mắng Diệp Tuệ, thỉnh thoảng cũng có mấy người nói đỡ cho cô, nhưng cuối cùng đều bị át đi hết.

Người trong cuộc Diệp Tuệ thì lại chẳng biết gì cả, lúc tin tức được đăng lên thì cô vừa về đến nhà, tay vẫn nắm chặt cái khuy áo của Thẩm Thuật.

Vì quay phim hơi lâu nên cô về nhà muộn, Thẩm Thuật thì đã về trước và thay quần áo xong rồi.

anh mở cánh cửa tủ quần áo, lấy ra một cái áo trong cả đồng sơ mi trắng giống hệt nhau, chuẩn bị sẵn để mai mặc, ngón tay của anh thon dài thẳng tắp, tùy tiện chọn một cái rồi lấy xuống.

Lúc anh cầm cái áo sơ mi, ngón tay đúng lúc lướt qua vạt áo thì dừng lại, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, thấy cái khuy áo dưới cùng đã biến mất.

Sao lại thế được nhỉ?

Thẩm Thuật rất bình tĩnh giờ lên xem kỹ, ừm, vẫn còn lưu lại một đoạn chỉ trắng rất ngắn ở ngay chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: Ngân Nhi

Lúc Diệp Tuệ biết được tin tức trên mạng thì đã là đêm khuya rồi, những tấm ảnh kèm theo mấy câu thêm mắm thêm muối của các fan đã thành công thêu dệt lên hẳn một vở kịch.

Các bình luận ở blog của Diệp Tuệ thật sự là không thể nhìn nổi, fan của cô tiểu hoa đán nổi tiếng cả nước kia quả nhiên là có sức chiến đấu rất kinh khủng.

“Đúng là phiền phức như thuốc cao bôi trên da chó vậy, muốn vứt cũng không được, đã dựa hơi của Thường Huỳnh để nổi tiếng rồi mà giờ còn muốn hãm hại cô ấy, sao cô lại độc ác thế?”

“cô còn lâu mới đủ tư cách để so sánh với Thường Huỳnh!”

“Đừng có bám dính lấy em gái Thường Huỳnh của bọn tôi nữa, xin cô hãy rút khỏi giới giải trí đi!”

Đối mặt với sự phẫn nộ đang ngày một dâng cao của cư dân mạng, người trong cuộc Thường Huỳnh không có một chút ý định muốn lên tiếng giải thích, cứ để kệ cho mọi người làm to chuyện. Hẳn là cô ta đã không ưa Diệp Tuệ từ lâu rồi, tranh thủ lần này đem Diệp Tuệ giẫm dưới chân mình luôn.

Mà ekip của Diệp Tuệ thì thật sự không thể làm gì được, vốn đã ít người rồi, đã thế bọn họ còn rất thiếu thôn kinh nghiệm.

Đột nhiên xuất hiện tin tức này, mà trong tay họ lại không có những tấm ảnh chụp khác, cho nên không có cách nào làm sáng tỏ mọi chuyện. Thế là ekip của Diệp Tuệ nhân lúc tin tức còn nóng hổi liền chia sẻ lên trang của mình với nội dung “#ThườngHuỳnhDiệpTuệ #DiệpTuệgãxuốngnước #Xinhđẹpnhutiềnnữgiángtrần.”

Làm thế này không phải sẽ càng khiến cho người ta ghét cô hơn sao? Diệp Tuệ giờ tay đỡ trán, bảo sao mà danh tiếng của nguyên chủ Diệp Tuệ lại kém đến vậy.

Trải qua sự việc này, lượng follow trên blog của Diệp Tuệ đã tăng lên vài chục vạn người, chủ yếu là muốn vào để chửi cô, nào ngờ lại góp phần khiến cho cô nổi lên.

Những người follow vẫn đang rình rập từng phút cuối cùng cũng đã thấy Diệp Tuệ online rồi.

đã bị chửi như thế mà vẫn còn dám lên mạng sao?

Diệp Tuệ đăng một dòng trạng thái “Thanh giả tự thanh*, sự thật là gì thì mọi người đều biết rõ hơn tôi.”, ẩn ý đã rất rõ ràng, cô đang buộc đoàn làm phim phải ra mặt.

*Mình có trong sạch hay không thì bản thân mình biết rõ.

không biết là tổ làm phim đã thông đồng với Thường Huỳnh hay là họ không muốn bị cuốn vào vụ việc này, mà từ khi sự việc xảy ra cả tổ phim lẫn Thường Huỳnh đều không có bất cứ một động tĩnh gì.

không lâu sau, dân mạng lại tiếp tục chửi Diệp Tuệ lên thẳng hot search luôn.

Chuyện đã đến nước này cũng chẳng thể nào xoay chuyển được, lúc này Diệp Tuệ đã hoàn toàn bất lợi, sau này có khi không thể dùng gương mặt đẹp để lấn lộn trong giới giải trí nữa.

đang lúc ekip của Thường Huỳnh tưởng là mình đang chơi một ván bài rất tốt rồi, nào ngờ bỗng dưng lại có một người đăng lên một đoạn clip.

Người ấy lúc xảy ra sự việc thì trùng hợp cũng đang dạo chơi ở đó, đã chụp lại rất nhiều ảnh, hình ảnh sau khi hai người bị ngã xuống nước là Diệp Tuệ đã kéo Thường Huỳnh lên bờ, còn cấp cứu cho cô ta nữa.

không phải chứ? Diệp Tuệ không những không đẩy Thường Huỳnh xuống hồ, mà còn cứu cô ta?

Những fan của Thường Huỳnh mắng chửi cả buổi tối cuối cùng cũng thấy là mình đã trách sai người ta rồi, mỗi một câu chửi của bọn họ đã tạo thành một sự tổn thương rất lớn với Diệp Tuệ, không thể thu hồi lại được.

Ekip của Thường Huỳnh thấy tình hình xoay chuyển thì đành phải ra mặt giải thích rõ mọi việc, Thường Huỳnh rất cảm ơn sự giúp đỡ của Diệp Tuệ, mong rằng đừng ai nghĩ xấu về mối quan hệ giữa hai người họ.

Blog của Thường Huỳnh thì vẫn yên lặng như chết rồi, chỉ có mỗi phòng làm việc của cô ta lên tiếng.

Dân mạng lúc trước mắng chửi Diệp Tuệ bây giờ lại thăm trách móc Thường Huỳnh, sao lúc người ta chửi Diệp Tuệ thì không thấy cô ta ra mặt giải thích chứ?

Sau khi ekip của Thường Huỳnh làm sáng tỏ mọi việc, cả bọn lại tro mắt nhìn Thường Huỳnh hết đăng nhập rồi lại đăng xuất trang cá nhân, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, đã thế còn chẳng nói năng gì.

Chắc là đang muốn theo dõi bình luận của dân mạng đây mà.

Cuối cùng thì fan của Thường Huỳnh cũng đứng ra rửa oan cho cô, cả hội vào trang cá nhân của Diệp Tuệ công khai xin lỗi cô, cảm ơn cô vì đã cứu Thường Huỳnh, hi vọng sau này hai người sẽ hợp tác vui vẻ.

Thái độ phải nói là thay đổi hoàn toàn luôn.

Diệp Tuệ nhận được điện thoại của ông Thẩm, bảo cô và Thẩm Thuật ngày mai về nhà một chuyến, Diệp Tuệ đồng ý, thầm nghĩ ngày mai đâu phải là ngày tụ tập hàng tháng đâu, sao ông Thẩm lại bảo họ về làm gì?

cô lại nghĩ mấy hôm trước trên mạng nổi lên vụ cô với Thường Huỳnh rơi xuống hồ, ông Thẩm không phải muốn nói về chuyện đó chứ?

Hai cô một người là vợ của Thẩm Thuật, một người là bạn gái Thẩm Tu, chuyện ấy chắc là đã làm kinh động đến ông Thẩm rồi.

Diệp Tuệ cũng không suy nghĩ nhiều, cô nói lại một lần với Thẩm Thuật, nét mặt anh nghe xong vẫn tỏ ra bình thường như mọi khi.

Hôm sau, cả hai cùng nhau về nhà họ Thẩm.

Lúc đến nơi thì ông Triệu, quản gia của nhà họ Thẩm ra đón, ánh mắt ông ta cực kì thờ ơ khi nhìn thấy Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Ở nhà họ Thẩm thì ai là người có tiền đồ nhất? không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Thẩm Tu rồi, còn Thẩm Thuật ấy à, chẳng làm ăn được gì mà mệnh lại xung khắc, ai thèm đến nhìn nột anh ta chứ.

Thẩm Tu và Thẩm Thuật khi ngồi cùng nhau, Triệu quản gia luôn luôn chỉ pha trà cho Thẩm Tu, còn Thẩm Thuật thì sao? Đừng nói là pha trà, ngay đến một ánh mắt ông ta cũng lười nhìn.

Lần này trông thấy Thẩm Thuật thì Triệu quản gia vẫn lạnh lùng như cũ, mặt ngược đi đâu rồi nói: “Cậu ba tới ạ.”

Thái độ của ông ta như muốn nói rằng: Đến thì tự mà vào ngồi, đừng mơ mà tôi sẽ hầu hạ.

Diệp Tuệ cau mày, Thẩm Thuật dù gì cũng là con trai của ông Thẩm, ông ta ở trước mặt người khác còn dám tỏ thái độ như thế, lúc ở riêng với nhau thì không biết sẽ còn ghê gớm đến mức nào.

Diệp Tuệ quay sang nhìn Thẩm Thuật, anh không thể hiện cảm xúc gì cả, dường như đã quá quen với chuyện này rồi, chẳng thèm bận tâm đến nữa.

Diệp Tuệ đang định nói chuyện thì bỗng dưng lại thấy một con ma đang lặng yên không một tiếng động bay tới bên cạnh Triệu quản gia, nó mặc quần áo thời cổ đại, là một cậu học trò một lòng muốn thi đậu công danh, ngày nào cũng học đến mất ăn mất ngủ.

Vậy mà dù đã học ngày học đêm nhưng lại không thi đậu, nó cảm thấy cực kì chán nản và suy sụp, trước khi chết vì treo cổ tự tử thì đuôi còn bị đâm rất nhiều nhát.

Con ma tú tài có đôi mắt bị quầng thâm rất đậm, nhìn cứ tưởng là đã thức mấy trăm năm rồi, trên đuôi máu chảy đầm đìa, không biết là bị đâm bởi cái gì.

Cảnh tượng này quá kinh khủng, Diệp Tuệ đầu cứng ngắc quay sang nhìn sắc mặt bình tĩnh của Thẩm Thuật, nhẹ nhàng lên tiếng muốn ra ám hiệu với anh: “anh có thấy hơi lạnh không?”

không phải lạnh bình thường đâu, mà là lạnh đến từng lỗ chân lông luôn.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, đầu tiên ánh mắt anh lướt qua cái áo dài tay của cô, sau đó lại nhìn xuống chiếc quần bò cô đang mặc, tỏ vẻ rõ ràng là em mặc đâu có ít.

Sau đó mắt anh một lần nữa nhìn thẳng mặt Diệp Tuệ, chậm rãi nói: “Nếu em thấy lạnh thì... Về sau ra ngoài nhớ mặc thêm áo.”

Diệp Tuệ: “...” Sớm biết anh sẽ trả lời vậy thì em đã không nói rồi, em đâu có ý đó chứ!

Nhìn Thẩm Thuật với luồng dương khí rất mạnh, hoàn toàn không bị ma quỷ làm ảnh hưởng, Diệp Tuệ thật sự cảm thấy bị thương khó nói thành lời, cô đành phải cố gắng tránh con ma tú tài kia thật xa thôi.

Phía bên kia, con ma trông thấy Thẩm Thuật thì sợ run hết người, lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng lại chột nhốt tới điều gì đó nên lại quay lại trừng mắt với Triệu quân gia một cái.

Con ma trông có vẻ ốm yếu nhưng lúc mắng chửi người ta thì rất ghê gớm: “Ta nhỏ vào! Người dám có thái độ bất kính như thế với Thẩm tiên sinh sao? Thẩm tiên sinh có thân phận gì, còn người có thân phận gì, còn không mau nhận lỗi!”

Nó vừa nói vừa dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ mà ả vai Triệu quân gia xuống: “Nếu đây là ở triều đại của ta thì người sẽ phải chịu tội chết đây, mau quỳ xuống trước mặt Thẩm tiên sinh!”

Diệp Tuệ nhìn con ma nói hăng quá đến mức nước bọt phun như mưa, bắn hết lên mặt Triệu quân gia.

Nếu chỗ nước bọt nó mà là vũ khí thì e là Triệu quân gia đã tử trận ngay tại chỗ rồi.

Con ma tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng trong xương tủy vẫn rất tuân thủ các nguyên tắc của thời đại mình đã sống, cực kì cố chấp và kiên định muốn ông ta phải quỳ xuống trước mặt Thẩm Thuật.

Nó tỏ ra rất trung thành và nhiệt tình với Thẩm Thuật, vừa liếc anh một cái mà nó lại sợ run người, lập tức biến nỗi sợ thành động lực, ra tay còn nặng hơn trước.

“Thẩm tiên sinh, ta sẽ bắt hẩn phải quỳ xuống để nhận tội với người!”

Triệu quân gia vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì, ông ta chỉ cảm thấy vai hơi trĩu nặng, mặt cũng hơi lạnh, chân không khống chế được mà khụy xuống.

Chắc, mệt mỏi quá, hay tại dạo gần đây mình ngủ không được ngon giấc nhỉ?

Diệp Tuệ cứ trơ mắt nhìn Triệu quân gia đang khom lưng xuống, hai chân thì run rẩy, một giây sau có khi sẽ quỳ xuống thật cũng nên.

Ông ta giơ chân lên, chuẩn bị đi vào nghỉ ngơi một chút, nào ngờ vừa bước được một bước thì thân thể liền bỏ nhào về phía trước, mặt hướng thẳng xuống đất, ngã sấp mặt vô cùng đau đớn.

Lại ngã đúng ngay trước mặt Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Con ma tú tài cuối cùng cũng đã đạt được mục đích của mình, nó cúi người chào Thẩm Thuật rồi vui sướng bay đi.

Triệu quân gia giãy dụa đứng lên, chân vẫn còn hơi đau chút, nhưng hai vai không còn thấy nặng nữa, người cũng không ớn lạnh, thoải mái hơn lúc nãy rất nhiều.

Ông ta vừa đứng dậy, ngẩng đầu lên thì thấy mặt của Thẩm Thuật.

không hiểu vì sao mà bỗng có một suy nghĩ lướt qua trong đầu ông ta, vừa rồi ông ta khó chịu như vậy, không lẽ là vì bất kính với cậu ba?

Từ xưa đến nay thái độ của ông ta đã không mấy tốt đẹp với cậu ba, vừa rồi chỉ ngã xuống trước mặt cậu ba một cái thôi là thấy khỏe lại ngay, đúng chắc chắn là như vậy rồi.

Hiểu ra được sự thật, Triệu quân gia đưa tay lau máu mũi, lập tức thay đổi thái độ của mình, muốn lễ phép bao nhiêu thì lễ phép bấy nhiêu: “Cậu ba, mời cậu vào phòng khách ngồi, tôi đi pha trà cho cậu.”

Sau đó ông ta vội vã rời đi, dáng vẻ ân cần như một người khác vậy.

Diệp Tuệ, người đã chứng kiến toàn bộ sự việc: “...”

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ vào phòng khách ngồi, không lâu sau thì Thẩm Tu cũng tới, hẩn trông thấy hai người họ thì trong lòng rất bức bối, khẽ hừ một tiếng.

Mấy người cùng ngồi trong phòng khách, không có ý muốn nói chuyện với nhau, Triệu quân gia đi tới phá vỡ sự bình tĩnh, ông ta bưng trà, mắt không chớp nhìn chằm chằm cái chén, chỉ sợ bị té ngã.

Ông ta đi qua chỗ Thẩm Tu, Thẩm Tu rất tự nhiên đưa tay ra, chuẩn bị nhận lấy tách trà.

Kết quả Triệu quân gia lại chẳng buồn nhìn Thẩm Tu một cái, ông ta đi qua hần luôn rồi bước đến trước mặt Thẩm Thuật, cẩn thận dâng tách trà đã hầm rất ngon cho anh, sau đó còn lấy lòng nói: “Cậu ba, cậu uống thử xem trà này có hợp khẩu vị của cậu không ạ? Nếu không hài lòng thì tôi sẽ làm tách khác cho cậu.”

Tay của Thẩm Tu cứ lúng túng giờ ra như cũ, bị người ta hoàn toàn ngó lơ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Ngân Nhi

Ánh mắt của Triệu quân gia rất tha thiết, ý tứ muốn lấy lòng cực kì rõ ràng, Thẩm Thuật nhìn ông ta như đã trở thành một người khác, nét mặt không nhìn ra tâm tình.

một lát sau, Thẩm Thuật chậm rãi đưa tay ra nhận lấy tách trà, Triệu quân gia cười tươi đến mức hần hết nếp nhăn trên mặt, hỏi: “Cậu xem có cần tôi đổi cho cậu một tách khác không ạ?”

Ông ta nhìn Thẩm Thuật chăm chú, cảm giác như chỉ cần anh không vừa ý là ông ta sẽ lập tức đi pha ngay tách khác vậy. Thẩm Thuật rũ mắt xuống, hơi nóng từ nước trà bay lên, phả vào gương mặt anh.

anh nói mà không nhìn ông quân gia: “không cần.”

Thẩm Thuật hài lòng rồi, Triệu quân gia cũng an tâm, ông ta lại quay sang nhìn Diệp Tuệ, nhẹ nhàng nói: “Vậy để tôi lấy thêm cho cô một tách.”

nói xong Triệu quân gia liền rời khỏi phòng khách, lúc đi qua Thẩm Tu còn làm như không thấy hần, từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn hần một cái.

Thẩm Tu với nét mặt ngơ ngác: “???”

Thời thế đổi thay từ bao giờ vậy? Lúc trước thái độ của Triệu quân gia với Thẩm Thuật phải nói là cực kì tệ, thế mà nháy mắt đã trở nên ân cần như này rồi sao?

Thẩm Tu nhìn chằm chằm Triệu quân gia, đầu của ông bị úng nước đầy à mà dám không nhìn tôi? Tiếc là Triệu quân gia vẫn chỉ để lại cho hần một bóng lưng lạnh lùng.

Lúc quay trở lại, trên tay ông ta bung hai tách trà, một tách cho Diệp Tuệ và một tách cho Thẩm Tu.

Ông ta hình như bây giờ mới nhìn thấy hần, nhưng cũng chỉ bung trà cho hần một cách rất thờ ơ.

Diệp Tuệ quan sát Thẩm Tu đang tức đến sa sầm mặt, cảm thấy cực kì hả hê, cuối cùng thì anh cũng phải trải qua cái cảm giác bị người ta ngó lơ rồi nhé.

Đến giờ cơm thì ông Thẩm xuất hiện, ông ngồi ở ghế trên, quét mắt nhìn một vòng, sắc mặt trùng xuống, nhìn Thẩm Tu hỏi: “Thường Huỳnh đâu?”

Thẩm Tu: “cô ấy ốm ạ, nói là hôm khác sẽ tới thăm ông.” Thường Huỳnh sợ ông Thẩm lại nói gì mình nên mới lấy cớ để không phải đến.

Ông Thẩm không nói, một lát sau mới lại lên tiếng: “Ông đã nghe nói về chuyện của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ rồi.”

Thẩm Tu giả ngu: “Ông nội nói gì cơ ạ?”

Diệp Tuệ cũng đoán được là ông Thẩm muốn nói về chuyện cô và Thường Huỳnh rơi xuống hồ, cô biết Thẩm Tu rất được chiều chuộng yêu thương, bây giờ cô và Thường Huỳnh gặp phải chuyện này, ông Thẩm nhất định sẽ trách mắng cô cho xem.

Diệp Tuệ đang chuẩn bị đón nhận sự khiển trách của ông Thẩm, thế nhưng một giây sau ông Thẩm lại trừng mắt lên nổi giận với Thẩm Tu: “Ông nói gì cháu còn chưa hiểu sao? Bạn gái cháu đã làm cái gì mà cháu còn không biết xấu hổ đi hỏi ngược lại ông?”

không ngờ người phải hứng chịu lửa giận lại là Thẩm Tu, Diệp Tuệ thật sự đã bị tình tiết đảo ngược này làm cho ngơ ngác.

Ông Thẩm sau khi biết chuyện này thì rất tức giận, rõ ràng là Thường Huỳnh cố ý đổ tiếng ác cho Diệp Tuệ: “Trong chuyện này Diệp Tuệ chính là người phải chịu ách. Đừng có nói là Diệp Tuệ sai, cho dù Diệp Tuệ có làm sai cái gì thì nó cũng là thím của Thường Huỳnh, thím nói gì thì Thường Huỳnh

cũng phải nghe!”

Thẩm Tu bị dọa đến sững sốt, còn có cả thể loại này ư?

Ông Thẩm nói tiếp: “Cháu về nói rõ ràng với Thường Huỳnh cho ông, cô ta không được phép gây sự với thím của mình.”

Thẩm Tu không đáp, ông Thẩm lại gõ đầu: “Nghe rõ chưa?”

hắn đành phải đáp lại: “Cháu biết rồi ạ.”

Ông Thẩm sau khi mắng Thẩm Tu xong thì tâm trạng mới thả lỏng được, cả nhà bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Tu có cảm giác là hôm nay không phải ngày tốt của mình, đầu tiên là thái độ của Triệu quân gia, giờ lại đến ông nội mắng, chẳng lẽ từ bây giờ hắn trở về nhà họ Thẩm là sẽ bị khinh thường như vậy sao?

một giây sau, Thẩm Tu phát hiện Diệp Tuệ đang nhìn mình. Diệp Tuệ nhìn Thẩm Tu, nở một nụ cười giấu cợt.

cô thậm chí còn nâng ly rượu về phía hắn, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Thẩm Tu cực kì chán nản.

Ngày thứ hai ở phim trường, Thẩm Tu lại chạm mặt Diệp Tuệ, giả bộ như tối hôm qua chưa xảy ra chuyện gì, lúc hắn đang quay cảnh của nam chính thì Diệp Tuệ ngồi đợi đến lượt mình, say sưa nghịch điện thoại làm quần chúng ăn dũa.

Nhưng Diệp Tuệ không được rảnh rồi quá lâu, cô bỗng cảm thấy hơi lạnh gáy, trời rõ ràng đang nắng đẹp, thế mà nhiệt độ dưới bóng cây đã giảm xuống mấy độ.

cô chợt tưởng tượng ra hình ảnh đằng sau lưng cô lúc này, nhất định là có một con ma nữ tóc dài đang thổi hơi vào cổ cô.

Diệp Tuệ nào còn có tâm tư mà nghịch điện thoại nữa, toàn thân cô cứng đờ lại, Thẩm Thuật không có ở đây, cô chỉ còn biết dựa vào chính mình mà cố gắng vượt qua thôi.

một giây sau, có một lọn tóc rơi trên vai Diệp Tuệ, ngay sau đó là một giọt máu đen chảy xuống áo cô.

Cuối cùng là một bàn tay không phải của con người nhẹ nhàng đặt lên vai cô.

“Diệp Tuệ à, ông chồng của chị đáng sợ quá đi.” Giọng nói đã tiết lộ thân phận của nó, ngữ điệu ảm ức này, nghe như thể Diệp Tuệ đang bắt nạt nó vậy.

Diệp Tuệ vừa nghe là biết nó là con ma fan cuồng, cho nên cũng nhẹ nhõm hơn một chút, không biết có phải vì gặp nó nhiều rồi hay không mà bây giờ Diệp Tuệ không còn thấy sợ như lúc đầu nữa.

Con ma nói xong câu đó thì không tiếp tục hù dọa Diệp Tuệ nữa mà bay tới phía trước, ôm má ngồi trên cái ghế nhỏ trước mặt cô.

“Diệp Tuệ, chồng chị rất đẹp trai, nhưng lại không có chút tình người nào hết.” Con ma bĩu môi lên án, có vẻ như rất hận anh.

Thẩm Thuật một phát giẫm lên cái cốc giấy của nó thì thôi đi, nhưng vấn đề là trên cốc có in hình thần tượng Tề Tiễn của nó đấy nhé.

hiện giờ Thẩm Thuật là bùa hộ mệnh của Diệp Tuệ, cho nên vì muốn bảo vệ danh dự cho anh mà lần đầu tiên cô đáp lại lời của con ma.

“Chồng tôi vừa đẹp trai lại vừa tốt tính, làm gì có khuyết điểm.”

Hai mắt con ma sáng rực lên, lau vết máu trên trán rồi nói: “Chị chịu nói chuyện với tôi rồi sao?” Trước đây đều là nó tự cảm ràm một mình, không ngờ sẽ có ngày Diệp Tuệ nói chuyện lại với nó.

Diệp Tuệ nhớ tới lời của nó lúc trước, sau đó lại nghĩ đến mấy thông tin mà cô đã tra cứu về tập đoàn Vi thị, nhin không được mà lên tiếng: “cô nói muốn nhờ tôi giúp chomột việc, là việc gì vậy?”

Con ma sợ cô đổi ý nên giọng ngọt xớt nói: “Chị à, em có lời muốn nói với mẹ, mẹ em chính là Tần Hân của tập đoàn Vi thị.”

Quả nhiên Diệp Tuệ đoán không sai, con ma trước mặt cô chính là cô con gái đã qua đời đột ngột của Tần Hân.

“Em tên là gì?” Tần Hân bảo vệ con gái rất kĩ, chưa từng tiết lộ tên của con gái ra bên ngoài.

“Em là Vi Huyền ạ.” Nó trả lời cô, sau đó lại hưng phấn bay vòng quanh người Diệp Tuệ, làm cô hoa hết cả mắt.

Vì tránh cho việc người ngoài nhìn cô với ánh mắt khác thường, cô liền cố ý nói thật nhỏ: “Vậy vì sao mà em lại chết?”

Con ma nghe vậy thì lập tức dừng lại, vì không giữ thăng bằng nên ngã phịch xuống trước mặt Diệp Tuệ, hồi lâu vẫn không thấy nhúc nhích, cứ gục

xuống đất già chết.

Diệp Tuệ phì cười: “Em không cần phải hành lễ với chị đâu.”

Con ma biết mình không thể né tránh được câu hỏi này, liền chán nản bỏ dẫy, nét mặt có phần ngại ngùng, ánh mắt thì không dám nhìn thẳng cô.

“Lúc em chạy đuổi theo idol, vì chạy nhanh quá nên không cẩn thận bị ngã cầu thang.”

Chả trách mà lại có một vết thương lớn ngay giữa trán như vậy, máu cứ chảy xuống không ngừng.

Con ma trông thấy có người đi tới, là trợ lý Tiểu Lưu của Diệp Tuệ, nó liền vội vàng vuốt lại tóc, nói cho Diệp Tuệ một dãy số điện thoại.

“Chị, đó là số điện thoại của mẹ em, lần sau em lại tới tìm chị nhé.”

Diệp Tuệ kết thúc công việc trở về nhà, lúc lục lại túi thì thấy cái cúc áo của Thẩm Thuật, cái cúc này biến mất cũng lâu rồi, nhìn anh cũng không thấy có phản ứng gì, chắc là chưa phát hiện ra đâu nhỉ.

Nhưng nhờ mà anh phát hiện ra rồi biết là cô làm thì sao? Rồi anh lại nghĩ cô bị thần kinh thì sao? Tự dừng lại đi ăn trộm đồ của anh...

không ổn lắm.

Chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi mà Diệp Tuệ đã liên tưởng ra rất nhiều khả năng, không được, cô là một thanh niên tốt, nhất định phải khâu lại cái cúc áo cho anh, làm như nó chưa bao giờ bị gỡ ra vậy.

Kế hoạch khâu lại cúc áo sẽ được tiến hành trong tối nay luôn.

Đêm đã khuya, Thẩm Thuật ở trong phòng ngủ, Diệp Tuệ ngồi trong phòng mình nhìn đồng hồ, bây giờ là 11 giờ, nếu dựa theo thói quen của Thẩm Thuật thì hẳn là anh đang ngủ rồi.

Tuy nhiên vì muốn chắc chắn tuyệt đối nên Diệp Tuệ quyết định đợi thêm một tiếng nữa, lúc anh ngủ say rồi thì cô sẽ vào phòng anh.

Thời gian lặng lẽ trôi, mới đó đã đến 12 giờ, Diệp Tuệ hít sâu một hơi, tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm cúc áo và kim chỉ, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Vì đã cầm chắc tất cả công cụ gây án nên nội tâm của Diệp Tuệ cũng trở nên kiên định hơn.

cô cẩn thận bước đi, yên lặng đi qua phòng khách, rón rén đứng trước cửa phòng của Thẩm Thuật, sau khi chuẩn bị tốt tâm lý, cô mới vận tay nắm cửa.

Nhìn thoáng qua một lượt, cô thở phào nhẹ nhõm, đúng như cô dự đoán, Thẩm Thuật đã ngủ say rồi.

Xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh trăng chiếu vào phủ lên gương mặt anh, anh nằm ở đó, cảm giác như là nguồn sáng duy nhất giữa bóng đêm tăm tối vậy.

Tư thế ngủ của Thẩm Thuật cũng rất chuẩn mực, anh nằm thẳng trên giường, hai tay đặt bên ngoài cái chăn được đắp rất ngay ngắn, ngón tay anh thon dài, ánh sáng xẹt qua đầu ngón tay anh cũng trở nên thật dịu dàng và bình yên.

Nhưng Diệp Tuệ làm quái gì có thời gian mà thưởng thức bức tranh mỹ nhân ngủ kia cơ chứ, cô chỉ một lòng nghĩ đến cái áo sơ mi của anh mà thôi, không, nói chính xác là cái áo sơ mi đã bị cô giật mất một cái cúc.

Lúc đi đến bên cạnh anh, cô càng phải cẩn thận hơn, cô gần như nín thở, nhón chân từng bước nhỏ.

Đến chỗ cái tủ, cô nhẹ nhàng mở cánh cửa tủ ra, lúc này thì cái đèn pin cô cầm theo mới phát huy được tác dụng.

Diệp Tuệ giơ đèn pin chiếu vào, tìm thấy cái áo sơ mi đó, cô kéo vạt áo ra, chuẩn bị khâu lại cái cúc.

Vì hai tay bận khâu khâu vá vá nên không tiện cầm đèn pin, thế là cô đành phải dùng miệng để ngậm.

Diệp Tuệ cầm chặt cái kim rồi đâm vào lỗ trên cúc áo, ôi trời, cái kim này hơi to thì phải, cắm vào hơi bị khít quá.

cô lại xoay nhẹ cái kim một chút, một lúc sau thì cái kim mới miễn cưỡng xuyên qua được cái lỗ, mặc dù quá trình có hơi khó khăn, nhưng kết quả ban đầu khá tốt, cuối cùng thì cô đã hoàn thành mũi đầu tiên rồi.

Diệp Tuệ lau mồ hôi trên trán, tiếp tục cố gắng phấn đấu vượt qua nhiệm vụ gian khổ này.

Vì động tác của cô hơi nhanh nên không cẩn thận bị kim đâm vào tay, tay cô đau nhói, nhưng phải cố nhịn không kêu lên.

Diệp Tuệ say sưa với công cuộc khâu vá của mình, hoàn toàn không biết là Thẩm Thuật đã mở mắt ra từ hồi nào.

thật ra thì lúc Diệp Tuệ mới đi vào thì Thẩm Thuật đã tỉnh rồi, giấc ngủ của anh không được sâu, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể khiến anh tỉnh giấc.

Sờ dĩ anh không lên tiếng là vì muốn xem xem Diệp Tuệ vào phòng mình để làm cái gì.

Bất ngờ là sau khi vào phòng anh cái là cô lao ngay đến cái tủ quần áo luôn, lúc mở cửa tủ ra thì không thấy động tĩnh gì nữa.

Diệp Tuệ đứng khom lưng về phía anh, không biết là đang nghịch cái gì nữa.

Thẩm Thuật đưa mắt nhìn lên trần nhà, trong đầu bỗng nổi lên một ý nghĩ.

Diệp Tuệ đã làm đến bước cuối cùng rồi, chỉ mấy giây nữa thôi là cô sẽ thành công, nhưng đúng vào lúc này thì cô lại nghe thấy một tiếng động.

cô quay người lại, mở to hai mắt ra nhìn, Thẩm Thuật vốn đang ngủ say, thế mà lại... lại ngồi dậy rồi!

Suýt nữa thì cô đã hét ầm lên, hóa ra 12 giờ đêm thứ dọa chết người không chỉ có ma quỷ thôi đâu, mà còn có cả con người nữa, mà đó lại là người bắt gặp bạn đang lén lút làm chuyện xấu nữa chứ!

Hai chân Diệp Tuệ nhũn ra, nét mặt vô cùng bối rối khi bị bắt tại trận, nói không nên câu: “Em em em... không phải em muốn nhìn lên anh ngủ đâu, em em em... Em cũng không phải cố ý muốn làm anh tỉnh giấc...”

Tiếp theo cô liền khai hết ra mọi chuyện: “Em chỉ đi vào khâu lại cái cúc áo cho anh thôi, em đi ngay đây, đi ngay đây!”

Diệp Tuệ không ngừng mình oan cho bản thân, trong lòng thầm kêu khổ, ông trời ơi, con thật sự không có nhìn lên người ta, cũng không phải ăn trộm ăn cướp gì đâu ạ, nỗi oan này dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Diệp Tuệ không dám nhìn Thẩm Thuật, cô nhắm chặt hai mắt, chờ phán quyết của anh, thế nhưng hồi lâu sau vẫn không thấy anh nói gì.

Diệp Tuệ tò mò mở mắt ra nhìn anh.

Thẩm Thuật vẫn ngồi trên giường, mặt hướng về phía trước, có lẽ là vì ánh sáng hơi tối nên góc nghiêng của anh nhìn hơi mờ ảo, nhưng cũng khiến cô nhìn thấy rõ là anh đang nhắm mắt.

cô nghĩ thầm, nhìn anh không có vẻ gì là đã tỉnh, chẳng lẽ là mộng du sao? cô nghĩ như vậy, trong lòng lại mặc niệm: “Mau ngủ đi, mau ngủ đi.”

không biết có phải là lời cầu nguyện của Diệp Tuệ đã có tác dụng hay không mà Thẩm Thuật đã thật sự nằm lại xuống giường, giữ đúng tư thế ngủ ban đầu.

Trong không gian mờ tối này, hô hấp của Thẩm Thuật rất bình thường, dường như không bị quấy rầy bởi điều gì cả.

Diệp Tuệ vội vàng khâu cho xong cái cúc rồi vội vã chạy ra khỏi phòng, cô vừa đóng cửa lại thì Thẩm Thuật lại mở mắt ra, vừa nãy anh cố tình dọa cô thôi, giả vờ ngồi dậy rồi lại nằm xuống.

Nhớ lại tình hình ban nãy, anh thấy hơi buồn cười, nhưng cũng rất thú vị, anh khẽ nhủ mày, từ khi nào mà Diệp Tuệ lại có hứng thú với cái cúc áo của anh thế nhỉ?

Trong bóng đêm, khóe môi Thẩm Thuật hơi nhếch lên, một tiếng cười cực khẽ vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

--

Editor: Đùa chứ tôi chết cười với cái "công cụ gây án" của bà Tuệ) anh Thẩm cũng cáo già lắm chứ đùa à, biết trêu vợ rồi đấy))

Chưa đọc trước nên ko biết thế nào, nhưng thấy thương em ma Vi Huyền quá ah, ko biết là em muốn truyền đạt gì với mẹ nữa T-T

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Ngân Nhi

Đáp ứng yêu cầu của cô em ma, Diệp Tuệ gọi điện thoại cho Tần Hân.

Sau hai tiếng tút thì có người nhận máy, giọng của Tần Hân mang theo chút ngờ vực: “Xin chào.” Vì số điện thoại mà Vi Huyền nói cho Diệp Tuệ chính là

số máy cá nhân của Tần Hân, số này rất ít người biết, hầu hết chỉ những người thân quen nhất mới có thể liên lạc với bà qua số này.

Diệp Tuệ đi thẳng vào vấn đề, không quanh co lòng vòng, lời cô nói tiếp theo đây rất có thể sẽ khiến cho Tần Hân nghĩ cô là một kẻ điên.

“Tôi muốn nói với bà về chuyện của con gái bà, Vi Huyền.”

Tần Hân nhú mồm, người ngoài ai cũng biết con gái bà đã qua đời rồi, sao giờ cô gái này lại nói như vậy, chẳng lẽ là đang muốn đùa giỡn gì sao?

Tuy nhiên vì Diệp Tuệ nói ra cái tên Vi Huyền nên Tần Hân vẫn kiên nhẫn lắng nghe cô nói hết.

“Tôi có thể nhìn thấy con gái bà, em ấy nói với tôi là muốn liên lạc với bà, em ấy có lời muốn nói.” Diệp Tuệ sợ Tần Hân cúp máy nên nói liền một câu luôn.

Giọng của Tần Hân trở nên vô cùng lạnh lùng: “cô gái này, tôi không biết cô có mục đích gì, nhưng mong cô đừng bao giờ đem chuyện của con gái tôi ra để đùa giỡn nữa.”

nói xong Tần Hân cúp máy luôn, không để Diệp Tuệ có cơ hội giải thích, cũng coi như từ đầu đến cuối không hề tin lời cô nói.

Cũng chính vì thế mà Diệp Tuệ mới không dám nói cho Thẩm Thuật biết chuyện mình có thể nhìn thấy ma, nếu anh mà nghĩ vợ mình là một người có vấn đề tâm lý, ăn nói bậy bạ thì cô sẽ mất đi một tấm bùa hộ mệnh là anh rồi.

Hai nhân vật nam nữ chính của phim “Thế Từ” là hai diễn viên đang rất hot Thường Huỳnh và Thẩm Tu, hai người họ diễn chung với nhau, tất nhiên sẽ thu hút rất nhiều fan ship họ thành một cặp.

Mà nếu đã là fan của nam nữ chính thì chắc chắn là họ sẽ rất ghét Diệp Tuệ, toàn thể cộng đồng fan của hai người kia đều đồng lòng nhất trí chửi cô, nói là khi nào phim chiếu thì sẽ tua hết những đoạn mà có Diệp Tuệ đóng, chỉ xem đoạn nào có Thường Huỳnh và Thẩm Tu thôi.

Ekip của Thường Huỳnh dạo gần đây lại đang giờ chiều trò, lúc trước khi rò tin Thường Huỳnh và Diệp Tuệ rơi xuống hồ, ai cũng nghĩ là Diệp Tuệ đẩy Thường Huỳnh xuống, nào ngờ đến cuối thì cục diện lại đảo ngược, thành ra Diệp Tuệ cứu Thường Huỳnh.

Những người đã chửi mắng Diệp Tuệ đều cảm thấy như bị vả mặt, ekip của Thường Huỳnh thì thấy giống như là họ đã gội nước bẩn vào người Diệp Tuệ rồi, nhưng cuối cùng lại bị bắn ngược về người bọn họ vậy.

Cho nên vì cục tức nuốt không trôi này, bọn họ đã sớm lên kế hoạch trả đũa Diệp Tuệ, hôm nay, trên mạng bỗng dưng xuất hiện rất nhiều tin tức hot.

[Nghĩ vẫn có một nữ nghệ sĩ nào đó dựa hơi phim ảnh để tiếp cận một lưu lượng tiểu sinh*.]

*Lưu lượng tiểu sinh: Từ này rất hay xuất hiện trong showbiz Trung nên mình giữ nguyên nhé, nó là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những nghệ sĩ nam trẻ tuổi sở hữu một lượng fan rất hùng hậu (nếu là nữ thì sẽ gọi là “lưu lượng tiểu hoa”), nếu họ đóng phim thì tỷ suất người xem sẽ rất cao, doanh thu phòng vé thắng lớn, chỉ một tin tức nhỏ về họ cũng sẽ thu hút rất nhiều người quan tâm theo dõi.

[Giả bộ ngây thơ trong sáng cũng đã làm, mượn cơ hội để dụ dỗ đàn ông cũng đã làm, cô ta còn có việc gì không dám làm hay không?]

[không biết lần tới nữ nghệ sĩ đang bị ghét nhất sẽ muốn kéo ai xuống nước tiếp đây?]

Mấy cái tiêu đề này đều có ý viết theo kiểu mập mờ nước đôi, không hề nói rõ ra là nữ nghệ sĩ đang quyến rũ Thẩm Tu là ai, cho mọi người có không gian để mặc sức tưởng tượng.

Tuy nhiên lại có việc ám chỉ nữ nghệ sĩ này đã từng giả bộ ngây thơ trong sáng, rồi lại đang bị ghét nhất nữa, mấy từ này đều hướng người ta chú ý đến một người.

Lưu lượng tiểu sinh trong phim “Thế Từ” không nghi ngờ gì chính là Thẩm Tu, còn nữ nghệ sĩ dựa hơi kia là ai? Fan của Thẩm Tu tức điên lên rồi, bọn họ đều đang đoán xem rốt cuộc thì cái đồ không biết xấu hổ mà đi quyến rũ idol của họ kia là ai.

Fan của Thẩm Tu điều tra một lượt các diễn viên nữ trong phim, cuối cùng xác định nữ nghệ sĩ đó chính là “Tiểu Thường Huỳnh” Diệp Tuệ.

Điều đáng nhắc tới chính là, sau khi họ nói ra chuyện này thì ekip của Thẩm Tu không có bất kỳ thái độ đáp trả nào, mà im lặng có nghĩa là ngầm thừa nhận, đúng là Diệp Tuệ đã làm chuyện đó.

Cư dân mạng bàn tán rất nhiệt tình, đa phần đều tin chắc nữ nghệ sĩ đang được nhắc tới kia chính là Diệp Tuệ. Thứ nhất, không có lý làm sao có khối, nếu Diệp Tuệ không làm gì thì tại sao lại có tin tức đó?

Thứ hai, Thẩm Tu và Diệp Tuệ, một người thì sở hữu lượng fan đông đảo, một người thì bị khán giả tẩy chay, trước đây còn từng bắt chước theo phong cách ngây thơ của Thường Huỳnh nữa.

Vậy ai là người đáng tin hơn? Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết!

Trong mắt của fan thì Thẩm Tu là một thần tượng hoàn mỹ, bọn họ sao có thể chịu được việc Diệp Tuệ, một nữ nghệ sĩ bị bôi đen toàn thân lây bẩn sang

thần tượng của họ được chứ.

Dù chỉ một chút xíu cũng không được, chắc chắn phải xử lý cô ta.

Việc Diệp Tuệ tiếp cận quyền rũ Thẩm Tu đã là chuyện không thể thay đổi được nữa, dù cho không có chứng cứ thì cư dân mạng vẫn quyết phải chửi Diệp Tuệ một trận.

Fan của Thẩm Tu và các fan ship cặp Thường Huỳnh - Thẩm Tu hợp sức lại để xử lý Diệp Tuệ, một chút tiếng tăm nhỏ nhoi mà cô đã vất vả tích góp từng tí một, giờ coi như lại đổ sông đổ bể cả rồi.

Bọn họ cùng nhau vào trang cá nhân của Diệp Tuệ để chửi.

“Diệp Tuệ, cô tự nhìn lại cái mặt cô đi, đừng có làm ảnh hưởng đến idol của chúng tôi, anh tôi sẽ không bao giờ để mắt đến cô đâu!”

“cô mà còn dám đến gần Thẩm Tu thì cẩn thận tôi sẽ cho cô một nhát dao đấy.”

“Diệp Tuệ, có phải cô đã ủ mưu từ lâu để được vào đoàn làm phim không? Tôi khuyên cô hãy tránh xa idol của chúng tôi ra một chút, còn dám đến gần thì tôi sẽ xé xác cô ra đó!”

Vì dư luận dậy sóng quá mãnh liệt nên tất nhiên Diệp Tuệ cũng biết chuyện, ngồi ở phim trường, lúc không có cảnh quay thì cô đều lên mạng.

cô chỉ nghĩ một chút cũng biết ai là người tung ra mấy tin tức này, đơn giản là Thường Huỳnh hoặc Thẩm Tu thôi, bọn họ lại muốn bôi đen cô đây mà.

Nhưng mà, cư dân mạng bọn họ đều không thể biết được là, Thẩm Thuật còn đẹp trai hơn Thẩm Tu gấp n lần, sao cô phải bỏ qua Thẩm Thuật mà bám dính lấy Thẩm Tu cơ chứ? Có mà đâu cô bị cửa kẹp thì mới có thể làm như vậy.

Lúc Diệp Tuệ đang suy nghĩ thì bên cạnh truyền đến giọng của Thẩm Tu: “Diệp Tuệ, cô đừng tưởng đăng mấy dòng đó lên là có thể dựa hơi tôi để nổi tiếng.”

Thẩm Tu nghĩ mấy tin tức đó là Diệp Tuệ mua chuộc nhà báo để đăng lên, chắc chắn là cô ta đang muốn nổi lên nhờ hấn.

“cô càng như vậy thì sẽ chỉ càng khiến cho tôi ghét cô hơn thôi.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Tu với biểu cảm như đang nhìn một người bị bệnh tâm thần, vị đại ca tự luyện này, anh uống thuốc chưa đó? đã tới bệnh viện khám mắt bao giờ chưa mà tự luyện đến mức đó vậy?”

Diệp Tuệ lười chả thèm nói gì, cô dứt khoát quay lưng đi, dáng vẻ hoàn toàn không muốn để ý đến hấn.

Thẩm Tu thì không muốn buông tha, Diệp Tuệ càng như thế thì hấn lại càng muốn cô phải nói cho rõ ràng: “Vì cô mà Thường Huỳnh giận lây sang cả tôi, cô không được phép chia rẽ tình cảm của hai chúng tôi.”

Diệp Tuệ tức giận đến bật cười, cái tên điên này đúng là điển hình cho loại vô liêm sỉ mà.

cô quay người lại nhìn Thẩm Tu, giọng điệu lạnh hấn đi: “Mắt tôi chưa mù mà phải dựa hơi anh. Còn nữa, anh dùng thái độ đó để nói chuyện với thím của anh đấy à? Nếu anh còn không biết lễ phép như thế thì tôi sẽ nói cho ông nội của anh biết, để ông dạy lại phép tắc cho anh.”

Diệp Tuệ nói xong là bỏ đi luôn, Thẩm Tu bị cô làm cho chết sững, cái chữ thím kia giống như một ngọn núi lớn đè lên đầu hấn vậy.

Thẩm Tu tuy không muốn thừa nhận nhưng cũng đành thôi, hấn nhớ là ông nội đã nhắc nhở hấn và Thường Huỳnh phải tôn trọng Diệp Tuệ, trong lòng buồn bực thở hắt ra.

Tuy nhiên hấn không hề biết rằng tình huống ban nãy đã bị một người quay lại hết.

Đồng hồ trên điện thoại hiện đúng 8 giờ, cô luôn phải đợi đến giờ này mới dám về, vì Thẩm Thuật đúng giờ này sẽ ở nhà, cô không muốn về sớm để phải gặp mấy con ma đầu.

không có Thẩm Thuật ở bên cạnh, cô thấy sợ lắm.

Lúc Diệp Tuệ bước vào cửa thì phòng khách lại tối om, cô có phần khó hiểu, mò mẫm tìm công tắc trên tường.

Bụp một tiếng, đèn sáng lên chiếu rọi cả căn phòng, nhưng trong nhà không có ai cả, Thẩm Thuật vẫn chưa về.

Bình thường thì giày của Thẩm Thuật sẽ phải để ngay ngắn trước cửa rồi, nhưng bây giờ lại không có.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ run rẩy gọi, cô rất muốn nghe thấy tiếng trả lời của anh, nhưng tiếc là chỉ có tiếng gọi của cô vọng lại.

Kỳ lạ thật, từ trước đến giờ Thẩm Thuật luôn tuân thủ nghiêm chỉnh thời gian biểu của mình mà, hôm nay anh bận việc gì sao?

Diệp Tuệ không dám về phòng một mình, xa xa cô nhìn thấy ở bên ngoài cửa sổ tầng hai có mấy cái bóng bay bay, Thẩm Thuật không có ở đây, đám ma quý sẽ rất lộng hành.

cô ngồi xuống cái ghế salon mà Thẩm Thuật thường xuyên ngồi, cảm áo khoác đắp kín người, che hết cả đầu luôn.

cô cảm điện thoại nhìn, thời gian lặng lẽ trôi, đối với Diệp Tuệ thì quả thật là rất chậm.

đã mười giờ tối rồi, Thẩm Thuật vẫn chưa về nhà, Diệp Tuệ vừa định gọi cho Thẩm Thuật thì đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng mở cửa.

cô xóc áo khoác lên nhìn, thấy Thẩm Thuật đang nhũu mày thay giày.

Động tác của anh không giống như bình thường, anh không để giày ngay ngắn mà để rất lộn xộn.

Diệp Tuệ không thể nói rõ là anh kỳ lạ ở điểm nào, chỉ biết là rất khác mọi ngày.

Thẩm Thuật vẫn cúi thấp đầu nên không nhìn Diệp Tuệ, trong không khí tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt.

Theo như Diệp Tuệ biết thì Thẩm Thuật không uống rượu.

cô thử dò xét gọi anh: “Thẩm Thuật?”

Lúc này Thẩm Thuật trông rất vô hồn, trong mắt anh có tia máu, toàn thân có vẻ như đang rất mệt mỏi.

anh đáp lại cô một tiếng: “Ừ.”

Lúc nói anh vẫn không nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt như không có tiêu điểm, chỉ trả lời cô theo bản năng mà thôi.

nói xong một chữ đó là anh đi thẳng về phòng của mình luôn.

Tuy Diệp Tuệ đã cùng anh sống dưới một mái nhà đã lâu, nhưng hai người dường như không có chủ đề gì để nói với nhau cả.

Dựa vào trạng thái của anh lúc này, cô thấy cứ nên để cho anh yên tĩnh một lát thì hơn.

Thời gian không còn sớm nữa, sáng mai cô còn phải đi quay phim, sau khi về phòng tắm rửa xong là cô lên giường ngủ luôn, chỉ có điều giấc ngủ không được yên ổn cho lắm.

Diệp Tuệ mới vừa mơ mơ màng màng thì đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa dồn dập.

cô cứ nghĩ mình đang nằm mơ, liền mở mắt ra nhìn lên trần nhà tối om, ánh mắt đờ đẫn.

Rầm rầm rầm –

Đêm đã khuya, tiếng gõ cửa vang lên trong màn đêm yên tĩnh nghe rất rõ.

Diệp Tuệ tỉnh ngủ hẳn, cô vén chăn ra bước xuống giường, lúc đứng trước cửa cũng do dự một chút, cuối cùng thì vẫn mở ra.

Đèn trong nhà đã tắt hết, chỉ còn ánh trăng ở cuối hành lang lọt vào, trải thành những điểm sáng mờ nhạt trên mặt đất.

Thẩm Thuật đứng ở cửa, vì thân hình anh cao lớn nên Diệp Tuệ cảm giác là ánh sáng trước mắt mình đã bị anh chắn gần hết, gương mặt anh ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ lắm.

Hình như anh đang không ở trong trạng thái tỉnh táo mà giống mộng du hơn.

Diệp Tuệ đi chân trần, sàn nhà hơi lạnh, cô quơ tay trước mặt Thẩm Thuật, có vẻ anh không trông thấy nên chẳng phản ứng gì.

Ánh mắt anh tỏ ra hốt hoảng, giống một đứa trẻ bị người ta bỏ rơi vậy.

Diệp Tuệ ngờ vực hỏi: “Thẩm Thuật, anh...” không sao chứ?

cô còn chưa nói hết câu thì anh đã lên tiếng.

Dáng vẻ anh lúc này hoàn toàn khác so với dáng vẻ mà anh hay bày ra trước mặt mọi người, giọng nói lạnh lùng lúc này đã trở nên yếu ớt và có phần bất an.

“Đừng bỏ tôi lại một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật tiến lên một bước, không hề báo trước mà đổ người xuống, Diệp Tuệ cứng đờ cả người, một giây sau, cảm của anh đã chống lên vai cô.

Dáng anh tuy cao lớn, nhưng lúc này trong bóng tối lại trở nên nhỏ bé lạ thường.

một loạt hành động dường như đều được anh làm trong vô thức, anh vốn không hề biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

Diệp Tuệ chưa từng trông thấy một Thẩm Thuật như thế này, mà cô cũng chưa từng đối mặt với một người mộng du bao giờ.

cô đã từng đọc trên mạng rằng không nên tự tiện đánh vào người đang mộng du, chỉ cần nhẹ nhàng cẩn thận đỡ người ta về giường là được.

Diệp Tuệ đang định lên tiếng thì đột nhiên phát hiện sau lưng Thẩm Thuật thấp thoáng có không ít các bóng đen, mấy con ma vốn đang đứng bên ngoài giờ đã tiến vào đây hết rồi.

Có thể do Thẩm Thuật uống nhiều rượu quá, mất đi sự tỉnh táo nên dương khí đã suy yếu, mấy con ma mới dám liều mà đi vào phòng, nhưng vì anh ở đây nên chúng nó không dám nhích lại gần anh.

Con ma dẫn đầu đoàn là di Trương, thường xuyên đứng trong thang máy tìm người nói chuyện, theo sau là cả một đám ma đông nghịt.

Cả đoàn ma này hình như đều thay đồng phục cho giống nhau, Diệp Tuệ cũng phải nể phục bản thân thật, đang trong lúc căng thẳng thế này mà còn có thể nhìn quần áo của chúng nó được.

Cả đám giống như một nhóm nhảy quảng trường chuẩn bị bước lên sân khấu biểu diễn vậy, không hiểu kiếm đâu ra mấy bộ đồ nhảy disco thế kia nữa.

“Ôi chào ôi, đôi vợ chồng son nửa đêm rồi vẫn chưa ngủ à? Thế thì theo tôi đi nhảy quảng trường đi.”

Các bác gái ma từ trước đến nay vẫn luôn có ưu thế về mặt ăn nói, rõ ràng không thể giao lưu với Diệp Tuệ, nhưng vẫn rất thích trêu chọc người ta.

“Đừng có mà tranh giành với tôi nhé, thằng nhóc kia trông cũng được lắm đó, vừa hay tôi đang thiếu bạn nhảy, nếu mà được chọn thì tôi nhất định phải chọn nó.”

Bác gái vừa mới nói kia Diệp Tuệ chưa từng gặp, có lẽ là thành viên mới trong đội nhảy quảng trường.

“Hắt xì –” Có một con ma mới hắt hơi, vì động tác quá mạnh nên rung cả đầu xuống, lăn lông lốc đến chân Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ quả thực sắp phát điên với bọn quỷ này rồi, cô muốn tóm chặt lấy tay Thẩm Thuật, nhưng lại sợ sẽ dọa đến anh, nên đành phải dụi dụi “dỗ dành”.

“Thẩm Thuật à, nếu anh sợ thì hãy nắm tay em đi.” Diệp Tuệ mặt không biến sắc đẩy vấn đề sang cho anh.

Hai tay Thẩm Thuật đang buông thõng xuống hai bên người, Diệp Tuệ khẽ nghiêng đầu nắm chặt lấy tay anh, lúc da thịt chạm vào nhau rồi cô mới an tâm hơn một chút.

cô cứ tưởng là sau khi nắm tay anh thì đám ma quỷ bên ngoài kia sẽ biến mất, nào ngờ lúc cô nhìn lại thì phát hiện đám ma đó vẫn còn nguyên, đang đứng đó chú ý đến động tĩnh bên này.

Dương khí của Thẩm Thuật mất hiệu lực rồi!

Tuy rằng mấy con ma vẫn khá kiêng dè Thẩm Thuật, không dám tiến lại quá gần, nhưng lần này có nói thế nào thì Diệp Tuệ cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng mà đi xuyên qua đám ma quỷ thiếu tay thiếu chân kia để đưa Thẩm Thuật về lại phòng của anh đâu, có đi thì cũng chỉ đi vào phòng của cô thôi.

Tình huống này hoàn toàn không phải là cô lợi dụng lúc anh không tỉnh táo mà nổi ham muốn gì với anh đâu nhé, mà là giờ nếu trả anh về phòng của mình thì đám ma quỷ kia nhất định sẽ đứng vây xung quanh giường ngủ của cô mất.

Tới lúc đó thì, đừng nói đến việc cô có ngủ được hay không, mà có khi con tim yếu đuối của cô sẽ không chịu nổi mà khiến cô chết ngay tại chỗ luôn không chừng.

“Thẩm Thuật ngoan, đi vào phòng nào.” Diệp Tuệ kéo tay anh, chậm rãi dìu anh vào phòng mình.

Câu này hình như không có gì sai cả, nhưng sao nghe cứ kì kì thế nhỉ.

“He he he, cô gái nhỏ chủ động chưa kìa, chúng ta đừng nên quấy rầy đôi vợ chồng son nữa.” Câu nói kia vừa hay khiến cho các bác gái mà rất thích.

Diệp Tuệ không hơi đâu mà phản bác, cô đóng vội cửa lại, trong phòng trở nên yên tĩnh, lúc này cô mới cảm nhận được xúc cảm ấm áp trên tay.

Tình huống quá cấp bách khiến cô cực kì căng thẳng, các ngón tay cô trực tiếp đan vào kẽ ngón tay anh, hai người cứ thế nắm chặt tay nhau.

Lúc này cô mới kéo tay ra, nhưng không ngờ lại gặp khó khăn, Thẩm Thuật nắm tay cô rất chặt, không tài nào rút ra được.

cô diu anh đến giường mình, bộ dạng bây giờ của anh rất giống với thường ngày, muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu, yên lặng nằm trên giường của cô.

“Thẩm Thuật, bỏ tay em ra nhé.” Diệp Tuệ rút tay ra nhưng vẫn không được.

“Thẩm Thuật ngoan, anh tự ngủ được mà, đúng không?” Diệp Tuệ dỗ anh như dỗ trẻ con.

Nhưng Thẩm Thuật vẫn không chịu buông tay cô ra.

Diệp Tuệ muốn tỏ ra tức giận một chút để mắng anh, nhưng cuối cùng thì giọng nói vẫn rất dịu dàng: “Thẩm Thuật, anh mà còn như vậy thì về sau em sẽ không nắm tay anh nữa đâu.”

Nhưng vẫn vô dụng, Thẩm Thuật hình như rất sợ Diệp Tuệ chạy mất nên dùng sức rất lớn.

Diệp Tuệ đành mặc kệ vậy.

cô còn định sẽ nằm trên ghế salon trong phòng mình mà chịu đựng một đêm, nhưng giờ chỉ có thể ngồi ở cạnh giường, mở mắt đến khi trời sáng thôi.

Lúc Thẩm Thuật tỉnh lại thì thấy Diệp Tuệ đang ngồi dưới sàn bên cạnh giường, đầu cứ gật gù trong trạng thái mơ màng ngủ.

anh khẽ nhú mày, việc đầu tiên là lướt nhìn một lượt, xác định đây không phải là phòng của mình.

Tầm mắt của anh dời xuống, thấy tay anh và tay Diệp Tuệ đang nắm chặt nhau, các ngón tay anh mạnh mẽ giữ chặt tay cô, rõ ràng cho thấy anh là người chủ động.

Thẩm Thuật vừa mới cử động thì Diệp Tuệ đã ngồi thẳng lên, mắt cô còn chưa mở mà chỉ đưa tay ra theo bản năng, vỗ nhẹ lên cánh tay anh.

“không sợ, không sợ.”

Vừa nói xong thì cô lập tức mở mắt ra, đồng thời lẩm bẩm: “Thôi chết, muộn mất rồi.”

Ngay sau đó cô rút tay ra khỏi tay Thẩm Thuật, xúc cảm ấm áp đột ngột biến mất.

cô cầm lấy điện thoại để trên tủ đầu giường xem, vì để chế độ yên lặng nên Tiểu Lưu dù đã gọi đến 28 cuộc thì cô cũng không biết.

Nếu giờ mà Diệp Tuệ không tới phim trường thì chắc là Tiểu Lưu sẽ lao thẳng đến nhà mà giết cô mất, thế là cô vội vàng cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng lại, Diệp Tuệ liền dựa vào cánh cửa thở phào nhẹ nhõm, tình huống vừa rồi quá lúng túng, phải diễn diễn cuồng như thế mới được.

Thẩm Thuật từ trên giường ngồi dậy, nhìn cái tay đã nắm lấy tay của Diệp Tuệ, nét mặt như có điều suy nghĩ.

Diệp Tuệ vì tới phim trường quá muộn nên Tiểu Lưu phải chạy tới dạy bảo cô một trận.

cô vừa thờ ơ gật đầu vừa ngáp một cái, hoàn toàn chưa tỉnh ngủ.

Da Diệp Tuệ rất trắng, cả đêm không được ngủ ngon nên quần thâm trên mắt nhìn rất rõ, thỉnh thoảng cô còn xoa bóp eo mấy cái, đêm qua cứ ngồi suốt bên cạnh giường, thất lưng nhức quá.

Tiểu Lưu đang nhắc nhở được một nửa, thấy thế thì bưng tỉnh ngộ, cực kì đau lòng mà nói: “Các cô tuy còn trẻ nhưng cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình chứ.”

Diệp Tuệ: “...”

trên mạng người ta chửi mắng Diệp Tuệ ngày một hăng say hơn, người đại diện là chị Nhâm thấy Diệp Tuệ bị bôi đen như thế thì rất tức giận, chuyện Diệp Tuệ tiếp cận Thẩm Thuật chỉ là tin đồn không có thật, sao Diệp Tuệ lại phải chịu mắng như vậy chứ?

Sau khi sự việc xảy ra, phản ứng đầu tiên của chị Nhâm là nghĩ ngay tới Thường Huynh, nhất định đây là trò mèo của cô ta rồi, cô lập tức đi tìm đoàn làm phim, muốn bọn họ đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện.

Thế nhưng thái độ của đoàn làm phim lại càng khiến chị Nhâm nổi điên hơn, đoàn làm phim hoàn toàn không có ý định sẽ nói giúp Diệp Tuệ, bọn họ có ý nghĩ của riêng mình.

Scandal của Diệp Tuệ đã góp phần làm cho bộ phim còn chưa quảng cáo trở nên rất hot, mức độ thảo luận trên mạng chỉ có tăng chứ không giảm.

Với lại người bị chửi chửi qua cũng chỉ là Diệp Tuệ đóng vai nữ phụ 3, đề tôn lên sự tốt đẹp của nam nữ chính là Thẩm Tu và Thường Huỳnh, Diệp Tuệ chịu hy sinh một chút thì có làm sao, chỉ cần bộ phim thành công là được, chứ việc Diệp Tuệ có vô tội hay không thì quan trọng lắm à?

Thái độ hờ hững của đoàn làm phim đã chọc giận chị Nhâm, cô còn chưa nghĩ ra phương án tiếp theo thì đúng lúc này Thẩm Tu lại đăng một dòng trạng thái, khiến cho mọi chuyện càng phát triển theo hướng nghiêm trọng hơn.

“Ngay trong thời điểm đẹp nhất, gặp được người tuyệt vời nhất là em.” Rồi tag tên Thường Huỳnh vào, vài giây sau thì Thường Huỳnh cũng chia sẻ dòng trạng thái này.

Thẩm Tu và Thường Huỳnh cứ thế không hề có tín hiệu từ trước mà công khai chuyện tình cảm luôn, khiến cho dân mạng bùng nổ trong thoáng chốc, các fan vốn chỉ nghĩ hai người là couple trên màn ảnh, nào ngờ lại yêu nhau ngoài đời thật luôn.

Mà Diệp Tuệ người đã làm bóng đèn chen ngang cũng được đưa lên đầu sóng ngọn gió trong tích tắc, những lời mắng chửi điên cuồng lại tiếp tục dâng lên như thủy triều trên trang cá nhân của cô.

“Diệp Tuệ à, lòng dạ cô ác độc như vậy thì đừng mong mà nổi tiếng được!”

“Diệp Tuệ mà đứng cùng với Thẩm Tu thật khiến cho tôi thấy bản mặt, mời cô yên lặng rút ra khỏi giới giải trí đi, tha cho người ta đi mà được không?”

“Người ta đẹp đôi như thế, Diệp Tuệ cô đừng có mà xen vào nữa!”

Có thể nói rằng, những fan của cặp đôi này đều ghét Diệp Tuệ đến tận tận cùng.

Bạn gái thật sự của Thẩm Tu cũng ở trong đoàn làm phim mà Diệp Tuệ còn dám tiếp cận Thẩm Tu, có khác nào đi đào góc tường của Thường Huỳnh một cách trắng trợn không?

Nếu chuyện này mà nhìn nhận cho qua được thì bọn họ đâu còn tư cách gì mà giờ cao lá cờ ủng hộ cặp đôi này cơ chứ? Cho nên phải chửi, chửi đến khi nào Diệp Tuệ rút ra khỏi giới giải trí mới thôi!

trên mạng đang tập trung chửi bới Diệp Tuệ, Thẩm Thuật ngồi ở Hoa Thụy cũng đọc được tin tức này, tất nhiên là anh biết chắc chắn là Diệp Tuệ không thể nào đi làm những chuyện đó được.

Nghĩ tới việc Diệp Tuệ vô duyên vô cớ phải chịu đựng những lời mắng chửi này, Thẩm Thuật khẽ nhíu mày, ánh mắt vốn đang bình tĩnh giờ lại mang theo vẻ bức bối và tức giận.

anh cầm lấy điện thoại trên bàn lên gọi một cuộc điện thoại, đầu bên kia bắt máy: “Thẩm tổng ạ.”

Người nhận máy là quản lý của bộ phận PR, Thẩm Thuật gần từng chữ nói: “Chuyện của Diệp Tuệ cậu đi giải quyết ngay cho tôi, càng nhanh càng tốt.”

Người kia sững sờ không dám tin, Thẩm tổng tự nhiên lại muốn giúp đỡ một nghệ sĩ nhỏ sao? anh ta sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại: “Thẩm tổng, ý của anh là sao ạ?”

Thẩm Thuật chỉ đáp lại đúng một câu, tỏ rõ lập trường của mình: “Diệp Tuệ trong sạch.”

Người kia im lặng mấy giây, không dám hỏi thêm nữa: “Vâng, thưa Thẩm tổng.” Lúc cúp máy rồi anh ta vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Những nghệ sĩ dưới trướng của Hoa Thụy nếu xuất hiện những tin tức không hay, kể cả là Bùi Ninh nổi tiếng nhất đi nữa thì Thẩm tổng cũng không bao giờ can thiệp vào mà giao hết cho nhân viên xử lý.

Đây là lần đầu tiên tổng giám đốc muốn giúp đỡ một nghệ sĩ, hơn nữa còn dùng một thái độ vô cùng quyết liệt, mà Diệp Tuệ lại chỉ là một nữ diễn viên với đầy scandal, thật sự khiến cho người ta không tài nào hiểu nổi.

Rốt cuộc thì cô ấy có quan hệ như thế nào với Thẩm tổng vậy nhỉ?

Thẩm Thuật cúp máy, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, cảm xúc buồn bực ban nãy đã dịu đi đôi chút, nhưng thái độ vẫn tỏ ra khá nặng nề.

Trang fanpage của phim “Thế Tử” trước giờ chỉ đăng hình ảnh hậu trường của nam nữ chính Thẩm Tu và Thường Huỳnh chứ chưa bao giờ đăng cảnh hậu trường của Diệp Tuệ, thế mà hôm nay lại là ngoại lệ.

Mọi người cùng nhau bấm xem đoạn video clip mà đoàn làm phim mới đăng tải, năm phút đầu tiên là cảnh Thường Huỳnh tập lời thoại, Thẩm Tu đứng bên cạnh cô, hai người mỉm cười nói chuyện với nhau.

Các fan đều tưởng đây là phúc lợi của đoàn làm phim dành tặng họ, nhưng càng xem càng thấy có gì đó sai sai, năm phút sau của video thì lại là hình ảnh của Thẩm Tu và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ quay lưng về phía Thẩm Tu chứ không hề bám dính lấy Thẩm Tu như trên mạng đã đồn thổi, ngược lại cô còn ngồi cách Thẩm Tu một đoạn khá xa nữa.

Tiếp theo Thẩm Tu chủ động tiến lên trước đứng đằng sau Diệp Tuệ, chỉ có anh ta nói chuyện với cô thôi, còn cô thì vẫn quay lưng lại với anh ta như cũ.

Sau đó không biết Thẩm Tu đã nói gì mà khiến cho Diệp Tuệ phải quay người nói lại vài câu với anh ta, thái độ của cô cực kì lạnh lùng.

Trong đoạn clip có thể thấy rõ ràng là Diệp Tuệ không hề tiếp cận quyến rũ Thẩm Tu, thậm chí còn tỏ ra xa lánh anh ta nữa.

Các fan trước đó còn kết luận rất chắc chắn, giờ lại tự cảm thấy là mình có mắt như mù.

“Tôi chắc chắn là mình không nhìn lầm, Diệp Tuệ không để ý tới Thẩm Tu mà, thế kia mà gọi là tiếp cận quyến rũ gì chứ?”

“Sao tôi lại cảm thấy là Thẩm Tu mới là người chủ động tiếp cận Diệp Tuệ nhỉ? anh ta có bạn gái rồi mà còn làm thế sao?”

“Tôi có phần đồng cảm với Diệp Tuệ rồi đấy, cô ấy rõ ràng là người bị hại đó biết chưa?”

Chỉ sau một đoạn clip hậu trường mà dư luận lại bắt đầu thay đổi, mặc dù fan của Thẩm Tu đánh chết cũng vẫn chưa chịu chấp nhận, nhưng dư luận thì đã không còn nghiêng về một phía chửi mắng Diệp Tuệ nữa, một số ít người còn chất vấn thẳng Thẩm Tu và Thường Huỳnh.

Lúc rộ tin Diệp Tuệ tiếp cận Thẩm Tu, anh ta còn giả chết không ra mặt, lại còn ngay giữa lúc dư luận dậy sóng mà công khai chuyện tình cảm.

Trong thời điểm nhạy cảm đó mà anh ta lại làm như thế, không phải là quá trùng hợp hay sao? Huống hồ Thẩm Tu và Thường Huỳnh đâu phải là không lên tiếng, chỉ với dòng trạng thái công khai tình cảm của họ thôi cũng đủ để đẩy Diệp Tuệ vào hố lửa rồi.

Trong cảnh hậu trường, Thẩm Tu còn chủ động tìm gặp Diệp Tuệ để nói chuyện, việc này đúng là khiến cho người ta phải suy nghĩ, hình tượng hoàn mỹ của Thẩm Tu Thường Huỳnh, cuối cùng cũng xuất hiện một khe hở rồi.

Tình thế xoay chuyển quá nhanh, chỉ muốn hỏi một câu thôi, mấy người đã xúm lại chửi Diệp Tuệ giờ có thấy bị và đau không?

Đoàn làm phim không thể ngờ được là trang fanpage lại bị hack, đến lúc bọn họ phát hiện ra chuyện thì lượng người xem đoạn clip đó đã lên tới hơn trăm vạn rồi.

Việc này gây ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Thẩm Tu, đoàn làm phim mau chóng tiến hành xóa bỏ, nhưng bọn họ còn chưa kịp hành động thì lại nhận được một cuộc điện thoại.

Là người bên phía nhà đầu tư gọi, người ta nói là nếu bọn họ dám xóa đoạn clip đó thì bộ phim “Thế Tử” sẽ bị dừng quay ngay lập tức.

Thêm nữa là bọn họ phải đứng ra giải thích về chuyện của Diệp Tuệ với công chúng, nếu không làm thì phía nhà đầu tư sẽ rút vốn luôn.

Đến mức này thì đoàn làm phim không dám làm trái ý họ nữa, vốn đầu tư chính là sự đảm bảo lớn nhất cho bộ phim, cho nên nhà đầu tư nói thế nào thì cũng phải nghe theo thôi.

Sự việc đã xoay chuyển hoàn toàn sau một thời gian ngắn, những người trong đoàn làm phim vốn còn khinh thường Diệp Tuệ thì lúc này đã tỏ ra đồng tình với cô.

Cô cảm thấy rất khó hiểu, lúc trước đoàn làm phim rõ ràng là không muốn nói giúp cô cơ mà, sao bây giờ lại đăng cái đoạn clip đó lên? Nhưng tóm lại là mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn rồi.

Lúc Diệp Tuệ về nhà, mở cửa thì đã thấy Thẩm Thuật ngồi trên ghế salon, anh đang cầm một tách trà, hơi nóng bốc lên làm mờ tầm mắt.

Anh bình tĩnh cầm tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó lại chậm rãi đặt xuống, phong thái thong thả ung dung như thường ngày.

Diệp Tuệ nghĩ thầm, nhìn anh thì có vẻ như là không đọc tin tức về cô trên mạng rồi.

Cô cúi đầu làm chuyện của mình mà không nhìn anh, Thẩm Thuật biết là Diệp Tuệ về nhưng cũng không quay đầu nhìn cô, nhưng đôi lúc lại giả vờ như lơ đãng liếc cô một cái.

Diệp Tuệ vẫn tỏ ra như bình thường, không hề có một chút phiền muộn, như thể chuyện xảy ra trên mạng không ảnh hưởng gì đến cô hết vậy.

Cô không hề biết một điều rằng, Thẩm Thuật tài giỏi hơn cô nghĩ rất nhiều.

Người nhà họ Thẩm cũng không thể biết được, kẻ vô dụng ăn hại trong mắt bọn họ, chỉ cần hờ hững nói ra một câu thôi là có thể khiến cho mọi chuyện thay đổi hoàn toàn.

Chương 17

Edit: Ngân Nhi

Dư luận đã hoàn toàn thay đổi sau đoạn clip hậu trường mới được tung ra kia.

Ekip của Thẩm Tu và Thường Huỳnh đã sớm lên kế hoạch ổn thỏa, muốn lấy chuyện công khai tình cảm để đá bay Diệp Tuệ, nhưng bọn họ lại không ngờ rằng mọi chuyện đã bị đảo lộn.

Tình yêu của một tiểu hoa và tiểu sinh đang hot trong giới vốn nên được nhận sự chúc phúc của toàn thể cư dân mạng, nhưng bây giờ bọn họ lại phải nhận về những lời chất vấn.

Đoàn làm phim sao lại công khai đoạn clip đó chứ, chẳng lẽ họ muốn làm bể mặt Thẩm Tu và Thường Huỳnh hay sao?

Phòng làm việc của Thẩm Tu đã hỏi qua tổ làm phim rồi, trước giờ bọn họ nói gì thì đoàn phim cũng nghe theo, nhưng riêng lần này thì nhất định không việc xóa bỏ đoạn clip đó là không thể, tuyệt đối không thể.

Thẩm Tu là lưu lượng tiểu sinh, từ khi vào showbiz tới giờ đã trải qua không ít sóng gió, những thủ đoạn trong giới hắc cũng hiểu rất rõ. Lần này hắn công khai chuyện tình cảm với Thường Huỳnh, thế mà lại bị một người qua đường nào đó bôi đen, nhất định là người đó đang cố ý muốn hại hắn.

Nhưng cả ekip điều tra hồi lâu mà vẫn không biết được thân phận của người kia, rốt cuộc thì người đó là ai? Thế lực lớn đến mức ngay cả nhà họ Thẩm cũng không thềm kiềng dè.

Bộ phận PR của Hoa Thụy đương nhiên là chẳng sợ gì hết, công ty họ là công ty giải trí lớn nhất nước, cho dù có điều tra ra được là bọn họ làm thì ekip của Thẩm Tu và Thường Huỳnh cũng chỉ đành phải nuốt cục tức vào trong thôi.

Người quản lý bộ phận PR hỗ trợ xử lý chuyện này đã giúp Thẩm tổng che giấu được mấy hôm, nhưng đến ngày thứ năm thì anh ấy không thể nhịn nổi nữa mà đã tiết lộ cho Vương Xuyên biết.

Quản lý Trình: “Tôi đang nghĩ là Thẩm tổng có quan hệ yêu đương với một nghệ sỹ.”

Vương Xuyên đã làm việc ở Hoa Thụy nhiều năm, cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghe nói gì về việc này, anh suy nghĩ một lượt các nghệ sỹ của Hoa Thụy, suy đoán đó là người nổi tiếng nhất: “Bùi Ninh à?”

Bùi Ninh cũng có chút tâm tư với Thẩm tổng, bọn họ đều nhìn thấy hết, cô ta cứ rảnh rỗi là sẽ giả vờ đi ngang qua phòng làm việc của Thẩm tổng.

Mặc dù cô ta chưa được gặp Thẩm tổng lần nào, vì tầng làm việc của tổng giám đốc luôn có bảo vệ đứng canh, nhưng Bùi Ninh là ngôi sao quốc tế, là mỹ nhân hàng đầu trong giới giải trí, được một người như thế theo đuổi, Thẩm tổng hẳn là cũng sẽ động lòng thôi nhì.

Quản lý Trình lắc đầu, ra vẻ thần bí nói: “Là Diệp Tuệ, Tiểu Thường Huỳnh ý.”

“Cái gì cơ?” Ngoài sự kinh ngạc ra thì Vương Xuyên đột nhiên nghĩ tới tới hôm ấy, ở trong nhà hàng anh có nhìn thấy một cô gái đi bên cạnh Thẩm tổng, nhìn mặt rất quen, bây giờ nghĩ lại mới thấy đúng là nghệ sỹ nhỏ tuyến 18 Diệp Tuệ rồi.

Mặc dù Diệp Tuệ không được nổi tiếng lắm, nhưng nói về ngoại hình thì tuyệt đối là không thua kém ai cả, trước đây cô ấy theo phong cách ngây thơ thuần khiết, tự đặt cho mình cái tên “Tiểu Thường Huỳnh”, bị người ta chửi mắng thậm tệ.

Bây giờ ekip đã thay đổi lại style cho cô ấy, trở thành một Diệp Tuệ xinh đẹp động lòng người, thu hút rất đông sự chú ý.

“Mấy hôm trước Thẩm tổng còn gọi điện bảo tôi xử lý mấy cái tin tức không hay về Diệp Tuệ mà.” Quản lý Trình nhin đến điên luôn rồi, nói toạc ra hết luôn, “anh nói xem có lạ không? Trước đây Thẩm tổng chưa từng để ý quan tâm tới một cô gái nào hết.”

Ông chủ lớn của công ty Hoa Thụy trị giá cả trăm tỷ lại có quan hệ với một nghệ sỹ nhỏ tuyến 18 đầy antifa, bọn họ nhất định phải giấu chuyện này cho tốt, bởi vì một khi tin tức này bị lộ ra thì cả cái giới giải trí sẽ nổ tung lên mất!

Diệp Tuệ đang ở phim trường quay phim, sau chuyện ngày hôm qua, dư luận lại đang bắt đầu đứng về phía cô, tiếng tăm của Thường Huỳnh và Thẩm Tu thì lại bị ảnh hưởng một chút.

Hôm nay Thường Huỳnh trầm tính lạ thường, ngay cả khi nói chuyện với Thẩm Tu thì cô ta cũng tỏ ra rất thờ ơ, Thẩm Tu cũng không tìm gặp Diệp Tuệ

để nói chuyện nữa vì muốn tránh hiềm nghi.

Có đôi lúc Diệp Tuệ cảm giác có người đang nhìn mình, nhưng lúc quay đầu nhìn thíchh thấy góc mặt nghiêng của Thẩm Tu, cô chả buồn quan tâm xem hắn đang nghĩ cái gì, chỉ cần hai người đó không động chạm gì đến cô nữa là cô đã thấy vui lắm rồi.

Diệp Tuệ đã quay xong cảnh đầu tiên của hôm nay, các cảnh sau không có phần củacô, nên cô liền yên lặng ngồi một chỗ đọc kịch bản.

Lúc này bầu không khí bỗng trở nên hơi lạnh, cảm giác âm khí đang kéo tới, Diệp Tuệ cúi thấp đầu, trông thấy một giọt máu đang rơi xuống mặt đất.

cô ngẩng lên nhìn, quả nhiên là em gái ma fan cuồng, nó ngưng ngưng lau máu trêntrán, cảm một cái lá cây đặt lên vết thương để cố gắng che đi.

Nó gọi: “Chị.” Bấy giờ Diệp Tuệ đã hoàn toàn không sợ nó nữa rồi, ngược lại cô còn thấy con bé này rất đáng thương.

Nó dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Diệp Tuệ, hai mắt sáng rực: “Chị ơi, chị đã nói chuyện với mẹ em chưa?”

Diệp Tuệ nhớ lại cuộc điện thoại lần trước với Tần Hân, Tần Hân không hề tin cô mà cúp máy luôn, cô nói: “Chị đã gọi cho mẹ em rồi, nhưng mà...”

Nó đang hưng phấn khi nghe được nửa câu đầu, tay cứ cầm lightstick mà vẫy, nói: “Có phải mẹ đã đồng ý gặp em rồi không chị? Em nhớ mẹ lắm.”

Diệp Tuệ chưa từng trông thấy con bé vui vẻ đến vậy, nó vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc hạnh phúc của mình: “Yeah yeah yeah, cuối cùng thì em cũng có thể gặp mẹ rồi!”

Diệp Tuệ thở dài, từ tốn nói: “Mẹ em không tin chị, bà ấy vẫn chưa đồng ý đâu.”

Con bé nghe xong liền khựng lại, đầu từ từ cúi thấp xuống, nó ngồi xổm dưới đất, cầm lightstick vẽ vòng tròn, trông rất tội nghiệp.

Nó ghen ngào nói: “Có phải mẹ đã quên em rồi không chị?”

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà nó đã suy diễn ra rất nhiều điều, nó meo máo, lỗ mũi nở ra như muốn khóc.

Diệp Tuệ vội vàng nói thêm: “Nhưng mà chúng ta có thể tiếp tục cố gắng, chị tin là bà ấy sẽ đồng ý gặp em thôi.”

Cảm xúc của em ma tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nó ngẩng đầu hỏi: “thật không?”

Suy nghĩ một lát, nó lại nói tiếp: “Em biết hôm nay mẹ sẽ ở tập đoàn Vi thị, chị em mình cùng đến đó tìm gặp mẹ em đi!”

Diệp Tuệ tất nhiên là đồng ý rồi, cô nói: “Được thôi.”

Nó vui sướng hô lên: “Chị à, chị đúng là người tốt.”

Phản diễn của Diệp Tuệ đã xong nên cô có thể đi cùng nó, cô cầm túi xách chuẩn bị rời đi, mới bước vài bước thì lại phát hiện ra là nó không đi theo mình.

cô quay đầu lại nhìn, thấy nó vẫn đứng dưới bóng cây, rụt rè nhìn ánh mặt trời, dáng vẻ có phần sợ hãi, Diệp Tuệ lúc này mới nhớ ra là ma rất sợ ánh sáng, liền nói: “Em đợi chị một lát.”

cô che ô quay trở lại chỗ bóng cây, vẫy tay với em ma: “Lại đây.”

Nó đáp lại cực nhanh: “Vâng ạ.” Rồi bay vèo đến đứng dưới ô, ngoan ngoãn ở bên cạnh Diệp Tuệ.

Gần đây Hoa Thụy đang đàm phán một hạng mục với tập đoàn Vi thị, hai bên đều là công ty có tiếng trong nước, hợp lực lại thì sẽ rất có lợi.

Lần này người tiếp Hoa Thụy chính là Tần Hân, chủ tịch của tập đoàn Vi thị, hai bên hẹn địa điểm đàm phán là ở tập đoàn Vi thị, xe đã thu xếp xong, Thẩm Thuật cùng các vị lãnh đạo cấp cao chuẩn bị xuất phát.

Bọn họ ngồi vào xe, lúc này Vương Xuyên mới nhớ ra là mình đã để quên điện thoại ở công ty,

Sau khi mọi người rời khỏi, người chịu trách nhiệm vệ sinh đi vào quét dọn, thấy cómột chiếc điện thoại để trên bàn, liền cầm lấy rồi mang ra ngoài hỏi xem là của ai.

Vừa ra thì gặp ngay Bùi Ninh, cô ta vừa nói chuyện với người đại diện của mình, chiều nay không có lịch trình gì nên cô ta đang chuẩn bị về nhà.

Nhìn thấy chiếc điện thoại trong tay người kia, cô ta cũng không để tâm lắm, vừa địnhđi qua thì chuông điện thoại vang lên, người kia nhìn màn hình, lẩm bẩm: “Sao lại là Thẩm tổng gọi tới nhỉ?”

một câu này Bùi Ninh nghe thấy rất rõ ràng, cô ta dừng bước, lập tức quay người đi tới chỗ người kia, liếc mắt nhìn thì thấy trên màn hình hiển thị người gọi đến là Thẩm tổng thật.

Tim của cô ta thoáng chốc đập rất nhanh.

cô ta cầm lấy cái điện thoại rồi nói với người quét dọn: “Để tôi nhận máy, chị đi làm việc của mình đi.” Sau đó cô ta mang theo sự vui sướng mà bấm nút nghe.

Người này chính là người mà cô ta vẫn luôn thầm thương trộm nhớ trong lòng mà chưa có cơ hội được gặp đó.

Bùi Ninh kiềm chế sự kích động, cô ta hắng giọng một cái, cố tình nói giọng nhẹ nhàng yếu điệu hơn bình thường một chút: “Alo.”

Vương Xuyên đang mượn di động của Thẩm Thuật để gọi, nghe vậy liền hỏi: “cô là ai?”

Bùi Ninh: “Em là Bùi Ninh ạ.”

Vương Xuyên: “Tôi là Vương Xuyên, tôi để quên điện thoại trong công ty, cô nhờ người nào đó mang đến tập đoàn Vi thị giúp tôi được không? Cảm ơn nhiều.”

Biết được người gọi đến không phải Thẩm tổng, Bùi Ninh có hơi thất vọng, nhưng nếu chủ nhân của số máy này là Thẩm tổng thì có nghĩa là Thẩm tổng cũng đang ở đó, nếu bây giờ cô tới tập đoàn Vi thị một chuyến thì không phải là sẽ gặp được anh ấy hay sao?

Bùi Ninh đồng ý luôn: “Tôi sẽ mang tới cho anh ngay đây.” Tất máy, cô ta lại xem số điện thoại của Thẩm tổng rồi âm thầm nhớ kĩ.

cô ta cầm chặt cái điện thoại, mang theo sự vui sướng khi sắp được gặp Thẩm tổng mà đi đến tập đoàn Vi thị.

Phía bên kia, Diệp Tuệ và em ma fan cuồng cũng đang trên đường đi, tập đoàn Vi thị cách phim trường không xa nên cả hai đi bộ luôn, suốt đoạn đường Diệp Tuệ đều che ô, em ma thì đi bên cạnh.

Xe của Thẩm Thuật đã gần tới Vi thị rồi, anh ngồi trong xe, không nhìn ra ngoài cửa sổ mà chỉ nhìn thẳng phía trước, Vương Xuyên thì cứ nhìn trái nhìn phải, mắt không rảnh rồi được lúc nào.

Bỗng dưng có một người phụ nữ đã thu hút sự chú ý của anh ấy.

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, trong tầng mây dày chỉ hé ra một tia nắng nhạt trời, ánh nắng quá yếu ớt nên sắc trời trông cứ u ám.

Người đi trên đường không có ai che ô cả, chỉ có duy nhất một người phụ nữ là cầm một cái ô màu đen, rất nổi bật giữa đám đông.

Vương Xuyên ngẩng đầu nhìn trời, xác định là mình không nhìn lầm, ngày hôm nay gần như là không thấy ánh nắng, nói: “Cái thời tiết này mà vẫn có người che ô được.”

Kỳ lạ hơn chính là cái ô kia rất lớn, mà người kia lại chỉ đứng ở một bên ô, như thể là còn có một người nữa đi cùng, nhưng bên phía ô còn lại thì trống trơn không có ai cả.

Vương Xuyên dụi mắt rồi lại nhìn thật kỹ, thấy người đó vẫn duy trì tư thế ấy, thầm nghĩ liệu có phải là thói quen của người ta không nhỉ.

Thẩm Thuật thờ ơ liếc nhìn một cái, chỉ thấy được bóng lưng của Diệp Tuệ, người đó che ô, tóc xõa xuống vai, dáng người thon thả, cảm giác rất quen thuộc.

Tuy nhiên anh cũng không nghĩ nhiều, lúc xe đi ngang qua Diệp Tuệ, anh lại quay đi không nhìn nữa.

Xe dừng ở bãi đậu xe, đoàn của Thẩm Thuật đi vào thang máy, lên phòng làm việc của Tần Hân ở tầng 20.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, chỉ còn chừa ra một khe hở rất bé.

Lúc này Diệp Tuệ và con ma cũng vội vàng chạy tới nhưng không kịp, cửa thang máy đã đóng kín.

Con ma kêu than: “Nhanh hơn một bước thôi là đã kịp rồi.”

Diệp Tuệ không nhìn thấy rõ tình hình trong thang máy, cô không hề biết là người đứng trong đó chính là chồng mình, hai người chỉ cách nhau một cánh cửa thôi.

Thẩm Thuật cũng không biết người bên ngoài là Diệp Tuệ, chỉ cách mấy giây thôi là hai người đã chạm mặt nhau.

Diệp Tuệ đành phải chờ thang máy khác, cô hỏi lại con ma một lần để xác nhận: “Mẹ em ở tầng bao nhiêu?”

Nó đáp: “Tầng 20 ạ.”

Diệp Tuệ nhìn con số đang đếm ngược, thang máy sắp đến rồi, “OK, chúng ta lên tầng 20 nào.”

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều không biết rằng, điểm đến của hai người giống nhau, đều là tầng 20 của tòa nhà lớn này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Edit: Ngân Nhi

Bỗng nhiên trong thang máy vừa đến xuất hiện một con ma, cửa thang máy còn chưa mở mà nó đã đi xuyên qua để ra ngoài rồi.

Con ma nữ đó mặc y phục cổ đại, tóc vén cao lên, rõ ràng là đã chết cách đây rất lâu rồi, nàng ấy không hề có bộ dạng đáng sợ như những con ma khác, ngược lại vẫn giữ y nguyên trạng thái của một người bình thường.

Diệp Tuệ tự dưng thấy xuất hiện thêm một con ma nữ thì sợ hết hồn, đang định giả vờ không nhìn thấy thì con ma thang máy đã đột nhiên mở miệng nói: “Đừng có giả vờ, Vi Huyền đã nói cho tôi biết rồi, cô có thể nhìn thấy chúng tôi.” nói xong nó còn rất đặc ý đưa tay lên vuốt tóc.

Kế hoạch giả ngu của Diệp Tuệ thất bại, không còn cách nào khác là quay sang nhìn con ma kia một lần nữa.

Có vẻ như sau khi chết, Vi Huyền vẫn thường xuyên lui tới tập đoàn Vi thị, cho nên nó có quen với con ma thang máy này thì cũng không có gì ngạc nhiên.

“Hai người phải nhanh lên mới được, tổng giám đốc của công ty Hoa Thụy đã vào thang máy rồi đấy, lúc anh ấy gặp mẹ Vi Huyền rồi thì hai người không thể vào gặp được đâu.”

Vi Huyền nghe thế thì sốt ruột nói: “Chị ơi làm sao bây giờ? Hôm nay em nhất định phải gặp được mẹ.”

Từ sau khi gặp Diệp Tuệ, nó đã quen gọi cô là chị, vì lúc chết nó mới 16 tuổi, lúc nào có việc gấp là nó lại đi tìm cô đầu tiên.

Diệp Tuệ suy nghĩ, vừa nãy cô đến chậm một chút nên không kịp vào cái thang máy bên cạnh, chắc là tổng giám đốc của Hoa Thụy đã ở trong thang máy đó rồi.

“cô có cách gì cho thang máy lên chậm một chút không? Chờ chúng tôi lên đến nơi rồi thì cho nó hoạt động lại bình thường.”

Con ma thang máy nở nụ cười, ngượng ngùng nói: “Chuyện này tôi làm thường xuyên rồi, rất chuyên nghiệp đó.”

Con ma này không phải bị chết oan hay ngoài ý muốn, mà là phần mộ của nó ở ngay dưới tòa nhà Vi thị này, khi công ty được xây dựng thì phần mộ của nó bị người ta dời đi nơi khác, nhưng vì nó rất thích nơi này nên quyết tâm ở lại, thỉnh thoảng làm mấy trò trên chộc các nhân viên trong công ty, ngày qua ngày rất vui vẻ.

Lúc nó chết thì máy đồ công nghệ cao như thang máy còn chưa xuất hiện, cho nên vừa nhìn thấy thang máy là nó mê ngay, đôi khi thang máy có khựng lại hay cửa thang máy tự dưng mở ra cũng đều do nó làm cả.

Diệp Tuệ trông thấy nét mặt hung phấn của con ma thì liền giao nhiệm vụ cao cả đó cho nó luôn: “Được, vậy chuyện này giao cho cô đó.”

Con ma bay vèo ra khỏi thang máy rồi hướng tới thang máy đối diện, thang máy đối diện đã lên đến tầng tám rồi, thời gian không còn nhiều, nó quyết định sẽ bấm nút tất cả các tầng luôn, để cho thang máy lên đến tầng nào cũng sẽ phải dừng lại, như thế thì sẽ trì hoãn được thời gian.

Bỗng dưng không có ai động vào mà các nút số đều sáng lên, nhất định mọi người sẽ bị dọa cho xem.

Con ma cười gian bay vào trong thang máy, tuy nhiên còn chưa kịp ra tay thì đã bị bầu dương khí ngập tràn bên trong làm nhũn cả chân.

Sắc mặt nó trắng bệch nhìn Thẩm Thuật, cực kì hối hận khi vừa nãy đã đồng ý với lời đề nghị của Diệp Tuệ.

Tổng giám đốc của Hoa Thụy sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Thẩm Thuật đứng ngay trước các nút bấm số tầng, con ma sợ quá không dám đưa tay ra, vội vàng bay ra ngoài thang máy.

Nó đành phải lên hết các tầng để bấm nút ở bên ngoài thôi, coi như cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp Tuệ giao cho rồi.

Bên trong thang máy.

Vương Xuyên bỗng dưng cảm thấy nhiệt độ giảm đi, cánh tay nổi da gà, xoa tay nói: “Sao tự dưng lại lạnh thế nhỉ.”

Thẩm Thuật không hề chịu ảnh hưởng chút nào, anh thờ ơ liếc Vương Xuyên một cái, Vương Xuyên liền nghĩ chắc là mình gặp ảo giác rồi.

một thang đàn ông mà lại kêu lạnh dưới cái thời tiết này, đều tại mình lấm mồm, làm mất thể diện trước mặt Thẩm tổng.

Vương Xuyên dùng đúng năm giây để tìm cho mình một lời giải thích hoàn mỹ, chắc chắn là ảo giác thôi, không thì tại sao Thẩm tổng lại không thấy lạnh chứ.

Đình –

Thang máy dừng lại, cửa từ từ mở ra, chờ một lúc mà không thấy ai đi vào nên cửa lại chậm rãi đóng lại.

Ai cũng nghĩ là chắc có người bấm nhầm thôi, không có vấn đề gì cả.

Đình –

Đến tầng tiếp theo, thang máy lại dừng lại.

Vương Xuyên thò đầu ra nhìn, bên ngoài không có ai cả, dùng nói anh ta nhất gan, kết hợp với một bầu không khí lạnh toát ban nãy thì không sợ mới là lạ.

Vương Xuyên liếc nhìn Thẩm Thuật, anh đứng trong thang máy, sắc mặt không hề thay đổi, dường như anh không hề để tâm đến chuyện thang máy dừng lại liên tục một chút nào.

Nếu như Thẩm tổng và cả các đồng nghiệp đi cùng đều không có ý kiến gì thì Vương Xuyên nghĩ là mình cũng không nên quá ngạc nhiên.

Thang máy tiếp tục đi lên.

Đình –

Đình đình –

Đình đình đình –

Thang máy dừng lại liên tục ở các tầng, không riêng gì Vương Xuyên mà ngay cả các đồng nghiệp còn lại cũng đang luống cuống.

“Thẩm tổng, anh có nghĩ là thang máy này có ma không?” Bọn họ rụt rè nói ra điều này, hi vọng Thẩm tổng sẽ đổi sang thang máy khác.

Nhưng Thẩm Thuật lại hoàn toàn không nhìn thấu tâm tư của bọn họ, anh chỉ nhìn lướt qua số tầng, ánh mắt không hề tỏ ra sợ hãi, trái ngược hẳn với những người còn lại đang run sợ.

anh bình tĩnh đưa tay ra bấm nút đóng cửa, cửa thang máy lại chậm rãi khép lại, đập tan luôn nguyện vọng của mọi người.

“trên đời không có ma, đừng tự hù dọa mình.” nói xong câu đó là anh lại yên lặng.

Con ma thang máy đang đứng bên ngoài cảm thấy như bị người ta đánh một triệu gậy: “...”

Mọi người lặng yên nhìn cửa thang máy lúc đóng lúc mở, sau vô số lần như vậy, bọn họ mới lên được đến tầng 20.

Lúc nhóm Thẩm Thuật đến nơi thì Diệp Tuệ và Vi Huyền đã đến từ trước rồi.

Vận may của Diệp Tuệ không tệ, vừa từ trong thang máy đi ra thì cô đã thấy Tần Hân đang đi ngang qua hành lang để tới phòng họp.

“Phó tổng Tần.” Diệp Tuệ gọi.

Tần Hân nghe thấy giọng cô thì quay người lại, mới đầu bà còn tương đối bình tĩnh, nhưng sau đó ánh mắt lại mang theo sự nghi ngờ.

Trí nhớ của bà rất tốt, bà đã từng nghe giọng của Diệp Tuệ một lần, cũng đã nhớ mang máng, mặc dù giọng bên ngoài hơi khác giọng trong điện thoại, nhưng bà lại nhớ ra ngay.

Vi Diệp Tuệ đã nhắc đến Vi Huyền, nên nỗi đau giấu sâu trong lòng bà thoáng chốc đã hiện lên một cách rất rõ ràng.

“Là cô.” Tần Hân nhủ mảy nói.

Diệp Tuệ đã bàn bạc trước với Vi Huyền, cô nhất định phải tìm được một lý do khiến cho Tần Hân tin tưởng.

“Năm 8 tuổi Vi Huyền nghịch bật lửa đốt hỏng một bộ quần áo mà bà thích nhất, nhưng bà không hề trách con bé, bà còn nhớ không?”

Chuyện này chỉ có Tần Hân và Vi Huyền biết, bộ quần áo đó là do người cha đã qua đời của bà mua cho bà, nên bà cực kì quý trọng nó.

Nhưng Tần Hân không trách Vi Huyền, chỉ ân cần dạy dỗ con bé, chuyện này đã trở thành bí mật của hai mẹ con, ngay cả chồng của Tần Hân cũng không biết gì cả.

Quả nhiên Tần Hân nghe xong liền ngây người, hốc mắt bà đỏ lên, toàn thân không kiềm chế được mà run rẩy: “cô đi theo tôi đến phòng làm việc.”

Tần Hân đi hướng ngược lại với phòng họp, Diệp Tuệ đi theo sau.

“Phó tổng, tổng giám đốc Thẩm của Hoa Thụy sắp tới rồi ạ.” Trợ lý nhìn hành động của Tần Hân thì cảm thấy khó hiểu, vội vàng gọi bà lại.

“Phiền cô giải thích với bọn họ giúp tôi, tôi có việc gấp phải làm, lần sau tôi sẽ tới tận nơi để xin lỗi họ.”

Lúc nói chuyện, tâm trạng của Tần Hân không được ổn định, trợ lý thấy vậy thì đồng ý ngay.

Tần Hân đi ba bước thành hai bước quay trở lại phòng làm việc, vừa đóng cửa lại bà đã hỏi Diệp Tuệ ngay: “Lần trước cô nói là cô có thể nhìn thấy con bé... Bây giờ nó đang ở đâu?”

một câu không dài, nhưng Tần Hân phải nói một lúc mới xong.

Diệp Tuệ gật đầu: “Con bé đang đứng cạnh tôi, nó có lời muốn nói với bà.”

Tần Hân dường như mất đi hết sức lực, ngã ngồi xuống salon, nhưng một giây sau bà lại đứng dậy ngay, gấp gấp nói: “Con bé ở ngay cạnh cô sao?”

Tần Hân không nhìn thấy Vi Huyền, chỉ có thể mờ mịt nhìn xung quanh Diệp Tuệ, bà nhìn vào không khí, gọi một tiếng: “Tiểu Huyền?”

Diệp Tuệ quay sang hỏi Vi Huyền: “Em muốn nói gì với mẹ?”

cô vừa dứt lời, Tần Hân liền nhìn về phía cô đang nhìn, ánh mắt cố định ngay chỗ đó.

Vi Huyền bắt đầu nhăn nhó, không biết nên nói thế nào.

“Em muốn nói là... Xin lỗi mẹ.” Vi Huyền nói rất bé, vo ve như muỗi kêu.

Diệp Tuệ mất một lúc mới phiên dịch lại được, cô nhìn Tần Hân một cái rồi lại nói với Vi Huyền.

“Em nói xin lỗi đúng không? Chị nghe không rõ lắm.”

Vi Huyền nhìn thẳng vào Tần Hân, dũng cảm nói: “Mẹ, con xin lỗi mẹ, con không nên làm trái lời mẹ nói, cũng không nên vì chìm đắm vào thần tượng mà khiến mẹ buồn và thất vọng...”

Vi Huyền còn nói rất nhiều, Diệp Tuệ thuật lại từng câu từng chữ cho Tần Hân nghe, Tần Hân mới nghe câu đầu đã rơi nước mắt, đến cuối cùng thì khóc không thành tiếng.

“Cho đến tận bây giờ mẹ cũng không hề trách con, mẹ chỉ hối hận vì đã không quý trọng những khoảng thời gian khi ở bên con, không nên vì công việc mà bỏ mặc con như vậy.”

Tần Hân đứng dậy đi tới bên cạnh Diệp Tuệ, muốn đưa tay ra chạm vào vị trí Vi Huyền đang đứng.

Diệp Tuệ đưa giấy ăn cho Tần Hân: “Bây giờ con bé đang dần siêu thoát rồi.”

Thân thể của Vi Huyền từ từ trở nên trong suốt, nó ôm lấy Tần Hân, tuy không thể chạm vào nhưng nó vẫn thấy rất mãn nguyện.

Vi Huyền vẫy tay chào Diệp Tuệ, mỉm cười tan biến trong không khí.

Diệp Tuệ nhìn Tần Hân đang khóc rất thương tâm, thở dài nói: “Vừa nãy Vi Huyền mới ôm bà đấy, bây giờ nó siêu thoát rồi.”

một giây trước Tần Hân còn cảm nhận được sự lạnh lẽo, một giây sau lại trở về bình thường, bà biết là con gái đã tan biến hoàn toàn rồi.

Diệp Tuệ nói: “Trước khi đi Vi Huyền bảo tôi nói với bà một chuyện, con bé nói nó có để một bộ quần áo trong cái thùng dưới gầm giường, bộ đồ đó là do nó tự may, tuy không được đẹp lắm nhưng hi vọng là có thể bù đắp được sự tiếc nuối trong lòng bà.”

Vi Huyền vẫn luôn nhớ chuyện xảy ra năm tám tuổi ấy, nó đã giấu Tần Hân suốt một thời gian dài, cố gắng may lại cho bà một bộ quần áo giống như cũ.

Tần Hân nghe xong, nước mắt lại rơi xuống, Diệp Tuệ không còn biết làm gì ngoài việc rót cho bà một cốc nước ấm, nhẹ nhàng đặt vào tay bà.

Diệp Tuệ không nói thêm gì nữa, cô biết cho dù có nói gì thì cũng không thể xoa dịu tâm trạng của Tần Hân lúc này.

cô yên lặng quay người rồi đi, đóng cửa phòng làm việc lại.

Lúc cô đi ra khỏi tòa nhà, hai chân đã mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống đất, hôm nay cô ở cạnh Vi Huyền quá lâu, cho nên người đã ám đầy âm khí.

Nếu Thảm Thuật ở đây thì tốt quá, cô có thể tới bên anh mà hút một ngụm dương khí thật lớn rồi.

Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ này thì trước mắt đã thấy bóng dáng của Thảm Thuật, cô cứ ngỡ là mình nhìn lầm, mở trừng hai mắt ra cho rõ, lúc này mới xác nhận người trước mặt chính là chồng mình.

Diệp Tuệ trông thấy anh là như gặp được người thương, lập tức chạy ngay tới chỗ anh.

cô còn chẳng thèm tò mò rằng tại sao anh lại ở đây, vì cho dù tính khí của anh có lạnh lùng thế nào thì chắc là vẫn phải có bạn bè chứ.

“Thảm Thuật!” Diệp Tuệ vui sướng gọi tên anh.

Thảm Thuật dừng bước quay người lại, chưa đợi Diệp Tuệ chạy tới thì anh đã đi về phía cô.

Các lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy đang đứng bên cạnh Thảm Thuật cũng đứng lại, nhìn Thảm tổng đang đi thẳng về phía cô gái xinh đẹp vừa mới gọi anh kia.

Ai cũng trợn mắt há hốc mồm, bọn họ cùng nhau suy đoán xem rốt cuộc thì Thảm tổng có bạn gái hay không, tình huống bây giờ là thế nào?

“cô ấy gọi thẳng tên của Thảm tổng đấy, chắc chắn là có quan hệ không bình thường.”

“Thảm tổng còn chưa nói gì, anh đừng đoán mò.”

“Ôi trời ơi, đó không phải là Tiểu Thường Huỳnh, Diệp Tuệ sao?”

“...”

Thảm Thuật quay đầu liếc bọn họ một cái, bọn họ mới không dám nói nữa.

Diệp Tuệ hoàn toàn không để ý tới mấy người kia, trong mắt cô chỉ có bình dương khí di động Thảm Thuật mà thôi, cả thế giới đều trở nên mờ ảo hết, chỉ còn Thảm Thuật là tồn tại.

Thảm Thuật mới đến gần cô mà cô đã thấy âm áp hơn rồi, ánh mắt tràn ngập ý cười thỏa mãn, một lúc sau cô mới tò mò về sự xuất hiện của Thảm Thuật ở đây.

“Em tới đây để tìm người, còn anh?”

Thảm Thuật không trả lời cô mà chỉ vào một nhà hàng rất đắt đỏ ở phía đối diện: “Nhà hàng Nhật kia rất nổi tiếng, em có muốn đi cùng anh không?”

Diệp Tuệ không có lý do gì để từ chối, cô gật đầu đáp: “Có ạ.” anh đã không trả lời thì cô cũng không hỏi nữa, trước giờ cô chưa từng can thiệp vào cuộc sống riêng của anh.

Thảm Thuật và Diệp Tuệ vừa mới rời khỏi tầm mắt của những nhân viên Hoa Thụy đi cùng thì có một chiếc xe màu đen đi tới, dừng ngay trước tòa nhà Vi thị.

Cửa xe mở ra, người bước xuống là Bùi Ninh, cô ta biết Thảm Thuật đang ở tập đoàn Vi thị thì liền tới ngay, không ngờ lại chậm một bước.

cô ta đeo kính râm, trang điểm xinh đẹp, khí chất của một ngôi sao lớn khác biệt hẳn với những người bình thường.

Bùi Ninh nhìn thấy Vương Xuyên thì liền đưa điện thoại cho anh ấy, giả vờ vô ý hỏi: “Nghe nói Thảm tổng cũng ở đây à?”

Mấy người lãnh đạo đều nhìn thấu tâm tư của Bùi Ninh, mục đích của cô ta rõ ràng không nằm ở đây.

Bùi Ninh rất xinh đẹp, sự nghiệp lại thăng tiến, nhưng Thảm tổng lại có người trong lòng mất rồi, và lại nói thật thì Diệp Tuệ cũng đẹp kinh người, không sớm thì muộn cũng sẽ nổi tiếng thôi, chẳng thua kém gì Bùi Ninh cả.

Nhìn cảnh vừa rồi thì bọn họ cũng nhìn ra thái độ của Thảm tổng đối với Diệp Tuệ rồi, cô ấy chưa phải vợ tương lai thì cũng là bạn gái của anh.

Vương Xuyên đã biết chuyện của Thảm tổng và Diệp Tuệ nên rất có lòng khuyên Bùi Ninh một câu, muốn cho cô ta biết rằng Thảm tổng lạnh lùng như tảng đá sớm đã bị người khác nhanh chân chiếm mất rồi.

“cô nên từ bỏ đi, Thảm tổng có thể đã có chủ rồi đấy.”

Bùi Ninh run sợ mấy giây, miệng cứng ngắt nở nụ cười, lúng túng khi bị người ta nhìn thấu: “Di động đã đưa cho anh rồi, tôi đi trước đây.”

một người đàn ông xuất sắc như Thảm tổng, nếu có phụ nữ đi bên cạnh thì cũng không có gì lạ cả, Bùi Ninh biết, trong giới giải trí này có rất nhiều người

đẹp, nhưng cô ta tự tin rằng mình chính là người đẹp nhất.

Chỉ có dung mạo và tiếng tăm của cô ta mới xứng đáng được đứng bên cạnh Thẩm Tổng mà thôi.

Xe của Bùi Ninh rời đi, Vương Xuyên và mấy đồng nghiệp cũng nhìn ra được là cô ta hoàn toàn không tin vào lời anh ấy vừa nói, nhất định sẽ không từ bỏ đâu.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi vào nhà hàng Nhật, bây giờ còn sớm nên không nhiều khách đến ăn, Thẩm Thuật nghĩ tới nghề nghiệp của Diệp Tuệ nên hai người ngồi vào một phòng riêng.

Diệp Tuệ xem thực đơn, trong lòng thầm nghĩ đây chính là lần hẹn hò đầu tiên của cô và anh, Thẩm Thuật thì lại nghĩ từ khi kết hôn tới giờ, đây là lần đầu tiên hai người đi ăn ở bên ngoài.

Diệp Tuệ đoán là Thẩm Thuật không có nhiều tiền, nên cô chỉ gọi một suất cơm lươn tượng trưng.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, hỏi: “Có đủ no không?”

Diệp Tuệ khéo léo đáp: “Thế là đủ rồi, em không ăn được nhiều.” Nếu cô mà nói là cô mời thì sợ là Thẩm Thuật sẽ thấy tự ái, cho nên cô đành gọi ít thôi vậy, giúp anh tiết kiệm một chút tiền cơm.

Thẩm Thuật với giá trị con người lên đến cả trăm tỷ tất nhiên không thể biết được là vợ mình đang khổ tâm nghĩ cách tiết kiệm tiền cho mình, anh xem thực đơn rồi nói với nhân viên phục vụ: “Thêm một phần sashimi, lười bò nướng, cơm lươn...”

Diệp Tuệ đang định ngăn anh lại nhưng Thẩm Thuật đã nói hết một lèo tên các món ăn ra rồi.

cô quyết định lần sau sẽ mời anh đi ăn một bữa thật ngon để bù đắp lại cho số tiền anh đã tiêu hôm nay.

Hai người đều có những suy nghĩ của riêng mình, đã thế lại còn trái ngược hẳn với nhau, một lát sau món ăn được mang lên, hai người bắt đầu dùng bữa.

Đúng lúc này thì Diệp Tuệ nghe thấy một giọng nói vang lên: “Thơm quá thơm quá, thơm đến nỗi muốn roi cả lưỡi luôn rồi...”

Trong nháy mắt cô lại bắt đầu cảnh giác, cái giọng điệu vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc này từ đâu chui ra vậy?

Diệp Tuệ run rẩy há miệng nhìn về phía góc tường, toàn thân chấn động, quả nhiên có một bóng đen đang đứng ở đó, lưỡi nó rất dài, hình như là một con ma tham ăn.

Nó men theo mùi cơm chín mà tới, mắt không rời khỏi cái bàn ăn, giống như bị đóng đinh trên bàn luôn rồi vậy, còn chẳng nháy mắt lấy một cái.

Diệp Tuệ cầm đầu vào ăn cơm, không dám ngẩng đầu lên, nét mặt rất khổ sở, tại sao lại lòi ra một con ma ở đây cơ chứ!!!

Lúc bắt đầu, con ma đôi nhìn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật xem hai người ăn cái gì, biểu cảm trên mặt rất hưởng thụ, nó híp mắt, giống như đang được ngồi ăn cùng bọn họ vậy.

Diệp Tuệ làm bộ như không nhìn thấy nó, cố tỏ ra bình tĩnh mà ăn cơm, ban đầu thì có vẻ bình yên vô sự, cho đến khi cô ăn miếng lưỡi bò.

Thấy cô không vắt chanh vào trước mà ăn luôn, con ma liền chạy thẳng tới bên cạnh cô, lớn tiếng nói: “Bạn nhỏ à, ăn lưỡi bò mà lại không vắt chanh sao? cô có cảm nhận được tinh túy của đồ ăn không đấy?”

Nó lại vỗ đùi kêu khổ: “Tôi đáng thương quá nè, muốn ăn mà không được ăn, mấy trăm năm bị đói rồi, gầy đi bao nhiêu...”

Diệp Tuệ liếc nhìn vóc dáng khỏe mạnh của con ma đôi, yên lặng thu hồi tầm mắt, mấy lời kia hiển nhiên là không có sức thuyết phục.

Nó vẫn nói nhảm liên miên không dứt với cô, từ mỗi việc Diệp Tuệ không vắt chanh thôi mà nó lan sang cả chuyện mấy trăm năm rồi nó không được ăn thức ăn ngon.

Diệp Tuệ mờ mịt buộc phải tiếp nhận mấy lời kêu khổ của nó, lòng không hiểu nổi, cô chỉ quên không vắt chanh thôi mà.

Con ma vắt và mãi mới kêu khổ xong, nó lại quay về chủ đề cũ: “cô nhìn đi, quả chanh đẹp như thế mà cô nhẫn tâm để nó lẻ loi tro bụi, cuối cùng bị cho là đồ bỏ đi rồi để người ta vứt bỏ hay sao?”

Diệp Tuệ: “...” cô cũng đâu có muốn thế, nhưng mà con ma đôi cứ giơ tay ra thế kia, cô thật sự không dám cầm lấy miếng chanh đâu.

Nó không hài lòng với thái độ của Diệp Tuệ, tức giận nói: “Chanh ơi, chị gái nhỏ này không ngoan, chúng ta đừng chơi với chị ấy nhé.”

Nó vừa nói vừa lấy tay đẩy quả chanh ra, quả chanh quay tròn từ trong mâm lấn ra ngoài rồi rơi thẳng xuống đất.

Nếu cảnh này mà bị người ta nhìn thấy thì chắc chắn sẽ sợ hãi, Diệp Tuệ cẩn thận liếc nhìn Thẩm Thuật, may là anh đang cúi đầu nên không nhìn thấy quả chanh tự chuyển động, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà ánh mắt của con ma kia vẫn dán chặt trên bàn ăn, tiếp tục quan sát Diệp Tuệ, cô cứng ngắc không động đũa, bên cạnh có một con ma nhìn chăm chăm thể này mà vẫn còn thấy thèm ăn thì mới là lạ đấy.

Thẩm Thuật nhận ra được sự khác thường của Diệp Tuệ, mãi mà không thấy cô động đũa, anh hỏi: “không hợp khẩu vị à?”

Diệp Tuệ biết nói gì bây giờ? cô chỉ biết lắc đầu, đưa đũa ra gấp một miếng sashimi, đồ ăn bỏ vào miệng, Thẩm Thuật thấy cô ăn rồi thì không nói gì nữa.

Kết quả là, mới yên tĩnh được một lát thì con ma kia lại nói tiếp.

“Sao cô không chấm mù tạt? Mù tạt là tinh hoa tinh hoa đó cô biết không? không có mù tạt thì sashimi tồn tại cũng có ý nghĩa gì cơ chứ??”

nói xong nó lại xoa bụng mình: “Tôi đói bụng lắm hu hu hu.”

Trong lòng Diệp Tuệ lúc này nước mắt đã chảy thành sông rồi, anh ảm ức tủi thân cái gì thể hả? Người bị chửi là tôi chứ đâu phải anh?

Con ma đói hậm hực: “Tôi mặc kệ, bạn nhỏ rất không ngoan, không cho mù tạt chơi với cô nữa.”

Nó lại đẩy bát sốt mù tạt đi, cạch một cái, bát mù tạt đổ ra bàn, Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, cảnh tượng vừa rồi không bị anh phát hiện ra.

Thẩm Thuật nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn, thấy bát mù tạt bị đổ thì liền đưa tay ra dừng lại, đưa đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Cẩn thận.”

Con ma lúc này còn ngồi bên cạnh chỉ bảo đủ điều, nhưng lại không dám ho he nữa lời với Thẩm Thuật, Diệp Tuệ nhìn nó, không nói gì. anh bỏ qua cho tôi đi mà, ra chỗ khác chơi được không?

Thẩm Thuật nhìn cô, tưởng là cô đang nhìn thấy ai nên cũng nghiêng đầu nhìn theo hướng cô đang nhìn.

Diệp Tuệ không hề nhìn lầm, lúc Thẩm Thuật nhìn sang, con ma cũng lập tức ngoảnh đi chỗ khác, vừa này nước miếng còn chảy dài ba ngàn thước, giờ thì lại giả vờ đưa mắt lên nhìn trời.

rõ ràng là nó rất sợ anh.

Lúc này lại có món ăn được mang lên, là món gan ngỗng tiêu biểu của nhà hàng, con ma cực kì hào hứng với món này, nó vòng quanh đằng sau Thẩm Thuật mà nói: “Ôi trời ơi, món này ngon lắm đó.”

Về mặt nó rất nghiêm túc khi nhìn món gan ngỗng, dường như đã trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, cuối cùng nó liền ra quyết định, một bên là sự sợ hãi với Thẩm Thuật, một bên là sự hấp dẫn của đồ ăn ngon, nó dứt khoát lựa chọn cái thứ hai.

Hai bên vai của nó bỗng trùng xuống, làm thế trung bình tấn, cầm co rút lại, dồn khí xuống huyết đan điền (*vùng dưới rốn*), hình như là sắp tung ra một chiêu thức ghê gớm gì đó.

Diệp Tuệ quan sát một loạt các động tác của nó, trong lòng bỗng có một dự cảm xấu, anh muốn làm gì? Rốt cuộc là anh muốn làm gì hả?!!

Đứng trước đồ ăn ngon, ý chí muốn sống của con ma hình như không được mạnh mẽ cho lắm, nó bất chấp mà giẫm một chân lên con đường chết.

một giây sau, nó vươn lưỡi ra, kéo thật dài thật dài, rõ ràng là muốn chạm vào miếng gan ngỗng trên bàn.

Độ chính xác và tốc độ nhanh gọn này đến vận động viên còn không chuẩn bằng, miếng gan ngỗng sắp bị nó ăn đến nơi rồi.

Đúng lúc này, Thẩm Thuật chậm rãi đưa đũa ra chạm vào miếng gan ngỗng, cả đũa và lưỡi của con ma kia đều trùng hợp gặp nhau cùng một chỗ.

anh hơi dùng lực kẹp đũa lại, cũng chuẩn xác kẹp luôn cả lưỡi của con ma đang đặt trên miếng gan ngỗng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Ngân Nhi

Con ma đói vốn đang mạo hiểm tính mạng để ăn được miếng gan ngỗng, nào ngờ lại bị thương nặng, “Huhuhu, người này đáng sợ quá... Đau quá đi! Mẹ ơi con muốn về nhà!”

Nó vừa khóc vừa cẩn thận sờ lưỡi mình, xác nhận rằng lưỡi vẫn chưa đứt thì mới lại rón rén thụt lưỡi lại.

không được ăn đã là một nỗi bi thương rồi, chết đi còn gặp phải loài người vô tình hung dữ, sao nó lại đáng thương như vậy chứ.

Nó giận dỗi nhìn Thẩm Thuật, sau đó giậm chân một cái, toàn thân uốn éo ôm mặt bay đi.

Trước khi đi, Diệp Tuệ hình như còn nghe thấy tiếng lòng của nó: Tâm hồn tôi đã bị tổn thương, tôi không muốn lẫn lộn trong cái giới ma quỷ này nữa, hu hu hu!

một người đàn ông cao to vạm vỡ như thế, đứng trước mặt Thẩm Thuật tràn đầy dương khí lại trở nên yếu đuối trong nháy mắt, khóc đến run cả người lên.

Diệp Tuệ nhìn thấy tình trạng thê thảm của con ma thì cũng cảm thấy nó hơi đáng thương, cô nhìn Thẩm Thuật, người trong cuộc là anh hoàn toàn không hề biết chuyện gì, vẫn bình tĩnh ngồi yên tại chỗ.

anh cầm đĩa chuẩn bị gấp miếng gan ngỗng lên, mặc dù không biết gì, nhưng tự dưng lại cảm thấy có gì đó là lạ.

Thấy động tác của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ vội nói: “anh đợi chút.”

anh nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Diệp Tuệ đã nhìn thấy rõ ràng lưỡi của con ma mới vừa tiếp xúc thân mật với đĩa của anh xong, bây giờ trên đầu đĩa chắc chắn là đã dính mấy cái thứ bẩn thỉu rồi.

Tất nhiên là cô sẽ không để anh tiếp tục dùng đôi đĩa đó nữa.

“Đôi đĩa đó...” Diệp Tuệ nghĩ vắt óc để tìm lý do, “Hình như hơi bẩn rồi.”

Thẩm Thuật nhíu mày: “Bẩn?” anh thật sự nhìn không ra sự khác biệt.

Diệp Tuệ đã trót nói ra rồi thì phải cố đến cùng: “Đúng vậy, bẩn rồi, anh cũng cảm thấy thế đúng không? Đổi lại đôi khác đi.”

Thẩm Thuật: “???” anh có thể hiện ra sao?

Diệp Tuệ mặt không đổi sắc mà nói điều: “trên đĩa có bụi bẩn thấy rõ luôn, có một bụi này nè, anh nhìn đi, ở đây cũng có một hạt...”

Nghe Diệp Tuệ nói mà cảm giác như đôi đĩa đã bị rơi xuống đất rồi lại bị xe tải chèn qua chèn lại nhiều lần vậy.

Thẩm Thuật liếc nhìn đôi đĩa sạch bong, không nói gì.

Diệp Tuệ sợ anh không tin nên lại nói thêm: “Mắt em tinh lắm, không lừa anh đâu.”

Mấy chữ cuối cô còn nhấn mạnh rõ ràng, mắt nhìn thẳng vào anh, em không lừa anh đâu, thật đấy, em chỉ tiện mồm bịa chuyện thôi mà.

Thẩm Thuật không hiểu vì sao mà cô lại cứ cố chấp bắt anh đổi đĩa như vậy, nhưng cuối cùng cũng nghe theo: “Đúng là bẩn thật, đổi đôi mới thôi.”

Diệp Tuệ sợ anh đổi ý nên nhào tới giật lấy đôi đĩa anh đang cầm luôn, sau đó lại cực kì nhanh nhẹn gọi phục vụ: “Lấy cho tôi một đôi đĩa mới nhé, cảm ơn.”

Thẩm Thuật đổi đĩa mới, chuẩn bị gấp miếng gan ngỗng.

Diệp Tuệ thấy vậy thì lại rùng mình hô: “Đợi đã!” Miếng gan đã dính nước bọt của con ma kia rồi, tuyệt đối không thể ăn.

Thẩm Thuật dừng tay: “Sao vậy?”

Đầu óc cô xoay chuyển cực nhanh, nói: “Miếng gan ngỗng này chiên kĩ quá, ăn vào không tốt cho sức khỏe đâu.”

Thẩm Thuật lại liếc nhìn miếng gan ngỗng vàng ươm óng ánh được chế biến cực chuẩn kia.

Diệp Tuệ: “Người trẻ ấy mà, phải giữ gìn sức khỏe thì mới sống lâu được.”

Thẩm Thuật lớn hơn Diệp Tuệ bảy tuổi vào lúc này cảm thấy như vừa bị bắn trúng nỗi lòng: “...”

Diệp Tuệ giật mình hiểu ra ngay, vội vàng xua tay giải thích: “Em không nói anh đâu, thật đấy, anh rất đẹp trai, cũng rất trẻ, chẳng chênh lệch với em là bao.”

cô thật sự không hề nói láo, Thảm Thuật cực kì anh tuấn, đến mấy ngôi sao lớn còn chẳng đẹp bằng anh.

Thấy Diệp Tuệ bối rối giải thích, Thảm Thuật nhìn cô mấy giây, bỗng nhiên bật cười: “không ăn thì không ăn.”

Giải quyết xong chuyện đôi dưa và miếng gan ngỗng, Diệp Tuệ mới yên tâm ăn tiếp, nhưng ăn được một nửa thì cô lại trầm nghĩ, vừa nãy có con ma đói kia tới rồi, liệu tí nữa có thêm con ma nào đến nữa không nhỉ?

cô thật sự không thể chịu nổi đâu, nếu cô có thể ngồi bên cạnh Thảm Thuật để được che chở trong luồng dương khí của anh thì tốt biết bao.

Thế là cô bất chấp mà nói: “Điều hòa hơi lạnh nhì.”

Thảm Thuật nhìn cô.

cô lấy hết dũng khí mà chỉ vào chỗ bên cạnh anh, ngượng ngùng nói: “Em ngồi cạnh anh có được không?”

Diệp Tuệ thấy mình hơi quá đáng thật, bắt anh đôi dưa, không cho anh ăn gan ngỗng, giờ còn muốn ngồi cạnh anh nữa.

Dù tính tình của anh có tốt đến đâu thì e là cũng không thể chiều theo ý cô mãi được.

Diệp Tuệ cho là anh sẽ từ chối nên lại cúi đầu xuống, cầm dưa chọc chọc vào bát com.

Thảm Thuật nhìn cô, thấy mặt cô như sắp vùi vào bát đến nơi, anh không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ trầm nghĩ nếu mình từ chối thì liệu cô có buồn không, anh gần như không có một chút do dự nào mà nói: “Lại đây.”

Diệp Tuệ khựng lại, trời ơi, anh đồng ý rồi sao? anh không hề từ chối yêu cầu của mình! cô ngẩng đầu lên, cười nói: “Vâng.”

Nụ cười của cô trở nên sáng bừng lên trong mắt anh, chiếu sáng hết thấy mọi tăm tối.

anh rũ mắt xuống, không biết đang nghĩ điều gì.

Diệp Tuệ đứng lên, ngồi xuống bên cạnh anh như mong muốn, từ lúc đó đến hết bữa com cô không còn nhìn thấy ma nữa, vui vẻ hưởng thụ món ăn ngon.

Việc quay phim “Thế Từ” đã tiến vào giai đoạn cuối, động tác của đoàn làm phim rất nhanh, clip trailer đã được cắt ghép chỉnh sửa xong, trên page chính thức đã thông báo tối nay sẽ tung ra trailer đầu tiên.

Thông báo vừa được đăng lên thì phản bình luận đã bùng nổ, có fan của Thường Huỳnh, fan của Thảm Tu, fan của CP Thường Huỳnh Thảm Tu... Và tất nhiên là không thể thiếu antifan của Diệp Tuệ rồi.

“Aaaaa, couple cả trong phim lẫn ngoài đời luôn, đúng là tình yêu tuyệt đẹp thần tiên! Thảm Tu Thường Huỳnh ơi hai anh chị kết hôn luôn đi có được không!”

“Tôi chẳng muốn nhìn thấy mặt Diệp Tuệ luôn, dạo này toàn phốt của cô ta, tôi quý gói cầu xin ban biên tập hãy hảo tâm cắt bớt cảnh của Diệp Tuệ đi mà!”

“Tôi cá năm đồng luôn là sau khi tung trailer bà Diệp Tuệ kia sẽ lại cạnh khố Thường Huỳnh cho mà xem, chửi chết cô ta đi, chửi đến khi nào cô ta không dám nói gì nữa thì thôi!”

“...”

Thường Huỳnh ngồi đọc bình luận, tỏ ra rất hài lòng, hầu như ai cũng ca ngợi cô ta và chê bai Diệp Tuệ, không có gì thay đổi.

cô ta thờ phào nhẹ nhõm, may là chuyện lúc trước không ảnh hưởng gì mấy, Diệp Tuệ vẫn mãi chỉ là Tiểu Thường Huỳnh mà thôi, ekip của cô ta đã bỏ tiền mua lấy mấy bài đăng khen ngợi của các trang báo rồi, khi nào công bố trailer là sẽ đăng lên luôn, chủ yếu là đi theo hai phương hướng, một là ca ngợi tình yêu của Thường Huỳnh và Thảm Tu, hai là làm lu mờ Diệp Tuệ, lần này cô ta nhất định sẽ đập đổ được Diệp Tuệ.

Đúng tám giờ tối, đoàn làm phim “Thế Từ” công bố trailer của phim.

Câu chuyện bắt đầu từ thời niên thiếu, Thảm Tu trong vai thế tử lần đầu gặp Thường Huỳnh trong vai Quan tiểu thư ở hội đèn lồng, tình yêu của họ vượt qua biết bao sóng gió, một lòng thấu hiểu nhau, đi tới một cái kết viên mãn.

Diệp Tuệ vào vai công chúa, tạo hình mặc hồng y cười ngửa, nhất cử nhất động đều cực kì quyến rũ và kiều ngạo, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, rất hợp với vai một công chúa điêu ngoa tùy hứng.

thật là đẹp.

Khí chất quyền rũ kiều sa lại lạnh lùng quý phái này thế mà lại hội tụ hết trên người Diệp Tuệ, làm cho người xem suýt nữa thì quên mất rằng Diệp Tuệ không phải là công chúa thật mà chỉ đang đóng phim thôi.

Nam nữ chính Thẩm Tu và Thường Huỳnh nhanh chóng chia sẻ đoạn trailer này lên trang cá nhân, Diệp Tuệ cũng chia sẻ, khác hẳn với nam nữ chính, bài share của cô chỉ được có mấy trăm bình luận, mà đa số đều là của antifan.

Đoạn trailer được công bố chưa đầy năm phút thì ekip của Thường Huỳnh lại tiếp tục đăng bài, ngay sau đó cả đồng nick ảo đã được chuẩn bị trước cùng với fan của Thường Huỳnh lại chiếm giữ phần bình luận, thực hiện đúng với yêu cầu bên ekip đã đưa ra, thôi phòng Thường Huỳnh và hạ thấp Diệp Tuệ.

“Thường Huỳnh thanh khiết như tiên vậy, Diệp Tuệ mặc đồ đồ trông phàm tục quá, hai người đứng cạnh nhau nhìn đã thấy rõ ai hơn ai rồi!”

“Thường Huỳnh là tinh đầu quốc dân, Diệp Tuệ thì chỉ toàn bắt chước phong cách của người ta, bây giờ hai người đều đóng chung phim với nhau rồi, tôi chỉ muốn hỏi Diệp Tuệ một chút thôi, Diệp Tuệ à, cái danh hiệu Tiểu Thường Huỳnh gọi lâu thế rồi cô có thấy ngượng không?”

“Thường Huỳnh đúng là như tiên nữ thật, phim có Thẩm Tu với Thường Huỳnh đóng chính thì chắc chắn là thắng lớn rồi!”

Đây là bộ phim đầu tiên mà couple Thẩm Tu Thường Huỳnh hợp tác với nhau, nên các diễn đàn lúc này đều bàn luận rất sôi nổi, cái tên Diệp Tuệ không thường được nhắc tới, lúc mọi người nhắc tới cô hầu như đều chỉ nói cô là Tiểu Thường Huỳnh thôi, còn bản thân cô thật sự thế nào thì không ai quan tâm hết.

Những người có thái độ trung lập thì có tâm hơn chút, bọn họ còn tạo file ảnh động cắt từ trailer phim của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ để so sánh.

Thường Huỳnh là tiểu thư con nhà quan, lần đầu gặp gỡ thế tử trông nàng vô cùng thanh khiết, miệng khẽ mỉm cười, nụ cười trong trẻo ngây thơ.

Gương mặt Thường Huỳnh dịu dàng thanh tú, phong thái lại nhã nhặn, được mệnh danh là tinh đầu quốc dân quả không sai.

Còn Diệp Tuệ là cô công chúa kiều ngạo, vì yêu sinh hận, ngũ quan của Diệp Tuệ xinh đẹp lại sắc sảo, khí chất lạnh lùng cao quý, đôi mắt sáng ngời, ẩn sâu bên trong là sự dịu dàng yếu đuối của một người con gái.

Nếu nói Thường Huỳnh làm lay động lòng người nhờ vào sự trong sáng dịu dàng, thì Diệp Tuệ lại khiến người ta kinh ngạc vì sắc đẹp quá nổi bật cùng với khí chất độc nhất vô nhị của cô.

Vẻ đẹp của Diệp Tuệ thật sự có thể cướp đi trái tim của người xem ngay lập tức, ai sáng suốt thì đều có thể nhìn ra điều đó, khó có thể đánh đồng cô với bất cứ diễn viên nào.

Tuy nhiên nick ảo cùng nhóm fan của Thường Huỳnh thì vẫn luôn túc trực trên mọi diễn đàn, ban đầu hầu như chỉ thấy bình luận khen ngợi Thường Huỳnh, ai cũng nói là Thường Huỳnh lấn át Diệp Tuệ hoàn toàn.

Qua một thời gian ngắn thì mới bắt đầu xuất hiện những bình luận trái chiều.

“Có phải chỉ mỗi tôi thấy là Diệp Tuệ đẹp hơn Thường Huỳnh rất nhiều không?”

“Lâu trên, bạn không cô đơn đâu, tôi cũng thấy Diệp Tuệ quá xinh, tạo hình nào nhìn cũng đẹp đến phát điên luôn, kỹ năng diễn xuất có vẻ cũng đã khá hơn trước rất nhiều.”

“Trước đây chỉ nghe nói Diệp Tuệ là Tiểu Thường Huỳnh, nhưng lần này e là Thường Huỳnh sẽ bị Tiểu Thường Huỳnh lấn át rồi, ha ha ha, tôi kéo ghế ngồi cắn hạt dưa xem trò vui rồi đây.”

“...”

Tối hôm đó Thường Huỳnh vẫn theo dõi bình luận của khán giả, cô ta đã quen nghe những lời tăng bốc rồi, nhưng tối nay hình như cảm giác có hơi khác với bình thường.

Thường Huỳnh tìm kiếm tên của mình và Diệp Tuệ, trước đây hầu như sẽ xuất hiện rất nhiều bình luận chê bai chửi bới Diệp Tuệ, nhưng tình hình hiện tại là thế nào đây? Thường Huỳnh vốn còn đang muốn đọc mấy lời chửi Diệp Tuệ, lại không ngờ trên mạng có rất nhiều người khen cô, ha ha buồn cười quá, chắc chắn là Diệp Tuệ đã thu hút fan ảo rồi.

cô ta là lưu lượng tiểu hoa đang rất hot, danh hiệu tinh đầu quốc dân cũng là do khán giả đặt cho, dựa vào cái gì mà dám nói là Diệp Tuệ xinh đẹp hơn cô ta chứ?

Thường Huỳnh vừa lướt điện thoại vừa tức phát điên, dư luận lại đang hướng về phía Diệp Tuệ, khiến cô ta càng xem càng tức, dứt khoát đăng xuất tài khoản, tắt máy đi không xem nữa.

Tuy nhiên, Thường Huỳnh không hề biết là, trong lúc giận dữ mà thoát tài khoản, cô ta đã vô ý lướt tay bấm nhầm vào nút like một bình luận của antifan chửi Diệp Tuệ.

Di động đã tắt, Thường Huỳnh nhắm mắt ngủ, không hiểu tại sao mà cô ta ngủ mơ cả đêm, không yên ổn được phút nào.

Sáng hôm sau, cô ta mở di động lên như mọi ngày, thấy có tận mấy trăm cuộc gọi lỡ của người đại diện và Thẩm Tu gọi tới.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Thường Huỳnh gọi lại cho người đại diện, còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã sốt ruột hỏi trước: “Mấy cô làm sao mà cả đêm tôi không gọi được, cô đang làm gì thế hả?”

Thường Huỳnh thờ ơ hỏi: “Làm sao?” cô ta là nghệ sĩ nổi tiếng, quản lý của cô ta chưa bao giờ dám to tiếng như vậy, thái độ hôm nay thật sự quá khác thường.

Người đại diện lạnh lùng cười một tiếng: “cô like một cái bình luận khen cô và chửi Diệp Tuệ, bây giờ trên mạng đang nổ tung lên rồi kia kia, lên hot search luôn đấy.”

Ekíp của Thường Huỳnh ai cũng biết tài khoản và mặt khẩu trang cá nhân của cô ta, ban đầu bọn họ đều không chú ý, mãi đến khi bị dân mạng đưa lên top 1 tìm kiếm thì người đại diện mới vội vàng đăng nhập vào nick cô ta để unlike bình luận đó.

Từ khóa “Thường Huỳnh like bình luận của antifan Diệp Tuệ” vẫn là chủ đề nóng hổi lúc này, trước khi liên lạc được với Thường Huỳnh, người đại diện của cô ta đã làm mọi cách tốt nhất có thể rồi, không ngờ mức độ tìm kiếm của dân mạng lại đưa thẳng nó lên hot search như vậy.

“Cái gì!?” Thường Huỳnh kinh sợ, tối qua đúng là cô ta đã dùng tài khoản của mình để đọc bình luận trên mạng, nhưng cô ta nhớ rõ là mình có like cái gì đâu chứ.

Tay cô ta bắt đầu run rẩy, mở trang cá nhân ra, thấy top 10 tìm kiếm đã bị cô ta và Diệp Tuệ chiếm đến 5 vị trí rồi.

Thường Huỳnh like bình luận của antifan Diệp Tuệ, hình tượng Thường Huỳnh sụp đổ, Diệp Tuệ xinh đẹp lần át Thường Huỳnh, Diệp Tuệ đáng thương, Thường Huỳnh lờ tay...

Trang cá nhân của cô ta tràn ngập những lời chất vấn và chỉ trích, mặc dù những bình luận đó đã bị những nick ảo áp chế rồi, nhưng những bình luận mới thì vẫn đang xuất hiện không ngừng.

Thường Huỳnh từ trước đến nay đều suy nghĩ rất chu toàn, nhất định là tối hôm qua đọc những bình luận khen ngợi Diệp Tuệ khiến cho tâm trạng của cô ta xấu đi, cho nên mới xảy ra sơ suất.

cô ta lấy hình tượng là một nghệ sĩ hiền lành trong sáng, danh tiếng bên ngoài luôn rất tốt, tuyệt đối không cho phép hình tượng của bản thân xuất hiện một chút tỳ vết nào.

Vụ việc lờ tay này nói lớn thì cũng không lớn, nhưng ít nhiều cũng đã làm ảnh hưởng đến hình tượng của Thường Huỳnh với người ngoài, cho dù nhân duyên của cô ta có tốt thì cũng không phải tất cả mọi người đều ủng hộ cô ta.

May là ekíp của Thường Huỳnh đã sớm nghĩ ra cách giải quyết, phòng công tác đối ngoại của Thường Huỳnh lên tiếng, khẳng định trang cá nhân của Thường Huỳnh bị ai đó trộm, vô cùng xin lỗi vì đã làm liên lụy đến Diệp Tuệ.

Đây cũng là lần đầu tiên mà đội ngũ của Thường Huỳnh chịu cúi đầu với Diệp Tuệ một cách công khai.

Trang cá nhân bị hack mà vẫn có thể hủy like bình luận nhanh như vậy, dân mạng bán tín bán nghi, chỉ có đám fan trung thành là vẫn kiên trì tin tưởng cô ta mà thôi.

“Chị ơi đừng sợ, các Đom Đóm (*tên fandom*) sẽ luôn ở bên cạnh chị.”

“Thường Huỳnh nổi tiếng bao lâu nay rồi, bị người ta bôi đen còn ít sao? Lần này nhất định là công ty của Diệp Tuệ đang bỏ đá xuống giếng rồi.”

“Thường Huỳnh lờ tay á? Bao nhiêu cái bình luận hay không like lại đi like cái bình luận của antifan Diệp Tuệ, tôi thấy có mà Thường Huỳnh ngày nào cũng chỉ để ý đến mấy bình luận chửi bới Diệp Tuệ thì có ý.”

“Bỗng dưng thấy Diệp Tuệ thật đáng thương, cô ấy bị dân mạng chửi bới suốt như vậy mà chưa từng một lần ra mặt giải thích cho mình. Các fan của Thường Huỳnh à, người bị hại rõ ràng là Diệp Tuệ nhé, mấy người vẫn còn dám vào blog của cô ấy để chửi à!”

“...”

Thường Huỳnh lần này đúng là tự lấy đá đập vào chân mình, tự dưng lại đưa Diệp Tuệ nổi lên một bậc.

Ai cũng ủa vào bênh vực Diệp Tuệ, làm cho người qua đường cũng phải đồng tình, còn hút về được một nhóm fan nữa.

Các nick ảo vẫn điên cuồng nói tốt cho Thường Huỳnh trên khắp các diễn đàn, tuy đã lấy lại được sự trong sạch cho cô ta, nhưng cũng không thể chặn lại được thiện cảm của khán giả đối với Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ ra mắt với danh hiệu Tiểu Thường Huỳnh, bị dân mạng chửi mắng, nhưng chưa từng có người giành thời gian tìm hiểu về con người thật của cô.

Ngày hôm nay, biểu hiện của cô trong đoạn trailer phim đã khiến người ta quên đi cái tên Tiểu Thường Huỳnh mà nhớ kĩ cái tên Diệp Tuệ.

Cũng chính vào hôm nay, Diệp Tuệ bắt đầu có một nhóm fan hâm mộ chính thức của riêng mình.

Bọn họ đều bị thu hút bởi vẻ đẹp 360 độ không góc chết của cô trong đoạn trailer phim, cảnh quay nào cũng đẹp xiêu lòng người.

So sánh với các lần trước thì bây giờ diễn xuất của Diệp Tuệ đã tốt hơn rất nhiều, cô thể hiện được rất nhiều các cung bậc cảm xúc trong phim, lúc xuất hiện thì xinh đẹp tỏa sáng, sau lại chua ngoa vô lễ, rồi đến sự đau thương tan nát cõi lòng...

Diễn xuất của cô thật sự là đã có sự tăng vọt về chất, như trở thành một người hoàn toàn khác vậy.

Những fan mới này cũng tương đối có kinh nghiệm, mắt nhìn ngôi sao rất chuẩn, bọn họ cho rằng bây giờ Diệp Tuệ chưa nổi tiếng, nhưng bằng vào sắc đẹp và năng lực của cô, một ngày nào đó không xa thôi cô sẽ có một chỗ đứng vững chắc trong làng giải trí.

trên đường về nhà, Diệp Tuệ gọi cho Thẩm Thuật, anh vẫn như thường lệ, chuông reo ba tiếng là bắt máy.

“Thẩm Thuật, em có thể sử dụng cái máy tính trong nhà không?” Diệp Tuệ hỏi.

cô muốn mở máy tính lên xem lại một lần cái trailer phim, nhưng cô chưa từng bước chân vào phòng sách trong nhà bao giờ, chỉ có Thẩm Thuật hay ngồi trong đó thôi. Mặc dù cô không biết anh ngồi làm cái gì, làm việc hay chơi game, nhưng cô thấy vẫn nên hỏi anh trước một tiếng, dù gì thì cũng là nhà anh mà.

Thẩm Thuật đồng ý, còn nói thêm: “Trong ngăn kéo dưới cùng bên tay phải có một cái laptop mới, cho em đấy.”

Diệp Tuệ vốn định hỏi xong sẽ cúp máy luôn, nhưng do dự vài giây lại hỏi thêm: “Trailer phim em đóng được công bố rồi đấy, anh có muốn xem cùng em không?”

Diệp Tuệ còn muốn sống chung dưới một mái nhà với anh thêm một thời gian, nên công nghệ rằng mình cũng nên cố gắng thân thiết với anh hơn một chút.

Thẩm Thuật không đồng ý cũng không sao, cô cứ hỏi anh một tiếng thế thôi.

“anh sắp về đến nhà rồi.” Ý của anh là chờ anh về nhà đã rồi hai người cùng xem với nhau.

Diệp Tuệ vừa ấn mật khẩu khóa nhà vừa nói: “Được, em chờ anh.”

Bây giờ Thẩm Thuật không có nhà nên ở góc tường có mấy con ma đang đứng, Diệp Tuệ đã có nhiều kinh nghiệm, chỉ cần số lượng ma trong nhà không quá nhiều, tướng chết không quá ghê thì cô có thể bình tĩnh mặc kệ tụi nó.

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng sách của Thẩm Thuật, đồ đạc bên trong được bày biện rất gọn gàng sạch sẽ, không bừa bộn chút nào.

Diệp Tuệ nhớ lại lời Thẩm Thuật, lấy cái laptop mới tinh ở ngăn kéo bàn ra, nhưng ngoài dự đoán là màu của chiếc laptop này có gì đó không đúng lắm.

cô híp mắt nhìn mấy giây, cái laptop này lại có màu hồng, không hề liên quan đến những thứ đồ khác trong phòng.

Vừa rồi Thẩm Thuật nói là cho cô cái máy này, cô liền đặt nó lên bàn, kéo cái ghế nhỏ ở góc phòng ra, ngoan ngoãn ngồi dùng máy.

Lúc cô mở đoạn trailer lên thì Thẩm Thuật đẩy cửa đi vào, cô vẫy tay với anh: “anh mau lại đây mau lại đây.”

Thẩm Thuật ngồi xuống bên cạnh cô, cô mở đoạn clip, tiếng nhạc vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Đất diễn của cô không nhiều lắm, chỉ thoáng được mấy cảnh, nhưng khả năng diễn xuất của cô rất tốt, cho nên đoạn nào cũng lột tả cảm xúc rất rõ ràng.

Suốt quá trình xem, Thẩm Thuật không nói câu nào, nhưng bầu không khí giữa hai người lại không hề cảm thấy lúng túng.

Thẩm Thuật vốn ít nói, Diệp Tuệ ở với anh đã lâu nên cũng quen với tính cách của anh rồi.

Tiếng nhạc dần trở nên nhỏ đi, cuối cùng trên màn hình hiện lên hai chữ Thế Từ, kết thúc đoạn trailer.

Diệp Tuệ chỉ muốn xem cùng Thẩm Thuật chứ không hi vọng sẽ nghe được lời nhận xét từ anh, cô đang chuẩn bị tắt web đi thì anh bất ngờ lên tiếng.

“Em diễn tốt lắm.” Dừng lại vài giây, anh nói tiếp: “Tốt hơn nữ chính nhiều.” Giọng anh rât hờ hững, nhưng Diệp Tuệ lại cảm thấy cực kì đáng tin.

Thẩm Thuật biết rất rõ nữ chính Thường Huỳnh chính là bạn gái của Thẩm Tu, nhưng ngay đến tên của Thường Huỳnh anh còn không thèm nhớ vào đâu, cho nên mới nói là nữ chính.

Diệp Tuệ ngẩn người, cô không nghe lầm đấy chứ? không ngờ cô lại có thể nghe được một câu khen ngợi từ anh.

Nếu anh đã mở lời muốn làm quen với cô vợ xa lạ đang sống chung dưới một mái nhà là cô, vậy thì cô cảm thấy mình phải có trách nhiệm tiếp tục chủ đề này.

“Chắc anh không hay xem tin tức trên mạng đâu nhỉ, trước mọi người còn nói những lời vô căn cứ để bôi đen em, em cũng không để ý mấy, nhưng may là cuối cùng đoàn làm phim lại đứng ra giải thích giúp em đây.”

“Với cả chuyện này không chỉ xảy ra một lần thôi đâu, nhưng trước đó đoàn làm phim ai cũng vờ như không biết gì, chưa từng nói giúp cho em.”

Thẩm Thuật không lên tiếng, chỉ yên lặng nghe cô nói, càng nghe, khóe miệng anh càng không tự chủ được mà cong lên.

Đoàn làm phim vì bị Hoa Thụy tạo áp lực nên buộc phải đứng ra nói rõ sự thật, bọn họ chỉ làm đúng công việc mà họ phải làm thôi, vậy mà cũng khiến cho cô vui vẻ như vậy rồi.

Lúc nói chuyện ánh mắt cô sáng ngời, dường như cô chẳng hề để mấy chuyện đó ở trong lòng, chỉ thấy rất buồn cười thôi.

Thẩm Thuật cảm thấy Diệp Tuệ thật đúng là rất dễ thỏa mãn, việc tạo áp lực cho đoàn làm phim đối với anh mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ, thế mà lại làm cho cô vui.

Vậy có phải bình thường mỗi khi bị tổn thương cô đều yên lặng mà cho qua hay không? Thẩm Thuật nghĩ tới đây thì liền cau mày, vẻ mặt như đang có điều suy nghĩ.

Diệp Tuệ vốn chỉ muốn kể chuyện này với anh cho vui thôi, không hề biết rằng tất cả là nhờ vào sự can thiệp của tổng giám đốc công ty Hoa Thụy.

Mà người đó thì đang ngồi ngay cạnh cô, lắng nghe cô kể xấu đoàn làm phim từ đầu đến cuối.

Nếu người trong đoàn phim mà biết rõ nội tình thì nhất định bọn họ sẽ bịt miệng Diệp Tuệ lại, nhắc cô đừng có mà kể tội của bọn họ ra trước mặt chồng mình như thế.

Ai cũng hiểu rõ một đạo lý, thủ thi bên gối là một chiêu có hiệu quả nhất.

Và đúng là một màn thủ thi về đoàn làm phim của Diệp Tuệ hôm nay, đã làm cho Thẩm Thuật ghi nhớ kỹ bọn họ trong đầu.

“Cảnh này khó diễn lắm luôn, em phải khóc suốt một tiếng đồng hồ thì đạo diễn mới hô pass, mắt sưng húp cả lên.”

cô không nghĩ ra cái gì để nói nữa nên lại tua về đoạn giữa trailer, bấm dừng hình rồi chỉ tay lên màn hình, kể cho anh nghe về quá trình đóng phim lúc đó.

nói xong cô khô hết cả miệng, Thẩm Thuật cúi người xuống mở ngăn kéo bên cạnh ra, cô hơi ngạc nhiên, không nói gì nữa mà nhìn anh.

anh lấy ra một chai nước, là nước có ga vị đào, là loại mà cô đã từng uống trước mặt anh.

anh đặt chai nước lên bàn, nói với cô: “Em uống đi.” Vừa nói vừa vịn nắp chai ra chocô.

Diệp Tuệ ngần ngừ uống một ngụm, mùi đào rất đậm, đúng là loại cô thích, hương vị trong lành lập tức xua tan đi cơn khát.

Tâm trạng cô trở nên tốt hơn nhiều: “Nước này rất ngon...” Cảm ơn anh.

cô còn chưa kịp nói cảm ơn thì lại nghe anh nói một câu rất không hợp hoàn cảnh.

“Loại này anh không thích uống, tiện nên đưa em luôn.”

Diệp Tuệ miễn cưỡng nuốt ngụm nước trong miệng xuống, hương vị trong lành dường như đã biến mất rồi, chỉ có bọt ga làm cô bị sặc cay cả mũi thôi.

Cảm ơn anh nhiều nha, anh thật hào phóng, tặng cho người ta cái thứ mà mình không thích.

cô thật sự không nên chờ mong vào một sự đột phá gì mới từ anh, anh mãi chỉ là một Thẩm Thuật không hiểu phong tình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Edit: Ngân Nhi

Tối nay có một buổi đấu giá, Thẩm Tu đã chuẩn bị từ sớm để đến tham dự, nhưng lần này hắn không đến bằng thân phận một ngôi sao lớn, mà đến bằng thân phận một người thừa kế của nhà họ Thẩm.

Mặc dù ông Thẩm vẫn chưa công bố ra bên ngoài ai là người thừa kế của nhà họ Thẩm, nhưng trong mắt người ngoài thì đây là chuyện không còn gì phải bàn cãi nữa rồi.

Đây là buổi đấu giá từ thiện, tổng số tiền thu về được sẽ giành hết cho công tác thiện nguyện, Thẩm Tu tới đây có thể tạo được danh tiếng tốt, quan trọng hơn là, hắn đã hỏi thăm và biết được sự kiện lần này sẽ có sự góp mặt của tổng giám đốc công ty Hoa Thụy.

Nếu hắn có thể mượn cơ hội lần này để lấy lòng Thẩm tổng, tương lai chắc chắn sẽ còn tươi sáng hơn nữa.

Thẩm Tu đi vào khu đấu giá, ngồi vào vị trí, người đại diện của hắn cũng ngồi bên cạnh, hắn ngẩng đầu nhìn phòng riêng cho khách VIP ở tầng trên.

Nơi đó đóng cửa nên không thấy được tình hình bên trong, nhưng hắn biết rằng Thẩm tổng đang ở trong đó.

Lần nào Thẩm tổng tham dự cũng đều lấy được sản phẩm giá trị nhất với một số tiền lớn nhất, nếu anh ấy đã thích một món đồ nào đó, dù có tốn nhiều tiền đến mấy thì anh ấy vẫn sẽ giành được về cho mình.

Còn món đồ nào không lọt vào mắt xanh của anh ấy thì anh ấy tuyệt đối sẽ không ra giá.

Nhưng trong mỗi lần đấu giá Thẩm tổng đều chưa từng lộ mặt, nếu Thẩm tổng thích cái gì thì sẽ có người thay mặt anh ấy đứng ra đấu giá, lấy được đồ rồi cũng không xuất hiện để giao lưu, cực kì bí ẩn.

Trong phòng VIP, Thẩm tổng và Vương Xuyên đang ngồi bên trong, trong phòng có mở một cửa sổ nhỏ, bọn họ có thể quan sát được tình hình đấu giá bên ngoài, còn người ngoài thì không thể nhìn thấy họ.

Hôm nay Thẩm Thuật mặc áo sơ mi trắng, anh nghiêng đầu nhìn, một nửa bên mặt chìm trong ánh đèn, ánh sáng lọt qua đầu lông mày của anh, lại quanh co lượn xuống vùng cằm, như đang hội tụ tất cả những sắc thái làm mê hoặc lòng người nhất.

Vương Xuyên thầm cảm thán, anh ta vẫn cảm thấy rằng gương mặt của Thẩm tổng thế kia mà không vào giới giải trí thì quả là đáng tiếc, nhưng Thẩm tổng lại không hề có hứng thú với nó, cũng chẳng nhận thức được là mình đẹp trai thế nào, vô cùng khiêm tốn.

Hoa Thụy đã giúp cho rất nhiều nghệ sĩ trở nên nổi tiếng, nhưng tất cả bọn họ lại không hề biết rằng, tổng giám đốc của bọn họ lại là một người đàn ông anh tuấn đến như vậy.

Trong mắt Vương Xuyên, Thẩm Tu chỉ là một cậu ấm được nuông chiều, người khác chỉ cần nịnh nọt vài câu là hắn đã tỏ ra kiêu ngạo rồi, chẳng biết tự lượng sức mình. Đối với việc người ngoài đều cho rằng Thẩm Tu tài giỏi, Vương Xuyên thật sự cảm thấy rất bất bình cho Thẩm Thuật khi bị gia đình đối xử bất công.

Phiên đấu giá đã bắt đầu, mấy món đồ đầu tiên không có gì mới lạ, Thẩm Tu nhìn không vừa mắt, thứ mà hắn muốn tặng cho Thẩm tổng nhất định phải là thứ tốt nhất, như thế thì mới thể hiện được thành ý của hắn.

Mãi lâu sau mới đến một món đồ có giá trị đặc biệt, là một bình hoa cổ có màu sắc trang nhã, chất liệu cao cấp, vừa nhìn đã biết là đồ thượng hạng.

Hai mắt Thẩm Tu sáng rực, nếu hắn tặng thứ này cho Thẩm tổng thì nhất định Thẩm tổng sẽ rất xúc động, việc tiếp theo chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Người chủ trì nói: “Vật đấu giá tiếp theo là chiếc bình hoa cổ này, giá khởi điểm là ba triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một triệu!”

Cuộc đấu giá bắt đầu, bầu không khí bỗng trở nên nóng hơn bao giờ hết, Thẩm Tu là người đầu tiên giơ bảng, người chủ trì hô: “Cậu chủ Thẩm tăng giá một lần!”

Rất nhiều người thích cái bình hoa này nên mọi người đều ríu rít tăng giá, Thẩm Tu cười khẩy, muốn tranh giành với hắn ư, cứ chờ đi.

Thẩm Tu liếc nhìn căn phòng VIP, giơ bảng lên một lần nữa, cái bình hoa này nhất định hắn phải giành về được.

Trong phòng VIP, Vương Xuyên hỏi Thẩm Thuật: “Hôm nay anh không thấy thích cái gì sao?”

Buổi đấu giá sắp kết thúc rồi mà Thẩm Thuật vẫn chưa có ý định ra mặt, anh chỉ ngồi yên đó, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ra bên ngoài.

anh cầm tách trà lên uống một ngụm, thong thả nói: “không vội.”

Vương Xuyên nhắc nhở anh: “Món đấu giá bây giờ là một cái bình hoa cổ, giá trị không rõ đâu.” Vương Xuyên vẫn nhớ ở buổi đấu giá trước, Thẩm Thuật đã lấy về được một cái bình hoa.

Thẩm Thuật không khỏi nhớ lại lúc Diệp Tuệ đã làm vỡ cái bình hoa đó của anh, cô còn thề son sắt là đợi sau khi cô nhận được tiền đóng phim thì sẽ mua lại cho anh một cái bình hoa giống như thế.

Đáy mắt anh thoáng hiện lên một nét cười cực nhẹ, so với chiếc bình hoa cổ quý giá đó, anh hình như lại cảm thấy hứng thú với đồ mà Diệp Tuệ sẽ mua cho anh hơn.

Thẩm Thuật mãi suy nghĩ, không chú ý tới tách trà nóng đang cầm trên tay, không cẩn thận làm đổ một chút ra bàn tay.

Nước trà tuy nóng nhưng anh còn chẳng cau mày dù chỉ một chút, Vương Xuyên đưa giấy ăn cho anh, nói: “anh đang nghĩ gì thế? Có hứng thú với cái bình hoa cổ kia không?”

Thẩm Thuật nhận lấy giấy ăn, ung dung chậm rãi lau tay, da tay anh hơi tái, đường gân xanh nổi bên trên rất rõ ràng, anh rũ mắt xuống, không nhìn ra được cảm xúc trong đáy mắt.

anh nhẹ nhàng nói: “không có ý nghĩa gì, đồ có nhiều rồi cũng chán.”

Ý của anh cũng chính là anh không có ý định tham gia vào buổi đấu giá ngày hôm nay, Vương Xuyên tỏ vẻ đã hiểu, đúng là Thẩm tổng có cái gì chưa từng thấy qua đâu, xem ra cái bình hoa này không lọt được vào mắt xanh của anh rồi.

Vương Xuyên trêu: “anh không thích thì vẫn có thể mua tặng người mình thích mà.”

Lúc trước anh ta đã nhìn thấy thái độ của Thẩm tổng với Diệp Tuệ, trực giác mách bảo rằng Diệp Tuệ có một vị trí rất đặc biệt trong lòng của Thẩm tổng.

Thẩm Thuật không nói gì.

Vương Xuyên biết Thẩm tổng không thích ai nhắc tới việc riêng của mình, anh ta sẽ không nhắc lại nữa, bỗng nhìn thấy một bóng dáng ở đằng xa: “Ồ, Thẩm Tu cũng có mặt sao?”

anh ta nhìn thêm một lúc nữa, trong lòng nảy sinh nghi vấn: “Kỳ lạ thật, sao Thẩm Tu cứ nhìn lên đây thế nhỉ?”

Vương Xuyên cảm thấy có hứng thú, tiếp tục quan sát Thẩm Tu, chú ý đến mọi nhất cử nhất động của hắn, một lát sau, anh ta nói: “Mỗi lần Thẩm Tu giơ bảng tăng giá là anh ta lại liếc nhìn lên trên này, mỗi năm phút mà anh ta đã nhìn ba lần rồi.”

Thẩm Thuật hồ hững: “Phải không?”

Vương Xuyên nhìn Thẩm Thuật, suy đoán: “anh nói xem, liệu có phải là anh ta muốn...” Muốn tặng cái bình hoa đó cho anh không?

Thẩm Thuật rũ mắt xuống, nếu Thẩm Tu mà biết người mà nó đang muốn lấy lòng lại chính là người chủ nhỏ mà hắn vẫn luôn coi thường thì không biết nó sẽ nghĩ gì. Nhưng mà, dù cho Thẩm Tu có nghĩ gì, làm gì, đều không liên quan đến anh.

anh nói: “Nó làm cái gì là việc của nó.”

Buổi đấu giá kết thúc, Thẩm Tu là người chiến thắng, hắn đã giành được chiếc bình hoa cổ với giá hai mươi triệu*, bốn phía đều vang lên tiếng hít sâu, hai mươi triệu sao?

*20 triệu tệ = ~ 67,3 tỷ đồng.

Thẩm Tu bước lên sân khấu nhận chiếc bình hoa, nhìn những cặp mắt kinh ngạc của mọi người, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hai mươi triệu đối với hắn mà nói cũng chỉ là chút lòng thành mà thôi.

Chỉ cần Thẩm tổng có thể nhìn thấy tấm lòng của hắn là coi như hắn đã thành công rồi.

hắn nhận lấy chiếc bình hoa rồi chạy lên lầu.

Vương Xuyên nhìn thấy hành động của Thẩm Tu, quay sang nói với Thẩm Thuật: “Thẩm Tu đang đi lên đây, trong tay cầm cái bình hoa cổ vừa mới đấu giá được.”

Biết Thẩm Tu sẽ tặng chiếc bình hoa cổ trị giá hai mươi triệu cho mình, sắc mặt của Thẩm Thuật không hề thay đổi, vẫn trầm lặng như mặt hồ, không gợn một con sóng.

Mấy giây sau, anh nói: “không phải đồ tôi tự giành được, không có ý nghĩa gì hết.”

Thái độ của anh rất rõ ràng, không phải đồ của mình thì không nhận, cũng không có hứng thú, nhìn thôi cũng thấy lười.

Vương Xuyên hiểu, anh ta nhất định sẽ truyền đạt rõ ràng ý tứ của Thẩm tổng cho Thẩm Tu.

Vương Xuyên bước ra khỏi phòng rồi đi xuống tầng, Thẩm Tu vẫn luôn nhìn căn phòng đó, trông thấy cửa mở ra, nhưng người xuất hiện không phải Thẩm tổng mà là quản lý cấp cao Vương Xuyên của công ty Hoa Thụy.

hắn đứng giữa cầu thang, giơ cái hộp trong tay lên: “Đây là chiếc bình hoa cổ mà tôi đã cố ý giành về cho Thẩm tổng, nếu Thẩm tổng có hứng thú thì không bằng chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa cơm có được không?”

Thẩm Tu cực kì đắc ý, tối nay hắn đã bỏ một số tiền lớn để giành được cái bình hoa này, Thẩm tổng sao có chuyện không thích được chứ.

Giọng của hắn rất to, có tình cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy, để cho bọn họ biết là từ nay trở đi, hắn và Thẩm tổng sẽ cùng chung một chiến tuyến.

Vương Xuyên nhìn dáng vẻ ngạo mạn của Thẩm Tu mà thấy buồn cười, anh ta tạt luôn một chậu nước lạnh vào người Thẩm Tu: “Thẩm tổng nói là anh ấy không gặp người ngoài.”

Thẩm Tu nghe xong mà vẫn không dám tin, nụ cười trên khóe môi đã cứng đờ: “anh nói gì cơ?” không thể nào, hắn đã làm tới nước này rồi, sao Thẩm tổng vẫn không chịu gặp hắn chứ?

Vương Xuyên liếc nhìn cái bình hoa, tiếp tục vô tình nói: “Tôi thấy cái bình hoa này cậu vẫn nên giữ lại cho mình thì hơn.”

nói xong lại cười như không cười mà bồi thêm một câu nữa: “Dù sao cũng đã tốn nhiều tiền như vậy rồi.”

Thẩm Tu không thể tiếp tục chối bỏ sự thật là Thẩm tổng không muốn gặp mình nữa rồi, hắn lúng túng đứng nguyên tại chỗ, cái bình hoa cổ trước đó còn khiến cho hắn vui sướng vô cùng, giờ chẳng khác nào biến thành củ khoai nóng trên tay.

Cảnh này bị rất nhiều người chứng kiến, giữa bàn dân thiên hạ, Thẩm tổng của Hoa Thụy lại từ chối thành ý của người thừa kế nhà họ Thẩm, như và thảng một cái vào mặt Thẩm Tu vậy.

Nhưng chẳng ai cho rằng Thẩm tổng làm như vậy có gì không đúng.

Cái bình hoa là do Thẩm Tu mua, cũng chính hắn có ý định muốn tặng nó cho Thẩm tổng, còn Thẩm tổng thì chưa từng nói là anh ấy sẽ nhận.

Với lại, cho dù Thẩm Tu có là người thừa kế của nhà họ Thẩm thì sao chứ, Thẩm tổng của Hoa Thụy chính là người đàn ông tự mình gây dựng sự nghiệp với hai bàn tay trắng.

một người dựa vào gia đình, một người dựa vào chính mình, Thẩm tổng tỏ thái độ lạnh nhạt như vậy thì cũng có gì sai?

Mọi người có phần coi thường Thẩm Tu, nhưng vì ngại thân phận của hắn nên không ai thể hiện ra.

Vừa rồi có mấy người muốn mua chiếc bình hoa nhưng lại thất bại, lúc này liền hả hê nói: “Đừng tưởng mình là người thừa kế của nhà họ Thẩm thì đã là giỏi nhé, Thẩm tổng không phải là người mà ai muốn gặp cũng được đâu.”

“Có giành được cái bình hoa đó thì sao chứ? Chẳng qua cũng chỉ dùng để đi nịnh hót thôi mà, cười chết tôi mất.”

Thẩm Tu vừa mới bị Vương Xuyên làm cho mất hết mặt mũi, giờ lại bị cả hội giễu cợt, khiến hắn thật sự không kìm nổi lửa giận, đang định quát lại thì người đại diện đứng bên cạnh kéo hắn về, cảnh cáo: “anh muốn ngày mai mình được đưa lên trang nhất đấy à?”

Thẩm Tu nghe vậy liền cố gắng bình tĩnh lại, nếu bây giờ mà hắn to tiếng thì đám phóng viên thế nào cũng viết linh tinh, đem chuyện Thẩm tổng từ chối thành ý của hắn cho bàn dân thiên hạ biết, hắn tuyệt đối không thể làm sự việc trở nên nghiêm trọng hơn nữa.

Thẩm Tu kìm nén lửa giận, xoay người rời đi: “Chúng ta đi thôi.”

Thẩm Tu đã tiêu mất hai mươi triệu mà không đổi lại được một chút vui vẻ, hắn cũng không thể để số tiền đó trở nên vô ích được, nghĩ một chút liền đi tới nhà của Thường Huỳnh.

hắn vốn không có hứng thú với đồ cổ, để trong nhà cũng bám bụi, chỉ bằng tặng nó cho Thường Huỳnh, đổi lấy một nụ cười của cô.

Thẩm Tu đến nhà Thường Huỳnh, nhìn thấy cô thì liền đưa chiếc bình hoa tới, chân thành nói: “anh tặng cho em này, em xem thử xem có thích không?”

Thường Huỳnh không hiểu vì sao Thẩm Tu lại tặng cho cô cái bình hoa, chỉ sờ nó mà không nói gì.

Thẩm Tu ho hai tiếng rồi nói: “Đây là bình hoa cổ mà hôm nay anh giành về được với giá 20 triệu.”

Thường Huỳnh không biết chuyện Thẩm Tu bị Thẩm Thuật từ chối, càng không biết là cái bình hoa này chỉ là nhân tiện tặng cho cô thôi, cô cảm món quà, cười nói: “anh thật tốt.”

Thẩm Tu ngượng ngừng cười: “Em thích là tốt rồi.”

Chuyện Thẩm Tu tặng Thường Huỳnh chiếc bình hoa cổ mua với giá cao tất nhiên không đơn giản là cho không.

đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, một đường tiến lên trở thành lưu lượng tiểu sinh, Thẩm Tu đã quá am hiểu các cách để lãng xê tên tuổi của bản thân, là người của công chúng, hắn không có thời gian riêng tư, từng sự việc trong cuộc sống hàng ngày đều có thể dùng để đưa lên báo được.

Tin tức Thẩm Tu tặng quà cho Thường Huỳnh đã ngay lập tức tràn ngập khắp các trang mạng.

[Thẩm Tu đầu giá chiếc bình hoa cổ để tặng cho Thường Huỳnh, bạn muốn có một người bạn trai cưng chiều mình như thế không?]

[anh là người thừa kế của hào môn, cũng là lưu lượng tiểu sinh, khi yêu thì năng lực bạn trai được bộc lộ hết mức, thanh xuân nợ chúng ta một Thẩm Tu!]

Tin tức nói rõ cụ thể việc Thẩm Tu vung tiền như rác trong buổi đầu giá, chỉ vì muốn đổi lấy sự vui vẻ của bạn gái Thường Huỳnh.

“Hâm mộ Thường Huỳnh quá đi, được một người bạn trai hoàn mỹ như Thẩm Tu cưng chiều, kiếp trước cô ấy giải cứu hệ ngân hà đó hả?”

“Thẩm Tu đúng là bạn trai nhà người ta mà, tôi tuyên bố, bắt đầu từ hôm nay, Thường Huỳnh chính là kẻ thù của toàn bộ chị em phụ nữ chúng ta.”

“Lâu trên khen Thẩm Tu thì không sao, nhưng không được nói lung tung nhé, tôi chẳng có một chút hứng thú gì với Thẩm Tu hết, không cần bạn đứng ra thay mặt chị em phụ nữ đâu.”

“...”

trên mạng cũng có người nói Thẩm Tu tiêu xài phung phí, nhưng đa phần là khen ngợi, dù sao ai cũng biết là nhà họ Thẩm rất giàu có, bản thân Thẩm Tu cũng kiếm được tiền, hai mươi triệu đối với anh ta mà nói cũng chỉ là chút tiền lẻ thôi.

Tràn ngập những lời tán dương khiến cho Thẩm Tu rất hài lòng, sự tiếc nuối khi bị Thẩm tổng từ chối cuối cùng cũng có thể hòa hoãn đi đôi chút.

Thường Huỳnh cũng đọc được những tin tức này, cô ta nhìn cái bình hoa rồi cười rất vui vẻ.

Sau khi biết được số điện thoại của Thẩm tổng, Bùi Ninh liền lưu lại vào danh bạ của mình, cô ta vẫn chưa có thời gian gọi điện cho anh, vì phải bận quay quảng cáo nên rất bận.

Bùi Ninh không thích mình tỏ thái độ một cách quá rõ ràng, Thẩm tổng khác với những người đàn ông khác, anh không phải là người có thể dễ dàng chinh phục, cô ta tin rằng, chỉ có thái độ như gần như xa thì mới có thể bắt được trái tim của người đàn ông này.

Màn hình điện thoại đen ngòm phản chiếu gương mặt xinh đẹp của Bùi Ninh, ánh mắt là lo lắng, khiến người ta nhìn vào là rung động.

Bùi Ninh nhẹ nhàng mở máy lên, màn hình bật sáng, cô ta mở danh bạ, tầm mắt rơi vào cái tên Thẩm tổng, nhú mày một chút rồi mở dãy số ra.

Người đại diện đúng lúc này thì bất gặp hành động của Bùi Ninh, ánh mắt hướng về màn hình di động, nhìn thấy hai chữ Thẩm tổng thì ngẩn người, sau đó lại kinh ngạc nói: “Thẩm tổng cho cô số điện thoại rồi hả?”

Bùi Ninh mỉm cười ngẩng đầu lên, điệu đà vuốt tóc ra sau tai, không phủ nhận mà cũng không thừa nhận, thái độ rất mập mờ.

Bùi Ninh có ý với Thẩm tổng, người đại diện đã biết từ trước, nhưng Thẩm tổng là người khó có thể đến gần, anh ta còn tưởng là Bùi Ninh đã sớm từ bỏ rồi.

Mặc dù Thẩm tổng sở hữu khối tài sản khổng lồ, bình thường chắc chắn cũng hay gặp nhiều phụ nữ đẹp, nhưng có ai có thể đẹp hơn Bùi Ninh được chứ?

Hàng năm trong top 100 gương mặt đẹp nhất thế giới, Bùi Ninh luôn vững vàng nằm trong top 3, có thể nói là vẻ đẹp của Bùi Ninh đã được rất nhiều khán giả ở các quốc gia công nhận.

Người đại diện ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Bùi Ninh ngồi một mình trong phòng trang điểm, còn một lúc nữa mới tới hoạt động, cô ta cảm thấy đây là lúc mà mình nên gọi cho Thẩm tổng một cuộc điện thoại.

Bùi Ninh bấm nút gọi, đầu tiên vang lên mấy tiếng tút, sau đó có người bắt máy: “Ai đó?”

Bùi Ninh đáp lại bằng một chất giọng dịu dàng quyến rũ: “Chào anh, em là Bùi Ninh.”

cô ta đợi mấy giây mà không thấy bên kia đáp lại, sau đó cuộc gọi bị ngắt, chỉ còn lại tiếng tút tút dồn dập, gương mặt xinh đẹp lập tức đen lại, Thẩm tổng lại ngắt máy của cô ta sao?

Bùi Ninh lại gọi lại cho anh, nhưng lần này đến giọng của Thẩm tổng cô ta còn không được nghe, vì số của cô ta đã bị anh chặn rồi.

Bùi Ninh tức giận ném điện thoại đi, trên đời này lại có một người đàn ông không hiểu phong tình như vậy sao?

Vương Xuyên rõ ràng đã nói là bên cạnh Thẩm tổng có một người phụ nữ, chứng tỏ anh cũng không phải là người ăn chay như trong tưởng tượng, nếu vậy thì tại sao anh lại không thích cô cơ chứ?

Bùi Ninh tự nhận mình là người đứng đầu trong giới giải trí, sự nghiệp thăng tiến, lại nổi tiếng trên toàn cầu, không ai có thể vượt qua được, vậy người phụ nữ ở bên cạnh Thẩm tổng rốt cuộc có thể là ai?

một lát sau, người đại diện gõ cửa đi vào, nhắc nhở Bùi Ninh chuẩn bị cho hoạt động buổi tối.

Bùi Ninh lạnh lùng nói: “Hoạt động tối nay tôi không tham gia nữa.”

Người đại diện không có ý kiến gì, chỉ tìm một lý do để từ chối không có mặt cho Bùi Ninh, trong lòng thầm suy nghĩ, liệu có phải Bùi Ninh đang gặp chuyện gì khó giải quyết với Thẩm tổng không?

Lúc này bộ phim chuyển thể do Hoa Thụy đầu tư sản xuất đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị.

“Giải cứu mặt trăng” là cuốn sách bán chạy nhất trên thế giới hiện nay, vừa ra mắt đã đứng đầu bảng sách bán chạy trên thời báo New York, bản quyền tác phẩm đã nhanh chóng được Hoa Thụy mua lại, hợp tác sản xuất giữa Hoa Thụy và Hollywood.

Tin tức về bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng “Giải cứu mặt trăng” đã lan tràn khắp các mặt báo, cư dân mạng đều đang bàn luận xem vai chính trong tác phẩm chuyển thể siêu hot này cuối cùng sẽ thuộc về ai.

Những người tham gia vào dự án này cũng đang phải đau đầu vì vấn đề đó, vai nam chính thì đã được xác định rồi, là một ảnh đế đang rất nổi, nhưng phần diễn của nữ chính lại nhiều hơn, cho nên càng khó khăn trong việc chọn lựa.

“Ekip của Thường Huỳnh đang thăm dò thái độ của Hoa Thụy, hình như cô ấy đang rất muốn có được vai diễn này.”

“Bùi Ninh là nữ nghệ sĩ nổi nhất của công ty ta, danh tiếng trên thị trường thế giới cũng rất ổn, giao vai này cho cô ấy cũng được.”

“Các anh còn nhớ cái hôm ở tập đoàn Vi thị không?” Vương Xuyên im lặng hồi lâu giờ mới lên tiếng, “Thái độ của Thẩm tổng đối với Diệp Tuệ không hề giống với những người khác.”

Mọi người nghe vậy thì mới nhớ lại, Thẩm tổng vốn không hề tỏ ra hứng thú với phụ nữ, thế mà hôm đó Diệp Tuệ lại có thể thoải mái gọi tên anh, cuối cùng anh lại dẫn cô đi hẹn hò luôn.

Vương Xuyên rất ngạc nhiên: “Chắc chắn là Thẩm tổng thích Diệp Tuệ.”

Tiểu hoa đán quan trọng hơn hay là người mà sếp đang theo đuổi quan trọng hơn? Tất nhiên phải xem trọng bà chủ tương lai hơn rồi.

Mặc dù Thẩm tổng không nói gì, nhưng các nhân viên vẫn muốn giúp đỡ sếp một lần, bọn họ không hẹn mà cùng đưa ra quyết định, trao nhánh ô liu cho nữ nghệ sĩ mới nổi Diệp Tuệ.

Và thế là Diệp Tuệ, một nghệ sĩ tuyến 18 của một công ty nhỏ, tự dưng lại được một nguồn tài nguyên khổng lồ đập trúng.

Chị Nhâm cũng không thể ngờ rằng vận may của Diệp Tuệ lại tốt đến thế, cô ấy cảm kích bản đi gặp Diệp Tuệ, giới thiệu cho cô nghe về tác phẩm “Giải cứu mặt trăng”.

Đây là cuốn sách bán chạy nhất và giành được giải thưởng quốc tế, bên đầu tư là Hoa Thụy, đạo diễn nước ngoài chỉ đạo diễn xuất, người diễn cùng là một ảnh đế...

Chị Nhâm: “Diệp Tuệ à, đây là một cơ hội tốt lắm đấy, em nhất định phải nắm cho chắc nhé.”

Diệp Tuệ cẩn thận suy nghĩ, cô đã xem qua bình luận trên mạng, thấy rất nhiều diễn viên đang muốn được đóng vai chính cho phim này, nghe nói cả Bùi Ninh và Thường Huỳnh cũng đang ao ước.

Diệp Tuệ biết rất rõ thời gian ra mắt của cô không dài, hơn nữa lại còn nhiều antifan, sau khi trailer phim “Thế Tử” được công bố thì cũng được chú ý hơn chút, nhưng so với các nghệ sĩ khác thì fan của cô không thể nhiều bằng antifan được.

Bất luận xét từ phương diện nào thì Diệp Tuệ đều thấy mình không đủ tư cách để nhận được vai diễn này.

Tại sao một công ty lớn như Hoa Thụy lại vô duyên vô cớ tìm đến cô chứ, huống hồ đây lại là một dự án rất lớn, cô thật sự cảm thấy kỳ lạ.

Thấy Diệp Tuệ do dự, chị Nhâm liền nói: “Diệp Tuệ, em có biết Thẩm tổng không?”

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn chị Nhâm, cô cũng đã từng nghe qua mấy tin đồn về tổng giám đốc của Hoa Thụy, nghe nói anh ta rất thần bí, đời tư được giấu rất kỹ, trừ các lãnh đạo cấp cao của công ty ra thì không một nhân viên nào từng nhìn thấy mặt anh ta hết.

Mặc dù mọi người đều không biết về thân phận thật sự của Thẩm tổng, nhưng ai cũng biết là, chỉ cần Thẩm tổng nói một câu thôi là cả cái giới showbiz có thể bị đảo lộn ngay lập tức.

Nhưng mà, tại sao tự dưng chị Nhâm lại đột nhiên nhắc tới Thẩm tổng với cô chứ?

“Diệp Tuệ à, chị cảm thấy là... Thẩm tổng hình như có ý với em đấy.”

Suy nghĩ của chị Nhâm rất đơn giản, cô ấy đã ở trong cái giới giải trí này rất lâu rồi, cũng từng nâng đỡ không ít nghệ sĩ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa

từng được nhận một dự án lớn như vậy, còn là người ta chủ động tìm tới mình nữa.

Dưới tay Hoa Thụy có rất nhiều nghệ sỹ có năng lực và nổi tiếng, sao lại cứ phải tìm đến Diệp Tuệ chứ? Huống hồ Diệp Tuệ còn chẳng biết gì cả, xem ra dự án này là bọn họ muốn bí mật đưa cho cô rồi.

Diệp Tuệ sợ run người, không thể tin lời chị Nhâm nói được.

“Em đã kết hôn rồi đó ạ.” Diệp Tuệ hai mắt sáng ngời nhìn chị Nhâm, trong đầu cô hiện lên gương mặt của Thẩm Thuật, nét mặt anh lúc nào cũng thờ ơ, chẳng thấy nói năng gì.

Đâu phải là phim truyền hình chứ, làm gì có chuyện Thẩm tổng có ý với cô được.

Mặc dù sức hút của dự án hợp tác với Hollywood này rất lớn, nhưng Diệp Tuệ luôn ghi nhớ một đạo lý, đó là chỉ khi bạn có năng lực thật sự thì bạn mới có thể thành công, còn dựa vào quan hệ mà đi lên thì sẽ không được lâu dài.

Dựa theo tình cảnh hiện giờ của cô trong giới giải trí, tốt nhất vẫn nên từng bước dựa vào chính năng lực của bản thân để bước tiếp thì hơn, thế là cô đã thẳng thừng từ chối nhận vai diễn cực kỳ có giá trị này.

Diệp Tuệ cũng không muốn đến Hollywood chút nào, đi xa như thế thì cô không thể nhìn thấy Thẩm Thuật, hiện giờ cô chỉ muốn được ở bên cạnh anh thôi.

Thẩm Thuật là bùa hộ mệnh của cô, ngay cả ma quỷ còn phải sợ anh, trong thời điểm này anh là người chồng mà cô tuyệt đối không thể rời xa được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Ngân Nhi

Chiếc bình hoa cổ Thẩm Tu đưa cho Thường Huỳnh, tuy là hàng chuẩn nhưng cũng chỉ mới được đào lên từ dưới lòng đất cách đây không lâu, nằm dưới lòng đất một thời gian dài, khó tránh khỏi bị lây nhiễm những thứ không sạch sẽ.

Con ma nữ ám lên chiếc bình hoa khi còn sống là một nha hoàn trong một gia đình giàu có, ngoại hình không được xinh đẹp, cũng chính bởi dung mạo này mà bị chủ từ nhiều lần đánh chửi, rõ ràng không hề làm chuyện gì xấu, vậy mà cuối cùng lại bị người ta đồ oan, kết quả là nàng đã nhảy cấm đầu xuống hồ tự vẫn.

Con ma bình hoa này chết do tự sát nên luôn tràn đầy oán hận với thế gian, sát khí của nó cực lớn, ghét nhất là nhìn thấy những người xinh đẹp.

Thường Huỳnh rất quý trọng món quà của Thẩm Tu, cô ta để nó trong phòng ngủ, bên cạnh là bàn trang điểm với cái gương rất to.

Con ma bình hoa rất ghét gương, cũng cực kỳ không thích việc mỗi tối phải ở trước gương nhìn Thường Huỳnh, mới đầu thì nó không có hành động gì cả, nhưng theo thời gian, âm khí trong phòng càng lúc càng nặng thêm.

Cảm giác tồn tại của con ma bình hoa không cao, chỉ là mỗi lúc buồn chán thì nó lại lác lác đi ra ngoài một chút thôi, cho nên trong phòng thỉnh thoảng sẽ trông thấy có một bóng đen lướt qua, nó dùng đôi mắt đỏ kị ai oán nhìn gương mặt của Thường Huỳnh.

Thường Huỳnh chỉ cảm giác dạo gần đây cơ thể cô ta rất mệt mỏi, ngủ nhiều thế nào cũng không thấy đủ, sắc mặt cũng từ từ sạm đi, nhưng cô ta cũng không quá để ý, chỉ coi đó là ảnh hưởng của việc quay phim quá nhiều.

Cho đến buổi sáng một ngày nọ, Thường Huỳnh mở mắt dậy, đi vào phòng vệ sinh chuẩn bị đánh răng rửa mặt, cô ta ngái ngủ ngẩng mặt lên nhìn gương, đột ngột hét lên một tiếng.

Sao lại nổi lên mấy nốt mụn thế này? Hàng ngày cô ta chăm sóc da mặt rất kỹ, da dẻ luôn sáng mịn không tỳ vết, không có lỗ chân lông luôn, giờ lỗ chân lông lại thô to đến mức có thể trông thấy rõ ràng, như mấy cái lỗ nhỏ sau khi bị kim châm vào vậy.

Hôm qua cô ta còn vừa tới salon làm tóc, thế mà hôm nay tóc đã khô như cỏ dại rồi, hai mắt thì sưng húp, quầng thâm không khác gì mây đen bao phủ ở vùng dưới mắt...

Đây có đúng là cô ta không vậy? Có đúng là tình đầu quốc dân được bao người theo đuổi không?

Thường Huỳnh thậm chí không còn nhận ra bản thân nữa rồi.

cô nhìn đồng hồ đường da cao cấp của mình, không biết phải làm sao, đúng lúc này thì người đại diện gọi tới: “Thường Huỳnh, sao cô còn chưa xuống nhà? Sắp không kịp giờ rồi.”

Thường Huỳnh im lặng một lúc rồi nói: “Hôm nay tôi không muốn tham gia bất cứ một hoạt động nào hết.” Cho cô ta một ngày thôi, cô ta nhất định sẽ xử lý xong trạng thái của mình.

“cô quên rồi sao?” Người đại diện sững sốt, “Hôm nay cô phải tiếp nhận phỏng vấn, câu hỏi và đáp án đều đã chuẩn bị xong hết rồi, nếu không đi thì chuyện với Diệp Tuệ lúc trước sẽ còn tiếp tục bị dân mạng truy cứu đấy.”

Thường Huỳnh bây giờ mới nhớ ra, người đại diện đã thu xếp ổn thỏa, mục đích là để tẩy trắng cho cô ta, việc quay phim “Thế Từ” đã đi đến giai đoạn cuối, cô ta tuyệt đối không thể để Diệp Tuệ cướp mất danh tiếng của mình được.

Thường Huỳnh ngồi trước gương, trang điểm thật đậm để che đi gương mặt tiêu tụy của mình, cô ta theo hình tượng ngày thơ nên từ trước đến giờ chưa từng trang điểm đậm thế này.

Chỉ cần cố qua ngày hôm nay thôi, cô ta tin rằng mình sẽ điều chỉnh lại được trạng thái một cách nhanh chóng.

Thường Huỳnh đi xuống nhà, lúc ngồi vào xe, người đại diện trông thấy lớp trang điểm của cô ta thì ngay người máy giây, nói: “Mặt của cô...”

Thường Huỳnh không hợp trang điểm đậm, ngũ quan của cô ta khá nhạt nhòa, nếu trang điểm đậm sẽ càng khiến cho gương mặt trở nên không hài hòa.

Thường Huỳnh tỏ ra ngượng ngập, cô ta quay mặt đi, vội giải thích: “Hôm nay sắc mặt của tôi không được ổn lắm.”

Đúng như dự đoán, lúc đến buổi phỏng vấn, đám phóng viên nhìn thấy Thường Huỳnh thì đều tỏ ra kinh ngạc, nhưng chỉ đúng một giây thôi, sau đó bọn họ lại giả vờ như không có việc gì.

Liên tục phải chịu đả kích khiến Thường Huỳnh có hơi tức giận, nhưng cô ta vẫn phải mỉm cười trước ống kính, nhưng da thịt bị các đầu ngón tay cô ta bấm mạnh vào đã đỏ hết cả lên.

Phóng viên sau khi hỏi một chút về chuyện trong đoàn làm phim thì lại nhắc tới sự việc của Thường Huỳnh theo đúng như kịch bản: “Trước đó có tin cô bị ai đó trộm tài khoản rồi like một bình luận của antifan Diệp Tuệ, chuyện này có ảnh hưởng nhiều đến cô không?”

“Tôi hi vọng các bạn sẽ không hiểu lầm, cho rằng mối quan hệ giữa tôi và Diệp Tuệ không tốt, thật ra thì tất cả các diễn viên trong phim đều rất gần gũi và vui vẻ với nhau.” Thường Huỳnh vẫn cố gắng vẻ như ngày thường, ánh mắt dịu dàng như nước, nhưng vì lúc này hai mắt cô ta đang sưng húp nên không thể nhìn ra sự hiền lành trong sáng.

“Mọi người đều biết Diệp Tuệ được mệnh danh là Tiểu Thường Huỳnh, từ khi cô ấy ra mắt đến giờ vẫn luôn bị gắn với cái tên của cô, cô nghĩ sao về chuyện này?”

Trong lòng Thường Huỳnh tất nhiên rất không thoải mái với chuyện này, sau sự việc lần trước, trên mạng đều bắt đầu khen ngợi Diệp Tuệ, khen từ ngoại hình cho tới kỹ năng diễn xuất, ngay đến cả cô ta dù không muốn nhưng cũng phải thừa nhận điều đó, Diệp Tuệ thật sự đã tiến bộ hơn ngày trước rất nhiều.

không hiểu vì sao mà nỗi lo trong lòng cô ta ngày càng lớn, nhưng Thường Huỳnh tin chắc rằng, cô ta là tiểu hoa đán, không thể nào có chuyện bị thay thế bởi một người luôn dựa hơi cô ta được.

“Có thể được đóng chung một bộ phim với nhau, đó chính là cái duyên, chuyện cũ không việc gì phải nhắc lại cả.” Thường Huỳnh tỏ ra rất bao dung, không hề đề ý đến chuyện Diệp Tuệ luôn bắt chước cô ta.

Buổi phỏng vấn vừa được công bố thì cư dân mạng đã lại bàn luận rất sôi nổi, Thường Huỳnh cuối cùng cũng đã lên tiếng về sự việc like bình luận của antifan Diệp Tuệ rồi, quần chúng ăn dưa nhanh chóng chia sẻ về trang cá nhân của mình, mới đó mà lượt share đã lên đến con số mấy vạn rồi.

Vì muốn đề cao tính chân thật nên các phóng viên ghi hình đều không chỉnh bộ lọc màn hình, cho nên đám quần chúng ăn dưa bỗng nhiên bị chú ý vào vấn đề khác.

Dân mạng thi nhau zoom hình Thường Huỳnh lên để nhìn cho kỹ, mắt cô ta vì sưng lên nên trông nhỏ hẩn đi, trên mặt mọc mấy nốt mụn, lỗ chân lông thô to, quảng thâm mắt rất đậm, sắc mặt cực kém, bình thường phải thức đêm liên tục nửa tháng thì mới ra nông nỗi này.

Vì tình trạng da mặt quá tệ nên Thường Huỳnh đã đánh một lớp phấn dày để che đi, nhưng quảng thâm mắt thì không thể mờ đi được.

Khí chất đơn thuần của Thường Huỳnh đều nhờ cả vào làn da mịn màng, thêm cả đôi mắt làm rung động lòng người, hiện giờ cả hai ưu thế đó đều không còn, ngũ quan nhạt nhòa lại càng thêm lộ rõ.

Thần thái của cô ta mới là thứ thay đổi nhiều nhất, cảm giác như cô ta đang bị âm khí bao vây vậy, mặc dù miệng vẫn mỉm cười, nhưng không thể che giấu được nét mặt u sầu.

“Sao Thường Huỳnh lại biến thành thế này? Trước đây cô ấy đâu như vậy, mà tôi nói thật, Thường Huỳnh không hợp trang điểm đậm, nếu là Diệp Tuệ thì chắc chắn sẽ đẹp.”

“Làm nhiều chuyện xấu quá nên thế chứ sao, lần trước muốn lật đổ Diệp Tuệ nhưng lại thất bại rồi, để nổi tiếng như ngày hôm nay không biết là cô ta đã giờ bao nhiêu thủ đoạn nữa.”

“Lầu trên đừng có mà nói láo nhé, giữ mồm miệng sạch sẽ tí đi, Thường Huỳnh chẳng qua không được nghỉ ngơi tốt thôi, điều chỉnh lại trạng thái là sẽ lại xinh đẹp ngay.”

“...”

Buổi phỏng vấn lần này mục đích là để giải oan cho Thường Huỳnh, nhưng cô ta lại không thể ngờ là dân mạng chỉ chú ý đến gương mặt của mình.

Sự kinh ngạc của người đại diện, ánh mắt của đám phóng viên và mỗi bình luận trên mạng đều đang nhắc nhở Thường Huỳnh một điều, rằng gương mặt của cô ta trông rất tệ.

Đây có thể coi là cơn ác mộng của các nghệ sĩ, danh tiếng, địa vị và cả những fan cuồng mà Thường Huỳnh có được, tất cả đều là bởi gương mặt tươi trẻ trong sáng của cô ta.

Thường Huỳnh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô ta thật sự không biết là vấn đề nằm ở đâu.

Tại sao dạo gần đây cô ta ngủ nhiều như vậy, nghỉ ngơi cũng quá đủ, thế mà sắc mặt vẫn rất kém, trang điểm vào rồi mà vẫn không có hiệu quả.

Cô ta là tiểu hoa đán dựa vào cái mặt để kiếm cơm, nếu gương mặt này có vấn đề thì sự nghiệp của cô ta sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Tuần sau là tới buổi lễ trao giải phim truyền hình rồi, lúc đó cả cô ta và Diệp Tuệ đều phải tới tham dự, nhất định cô ta phải cố gắng điều chỉnh lại trạng thái của mình mới được.

Từ khi vào đoàn làm phim đến giờ, Diệp Tuệ chỉ luôn cầu nguyện một điều rằng đừng có quay cảnh nào vào ban đêm.

Ban ngày thì tất nhiên là được, chỉ cần có ánh sáng là mấy con ma sẽ không dám mạo hiểm xông tới, nhưng khi trời tối thì lại trở thành thế giới cho ma quỷ rồi.

Lúc đó các loại ma quỷ với đủ hình thù kì lạ sẽ chui ra từ khắp các ngõ ngách, hướng dẫn cho các diễn viên là phải diễn như thế nào, nếu vui vẻ thì chúng nó sẽ còn đứng trong đoàn làm phim cười đùa nữa.

Cho nên thường xuyên có những bạn trên mạng tinh mắt phát hiện ra những hiện tượng kỳ quái hay xuất hiện trong những cảnh phim.

Ví dụ như có một ngón tay xuất hiện đằng sau nam nữ chính này, phía sau rèm cửa trong phòng có thêm một gương mặt của ai đó này, rồi là những diễn viên quần chúng lúc nhiều lúc ít nữa.

Mấy hiện tượng đó đều là do đám ma quỷ trong đoàn làm phim giờ trò, nếu trùng hợp thì ống kính sẽ bắt được hình ảnh của chúng nó.

Hôm nay, Diệp Tuệ cuối cùng cũng không tránh khỏi việc phải quay phim vào ban đêm, ban ngày thì biểu hiện của cô rất tốt, nhưng đến tối thì trạng thái lại không được như thế nữa.

Đạo diễn sau khi hô “Cắt” rất nhiều lần thì Diệp Tuệ mới hoàn thành xong được cảnh quay của mình, đến khi xong việc, trở lại phòng hóa trang, cô mới vội vàng gọi điện cho Thẩm Thuật.

Cuộc gọi còn chưa kết nối thì cô đã vội tắt máy, bây giờ đã là rạng sáng rồi, dựa theo đồng hồ sinh học của Thẩm Thuật thì chắc chắn là anh đang ngủ. Cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh thôi, bảo anh nửa đêm nửa hôm lái xe tới đón cô thì ngại quá.

Diệp Tuệ nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn cho anh.

Thẩm Thuật, anh ngủ chưa?

Từng con chữ đều thể hiện một điều rằng Thẩm Thuật à xin anh đừng có ngủ, nhất định phải đọc được tin nhắn này nhé, hãy hiểu ý mà tới đón em đi mà.

Trợ lý Tiểu Lưu nhìn Diệp Tuệ với nét mặt khó hiểu, cô đang thành kính nhìn điện thoại, nhắm hai mắt lại lầm bầm: “Dậy đi mà dậy đi mà.”

Tiểu Lưu lắc đầu, người bình thường như mình không thể hiểu được mấy người nghệ sĩ đâu.

Có vẻ như lời cầu nguyện của Diệp Tuệ đã có hiệu quả, không lâu sau thì di động rung lên, một tin nhắn được gửi tới.

Hai mắt cô sáng rực, mau chóng mở ra đọc.

Thẩm Thuật vẫn chưa ngủ!

Diệp Tuệ lại định nhắn thêm một tin nữa, bảo anh tới phim trường đón cô, nhưng gõ xong thì lại thấy hơi ngượng.

Chẳng lẽ cô lại mặt dày bắt anh xuống giường, đêm hôm khuya khoắt lái xe đến đây đón cô sao?

Tiểu Lưu cứ trơ mắt nhìn Diệp Tuệ, thấy nét mặt cô thay đổi liên tục, lúc này lại đang dợm nhìn vào màn hình di động.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ thì Thẩm Thuật lại gửi tiếp một tin nhắn.

“*Có việc gì không?*”

Diệp Tuệ chẳng quan tâm nhiều nữa, cô cắn răng, dứt khoát nói lên nguyện vọng của mình với anh, đúng lúc cô còn đang chờ bị anh mắng cho một trận thì lại nhận được sự đồng ý của anh.

Diệp Tuệ đứng bật dậy luôn, vẫy tay với Tiểu Lưu: “Chồng tôi tới đón, tôi đi trước đây.”

cô cũng chẳng thèm quan tâm tới tâm trạng của một cậu độc thân như Tiểu Lưu, vội vàng xách túi lên rồi rời khỏi phòng hóa trang.

Đến lúc ra ngoài, Diệp Tuệ mới thấy là mình đi ra hơi sớm quá, bèn lấy mũ và khẩu trang từ trong túi ra, kéo vành mũ xuống mức thấp nhất để không phải nhìn thấy những thứ không nên thấy.

cô đứng ở chỗ hẹn chờ Thẩm Thuật, trên đường loáng thoáng có thứ lướt qua, chẳng biết là người hay ma, Diệp Tuệ chỉ vờ như không thấy.

“đi khắp một vòng studio mà không thấy ai ưng ý, tiểu thịt tươi đợt này không phải gu của tôi.”

một giọng nói buồn rười rượi vang lên từ phía sau, rõ ràng không phải giọng của người bình thường, lúc nói chuyện, con ma đó cũng bay tới bên cạnh Diệp Tuệ luôn.

Diệp Tuệ không dám nhìn, cứ tỏ ra thờ ơ bước dịch sang bên cạnh, dọn chỗ cho con ma mê trai kia, không nhường chỗ thì thôi, vừa mới nhường cái là kéo theo cả đám ma đi đằng sau đến đứng cùng luôn.

Con ma mê trai này dẫn theo rất nhiều chị em tốt, cả hội trò chuyện rất náo nhiệt, bàn luận về mấy tiểu thịt tươi đang nổi gần đây, cũng như mấy sao nam có vẻ ngoài đẹp trai nữa.

Tất nhiên là có cả Thẩm Tu.

Con ma mê trai vuốt tóc nói: “Thẩm Tu trông cũng được, nhưng mắt nhìn người kém quá, lại đi yêu Thường Huỳnh, con đó có điểm nào tốt cơ chứ?”

May mà Diệp Tuệ không phải đứng đợi lâu, xe của Thẩm Thuật đã đến, anh còn dừng xe ngay trước mắt cô.

Diệp Tuệ mở cửa xe ra rồi vội vàng ngồi vào luôn, động tác liên mạch giống như là đang bị ai đuổi vậy.

“Người đàn ông kia trông còn đẹp trai gấp trăm lần Thẩm Tu ý chứ, các chị em, tôi đã tìm thấy mục tiêu rồi, đi thôi!”

Thế là Diệp Tuệ đành trơ mắt nhìn đám quý mê trai kia bay tới ngồi hết ra sau xe, khiến nhiệt độ trong xe giảm đi không ít.

Thẩm Thuật không hề phát hiện ra điều đó, anh chờ cô ngồi vào trong xe rồi lái đi luôn.

Màn đêm tăm tối, xe lái vào một khu phố sầm uất, hai bên đèn đường khiến cho không gian sáng bừng hẳn lên.

Nhưng Diệp Tuệ không rảnh mà đi ngắm nhìn cảnh đêm, cô cứ liên tục nhìn vào gương chiếu hậu, để ý đến đám quý mê trai đang theo cô về nhà kia.

Về mặt của con đi đầu như muốn ăn tươi nuốt sống Thẩm Thuật luôn vậy, nó ôm má nhìn anh, mắt không buồn chớp.

“Dương khí của anh mạnh ghê, đợi đấy, em sẽ hút hết cho mà xem.” Nó hứng thú lên tiếng.

“Đây là người đẹp trai nhất tôi từng gặp, đúng là không uổng công đi chuyến này.”

Diệp Tuệ bị cả đám làm cho hết hồn, không nhận được mà nhìn Thẩm Thuật qua gương chiếu hậu, ánh đèn và bóng đêm lần lượt biến đổi, rơi xuống góc mặt nghiêng của anh.

Ánh mắt anh rất bình tĩnh, không hề cảm thấy phiền khi bị quấy rầy lúc nửa đêm.

Diệp Tuệ cảm thấy rất có lỗi với anh, sớm biết vậy thì cô đã tự về nhà rồi, giờ tự dưng lại kéo đến mấy con ma mê trai đang muốn hút hết nguồn dương khí tốt đẹp của anh.

Thẩm Thuật nhận ra được ánh mắt của Diệp Tuệ, anh chậm rãi liếc nhìn cô, cô thấy thế liền vội vàng quay mặt đi.

“Em nhìn cái gì?” Giọng của anh trầm xuống, không hề vì Diệp Tuệ lảng tránh mà bỏ qua cho cô.

Diệp Tuệ tỏ ra lúng túng, cô gượng cười, liếc nhìn mấy con ma đang chăm chú quan sát anh, theo bản năng trả lời: “Em phát hiện ra là anh rất đẹp trai.”

Chương 22

Edit: Ngân Nhi

Má ơi, cô vừa mới nói gì vậy? Phải bịt miệng lại mới được, Thẩm Thuật nghe xong sẽ nghĩ cô thế nào chứ.

Đôi môi mọng của Thẩm Thuật không mấy khi cười, lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng vì một câu nói vừa rồi của Diệp Tuệ mà anh bỗng nhếch môi cười khẽ một tiếng.

anh không có ý kiến gì với lời cô nói, như thế dù cô có nghịch ngợm thế nào thì cũng không sao cả.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật không truy hỏi thì mới thở phào nhẹ nhõm, con ma xinh đẹp đằng sau lại mở miệng mắng cô.

“không cho phép cô nói chuyện với anh ấy! Đừng tưởng là người ta đến đây đón cô tức là người ta thích cô nhé, tự mình đa tình thôi.”

Nó kiên kị Thẩm Thuật nên không dám nhích lại gần anh, cơ thể rướn ra chỗ Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ rón rén ngồi dịch ra phía cửa sổ, không muốn dựa sát vào con ma quá.

Cũng may là con ma xinh đẹp đó nghĩ rằng mình không thể nói chuyện được với Diệp Tuệ, sau khi nói mấy câu, nó liền rút người về ngồi lại ở ghế sau.

Nó lại bắt đầu lấy đồ trang điểm dùng khi còn sống trong cái túi nhỏ đeo trên người ra, xem ra nó vốn rất xinh đẹp.

Nó cầm một thỏi son, nhìn vào gương trang điểm lại.

Mặc dù Diệp Tuệ thấy sợ, nhưng cô vẫn tò mò nhìn vào gương chiếu hậu, muốn xem xem ma quý khi trang điểm xong sẽ trông như thế nào.

Con ma đang cẩn thận đánh son, sắp xong rồi thì xe bỗng nhiên lại rẽ ngoặt rất nhanh.

Vết son cứ thế chệch ra, vạch một đường dài lên mặt nó.

Nó ngơ ngời một lúc, nhìn vào gương xác nhận một phen, sau đó lại đổ nước tẩy trang ra bông để lau đi, vừa làm vừa nói: “không tức giận không tức giận, người đang lái xe chính là chồng tương lai của mày đây.”

Diệp Tuệ nghe xong không khỏi cảm thấy khó chịu, Thẩm Thuật là chồng cô, không phải chồng người khác, cũng không phải là chồng của mấy con ma nhé.

Diệp Tuệ bức bối quệt miệng, lại nhìn con ma kia đã xử lý xong vết son môi ngoài ý muốn, bây giờ lại đang bắt đầu kẻ mắt.

Cũng đúng lúc sắp kẻ xong thì chiếc xe lại vội vàng phanh gấp.

“A, mắt của tôi, đừng sợ đừng sợ, mày vẫn rất xinh đẹp.” Bút kẻ mắt chọc vào mắt nó, việc kẻ mắt đương nhiên thất bại.

sự bức bối trong lòng Diệp Tuệ thoáng chốc đã tan biến, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, miệng nở nụ cười.

Nếu không phải Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật không nhìn thấy ma thì cô còn tưởng là anh có tình cờ, ai bảo ban nãy con ma kia dám nói anh là chồng nó chứ.

Trải qua mấy lần trắc trở, Diệp Tuệ cuối cùng cũng về đến nhà, con ma xinh đẹp kia hình như không theo kịp, hay có lẽ là nó không dám đi theo.

Diệp Tuệ lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, cô đi vào thang máy cùng Thẩm Thuật, thang máy chậm rãi đi lên từng tầng, còn mấy tầng nữa là lên đến nhà rồi, nhưng thang máy lại đột ngột rung lắc mấy cái rồi dừng lại.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Diệp Tuệ ấn nút đóng cửa nhưng không phím nào nhạy cả, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, ấn liên tiếp mấy cái, nhất định cô phải lên được nhà bằng thang máy, vì cô biết rõ là thang máy không thể vô duyên vô cớ gặp trục trặc được, trăm phần trăm là con ma kia giờ trò.

“Chúng ta leo thang bộ đi.” Thẩm Thuật cho rằng thang máy gặp sự cố, liền nói với Diệp Tuệ lúc này vẫn đang điên cuồng bấm nút đến sắp hỏng.

Diệp Tuệ đành phải nghe lời theo sát Thẩm Thuật đi về phía cầu thang bộ, cô rất căng thẳng, sợ anh đi nhanh quá cô lại không đuổi kịp.

Mấy cái cầu thang trong phim kinh dị chắc chắn sẽ không đơn giản, nam nữ chính mà leo bộ là thể nào chỗ này cũng mất điện.

một giây sau, suy đoán của Diệp Tuệ đã linh nghiệm, bụp một tiếng, đèn trong này lần lượt tắt từ tầng dưới cùng lên trên, cuối cùng nguyên cả khu vực thoát hiểm đã chìm trong bóng tối.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật không hẹn mà cùng dừng bước, Diệp Tuệ run rẩy lấy di động ra, chuẩn bị mở đèn pin lên.

Dựa theo mấy câu chuyện kinh dị thì chắc chắn trong khoảnh khắc cô bật đèn pin lên, trên cầu thang chắc chắn sẽ có một con ma nữ tóc đen da trắng đang nằm sấp ra đây.

Diệp Tuệ tay run bần bật giờ đèn pin ra, ánh sáng lập tức chiếu thẳng vào chỗ con ma nữ xinh đẹp mặc đồ trắng đang đứng đằng trước.

cô sợ hãi tóm vội cánh tay Thẩm Thuật, mắt cô không nhìn anh mà chăm chú nhìn con ma xinh đẹp đang chuẩn bị hù mình kia.

Nó và cô nhìn nhau, có thể lúc này ở trên xe, cô đã trộm nhìn con ma quá lâu, nên nó đã phát hiện ra là cô có thể nhìn thấy ma, liền đứng chờ sẵn ở đây để dọa cô một chút.

Ngay sau đó, nó bắt đầu bước lên trước một bước.

Diệp Tuệ lập tức kéo tay áo Thẩm Thuật, hai tay cô chẳng còn sức nữa nên không bám thẳng vào tay anh được.

Giọng của cô run rẩy, ngay cả lời nói ra cũng không hoàn chỉnh: “Chồng...Chồng ơi.” cô cũng không muốn đâu, nhưng tự dưng lại bật thốt ra một lời tuyên bố chủ quyền như vậy.

Trong bóng tối, hình như Diệp Tuệ nghe thấy một tiếng cười rất khê của Thẩm Thuật.

Dưới tình huống đáng sợ lúc này, một tiếng động nhỏ như vậy mà Diệp Tuệ cũng nghe được, cô quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt của Thẩm Thuật nhìn cô chăm chú, cho dù lúc này ánh sáng rất yếu, nhưng rõ ràng có thể nhận ra là anh đang nhếch môi cười.

“Em sợ như vậy, có cần anh dắt đi không?”

Thẩm Thuật đột ngột ngửa lòng bàn tay ra trước mặt cô, ý tứ rất rõ ràng, anh chủ động để cho cô nắm tay mình.

Trái tim đang đập cuồng loạn của Diệp Tuệ thoáng chốc đã bình thường trở lại, nhưng lúc nhìn vào mắt anh, tim cô lại bắt đầu đập nhanh hơn.

cô còn chưa kịp đặt tay mình lên tay anh thì lập tức phát hiện ra con ma kia đang ngã xuống cầu thang, nó bị chính mái tóc dài của mình làm vấp ngã.

Nó hét lên một tiếng, một giây sau bắt đầu lăn từ trên cầu thang xuống.

Nó cố tình làm cho thang máy dừng lại, đứng trong chỗ thang bộ để dọa Diệp Tuệ mấy phút, thế mà chỉ trong một giây đã ngã lăn xuống chân cô rồi.

Diệp Tuệ bị cảnh tượng bất ngờ này dọa sợ, tay vẫn cứng đờ giữa không trung, cách bàn tay anh chỉ một chút.

Con ma kia còn chưa kịp bò dậy thì Thẩm Thuật đã chủ động đưa tay tới, các ngón tay thon dài áp đan vào giữa các ngón tay cô.

Đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau khi cả hai còn đang tỉnh táo.

Trong khoảnh khắc tay anh chạm vào tay cô, bóng đen ở dưới chân lập tức biến mất, yên tĩnh như ánh trăng trên bầu trời kia.

Thẩm Thuật phát hiện tay cô rịn mồ hôi, dường như là vì quá sợ hãi, anh nắm chặt tay cô, dắt cô đi lên cầu thang.

Trong bóng tối, nỗi sợ của con người sẽ tăng lên mấy lần, hướng hồ là Diệp Tuệ còn mới nhìn thấy ma.

Nhưng được anh nắm tay đi cạnh nhau thế này, bờ vai hai người dựa sát, cảm nhận sự nóng bóng trong lòng bàn tay anh, cô lại không hề thấy sợ nữa.

Mặc dù khi nắm tay nhau thì con ma kia đã biến mất, nỗi sợ cũng không còn, nhưng cô cũng không muốn giải thích gì với anh, cũng không muốn buông tay anh ra.

Cầu thang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô và anh, cùng với tiếng bước chân rất khê trên mặt đất.

Thẩm Thuật nắm tay cô cho đến lúc về đến cửa nhà mới buông ra, Diệp Tuệ lúng túng nói: “Cảm ơn anh.”

nói xong cô vội vàng chạy về phòng mình.

Lúc cô nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, tự nhiên lại giờ tay ra ngắm nghía một chút, tay của Thẩm Thuật hình như lớn hơn tay cô nhiều lắm.

Lúc trước cô có làm vỡ cái bình hoa của anh, cô đã hứa với anh là khi nào có tiền đóng phim thì sẽ mua lại cho anh mười cái bình hoa giống như thế.

cô không đến trung tâm thương mại, vì bình hoa bán trong đó đều có vẽ rất tinh xảo, mà cái bình hoa của Thẩm Thuật nhìn lại hơi cổ, cho nên cô đến chợ đồ cũ mua thì có vẻ hợp lý hơn.

cô không hề biết rằng cái bình hoa cô làm vỡ có mức giá trên trời, cô chỉ nóng lòng muốn mua lại cho anh món đồ anh thích thôi.

Sau khi phim đóng máy, cô nhận được một khoản tiền, liền lập tức đi đến chợ bán đồ cổ luôn, vừa bước chân vào chợ thì lập tức có một chủ quán đi ra ngăn cô lại.

Người này khá lớn tuổi nên không biết cô là diễn viên.

Diệp Tuệ có ngoại hình xinh đẹp lại trẻ tuổi, vừa nhìn đã biết không phải người sành sỏi về đồ cổ, rất dễ lừa, cho nên cô vừa đến đã bị các chủ tiệm theo dõi.

Chủ tiệm nói rất nhiệt tình: “cô gái đến mua đồ cổ à? Rất nhiều khách hàng mua đồ ở tiệm của tôi đều nói là nhà tôi bán đồ thật đấy.”

Diệp Tuệ tất nhiên là không tin lời người này nói, cô xua tay, chuẩn bị đi xem những cửa hàng khác.

đang nhìn xung quanh thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói hiền lành dễ nghe: “cô bé đến xem đồ cổ à?”

Diệp Tuệ cho là lại có chủ tiệm nào đấy muốn đẩy mạnh tiêu thụ, theo bản năng đang định đáp lại một câu “Vâng ạ”, nhưng lúc thấy rõ cảnh tượng bên cạnh, cô sợ đến mức suýt nữa thì ngã xuống.

Người đang đứng cạnh cô là một ông cụ mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, mặt trắng bệch, dáng dấp bình thường, nhưng bị đứt một bàn tay, cũng mất luôn một bàn chân, máu cứ chảy ròng ròng xuống đất.

Này này này... Đây không phải là người, mà là ma!

Diệp Tuệ và ông cụ ma nhìn nhau mấy giây, tuy cô cực kì sợ hãi, nhưng vẫn phải giả vờ như mình không nhìn thấy nó, cô kéo chặt áo lại, run rẩy nói: “Sao hôm nay lạnh thế nhỉ.”

Ông cụ ma đã bị Diệp Tuệ lừa, ông ta không biết là cô có thể nhìn thấy mình.

Nhưng ông cụ ma này lại cứ như muốn theo dõi cô vậy, cô đi đến cửa hàng nào thông ắng theo đến cửa hàng đó, bám lấy cô như hình với bóng.

Diệp Tuệ chết lặng cầm lấy một cái bình hoa, cũng chết lặng mà trả tiền, cuối cùng chết lặng đi ra khỏi cửa tiệm, tới một cửa hàng khác, ông cụ ma kia vẫn đi theo cô.

Lúc cô mua cái bình hoa trắng tiếp theo, ông ấy liền nói: “cô bé à, sao nhìn cháu xinh đẹp thế này mà mắt thẩm mỹ lại kém thế chứ.”

Diệp Tuệ: “...” Ông đang khen tôi hay đang chê tôi vậy?

Mua tiếp một cái bình hoa nữa, ông cụ ma lại nói: “Cháu không biết nhìn đồ cổ gì cả, sao cứ mua phải hàng nhái thế?”

Diệp Tuệ: “...”

Lỗi tai cô bị tra tấn suốt một đường, trong tay đã ôm ba cái bình hoa, đi ngang qua một cửa tiệm, chủ tiệm chính là người ban đầu đã chặn đường cô, giờ thấy cô quay lại thì hai mắt ông ấy sáng rực lên.

Ông ta ra vẻ thần bí nói: “Tôi nói cho cô nghe, cái bình hoa này tôi đã đặc biệt mời thầy đến phù phép, nếu mua nó về thì sau này sẽ được Bò Tát phù hộ.”

Lời của chủ tiệm tương đối dễ nghe, nhưng ông cụ ma thì không nghe nổi: “Mời thầy? Phù phép? Ông cứ thử xem sau này ông chết đi rồi, Bò Tát có phù hộ cho cái loại người dối trá như ông không?”

Chủ tiệm nói một câu, ông cụ ma lại nói một câu.

Diệp Tuệ nghe mà đau đầu, lúc này cô chỉ muốn về nhà luôn thôi, cô nhanh chóng nhìn một lượt rồi nói: “Gói cho tôi mấy cái bình hoa kia.”

Câu tiếp theo còn tỏ ra gấp gáp hơn: “Ông nói giá luôn đi!” Bao nhiêu tiền tôi cũng đưa!

Mắt của chủ tiệm đảo hai vòng, muốn hét giá gấp đôi, ông ta thầm nghĩ, khó khăn lắm mới gặp được một người khách vung tiền như rác thế này, không thịt của người ta một khoản tiền thì thật có lỗi với chính mình.

Ông ta giơ lên một ngón tay, nói ra một cái giá rất đắt.

Ông cụ ma không vui chút nào, ông ấy bay tới trên đầu chủ tiệm, trừng mắt với ông ta mấy cái rồi đập mạnh mấy phát vào gáy ông ta.

“Đồ dỏm mà còn bán đất thế à! không cho phép ông đi lừa gạt người ta! không cho phép ông nói láo!”

Cái tát tuy vô hình, nhưng chủ tiệm vẫn cảm thấy da đầu co rút từng đợt rất đau đớn, ông ta chỉ nghĩ là hôm qua mình ngủ không ngon giấc nên mới vậy, chắc bị trúng gió rồi, ông ta lắc lắc đầu, muốn nói chuyện tiếp.

Chủ tiệm còn chưa lên tiếng thì ông cụ ma lại thổi phũ một cái, Diệp Tuệ cảm nhận được một cơn gió thổi qua, còn chủ tiệm thì nhắm mắt lại kêu lên: “Ui da, sao lại có cát bay vào mắt thế này?!”

Lúc ông ta đang che mắt lại, ông cụ ma lại vênh cái mũi lên huých vào người ông ta, làm cho thất lưng ông ta đập vào kệ hàng.

Chủ tiệm ôm thất lưng kêu to: “Ui da, thất lưng tôi.” Ông cụ đứng bên cạnh đắc ý thổi rìa mép của mình.

Trên cột chủ tiệm một trận xong, ông cụ ma lại quay sang nhìn Diệp Tuệ, vô cùng đau đớn nói: “cô bé à, cả cái chợ đồ cổ này chỉ có cái bình hoa để ở phía trên cùng kia là có giá trị nhất thôi.”

“Cháu nhất định phải tin ông, từ xưa đến nay ông chưa bao giờ nói láo.”

Ông cụ ma kia làm nhiều việc như vậy thật ra cũng chỉ vì muốn Diệp Tuệ chọn được đúng món đồ có giá trị thôi, Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi chỉ lên trên nói: “Cho tôi xem cái bình hoa để ở góc trên cùng kia được không?”

Chủ tiệm cố chịu đựng cơn đau ở lưng, nhìn lên chỗ Diệp Tuệ chỉ, cái bình hoa đó chẳng ai thèm mua cả, trên bề mặt đã tích một lớp bụi.

Ông ta nhìn đồng bình hoa Diệp Tuệ đã mua, có lòng nhắc nhở một tiếng: “Cái bình đó đã để ở đây lâu lắm rồi, vừa nhìn đã biết không phải hàng thật.”

Ông cụ ma lại nổi óa lên: “Ông thì biết cái gì! Tôi liếc mắt nhìn thôi cũng có thể phân biệt được thật giả rồi! Có muốn đầu thai lại để xem ai mới là đầu heo không?”

Chủ tiệm không hề biết là mình đang bị mắng xối xả, ông ta còn nói: “cô mua cái gì cũng tốt hơn là mua cái bình đó.”

Ông cụ ma hết nói nổi, đứng bên cạnh thúc giục cô: “cô bé, đừng có ngu theo ông ta, mau mua cái bình đó đi!”

Diệp Tuệ nghe theo ông ấy: “không sao, tôi thích cái bình đó.”

Chủ tiệm không khuyên được cô, liền trèo lên thang lấy cái bình xuống đưa cho cô, ông ta rất hào phóng giảm hẳn nửa giá cho cái bình này, chẳng khác nào tặng không cho cô, thế mà ông ta vẫn cảm thấy là mình rất lời, ông cụ ma nĩa mai cười một tiếng: “Đúng là đồ ngu.”

Lúc Diệp Tuệ quyết định sẽ mua cái bình hoa đó, ông cụ ma yên lặng luôn không nói gì nữa, đến khi cô thanh toán xong rồi ông ấy mới nói: “cô bé, phải giữ kĩ cái bình hoa này đấy nhé, càng về sau giá trị sẽ càng cao hơn.”

Cứ thế, Diệp Tuệ đã mua chín cái bình hoa đều, nhưng cuối cùng lại thu về được một cái bình hoa cổ quý giá với một mức giá rất rẻ.

cô cầm bình hoa đi về nhà, nhìn lướt qua một lượt, nhất định phải bày ở một nơi bắt mắt nhất, để Thẩm Thuật vừa về cái là nhìn thấy luôn.

Buổi tối, Thẩm Thuật đi về nhà, vừa mở cửa ra đã trông thấy Diệp Tuệ chạy đến trước mặt, cô nở nụ cười, hai mắt sáng rực nói: “anh đã về.”

anh hơi ngạc nhiên, bình thường cô chưa từng làm như vậy, anh đáp: “Ừ.”

Diệp Tuệ lại nói: “anh qua đây xem đi, em có đồ tặng cho anh đấy.”

Thẩm Thuật mơ hồ đoán ra được, nhưng anh không nói gì, chỉ bước chân đi đến chỗ cô chỉ, mắt anh đảo một lượt rồi dừng lại ở phía trước.

trên chiếc bàn màu đen xếp ngay ngắn mười cái bình hoa với đủ các kiểu dáng và hoa văn khác nhau, suýt nữa anh còn tưởng là mình đang bước vào tiệm đồ cổ.

Diệp Tuệ hào sảng vỗ vỗ cái bàn: “anh nhìn đi, bình hoa em mua tặng anh đấy.”

Nét mặt của cô tràn ngập sự chờ mong, dường như đang muốn nói, anh nhìn đi, em đã giữ lời hứa rồi nhé, mua cho anh mười cái bình hoa luôn.

Diệp Tuệ lại chỉ tay vào từng cái bình, nghiêm túc nói: “Thấp, mập, cao, gầy, sắc sỡ, trang nhã...”

“Em không biết là anh thích kiểu bình hoa như thế nào, cho nên đã chọn đủ loại luôn.” Đúng là kiểu gì cũng có thật.

Thẩm Thuật nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô vợ nhỏ, bỗng dưng cảm thấy cuộc sống sau này sẽ bắt đầu trở nên thú vị rồi.

- - -

Chị Diệp đáng yêu thế này, không rung động thì mới là lạ đấy anh oiii))

Chương 23

Edit: Ngân Nhi

Mấy giây sau, Thẩm Thuật không khỏi bật cười: “thật ra thì em không cần mua nhiều như vậy đâu.”

Diệp Tuệ vội lắc đầu: “Thế sao được! Em đã hứa là sẽ mua thật nhiều để đền cho anh mà, mùi bình em còn thấy thiếu ý.”

Thẩm Thuật nhìn cô, ánh mắt nhìn không rõ cảm xúc, Diệp Tuệ vội khoe với anh nên quên mất, đi tới kéo anh đến trước bàn: “anh qua đây ngắm một chút đi, xem có thích hay không.”

Thẩm Thuật sững sốt, cách một lớp áo, xúc cảm mềm mại như có như không cứ thế truyền vào rất rõ ràng, Diệp Tuệ vẫn đang nói, nhưng anh không nghe vào tai nữa.

Diệp Tuệ: “Mấy cái bình này em đã chọn rất lâu đấy...”

nói xong, cô mới nhận ra mình đang nắm tay anh, lập tức giật mình im lặng, vội vàng buông tay ra, ngượng ngùng lui về sau mấy bước.

Thẩm Thuật nhận thấy xúc cảm ấm áp kia đã biến mất, anh nhìn sang thì thấy Diệp Tuệ đang cúi đầu, hai tai hơi ửng hồng.

Giọng nói dễ nghe của anh vang lên, nhẹ nhàng hóa giải sự lúng túng của Diệp Tuệ: “Xin lỗi, vừa nãy anh không để ý, em nói lại một lần nữa được không?”

anh không nhắc đến chuyện cô nắm tay anh mà khéo léo kéo câu chuyện về phía mình.

Ánh mắt anh trầm tĩnh khiến cho người ta cảm thấy rất an tâm: “Em cứ nói đi, anh nghe đây.”

Hình như Thẩm Thuật không hề để ý đến hành động ban nãy của cô, Diệp Tuệ bớt xấu hổ đi nhiều, cô ho một tiếng rồi nói: “anh nhìn đi, hoa văn trên bình này có phải hơi bị nhiều quá không?”

anh chậm rãi rũ mắt xuống nhìn, nhẹ nhàng đáp: “không đâu, anh rất thích.”

Diệp Tuệ lại cầm một cái bình khác lên, giọng nói có phần ảo não: “Vậy còn cái này? Trông vừa lùn vừa mập, lúc bày trong tiệm em thấy nó rất thú vị, nhưng bây giờ lại thấy hơi xấu.”

Thẩm Thuật liếc nhìn nét mặt của cô, nói: “anh thấy cái bình này rất đáng yêu.”

Cho dù Diệp Tuệ nói thế nào thì anh cũng trả lời rất khéo léo dựa theo cảm xúc của cô, cô thích nói thì anh cũng sẵn lòng lắng nghe, không một ai để ý tới thời gian đang chậm rãi trôi đi.

Đêm đã khuya, hai người phải trở về phòng ngủ của mình, Thẩm Thuật nằm trên giường, đã 11 giờ, bình thường thì giờ này anh đã ngủ rồi, không bao giờ cho phép mình thức quá muộn.

Nhưng hôm nay anh vẫn chưa ngủ, trong đầu chỉ nghĩ lại chuyện vừa rồi, Diệp Tuệ mua cho anh mười cái bình hoa, hưng phấn lôi kéo anh lại để xem, sự nhiệt tình không thể che giấu được.

thật ra bình hoa vỡ rồi thì thôi, mặc dù nó là đồ cổ, nhưng mấy món đồ quý anh có quá nhiều rồi, trong lòng cũng không có cảm giác gì.

Mất một cái thì anh vẫn có thể dễ dàng kiếm lại nhiều cái khác, lần trước ở buổi đấu giá, dù có nhìn thấy cái bình hoa cổ với mức giá trên trời thì trong lòng anh cũng không hề gợn sóng.

Thế mà vừa rồi, lúc Diệp Tuệ cho anh xem đồng bình hoa cổ hàng nhái, rõ ràng giá trị của nó không thể so sánh được với đồ cổ thật, nhưng kỳ lạ là tâm trạng anh hình như lại cảm thấy vui hơn nhiều.

Trong phòng không bật đèn, bốn phía tối đen, cửa sổ chỉ hé một chút cho ánh trăng chiếu vào, ánh mắt của anh trong trẻo, dường như còn sạch sẽ hơn cả ánh trăng.

một lúc sau, anh bỗng cong môi cười.

Diệp Tuệ đã đóng phim xong nên rất rảnh rỗi, cả ngày thành thói ở nhà, đến tối hôm sau mới ra ngoài đi ăn với Thẩm Thuật.

Vì cô đã mua bình hoa tặng anh nên anh nói là muốn mời cô đi ăn.

Buổi tối trăng mờ gió lớn, Diệp Tuệ đội mũ đeo khẩu trang ngồi vào xe Thẩm Thuật, cô ở nhà lâu rồi cũng buồn chán, anh vừa mời cô đi ăn là tâm trạng cô đã tốt hơn rất nhiều.

Tuy rằng cô chỉ là một nghệ sỹ nhỏ, không có phóng viên theo dõi chụp ảnh, nhưng cô không muốn làm ảnh hưởng đến Thẩm Thuật nên cô nghĩ là vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Thẩm Thuật đỗ xe vào bãi, hai người xuống xe, anh nhìn Diệp Tuệ đang kéo vành mũ xuống rất thấp, mắt chỉ nhìn theo anh chứ không nhìn loạn đi nơi khác, hình như cô không muốn bị người ta nhận ra, hoặc là cô đang muốn trốn tránh thứ gì đó.

Thẩm Thuật loáng thoáng có thể biết là cô đang nghĩ gì, có vẻ như cứ đến tối là cô lại sợ, anh thật sự không thể hiểu nổi là vì sao cô lại nhát gan đến vậy nữa.

anh mỉm cười, không tự chủ mà bước chậm lại để cô có thể theo sát anh.

Diệp Tuệ đi theo Thẩm Thuật vào nhà hàng, cô cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, nơi này có cách trang trí rất xa hoa nhưng vẫn tạo cảm giác trang nhã, có vẻ như khá đắt đỏ.

Mà điều khiến cho cô rất hài lòng chính là, nơi này rất ít ma!

Vị trí ở đây rất đẹp, ngoài cửa còn có Quan Công trấn giữ, dương khí cực thịnh. Diệp Tuệ đã tra cứu trước trên mạng, biết là chủ nhà hàng này rất mê tín, lúc khai trương đã chi một số tiền lớn để mời thầy về cúng.

Diệp Tuệ sợ trời tối lúc này cảm động rơi nước mắt, nơi này đúng là xây ra để dành riêng cho cô rồi.

một giây sau cô lại suy nghĩ rồi đưa ra một kết luận, cô ngẩng lên hỏi Thẩm Thuật: “Ăn ở đây có đắt lắm không?”

Thẩm Thuật rũ mắt nhìn Diệp Tuệ, tầm mắt rơi vào gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, cô vợ nhỏ của anh đang khá lo lắng, rất có dáng vẻ của một người chủ gia đình đang tiết kiệm.

Hai người nhìn nhau mấy giây, khóe môi anh khẽ nhếch lên, không hiểu tại sao mà tâm trạng bỗng trở nên rất vui vẻ.

Hôm qua Diệp Tuệ còn vừa mua cho anh mười cái bình hoa, việc này đã chứng minh một điều rằng cô hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của anh, nếu bây giờ anh tùy tiện nói cho cô biết sự thật, dựa theo tính cách của cô thì e là cô sẽ bị dọa sợ.

Vì muốn trấn an cô, anh liền tìm một lý do để nói: “Tiền trong nhà mới chuyển vào tài khoản.”

Nghe anh nói vậy, Diệp Tuệ mới thả lỏng toàn thân, thở phào nhẹ nhõm.

Phải rồi, mặc dù ai cũng biết là Thẩm Thuật không phải người thừa kế của nhà họ Thẩm, nhưng mỗi tháng anh vẫn được nhận một khoản tiền từ quỹ ủy thác đầu tư của gia đình.

Với lại cô cũng mới có một khoản tiền, nên tiền trong nhà rất đủ dùng, thỉnh thoảng đưa ngoài ăn một bữa cũng không gọi là lãng phí.

Nghĩ vậy, cảm giác áy náy trong lòng cô giảm đi rất nhiều.

Gian phòng của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ngồi rất lớn, bên cạnh còn có một tấm kính thủy tinh trong suốt, có thể nhìn ngắm cảnh bên ngoài.

Diệp Tuệ chỉ dám nhìn thoáng qua rồi thôi, trong phòng ăn không có ma, nhưng có thể chứng nó sẽ lượn lờ ở bên ngoài đó.

Khó có dịp ra ngoài mà không gặp ma, cô rất muốn được thoải mái ăn một bữa, không muốn bị thứ gì quấy rầy hết.

một nhân viên đi vào cầm thực đơn trong tay.

Người này nhận ra Thẩm Thuật, nhà hàng của họ cực kì đắt đỏ, cho nên khách hàng đều là người có địa vị, nhất là anh Thẩm đây, khí chất hoàn toàn không giống với người bình thường.

Người nhân viên không biết họ tên đầy đủ của Thẩm Thuật, anh ấy chỉ thấy anh Thẩm đây thường cùng với những người có địa vị rất cao tới dùng bữa, mà những người đó ai cũng có thái độ rất tôn kính với anh Thẩm.

Thông qua nét mặt và lời nói của người khác, bối cảnh của anh Thẩm đây nhất định là không tầm thường.

Người nhân viên kính cẩn lên tiếng, đang định hỏi xem anh Thẩm muốn dùng món gì.

Thẩm Thuật chậm rãi ngẩng đầu lên, không để cho anh ta có cơ hội nói gì với mình, trực tiếp đẩy vấn đề sang cho Diệp Tuệ: “Giới thiệu cho cô đây về

những món ngon của nhà hàng đi.”

Thứ nhất là để tránh cho người phục vụ thể hiện thái độ đặc biệt với mình, thứ hai là anh không thích việc Diệp Tuệ bị nhân viên phục vụ ngó lơ.

“Dạ vâng.” Đây là lần đầu tiên người này trông thấy anh Thẩm đi cùng với một người phụ nữ, lúc này anh ta mới nhìn sang Diệp Tuệ, vừa trông thấy gương mặt cô là anh ta sững sờ ngay.

Đây không phải là Tiểu Thường Huỳnh, diễn viên từ khi mới ra mắt đến giờ luôn bị người ta chú ý rất nhiều sao?

Hôm nay Diệp Tuệ không trang điểm, gương mặt trắng trẻo thuần khiết, sạch sẽ nhẵn nhụi, làn da sáng bóng, cực kì xinh đẹp.

Gương mặt này thật sự quá hấp dẫn thị giác, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, vẻ xinh đẹp ấy liền chạy thẳng vào đáy mắt, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải kinh ngạc.

Người phục vụ không thể không thừa nhận rằng, Diệp Tuệ thật sự rất đẹp, đẹp hơn trên TV rất nhiều.

rõ ràng cô đẹp như thế, vậy mà lại bị dân mạng gọi là Tiểu Thường Huỳnh, theo như anh ta thấy thì mặt của Thường Huỳnh không thể so sánh với cô được.

anh ta đã quen với việc đoán ý người khác qua lời nói và sắc mặt, anh ta biết thái độ của anh Thẩm đây với Diệp Tuệ rất khác biệt, cho nên đã thu hồi lại ánh mắt rất nhanh, bắt đầu nghiêm túc giới thiệu về các món ăn ở đây.

trên thực đơn không ghi giá tiền, vì những vị khách tới đây ăn căn bản là không cần nhìn giá.

Sau khi gọi món xong, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Thuật và Diệp Tuệ, nơi này tuy rộng nhưng không nhìn thấy ma, Diệp Tuệ cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng thoải mái, không nhịn được mà nói chuyện phiếm với Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật dựa người về sau, anh không lên tiếng, chỉ yên lặng lắng nghe cô nói.

anh ngồi nhìn biểu cảm trên mặt cực kì phong phú của cô, thỉnh thoảng lại nở nụ cười, Diệp Tuệ thấy anh cười, không biết là cười vì chuyện cô nói hay là cười cô nữa.

Đến lúc đồ ăn lần lượt được mang lên thì bầu không khí hài hòa giữa hai người mới biến mất, à không, nói đúng hơn là Diệp Tuệ chủ động dừng câu chuyện lại.

cô nhìn một lượt bàn ăn, quả nhiên Thẩm Thuật không lừa cô, đồ ăn ở nhà hàng này khác hẳn với những chỗ khác, ngay cả bát đĩa cũng rất đẹp.

cô vui vẻ bắt đầu thưởng thức bữa tối, không hề biết rằng một bữa ăn ở đây có giá thấp nhất là trên mấy vạn tệ*.

*một vạn tệ = khoảng 33 triệu đồng.

Mỗi một miếng đều là tiền.

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ra về thì nhà hàng cũng đến giờ đóng cửa, người phục vụ hết ca làm, anh ta đi ra ngoài hành lang tối đen, cúi đầu xem điện thoại.

trên Weibo và các diễn đàn đang ồ ạt đăng các tin tức mới.

anh ta cũng là một cư dân mạng có thâm niên, vì làm việc ở nhà hàng này nên đã từng gặp khá nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, tuy rằng anh ta sẽ không để lộ thông tin khách hàng, nhưng Diệp Tuệ là nghệ sĩ, cuộc sống riêng tư của cô ấy cho dù có bị công khai cũng chẳng sao hết.

[Tối nay tôi gặp Diệp Tuệ đi ăn với một vị đại gia bí ẩn.]

anh ta không biết thân phận và họ tên của Thẩm Thuật, cũng không dám nói anh họ Thẩm, vì như vậy chính là đã tiết lộ đời tư của anh ấy.

Nữ nghệ sĩ bị bôi đen thế mà lại ra ngoài hẹn hò với một đại gia vào buổi tối, dùng ngón chân mà nghĩ thì cũng biết hai người đó có quan hệ thế nào.

Đăng một dòng đó thôi cũng đủ làm khơi dậy hứng thú của dân mạng rồi, anh ta muốn dựa vào tin tức này để thu hút lượt theo dõi trên trang cá nhân của mình.

Sau khi đăng dòng đó lên mạng, người phục vụ hài lòng ngồi lên xe bus đi về nhà, lúc lên xe anh ta lại mở di động ra xem, phát hiện ra thế mà lại chẳng có ai phản hồi tin tức của mình cả.

không một ai chú ý đến, bởi vì chỉ chưa đầy một phút sau khi đăng tải thì tin tức đó đã bị người ta thủ tiêu rồi!

Bộ phận quan hệ xã hội của Hoa Thụy không phải là dạng ăn không ngồi rồi, nghệ sĩ dưới trướng bọn họ rất nhiều, tất nhiên phải kiểm tra tất cả các loại tin tức được phát đi 24/24.

Từ sau khi quản lý Trình Thắng biết thái độ của Thẩm tổng với Diệp Tuệ, anh ta liền add thêm một người vào trong danh sách theo dõi của mình.

Chỉ cần có một từ khóa liên quan tới được phát ra, người đầu tiên được thông báo sẽ là anh ta.

Diệp Tuệ, đại gia bí ẩn, tối nay... Tổ hợp từ này đều hướng về sếp của anh ta, Thẩm Thuật. Nếu chuyện đời tư của Thẩm tổng và Diệp Tuệ bị phát hiện ra thì thân phận thật của ông chủ cũng sẽ bị phơi bày ra trước ánh sáng.

Và thế là tin tức đó đã bị xóa sạch, không để lộ một chút dấu vết gì trên mạng, mà người phục vụ lăm lờ kia, cũng đã bị sa thải ngay lập tức.

Trình Thắng ngày nào cũng chăm chỉ làm việc, kể từ khi anh ta bắt đầu giúp Thẩm tổng chú ý đến chuyện của Diệp Tuệ, chẳng những phải thường xuyên theo dõi tin tức trên mạng mà còn phải đề phòng không để cho dân mạng biết chuyện Thẩm tổng và Diệp Tuệ đang hẹn hò.

Hơn nữa trong quá trình này, thỉnh thoảng còn bị ông chủ nhét cho cả đồng cấu lương vào mồm.

Trình Thắng không khỏi cảm thấy bùi ngùi xúc động, ông trời ơi, cầu độc thân thật sự không dễ sống chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Ngân Nhi

Tối nay sẽ diễn ra lễ trao giải phim truyền hình, vì góp mặt trong bộ phim “Thế Tử” nên Diệp Tuệ cũng nhận được lời mời đến tham dự.

Còn Thường Huỳnh tuy cũng được mời như mọi lần, nhưng dù cho đã dùng mọi cách có thể rồi mà sắc mặt cô ta vẫn rất tệ, mụn và lỗ chân lông thô to vẫn ngang bướng sinh sôi trên mặt cô ta.

Thường Huỳnh sắp phát điên lên rồi, nhưng vẫn phải ở nhà tiếp tục hành hạ cái mặt mình, mong rằng có thể khôi phục được nhan sắc.

Bùi Ninh cũng nhận được lời mời, trước đó người đại diện nói là cô ta sẽ đảm nhiệm vai chính trong phim “Giải cứu mặt trăng”, mà nghe nói trước khi giao vai cho cô ta thì công ty đã từng tìm đến Diệp Tuệ rồi.

Bùi Ninh nhận được vai diễn này, không nói là cô ta đắc ý đến nhường nào, bao nhiêu người giới cầu xin cũng không được, cuối cùng nó lại thuộc về mình, đủ để chứng tỏ rằng cô ta rất có thực lực.

Nhưng nghe người đại diện nói thế, sắc mặt Bùi Ninh lại trở nên u ám.

Công ty đã từng tìm đến Diệp Tuệ sao? cô ta chỉ là một diễn viên không có tên tuổi, làm gì có tư cách nhận vai đó chứ?

Cũng có thể đó chỉ là tin đồn, hoặc là Diệp Tuệ có quan hệ với vị lãnh đạo nào đó của Hoa Thụy, vai diễn này Diệp Tuệ không cần nên mới đến lượt cô ta, có khác nào cô ta đi nhặt lại đồ của người khác không?

Dù là khả năng nào thì cũng đủ khiến cho Bùi Ninh tức điên, cô ta quyết tâm phải đẹp lộng lẫy để lấn át Diệp Tuệ trong lễ trao giải.

Rất nhanh đã đến tối, lễ trao giải còn chưa bắt đầu mà các fan thì đã vây kín lối vào, trên tay họ đều cầm bảng hiệu và lightstick, điên cuồng hô to tên thần tượng của mình, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Diệp Tuệ ngồi trong xe, cô nhìn xung quanh một lượt, các fan ai cũng giơ bảng hiệu, làm sáng rực cả đêm đen, chỉ có một vài tấm bảng là thuộc về cô.

Chị Nhâm vì muốn giữ thể diện cho cô nên đã định bảo các nhân viên trong công ty đến đây đóng giả làm fan của cô, để cho cô không bị lúng túng, Diệp Tuệ từ chối thẳng thừng, nếu chị Nhâm làm vậy thì cô mới thấy lúng túng đó.

Chưa đến lượt cô bước lên thảm đỏ, cho nên cô vẫn ngồi trong xe, chờ đến lượt mới xuống.

Lễ trao giải đã bắt đầu, các nghệ sỹ lần lượt bước lên thảm đỏ, tiếng các fan hét lên cực chói tai, đám phóng viên thì giơ ống kính về phía các nghệ sỹ, bấm tạch tạch tạch tạch không ngừng.

Thảm đỏ lễ trao giải được tường thuật trực tiếp trên mạng, thật lâu sau, không biết ai khơi mào nổ phát súng đầu tiên: “Người tiếp theo hình như là Diệp Tuệ đấy.” Vừa nhắc tới Diệp Tuệ, đám antifan lập tức đứng ngồi không yên, rồi rít nhảy vào giễu cợt.

“Diệp Tuệ cậy vào việc Thường Huỳnh không đến rồi cho là mình có thể trở thành điểm sáng à? Ha ha, tôi cho cô biết nhé, đừng có mà nằm mơ!”

“Để tôi xem xem Diệp Tuệ đắp mấy lớp phấn, bôi mấy lớp son nhé!”

“Nhìn cô ta bước lên thảm đỏ thì thà tôi tự chọc mù hai mắt mình còn hơn!”

Diệp Tuệ đúng là rất bị ghét, người còn chưa thấy đâu mà đã bị mắng xối xả rồi, không biết nếu cô tới thật thì sẽ còn bị chửi thế nào nữa.

Tất cả mọi người đều đang chờ Diệp Tuệ bị chửi, lời muốn nói cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, chỉ chờ cô đến cái là xỏ ra hết thôi.

Phía đầu thảm đỏ, Diệp Tuệ bước xuống xe, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đỏ, làn da trắng như tuyết, sáng bóng hơn cả những viên ngọc.

Giương mặt cô cực kỳ xinh đẹp, không cần trang điểm đậm cũng đủ thu hút ánh nhìn của mọi người.

Diệp Tuệ hơi ngẩng cao đầu, tôn lên phần cổ thon dài hoàn mỹ, cô chậm rãi bước đi, cặp chân dài bên trong làn váy thoát ẩn thoát hiện, sexy chết người nhưng lại không thấy phản cảm.

Chỉ có Diệp Tuệ mới làm nổi bật được vẻ đẹp của trang phục màu đỏ, những nghệ sỹ ngày hôm nay ai cũng rất tỏa sáng, nhưng dường như đều không bằng một phần vạn của Diệp Tuệ.

Cư dân mạng đang xem trực tiếp còn tưởng là mình đang nhìn lầm.

“Đây có đúng là Diệp Tuệ không đây? Đẹp quá!! Thôi xong rồi, tôi có cảm giác là mình sẽ đổi sang làm fan của cô ấy mất!”

“Nhan sắc của Diệp Tuệ đỉnh thế này cơ mà, chắc là đẹp nhất thảm đỏ tối nay rồi, đẹp như tiên nữ vậy, làm tôi chẳng nổi chửi nữa.”

“Sắp đẹp thần tiên thì ra thật sự tồn tại à, muốn liếm màn hình quá!”

không chỉ có cư dân mạng đòi chiều gió mà đến cả những người đang có mặt tại hiện trường cũng có phản ứng như vậy, Diệp Tuệ thực sự quá đẹp, truyền thông thậm chí còn quên cả chụp ảnh, máy ảnh cầm trong tay nhưng lại không thể ấn vào nút chụp.

Bầu không khí tại hiện trường lúc này bỗng trở nên yên ắng lạ thường.

Ai cũng bị sắc đẹp của Diệp Tuệ làm cho ngơ ngẩn, lãng quên từ bao giờ lại xuất hiện một nhân vật như vậy? Đến khi bọn họ nhìn thấy rõ đó là Diệp Tuệ thì càng kinh hãi hơn, kia không phải là “Tiểu Thường Huỳnh” Diệp Tuệ hay sao? thật sự không thể tin được!

Có ít người còn cảm thấy tiếc nuối, nếu ngay từ ban đầu Diệp Tuệ biết tận dụng lợi thế của mình, đi theo phong cách mà mình muốn thì đã sớm nổi tiếng rồi.

Trong bầu không khí yên tĩnh, bỗng có một giọng nói không biết từ đâu phát ra: “Diệp Tuệ! Chị đẹp quá! Cực kỳ xinh đẹp!”

Diệp Tuệ nhìn theo hướng giọng nói phát ra, thấy đó là một nữ sinh, cô bé đang cầm bảng hiệu đề tên của một nghệ sỹ khác, lúc này cô bé đang rất kích động nhìn cô.

Diệp Tuệ cười với cô bé, gật đầu nói: “Cảm ơn em”

Đám truyền thông bắt đầu lấy lại tinh thần, bắt đầu chụp ảnh, có mấy phóng viên dốt, đặt ra câu hỏi rất sắc bén: “Chuyện Thường Huỳnh like bình luận của antifan trên trang cá nhân của cô, cô có cảm nghĩ gì không?”

Diệp Tuệ trầm tư vài giây rồi đáp: “Lỡ tay bấm like nhầm là chuyện bình thường mà.”

một giây sau, cô lại chuyển hướng câu chuyện, cười nói: “Tuy nhiên, nếu Thường Huỳnh thích theo dõi trang cá nhân của tôi như vậy... thì tôi cũng hoan nghênh thôi.”

Diệp Tuệ không trả lời thẳng vào vấn đề, càng không nói rõ ra là Thường Huỳnh vẫn luôn lên chú ý đến mình, nhưng trong câu trả lời thì vẫn mơ hồ để lộ ra, cho người ta tha hồ suy diễn.

Phóng viên lại hỏi thêm mấy câu nữa, Diệp Tuệ cũng khéo léo trả lời, thái độ cực kỳ thoải mái.

Trong lúc Diệp Tuệ đang trả lời các câu hỏi của phóng viên thì xe của Bùi Ninh đã đỗ trước thảm đỏ, cô ta đã hỏi thăm trước và biết là tối nay có thể Diệp Tuệ sẽ mặc váy đỏ.

Bùi Ninh lạnh lùng cười, Diệp Tuệ mặc màu đỏ thì cô ta sẽ mặc màu đen, cô ta không thèm mặc đồ cùng màu với Diệp Tuệ đâu.

Mà Diệp Tuệ nếu đã muốn theo phong cách xinh đẹp lộng lẫy thì cô ta sẽ đi theo style nữ thần lạnh lùng kiêu sa, Bùi Ninh đã sớm nghĩ rồi, tối hôm nay cô ta sẽ lấn át tất cả.

Bùi Ninh không hề biết là người tới trước cô ta là Diệp Tuệ, cô ta rất tự tin bước xuống xe, duyên dáng sải bước trên thảm đỏ.

cô ta hồ hững hờ nhìn mấy tấm bảng hiệu, mọi lần khi cô ta tới là các fan sẽ hò hét ầm ĩ, lần này như thường lệ, cô ta nhìn thấy rất nhiều bảng hiệu có tên

mình.

Nhưng kỳ lạ là không có tiếng hét của fan, cũng không có phóng viên vây quanh chụp ảnh, Bùi Ninh đã quen với cảm giác được tôn thờ, bị thờ ơ thế này thì đây là lần đầu tiên.

Các fan của Bùi Ninh bây giờ mới hoàn hồn sau khi trông thấy Diệp Tuệ, lúc thấy idol của mình đến, cả đám mới lớn tiếng hô lên: “Bùi Ninh kia! Bùi Ninh! Aaaa!”

Bùi Ninh cảm thấy rất không thoải mái, nhưng ngoài mặt thì vẫn duy trì nụ cười, có điều là hơi cứng nhắc.

cô ta khó chịu tiếp tục sai bước về phía trước, không quên rằng ban này truyền thông chỉ hướng máy ảnh về một phía, mà các fan của cô ta cũng chăm chú nhìn về hướng ấy.

Bọn họ đang nhìn ai vậy? Mãi mê đến mức không thèm để ý tới mình luôn?

cô ta ngược nhìn, thấy phía trước có một bóng dáng rất đẹp, thân hình thon thả, khí chất hoàn hảo, váy đỏ, da trắng, tóc đen, người đầu tiên mà cô ta nghĩ đến chính là Diệp Tuệ.

Bùi Ninh mới liếc nhìn đã ngây dại, trong giới giải trí cô ta luôn tự tin mình là người đẹp nhất, chưa từng phải để phòng bất kì ai.

Mỗi khi bàn về sắc đẹp là người ta sẽ nghĩ tới cô ta đầu tiên, thế nhưng lúc này đây Diệp Tuệ thật sự khiến cho cô ta phải ngỡ ngàng.

Bùi Ninh nhìn lại chiếc váy đen của mình, đột nhiên cảm thấy màu sắc này trông quá trầm, hoàn toàn không tôn lên được vẻ đẹp của mình, Bùi Ninh thầm thuyết phục bản thân, nhất định là như vậy rồi, chỉ là do hôm nay mình không chọn đúng trang phục thôi.

Diệp Tuệ trông thấy Bùi Ninh thì lịch sự gật đầu với cô ta một cái, Bùi Ninh không muốn thể hiện cảm xúc thật trước ống kính, nhưng bây giờ cô ta thật sự không thể bày ra một sắc mặt tốt với Diệp Tuệ được.

Bùi Ninh gật đầu lại cho có lệ với Diệp Tuệ một cái rồi quay mặt đi chỗ khác luôn, đáy mắt hiện lên sự hằn học, vẻ mặt hừng hực rõ trên mặt cô ta, cư dân mạng tinh mắt đã phát hiện ra ngay.

“Hình như Bùi Ninh chưa từng gặp Diệp Tuệ bao giờ mà, ánh mắt hung ác kia là thế nào vậy?”

“Tôi nhớ rõ Bùi Ninh là đại mỹ nhân mà, thế mà sao hôm nay trông Diệp Tuệ lại hơn hẳn một bậc thế nhỉ? không phải một bậc, là hơn hẳn một khoảng lớn ấy chứ!”

Việc này chỉ là một đoạn nhạc đệm mà thôi, sau khi kết thúc lễ trao giải, điều đáng nhắc tới chính là, gương mặt của Diệp Tuệ đã được lên hot search.

Từ khóa #Diệp Tuệ đẹp nhất thăm dò đã được dân mạng điên cuồng tìm kiếm, mọi người đều đang nhiệt tình bàn luận về nhan sắc của cô.

Hơn nữa người ta còn tạo một cuộc khảo sát mang tên: Thăm dò đêm nay ai là người đẹp nhất?

nói đến chủ đề này thì lần nào Bùi Ninh cũng được đưa lên hạng nhất, nhưng lần này người ta lại nhắc đến Diệp Tuệ đầu tiên, sau khi cô xuất hiện tại lễ trao giải, khán giả đã có một ấn tượng cực kì sâu đậm.

Mặc dù Bùi Ninh ăn mặc cũng rất đẹp, nhưng gương mặt và thần thái thì vẫn kém Diệp Tuệ một chút.

Tuy Diệp Tuệ toàn bị người ta chửi mắng, nhưng mọi người vẫn cho rằng cô là người đẹp nhất, không còn cách nào cả, ai bảo mặt cô đẹp 360 độ không góc chết cơ chứ.

Sau thăm dò, rất nhiều người đã trở thành fan của Diệp Tuệ.

Ban đầu Bùi Ninh chính là người đẹp nhất trong giới nghệ sĩ trẻ, cũng vì có sắc đẹp nên dù khả năng diễn xuất có hơi kém, tính tình cũng không được tốt lắm thì cô ta vẫn có một chỗ đứng trong làng giải trí.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, mọi người lại không hèn mà cùng có chung một suy nghĩ, danh hiệu mỹ nhân của Bùi Ninh nên được chuyển sang cho người khác rồi.

Sau khi quay xong phim “Thế Tử”, tạm thời Diệp Tuệ chưa nhận phim nào khác, cho nên cô có thể tranh thủ tận dụng thời gian này để nghỉ ngơi cho tốt.

Chị Nhâm nhìn thấu tâm tư của Diệp Tuệ, lập tức ngăn cản ý định muốn buông thả trong đầu cô: “Bà cô ơi, em tuyệt đối không được ăn uống thả ga đấy nhé, phải kiểm soát chặt chẽ cho chị.”

Có những diễn viên cứ đến ngày nghỉ là buông thả việc ăn uống một tí, nhưng đến lúc nhận phim mới thì sẽ gầy lại rất nhanh, nhưng cũng có những diễn viên không về dáng kịp, bị ống kính của máy tay săn ảnh chụp được rồi đăng lên khắp các trang báo, nói cô ta không giữ được vóc dáng, thậm chí còn đồn là người ta mang thai, rất phí công đứng ra giải thích.

Diệp Tuệ đã bị chị Nhâm nhắc nhở rất nhiều, còn bảo Tiểu Lưu thỉnh thoảng phải giám sát cô nữa.

Diệp Tuệ không còn cách nào khác là phải nghe theo, từ bỏ luôn kế hoạch ăn một bữa cơm no đủ, lên mạng đặt một thùng xoài giao đến nhà.

Tám giờ tối Thẩm Thuật đi làm về, ngửi thấy ngay mùi xoài thơm đang lan tỏa khắp nhà.

Phòng khách sáng đèn, Thẩm Thuật nhìn qua một lượt, không thấy Diệp Tuệ đâu.

Đợi đến khi anh thay dép đi vào nhà thì Diệp Tuệ mới bung một đĩa xoài to từ trong bếp đi ra.

“Thẩm Thuật, em mới mua một thùng xoài đây, đủ cho chúng ta ăn mấy ngày luôn.” Diệp Tuệ chuyên tâm cắt xoài trong bếp nên bây giờ mới để ý là Thẩm Thuật đã về.

Ăn một mình buồn lắm, có người ăn cùng mới vui.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật không thể từ chối, liền đi vào ngồi xuống sofa.

Kỹ năng cắt hoa quả của Diệp Tuệ rất tốt, quả xoài được cô cắt thành từng miếng nhỏ trong đôi đũa đều nhau, cô còn cầm sẵn đĩa ăn vào trước cho Thẩm Thuật luôn rồi.

“Em vừa ăn thử rồi, ngọt lắm.” Diệp Tuệ có vẻ rất thích.

Từ trước đến nay Thẩm Thuật thường không ăn gì sau tám giờ tối, nhưng nhìn Diệp Tuệ ăn ngon lành như vậy, theo bản năng anh cũng ăn mấy miếng cùng cô.

Nhưng chỉ chốc lát sau, Thẩm Thuật phát hiện ra Diệp Tuệ có gì đó không ổn, cô khựng người lại, vội vàng lấy tay ôm ngực, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

anh nhú mày, lập tức kéo tay cô, nghiêng người về phía trước xem xét phản ứng của cô.

“Em không khỏe à?”

Diệp Tuệ cũng không hiểu là mình bị làm sao, chỉ cảm thấy môi hơi sưng lên, hô hấp bắt đầu khó khăn, đột nhiên cô nhớ ra, bản thân cô thì không bị dị ứng với xoài, nhưng nguyên chủ của cơ thể này thì không biết thế nào.

Theo cô nhớ thì nguyên chủ không có chi tiết nào nói là bị dị ứng với xoài, chỉ có là nguyên chủ ngại ăn xoài vì sợ bẩn tay bẩn mặt, cho nên chưa từng động đến nó.

Nào biết được thì ra sau khi ăn xoài nguyên chủ sẽ bị dị ứng nghiêm trọng như vậy.

cô muốn nói chuyện nhưng họng sưng lên khiến cô không nói nên lời, chỉ có thể chỉ vào đĩa xoài cho Thẩm Thuật hiểu.

Thẩm Thuật hiểu ý cô ngay, anh hỏi: “Em dị ứng với xoài sao?” Đây là lần đầu tiên anh nghiêm giọng như thế, âm điệu còn mang theo sự lo lắng và gấp gáp.

Diệp Tuệ không thể trả lời câu hỏi của anh, vì dị ứng quá nặng nên ý thức của cô đã trở nên mơ hồ.

cô mơ màng trông thấy Thẩm Thuật cảm áo khoác của mình đắp lên người cô, che kín mặt cô lại, có lẽ vì để ý đến thân phận nghệ sĩ của cô nên anh không muốn cô gặp phiền phức.

Thân hình anh cao lớn, chiếc áo khoác của anh đắp lên gần như đã che được hơn nửa cơ thể cô.

Ngay vào lúc sắp mất đi ý thức, Diệp Tuệ nhìn ánh đèn sáng loáng trên trần nhà, chiếc đồng hồ đang chậm rãi hoạt động, giọng nói của Thẩm Thuật bỗng lọt vào tai cô.

“Đừng sợ, anh đưa em tới bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Ngân Nhi

Câu nói của Thẩm Thuật vừa mới lọt vào tai Diệp Tuệ thì cô liền rơi vào trạng thái hôn mê.

Thẩm Thuật bế cô lên, nhẹ nhàng để đầu cô tựa vào vai mình, sau đó nhanh chóng đưa cửa.

Vừa mới bước ra khỏi tòa nhà thì có một trận gió lạnh thổi tới, trời đã vào thu, nhiệt độ buổi tối cũng trở nên thấp hơn.

Áo khoác của Thẩm Thuật đang trùm lên người Diệp Tuệ, anh chỉ mặc độc một cái sơ mi trắng, sau khi đặt Diệp Tuệ nằm ra ghế sau, anh mau chóng vòng qua sườn xe rồi ngồi vào ghế lái.

Thẩm Thuật vừa nổ máy xe vừa gọi điện thoại, đầu bên kia nhận máy rất nhanh, người đó trực tiếp gọi tên Thẩm Thuật, có vẻ như rất thân thiết với anh.

“Vợ tôi dị ứng xoài, bây giờ đang hôn mê, cậu chuẩn bị luôn đi, năm phút sau tôi đến bệnh viện.”

Thẩm Thuật gọi cho bác sĩ quen, ngắt máy xong, anh lập tức đạp chân ga phóng xe đi.

Xe chạy nhanh nhưng rất ổn định, Thẩm Thuật thỉnh thoảng vẫn chú ý đến Diệp Tuệ đang ở ghế sau.

Đến bệnh viện, vì bận tâm đến thân phận của Diệp Tuệ nên anh lựa một lối vào ít người, bảo đảm rằng Diệp Tuệ sẽ không bị máy tay săn ảnh bắt gặp.

May là tới bệnh viện kịp thời nên sau khi truyền nước xong, Diệp Tuệ chỉ cần ở lại bệnh viện thêm mấy ngày là ổn.

cô nằm trên giường bệnh, chai truyền nước đang nhỏ từng giọt, hô hấp của cô cũng từ từ ổn định lại, trạng thái dần khôi phục bình thường.

cô nhắm mắt ngủ thiếp đi, lồng ngực khẽ phập phồng, mái tóc đen dài phủ kín gối, làm cho sắc mặt cô trông càng thêm tái nhợt.

Đèn trong phòng bệnh đã tắt, chỉ còn lại một ánh đèn sáng nhẹ ở đầu giường, Thẩm Thuật đứng bên cạnh, yên lặng nhìn cô.

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, người bước vào chính là vị bác sĩ mà Thẩm Thuật đã liên lạc từ trước.

anh ấy tên là Mạnh Hàn, là bác sĩ riêng của Thẩm Thuật, cũng là bạn lâu năm với anh.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hàn thấy Thẩm Thuật mất bình tĩnh như vậy, mặc dù anh ấy nghe nói là quan hệ giữa Thẩm Thuật và vợ không được tốt lắm, chẳng khác gì người xa lạ cả.

Nhưng mà nhìn tình hình lúc này thì có vẻ như điều đó không đúng lắm.

Mạnh Hàn đến gần Thẩm Thuật, vỗ vào người anh nói: “Này này, cậu với vợ cậu thế này là sao? Đây có giống như hồi trước cậu nói...”

Mạnh Hàn còn chưa nói hết câu thì Thẩm Thuật đã ra hiệu cho anh ấy im lặng, anh nói rất khẽ: “Cậu ồn ào quá, đi ra ngoài rồi nói.”

Mạnh Hàn nghe lời ngậm miệng lại, không dám quấy rầy Diệp Tuệ đang nằm trên giường bệnh nữa, đi ra ngoài cùng Thẩm Thuật.

Bọn họ cũng không đi xa, chỉ tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện thôi.

Giọng Thẩm Thuật vẫn bình tĩnh như mọi ngày: “Cậu muốn hỏi cái gì?”

Mạnh Hàn chỉ vào Diệp Tuệ trong phòng bệnh: “Nhìn không ra đó, không ngờ cậu lại quan tâm đến vợ mình như vậy, sao mà quan hệ giữa hai người lại phát triển nhanh thế?”

Dựa vào nhiều năm quen biết với Thẩm Thuật, Mạnh Hàn biết cậu bạn này là người không hiểu gì về chuyện tình cảm mà, chẳng lẽ ban nãy mắt mình kém nên nhìn lầm sao?

Thẩm Thuật nhìn biểu cảm tò mò của Mạnh Hàn, không trả lời vấn đề của anh ấy mà nói: “Ngày mai cậu làm xét nghiệm dị ứng cho Diệp Tuệ đi, hình như cô ấy không biết là mình bị dị ứng xoài.”

Thẩm Thuật nhận ra điều này lúc nhìn dáng vẻ khi ăn xoài của Diệp Tuệ.

Mạnh Hàn gật đầu ngay: “OK, ngày mai tôi sẽ sắp xếp.”

không đợi anh ấy nói tiếp, Thẩm Thuật lập tức chuyển chủ đề: “Diệp Tuệ đang ở phòng bệnh một mình, tôi quay về đây.”

nói xong anh cũng không chờ Mạnh Hàn trả lời, dứt khoát quay người đi về phòng bệnh luôn.

Mạnh Hàn lúc này mới phát hiện mình bị lừa, Thẩm Thuật vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh ấy.

Lúc Diệp Tuệ tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau.

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào qua khung cửa sổ, những hạt bụi nhỏ li ti trôi nổi trong không khí, cô đưa tay lên che mắt, bỗng cảm thấy có thứ gì đó cọ

vào mặt mình.

Lúc này cô mới nhận ra trên tay mình đang cầm kim tiêm, mũi chỉ ngửi thấy toàn mùi nước khử trùng, thì ra là đang ở bệnh viện.

Diệp Tuệ nghĩ lại chuyện tối qua, cô ăn xoài rồi bị dị ứng đến mức hôn mê bất tỉnh, chuyện về sau thì không nhớ gì cả.

Trong phòng bệnh không có ai, trên ghế salon có vắt một chiếc áo khoác, Diệp Tuệ nhớ đó là chiếc áo mà hôm qua Thẩm Thuật đã đắp lên người cô.

cô có nghe thấy câu nói của anh trước khi hôn mê, có thể vì có anh bên cạnh nên cô mới yên tâm mà xỉu đi như vậy.

cô vừa mới ngồi dậy thì cửa phòng bệnh mở ra, người đi vào là Thẩm Thuật.

trên tay anh cầm bình giữ nhiệt, đặt trước mặt cô nói: “Trong nhà mang tới cho em.”

Ông Thẩm biết chuyện Diệp Tuệ nhập viện nên đã bảo người giúp việc làm chút đồ ăn nhẹ cho cô.

Diệp Tuệ vừa ăn cháo vừa quay đầu nhìn Thẩm Thuật đang ngồi trên salon.

“Tối qua cảm ơn anh nhé.”

Thẩm Thuật liếc mắt nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt ấy cứ chăm chú hướng vào cô, mãi không thấy anh lên tiếng, khiến cô lo sợ không biết có phải mình đã làm chuyện gì có lỗi với anh hay không.

Đúng lúc cô đang định chủ động nhận sai với anh thì anh mới lên tiếng.

“Thùng xoài trong nhà anh đã đem cho người ta hết rồi.”

Diệp Tuệ cảm thấy hơi tiếc, cô thích nhất là ăn xoài, nhưng vì chủ của cơ thể này bị dị ứng nên cô đành phải chấp nhận từ bỏ món ăn mà mình yêu thích thôi.

cô còn chưa kịp tiếc nuối được một lúc thì đã phải đối diện với ánh mắt của anh, anh hờ hững liếc cô, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi.

“Vẫn còn muốn ăn?” Giọng của anh rất bình thường, nhưng lại khiến cho Diệp Tuệ sợ run.

Diệp Tuệ với ham muốn sống tràn đầy vội vàng lắc đầu: “không ăn không ăn, anh đem cho thì tốt rồi.”

cô nào dám chống đối dưới sự áp bức của anh cơ chứ, cô cũng biết là nếu ăn hết cả thùng xoài thì hậu quả sẽ không đơn giản chỉ là nằm viện.

Khi đó trong nghĩa trang chắc chắn sẽ có một vị trí thuộc về cô, một nữ diễn viên tham ăn chết vì dị ứng xoài.

Thẩm Thuật tương đối hài lòng với thái độ hiểu chuyện của cô, anh lại cúi đầu xuống nhìn vào cái máy tính trên tay, không biết đang bận làm gì.

Diệp Tuệ tiếp tục ngoan ngoãn ăn nốt cháo, thầm nghĩ có phải biểu hiện ban nãy của mình có hơi kỳ lạ không, từ khi nào mà cô lại nghe lời Thẩm Thuật như thế rồi.

Căn bản là trước giờ cô vốn cũng không dám to tiếng với Thẩm Thuật rồi, anh nói gì thì cô đều nghe theo hết.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng là mình làm sai trước mà.

Chuyện cô nhập viện tất nhiên không thể gạt được chị Nhâm, chị Nhâm sau khi biết tin thì cực kì tức giận, vừa mới nhắc nhở dứt lời xong thì đã lại xảy ra chuyện ngay được.

Với cái kiểu vô tư này của Diệp Tuệ, có trời cô lại bên người để quản lý thì cũng không có gì là quá đáng cả, lần này Diệp Tuệ đã bị chị Nhâm mắng cho một trận rất lâu.

May là cô bình phục cũng nhanh, nằm viện một ngày là có thể xuất viện rồi.

Thẩm Thuật cả ngày không đến công ty, sáng hôm sau anh mới đi làm.

Vương Xuyên đã làm việc ở Hoa Thụy ngay từ những ngày đầu thành lập công ty, tuần nào Thẩm tổng cũng sẽ tham dự buổi họp rất đúng giờ, hôm qua là lần đầu tiên vắng mặt.

Vương Xuyên vào đưa báo cáo cuộc họp cho Thẩm Thuật, vừa bước vào phòng làm việc của sếp thì chú ý ngay đến một cái bình hoa cổ mới được bày.

Chất liệu của cái bình này không tệ, nhưng người nào tinh mắt thì đều có thể nhìn ra là giá trị của nó không cao.

Vương Xuyên đã đồng hành cùng Thẩm Thuật từ khi anh bắt đầu lập nghiệp với hai bàn tay trắng, cho đến bây giờ khối tài sản ít nhất cũng phải mấy tỷ rồi.

Thẩm Thuật thích sưu tầm đồ cổ, cho nên Vương Xuyên cũng có nghiên cứu về mảng này, anh ta luôn đi cùng Thẩm Thuật tới các buổi đấu giá, sau dần nhìn thấy đồ cổ là có thể nhận biết được ngay nó thật hay giả.

Với kinh nghiệm của Thẩm tổng, chắc chắn là biết cái bình hoa kia là đồ rởm, sao còn bày trong công ty thế chứ? không nên chút nào.

Lúc trước ở buổi đấu giá, Thẩm Tu muốn tặng cho sếp cái bình hoa cổ đất giá kia, thế mà sếp chẳng hề tỏ ra hứng thú, thẳng thừng từ chối luôn.

Giờ thì lại lấy cái bình hoa rởm kia ra coi như bảo bối là sao? Suy nghĩ của sếp, Vương Xuyên thật sự không hiểu nổi.

Trái tim của sếp như kim dưới đáy biển, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Thẩm Thuật ngược mắt lên nhìn Vương Xuyên một cái rồi thờ ơ hỏi: “Nhìn cái gì?”

anh thấy ánh mắt của Vương Xuyên đang rơi vào cái bình hoa cổ kia, không khỏi nhếch môi cười, trong số mười cái bình hoa mà Diệp Tuệ mua cho anh, chỉ có đúng một cái là hàng thật.

anh liền bày cái bình thật ở trong nhà, rồi chọn đại một bình trong số chín bình còn lại để mang đến công ty.

Vương Xuyên không nén nổi tò mò: “Sếp, có phải cái bình hoa kia là do một người quan trọng tặng cho anh không?”

Thẩm Thuật không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, chỉ ung dung đáp: “Cứ coi như thế đi.”

Vương Xuyên lập tức ngậm miệng, anh ta đã biết đáp án rồi, không phải suy nghĩ nhiều, cái bình hoa kia chắc chắn là của Diệp Tuệ tặng.

cô Diệp không có kinh nghiệm nhìn đồ cổ, con mắt không sành sỏi, nhưng quan trọng là sếp của anh ta thích! Chỉ cần là đồ của cô Diệp tặng thì sếp đều thích hết!

một mặt thì tỏ ra không thèm ngó ngang đến cái bình hoa cổ đất tiền, mặt khác thì lại đem cái bình rởm trở thành bảo bối, hai người này đúng là trời đất tác thành, cực kì xứng đôi!

Bị việc này làm cho kinh ngạc nên Vương Xuyên cũng quên hỏi là vì sao hôm qua sếp không đi làm.

Diệp Tuệ bây giờ đã phần nào để lại một ấn tượng trong lòng khán giả qua đoạn trailer phim và lần bước trên thảm đỏ lễ trao giải, trên trang cá nhân của cô trừ mấy cái poster tuyên truyền cho phim ra thì hoàn toàn không đăng thêm cái gì khác.

Các fan của Diệp Tuệ có được không hề dễ dàng gì, nhất định phải giữ cho chắc, thế là Diệp Tuệ bị người đại diện bắt phải đăng gì đó lên trang cá nhân, cô không biết đăng gì nên đành chia sẻ một chút về cuộc sống của mình.

“Bị dị ứng xoài nên phải nằm viện cả ngày, khó chịu quá đi.”

Diệp Tuệ không có ý định sẽ chụp ảnh, đang bệnh mà còn tự sướng được, nhất định sẽ bị anti chửi tiếp cho xem, nhưng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của người đại diện, cô đành phải chụp một tấm, bởi vì trước mắt dân mạng người ta quan tâm đến mặt mũi của cô nhiều hơn là cuộc sống riêng.

Diệp Tuệ không trang điểm, mái tóc đen dài để xõa, dưới ánh mặt trời, gương mặt xinh đẹp của cô trông có phần tiêu tụy.

“Đây là mặt mộc đó hả? Diệp Tuệ không trang điểm nhìn vẫn xinh thế, đúng là nhan sắc của thần tiên.”

“Diệp Tuệ cô đừng có mà nói láo, bị bệnh mà còn chụp hình tự sướng à, chắc là lại muốn gây chú ý đây mà, ai biết là cô ta có nhập viện thật không?”

“Tuệ Tuệ có lên, quay phim xong phải nghỉ ngơi thật tốt nhé, đừng quan tâm đến những lời anti nói, sau này chỉ cần phim có chị đóng là em đều sẽ mong chờ.”

“...”

Mấy lãnh đạo của Hoa Thụy cũng đang trò chuyện rất sôi nổi về chuyện của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ trên wechat.

Bọn họ đều dùng nick phụ để theo dõi trang cá nhân của Diệp Tuệ nên phát hiện ngay ra manh mối, hôm qua sếp không đi làm, ngay cả hội nghị thường kỳ cũng không có mặt, chính là vì ở trong bệnh viện với Diệp Tuệ cả ngày chứ còn gì nữa!

Trình Thắng: Quan tâm yêu thương người ta như thế, mấy ông đã bao giờ thấy sếp như vậy chưa?

Vương Xuyên: thì ra sếp không hề vô cảm như mình tưởng.

Trình Thắng vốn rất thích đùa giỡn, anh ta chụp màn hình dòng trạng thái và bức ảnh lại rồi lên gửi cho Thẩm Thuật xem.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm tổng lạnh lùng của bọn họ đã bảo thư ký gửi một tin nhắn cho Vương Xuyên.

Vương Xuyên, người bị phạt phải tặng ca: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit: Ngân Nhi

Mặt của Thường Huỳnh mãi mà không trở lại được bình thường, cô ta nghĩ không ra lý do tại sao. Tối nọ, cô ta chợt nhìn thấy một cái bóng đen chui ra từ cái bình hoa mà Thẩm Tu tặng.

Con ma nữ vẫn bám vào cái bình hoa cổ, tuổi đã cao nên ám khí càng nặng, công phu cũng rất cao, nếu nó muốn người nào nhìn thấy nó thì nhất định người ấy sẽ nhìn được.

Nó cố tình dọa nạt Thường Huỳnh: “Người có biết không, mặt người biến dạng như thế là do ta làm đấy, ta rất căm ghét những người xinh đẹp, người hãy chấp nhận chịu xấu xí cả đời đi.”

Thường Huỳnh trông thấy cảnh tượng này thì sợ hãi hét ầm lên: “Có ma!! Có ma!!”

Lúc mẹ cô ta chạy tới nơi thì con ma đó đã chui lại vào cái bình hoa rồi, mặc cho Thường Huỳnh có gọi thế nào thì nó cũng không hiện hình.

Có vẻ như nó rất thích trêu chọc Thường Huỳnh, vì mỗi khi có thêm người trong nhà, Thường Huỳnh gọi nó sẽ không ra, nhưng người đi hết rồi thì nó lại xuất hiện.

Nhiều lần như vậy nên mẹ của cô ta sinh nghi, không biết có phải con gái mình gặp vấn đề về tâm lý hay không, bà đau lòng nói: “Con gái đáng thương con ngủ một giấc thật ngon đi, rồi mặt sẽ dần đẹp trở lại thôi.”

Bà cho là vì Thường Huỳnh quá buồn rầu vì gương mặt nên mới thành ra như thế, đến cả Thường Huỳnh cũng nghi ngờ do tinh thần của mình không được tốt nên mới gây ra ảo giác.

Trong khoảng thời gian này, Thường Huỳnh rất ít tham gia các hoạt động, thỉnh thoảng cô ta có đi ra cửa thì cũng sẽ đội mũ và đeo khẩu trang, bị máy tay sẵn ảnh chụp hình lại.

Nếu nhìn những chỗ bị lộ ra trên mặt Thường Huỳnh thì vẫn có thể nhận ra là làn da của cô ta không còn được mịn màng trắng trẻo như trước nữa, tóm lại là trạng thái của cô ta đã tệ hơn trước rất nhiều.

Thường Huỳnh là diễn viên đang hot nên những tin tức về cô ta tất nhiên là bay đầy trời, khiến cô ta nổi điên lên đập phá đồ đạc trong nhà.

Diệp Tuệ cũng đọc được mấy tin tức đó, cô cảm thấy là Thường Huỳnh không có vẻ là bị bệnh, mà giống như đang bị tai họa gì đó vạ vào người thì đúng hơn.

Nhưng cô cũng chỉ suy đoán mà thôi, không có cách nào để chứng minh cả.

Từ sau khi Diệp Tuệ bị dìm ứng, nghe theo lời yêu cầu của mọi người, mấy ngày qua cô ăn uống rất thanh đạm, cứ mỗi lần cô muốn ăn thứ gì đó mặn mặn thì sẽ bị một ánh mắt lạnh lùng và rất có lực uy hiếp nhìn vào.

Ánh mắt đó đến từ Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ không còn biết làm gì hơn là ngoan ngoãn đặt đĩa xuống, tiếp tục nâng bát cháo trắng lên húp.

Còn chưa quen với việc cắt giảm khẩu phần ăn thì cô lại phải nghe thêm một tin dữ, Thẩm Thuật phải đi công tác một ngày, có nghĩa là cô sẽ phải ở nhà một mình.

một mình đối mặt với những con ma đó saoooo!! Trong đầu cô lập tức hiện lên những cảnh tượng đáng sợ, có thể dự đoán trước được tình cảnh bi thảm của mình rồi.

Tuy nhiên suy nghĩ của cô cũng rất linh hoạt, cô nghĩ hay là thử đi mua mấy cái bùa trừ tà xem sao, xong dán nó trong phòng, có khi sẽ có hiệu quả cũng nên, ít nhất có thể ngăn chặn được một chút.

Thẩm Thuật nhìn nét mặt của Diệp Tuệ, hỏi: “Em sợ à?”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, ánh mắt như đang nhìn thần hộ mệnh vậy, trước khi anh đi phải ở cạnh anh nhiều hơn chút mới được, cố gắng hết sức để lấy ít

duong khí của anh.

Diệp Tuệ dùng vẻ mặt mong đợi nhìn anh: “Hôm nay em muốn đến đạo quán* để xin bùa trừ tà, anh đi với em được không?” Nếu có Thẩm Thuật đi cùng, nói không chừng tấm bùa sẽ càng có tác dụng hơn.

*Đạo quán: Nơi tu luyện và cử hành nghi thức tôn giáo của các đạo sĩ.

Thẩm Thuật không từ chối, anh đáp: “Được.”

Hai người nhanh chóng xuất phát, lúc xuống xe Diệp Tuệ đeo khẩu trang vào để tránh bị người ta nhận ra, mặc dù cô không đến mức nổi tiếng thế, nhưng tiếng xấu về cô thì lan truyền quá rộng rãi, sợ là đi trên đường vẫn sẽ có người biết.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi cùng nhau qua một con đường để đến đạo quán, trên đường có đi qua một gian hàng, người chủ quán mặc đạo phục, hình như là mở quẻ coi bói.

Đạo trưởng này nhìn qua không được bình thường cho lắm, một bên mắt bị bịt lại, hình như là mù, ông ta còn để râu rất dài, hơi có phong thái của thần tiên. Bên cạnh còn có một tấm bảng được treo lên, trên đó viết: Coi không đúng không lấy tiền.

Diệp Tuệ thu hồi tầm mắt, đang muốn đi tiếp thì lại nghe thấy vị đạo trưởng đó nói: “cô gái, xin dừng bước.”

Diệp Tuệ nhìn xung quanh, trừ cô và Thẩm Thuật ra thì không còn ai khác, cô giơ tay chỉ vào mình, hỏi: “Tôi hả?”

Đạo trưởng nói rất chắc chắn: “không sai, chính là cô.” Cả con đường này nhìn qua có một người vừa lăm tiền lại vừa dễ gạt nhất là cô đó.

Diệp Tuệ nhìn sắc trời, thấy vẫn còn sớm, lát đi xin bùa cũng được, cô nhìn Thẩm Thuật nói: “Bọn mình qua đó xem chút nhé?”

Thẩm Thuật rất thoải mái đồng ý.

Diệp Tuệ ngồi trước mặt đạo trưởng, Thẩm Thuật ngồi bên cạnh cô, đạo trưởng nói: “Hai cô cậu tôi vừa nhìn cái đã biết ngay là người có phúc rồi.”

Lời hay ý đẹp có ai mà không thích nghe? Cứ nói tốt chắc chắn sẽ không sai.

Người phụ nữ này mặc dù đeo khẩu trang che đi phần lớn mặt mũi, nhưng chắc chắn là một mỹ nhân, còn người đàn ông bên cạnh cũng cực kỳ anh tuấn, ông ta chưa từng thấy một cặp đôi nào đẹp đến vậy.

Vị đạo trưởng nhìn Diệp Tuệ một cái, sau đó lại nhìn Thẩm Thuật một cái rồi mới ra vẻ thần bí nói tiếp: “cô có biết không, hai cô cậu có duyên từ tận kiếp trước đây.”

Nhìn cặp đôi này rất hạnh phúc bước đi bên nhau, chiều này đảm bảo có thử trăm lần cũng không sai được.

Diệp Tuệ mở to hai mắt, tôi bị xuyên vào một cuốn tiểu thuyết đó ông biết không hả? Duyên phận từ kiếp trước cái gì không biết nữa, giả dối, quá giả dối, không thể nghe nổi!

Diệp Tuệ đứng dậy muốn rời đi.

Đạo trưởng kia lại tiếp tục tung chiêu: “cô gái à, cô nghe tôi nói hết có được không?”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, muốn hỏi ý anh, anh chỉ bình tĩnh nói: “Em muốn nghe thì cứ nghe.” không muốn nghe thì đi thôi.

Diệp Tuệ suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn ngồi xuống, cô muốn nghe xem người này còn có thể nói thêm cái gì nữa: “Còn gì nữa không?”

Đạo trưởng đảo mắt một vòng, vuốt râu, ra vẻ uyên thâm: “Thân phận kiếp trước của hai người cũng rất cao.”

Diệp Tuệ quyết tâm muốn vạch trần bộ mặt giả dối của ông ta: “Thân phận cao? Cao bao nhiêu? Tôi là công chúa hay là tiểu thư khuê các? Ông nói rõ hơn cho tôi biết được không?”

Vị đạo trưởng vội xua tay, ra vẻ thiên cơ không thể tiết lộ: “Tôi không thể nói, thân phận quá cao, nói ra e là tôi sẽ bị giảm tuổi thọ mất.”

“Mất của tôi cũng vì tiết lộ nhiều điều quá nên mới mù lòa thế này.” Tất nhiên ông ta sẽ không thừa nhận, rằng vì giả vờ mù nên trời nóng bức đến mức ông ta cũng đeo bịt mắt vào, bí bách ngứa ngáy như bị nổi mẩn vậy.

Diệp Tuệ thầm cười trong lòng, ông cứ tiếp tục bốc phét đi nhé!

Đạo trưởng nói tiếp: “Kiếp trước hai người có hiểu lầm rất lớn, rất khó khăn mới tới được với nhau, kiếp này cũng phải cần có cao nhân chỉ bảo thì mới có thể vượt qua được cửa ải khó khăn.”

Ý của ông ta rất rõ ràng, cao nhân đang ở ngay trước mắt cô đây này, còn không mau dâng tiền lên?

Diệp Tuệ nói thẳng luôn: “Nhưng tôi lại thích tự mình giải quyết mọi chuyện cơ, chuyện gì càng phiền phức rắc rối thì lại càng có tính khiêu chiến với tôi, điều gì có được dễ dàng quả cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Vị đạo trưởng không thể phản bác lại được: “...”

Thẩm Thuật cảm thấy rất thú vị, anh không nói gì, chỉ ở bên cạnh quan sát.

Kế hoạch của đạo trưởng thất bại, ông ta lại đổi chiêu khác, bầm bầm ngón tay, nhắm mắt rung đùi nói: “không ổn, rất không ổn.”

Diệp Tuệ: “Có gì không ổn vậy?”

Ông ta nói: “Ý trời nói cho tôi biết, gần cô có sao Hồng Loan chuyển động, có những việc có thể sẽ gây cản trở đến chuyện tình cảm của cô.”

Diệp Tuệ tức quá bật cười, ông ta nói như kiểu cô không thể làm chủ được chuyện tình cảm của mình vậy, trong lúc bực bội, cô chỉ vào Thẩm Thuật ngồi bên cạnh.

“Tôi có chồng rồi nhé, sao Hồng Loan chuyển động thế nào được hả? Tôi đã kết hôn rồi, tình cảm vợ chồng rất hòa thuận, không cần người khác quan tâm”

Nghe thấy cô bảo mình là chồng, Thẩm Thuật liền quay sang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn không rõ cảm xúc.

Tiếp theo, vị đạo trưởng cứ nói câu nào là Diệp Tuệ phản lại câu đấy, ông ta ngày càng trở nên lúng túng, quay sang nhìn Thẩm Thuật cầu cứu, hi vọng anh có thể ngăn Diệp Tuệ lại.

Thẩm Thuật lại chỉ chăm chú nhìn mỗi Diệp Tuệ, không quan tâm đến ai khác, dáng vẻ anh đẹp đẽ tôn quý, thái độ thì hờ hững ung dung.

Lúc Diệp Tuệ nói lại người ta, anh cũng chẳng buồn xen vào, chỉ nhìn cô rồi cười khế.

Như thế dù cô có làm gì đi nữa thì anh cũng sẽ dung túng cho cô.

Vị đạo trưởng thất bại ê chề, nét mặt ủ rũ, cô tha cho tôi đi, tôi bỏ nghề không làm nữa là được chứ gì.

Diệp Tuệ vô cùng sáng khoái, cô thờ phào nhẹ nhõm bỏ đi, Thẩm Thuật thì vẫn ở lại, anh đứng thẳng dậy, rũ mắt xuống nói: “Chuyện xưa mà ông nói nghe cũng được.”

“Nhưng mà... Có hơi già đời đấy.”

Có mấy câu mà ông ta nói như duyên phận kiếp trước, sao Hồng Loan chuyển động thì Thẩm Thuật nghe xong lại thấy rất vui, anh phát tay, đặt một ít tiền lên bàn.

Làm xong anh quay người đi luôn, để lại cho người ta một bóng lưng cao lớn ung dung, trong không khí bỗng vang lên một giọng nói vô cảm: “Cứ coi như là tiền tôi cho ông mua nước.”

Vị đạo trưởng nói rất hết cả hòng, tự dung lại có một khoản tiền rơi trúng đầu.

Ông ta vội vàng cầm tiền lên, người đàn ông này thật hào phóng, số tiền này... Bằng cả tháng ông ta bày quầy ngồi ở đây rồi!

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ lại đi tiếp, hai người vào đạo quán cầu bùa trừ tà, Diệp Tuệ nắm chặt lá bùa trong tay, lúc này mới cảm thấy an tâm hơn nhiều.

cô ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật, anh rất cao, đứng ngược chiều sáng, sống mũi anh thẳng tắp, đường nét khuôn cằm rất rõ ràng, lúc không cười môi cứ siết chặt lại.

Người này đúng là đẹp trai quá đáng.

Diệp Tuệ nói: “anh nghĩ trên đời có kiếp trước thật không?” Mặc dù đạo trưởng kia lừa đảo, nhưng lòng cô vẫn rất hiếu kỳ, tránh không khỏi việc nghĩ này nghĩ nọ.

Thẩm Thuật quay đầu nhìn cô, cô đeo khẩu trang nên để lộ mỗi đôi mắt, đôi mắt ấy lúc này đang nhìn anh chăm chăm, chờ đợi câu trả lời của anh.

Thẩm Thuật: “Em muốn biết sao?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Tất nhiên rồi.”

Thẩm Thuật cười nói: “Vậy em nghĩ xem liệu anh có tin điều đó hay không?”

Diệp Tuệ nghĩ một chút rồi lắc đầu, dương khí của anh nặng như vậy, đến ma quỷ anh còn không tin nữa là chuyện kiếp trước.

cô bước lên trước đuổi vai một cái: “Em cũng không tin, mà dù có kiếp trước thì sao chứ? Cứ sống thật tốt kiếp này, không để lúc chết đi phải hối hận là

được.”

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ vẫn đang nắm chặt lá bùa, lo lắng hỏi: “Bây giờ còn sợ không?”

Diệp Tuệ thật sự rất muốn nói với anh là cô sợ chứ, sao mà không sợ cho được? cô sợ muốn chết luôn, sợ đến mức chỉ muốn trốn vào chỗ nào đó không có ma rồi ở trong đó vĩnh viễn không chui ra thôi.

cô nắm chặt lá bùa, nói dối: “không sợ nữa.”

Nét mặt Thẩm Thuật rất bình tĩnh, nói tiếp: “thật không?”

Diệp Tuệ không đáp, bây giờ anh bỗng nói với cô một câu: “anh sẽ về sớm.” Dứt lời, anh liền đi thẳng về phía trước, dáng vẻ giống như câu nói đó chỉ là anh tùy hứng nói ra mà thôi.

Diệp Tuệ ngơ ngẩn, câu nói ấy vẫn còn vang lên trong đầu cô, làm cô đứng im tại chỗ không nhúc nhích được.

anh quay đầu lại nhìn cô: “Em không đi à?”

Lúc này Diệp Tuệ mới phản ứng lại, cô ồ lên một tiếng, vội vàng bước nhanh theo anh, đi đến bên cạnh anh, hai người lại tiếp tục sánh vai bước tiếp.

đã sắp đến hoàng hôn, trên bầu trời nổi lên những áng mây trắng, trong không khí thoang thoảng mùi hoa, ráng chiều kéo dài cái bóng của hai người, phản chiếu xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit: Ngân Nhi

Quay xong phim “Thế Tử”, Diệp Tuệ vì gần đây vừa bị dư luận đen lại vừa được tẩy trắng, lập đi lập lại không ngừng, ngược lại khiến cho tiếng tăm của cô càng vang xa hơn, nhận được không ít lời mời đóng phim.

Người đại diện vẫn chưa nhận cho Diệp Tuệ phim nào cả, vì nhìn tới nhìn lui cũng thấy không bằng cái phim “Giải cứu mặt trăng” của bên Hoa Thụy, tiếc là Diệp Tuệ lại từ chối không đóng, cuối cùng vai diễn đã rơi vào tay Bùi Ninh.

Diệp Tuệ đúng là không có lòng cầu tiến gì cả, chị Nhâm cực kỳ đau đớn, nhận được một dự án lớn, dù có bị đen đến thăm thì cũng phải làm chứ, chẳng lẽ cứ cam chịu nhường lại cho người khác sao?

Chị Nhâm không nhận cho Diệp Tuệ mấy bộ phim nhỏ, vì cô ấy cảm thấy rằng về sau sẽ còn những dự án lớn hơn đang chờ. sự thật đã chứng minh là trực giác của cô ấy rất nhạy cảm, chỉ mấy ngày sau đã có tin vui rồi.

một công ty giải trí trực thuộc tập đoàn Vi thị đang chuẩn bị cho một dự án phim về đề tài cảnh sát có tên là “Giải thoát”, vẫn chưa chọn được nữ chính, bộ phim này tuy vốn đầu tư không lớn, nhưng đội ngũ ekip thì rất chất lượng.

âm hồn bất tán Bùi Ninh lại xuất hiện, thật trùng hợp, cô ta cũng rất xem trọng dự án này.

Mặc dù cô ta đã nhận phim mới, nhưng đầu sao cô ta cũng là nghệ sỹ tuyến 1, còn là gà cưng của Hoa Thụy, mà gần đây việc hợp tác làm ăn giữa Vi thị và Hoa Thụy rất tốt, thế nào cũng phải giành được một vị trí trong phim này mới được.

Dựa vào địa vị của Bùi Ninh trong làng giải trí, chỉ cần bảo người đại diện gửi một tin nhắn, nói là cô ta muốn đóng phim này là đủ. cô ta có cảm giác bên đó người ta sẽ đồng ý ngay mà không cần cô ta phải đến buổi casting.

Chị Nhâm cảm thấy rất đau đầu khi đang muốn giành về cho Diệp Tuệ cơ hội này, cô thậm chí nghĩ Bùi Ninh kia đúng là ăn tham thật, làm nữ chính cho một siêu phẩm hợp tác giữa Hoa Thụy và Hollywood rồi mà vẫn chưa thấy đủ hay sao!

Chị Nhâm thật sự muốn hỏi cô ta một câu, rằng cô cảm thấy mình có đảm đương nổi không? Ý vào việc mình nổi tiếng mà quay một lúc hai phim, không sợ làm ảnh hưởng đến chất lượng rồi bị khán giả chê sao?

Tuy nhiên điều mà chị Nhâm không ngờ tới chính là, bên Vi thị thế mà lại gửi thư tới, nói là muốn mời Diệp Tuệ đến tham gia buổi casting cho bộ phim “Giải thoát”.

Đầu tiên là Hoa Thụy, giờ lại tới tập đoàn Vi thị, gần đây vận may của Diệp Tuệ tốt đến mức khó tin, chị Nhâm cảm thấy nhất định là mạng

marketing đã có hiệu quả, khiến cho mọi người phải chú ý tới một diễn viên rất có thực lực như Diệp Tuệ.

Người ta không biết rằng, việc này là do phó tổng của Vi thị là Tần Hân đề xuất, vì Diệp Tuệ lần trước đã dẫn Vi Huyền tới gặp bà, hóa giải những tiếc nuối trong lòng hai mẹ con bà bấy lâu nay.

Tần Hân vẫn luôn ghi nhớ điều này, vì muốn cảm ơn Diệp Tuệ nên bà đã mời cô tới casting cho phim.

Ai cũng nói là Diệp Tuệ chắc chắn không diễn được, vì danh tiếng của cô không được tốt, nhưng trái lại Tần Hân cảm thấy mình nên cho Diệp Tuệ một cơ hội, mà biểu hiện của cô cũng thật sự ngoài mong đợi của bà, sau mấy vòng tuyển chọn, đạo diễn đã thay đổi suy nghĩ, thấy Diệp Tuệ hợp với nhân vật này hơn Bùi Ninh.

Bùi Ninh thì mắc bệnh ngôi sao, ngay đến buổi casting cũng không có mặt, Diệp Tuệ thì rất có trách nhiệm với công việc, kỹ năng diễn xuất lại không hề kém như truyền thông nói, cát xê phải trả cho cô cũng ít hơn vì là nghệ sỹ chưa có tên tuổi, quả thực là rất khó có được người thứ hai.

trên trang cá nhân chính thức của bộ phim “Giải thoát” công bố diễn viên sẽ vào vai nữ chính, xin chào Diệp Tuệ, kèm theo đó là một hình ảnh rất xinh đẹp của cô.

Diệp Tuệ đang ở nhà dưỡng bệnh cũng chia sẻ bài đăng đó cùng với một icon mỉm cười, sau đó vội vàng đăng xuất tài khoản luôn, cô đã lường trước được là lát nữa dân mạng sẽ chửi mình như thế nào rồi đó.

“Tôi không nhìn nhầm đấy chứ, Diệp Tuệ lại có thể nhận được vai này sao? Thoáng cái đã từ nữ phụ ba trong phim chuyển thể nhảy vọt lên làm nữ chính cho một dự án lớn rồi, tốc độ này cũng quá nhanh đi.”

“Ban đầu thì nói là Bùi Ninh, giờ lại thành Diệp Tuệ, hai người tiếng tăm chênh lệch quá lớn, mấy người trên tôi đấy à!”

“Đạo diễn cũng liều thật, phim quan trọng như thế mà dám để Diệp Tuệ làm nữ chính, cô ta có gánh nổi doanh thu phòng vé không? Lúc chiếu mà không ai đi xem là một thảm họa.”

“...”

Người đang tức giận hơn cả cư dân mạng lúc này, không ai khác chính là Bùi Ninh đang ở nhà đợi đến ngày quay phim “Giải cứu mặt trăng”.

Ban đầu khi biết tin vai chính trong phim “Giải cứu mặt trăng” của cô ta là nhật lại của Diệp Tuệ, cô ta cũng đã đủ điên tiết lên rồi, thế mà bây giờ Diệp Tuệ còn nhận được một vai mà cô ta đang muốn diễn nữa chứ.

Động tác của cô ta rất nhanh, lập tức đi tìm ekip của mình để báo họ đăng mấy tin tức lên mạng, so sánh giữa cô ta với Diệp Tuệ. Mặc dù cô ta đang nghĩ là Diệp Tuệ có quan hệ với lãnh đạo của Hoa Thụy, nhưng cô ta không sợ.

[Diệp Tuệ đóng nữ chính cho phim “Giải thoát”, nghi ngờ chiếm vai của Bùi Ninh.]

[Diệp Tuệ cướp mất vai diễn trong phim mới của Bùi Ninh, nữ chính trong phim “Giải thoát” ban đầu vốn thuộc về Bùi Ninh.]

Mấy tin tức hầu như đều có nội dung na ná nhau, liên quan đến việc Diệp Tuệ cướp mất vai diễn của Bùi Ninh, trong đó còn phân tích về thực lực và địa vị của hai cô gái này, nghe rất có sức thuyết phục, còn nói rằng Diệp Tuệ có người chống lưng phía sau.

Đám thủy quân* cao cấp của Bùi Ninh nhanh chóng tham gia vào, bình luận sôi nổi trên các diễn đàn, đưa các tin tức đó lên hot search.

*Thủy quân: một nhóm người được trả tiền để định hướng truyền thông theo ý muốn, dùng các tài khoản ảo để bình luận và chia sẻ tin tức trên mạng.

“Chả trách mà tôi cứ thấy là lạ, Diệp Tuệ thế mà lại được đóng vai chính, cái loại không có tên tuổi như cô ta từ khi nào đã cùng chung chiến tuyến với Vi thị thế?”

“Người ta có người chống lưng mà, ngôi sao quốc tế như Bùi Ninh còn chẳng đầu lại được, nói thêm nữa tôi sợ sẽ bị đánh cho thành thủy quân mất, chạy đây.”

“Lần này Diệp Tuệ thật quá đáng, dám cướp cả phim của nữ thần nhà tôi, phải chửi!”

Chuyện Bùi Ninh mua thủy quân bôi đen Diệp Tuệ trên mạng đã truyền đến bộ phận PR của Hoa Thụy, Trình Thắng vừa lên mạng đã trông thấy bà chủ trương lại bị chửi thề thảm, thế này sắp mà biết thì sẽ đau lòng chết mất thôi.

Hoa Thụy nhanh chóng thu hồi hết các tin trên hot search, sau đó đăng bài viết làm sáng tỏ, bình luận trên các trang để tẩy trắng cho Diệp Tuệ.

Danh tiếng của Diệp Tuệ vốn không được tốt cho lắm, tẩy trắng quá mức sẽ càng bị ghét thêm, cho nên nhóm thủy quân nói giúp cho cô không được tỏ thái độ quá lộ liễu, phải thật nhẹ nhàng và ý tứ.

“Ồ, Bùi Ninh chẳng phải đã nhận vai chính cho phim “Giải cứu mặt trăng” rồi à? Nếu nhận thêm phim này thì không phải là đóng cùng lúc hai phim hay sao? không sợ bị công ty xử lý à?”

“Nếu Diệp Tuệ có chồng lung thật thì có cần thiết phải dựa hơi Thường Huynh như hồi trước không? Kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ chúng ta đều đã nhìn thấy được, cô ấy dựa vào thực lực của bản thân để nhận được vai diễn thì có gì sai mà để bị chửi chứ?”

“...”

Bình luận dưới bài tin tức bỗng trở thành chiến trường ngập mùi khói súng, nửa ngày trời là cuộc chiến giữa đội thủy quân của Bùi Ninh và đội thủy quân của phòng quan hệ xã hội Hoa Thụy.

Cuối cùng Trình Thắng tìm được Bùi Ninh, bảo cô ta không được gây rối trên mạng nữa, đội thủy quân lúc đó mới ngừng hoạt động.

Trình Thắng còn cảnh cáo cô ta, đã ở Hoa Thụy rồi thì ít gây chuyện đi để giữ vững danh tiếng, những tin tức không tốt trước kia về cô ta cũng đều do bộ phận PR của anh ta ra tay áp chế. Lần này bọn họ còn suy nghĩ cho cô ta rồi, lần sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa thì sẽ không chỉ đơn giản là cảnh cáo thôi đâu.

Bùi Ninh bây giờ mới biết, những bình luận phản bác lại đội ngũ của cô ta lại chính là thủy quân do Hoa Thụy bỏ tiền mua.

Phòng PR của Hoa Thụy có phải hơi liều rồi không? Vì Diệp Tuệ mà bôi đen cả nghệ sỹ nổi nhất của công ty mình?

Nếu bây giờ nói Diệp Tuệ không có quan hệ gì với lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy thì cô ta nhất định không tin đâu, rốt cuộc người đó là ai? Trong đầu cô ta tự động nghĩ đến Thẩm tổng, ông chủ của mình.

Người đàn ông này đến cô ta còn không gặp nổi, sao Diệp Tuệ có thể quen biết anh được?

cô ta không dám nói gì nữa, dẫu sao cô ta cũng chỉ là một nghệ sỹ thôi, tuy có chút địa vị trong làng giải trí, nhưng lại chẳng là gì trước những người có quyền thế và tiền bạc.

Bùi Ninh hiểu rất rõ, nếu muốn lời nói của mình trở nên có trọng lượng thì phải tìm được một người có thể lực làm chỗ dựa cho mình, như thế mới có thể đứng vững về lâu về dài trong cái giới này được.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong giới giải trí này ai có khả năng chỉ cần một câu nói là có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ cơ chứ.

cô ta chỉ nghĩ tới một người, Thẩm tổng.

Thẩm Thuật ở nhà liếc nhìn di động, thờ ơ mở tin nhắn của Trình Thắng mới được gửi đến ra.

Trình Thắng: “Thưa sếp, mọi chuyện đã được giải quyết xong, em mà đã làm việc thì sếp cứ yên tâm.”

Dư luận đã hoàn toàn được kiểm soát, những bình luận khen ngợi trên trang cá nhân của Diệp Tuệ đều được đẩy lên top, bảo đảm đến lúc cô mở blog ra xem sẽ cảm thấy vui vẻ hạnh phúc như được tắm gió xuân.

Có người mua thủy quân chửi cô, chiến nhau toi bời trên mạng suốt một ngày, nhưng Diệp Tuệ lại không hề hay biết.

cô chỉ biết một chuyện là, hôm nay Thẩm Thuật phải đi công tác rồi.

Nghĩa là tối nay cô phải một mình đối diện với màn đêm dài đằng đẵng, à không, là đối diện với đám ma quỷ đi lại trong nhà mới đúng.

Diệp Tuệ, người đang thất nghiệp ở nhà ngủ dưỡng nhan, hôm nay lần đầu tiên dậy từ rất sớm, nấu một nồi cháo làm bữa sáng cho Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật đón nhận tấm lòng của Diệp Tuệ một cách rất tự nhiên, trong ánh nắng của buổi sáng, bát cháo bốc hơi nghi ngút, mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Nhìn thế nào cũng thấy như cô đang hối lộ vậy.

Diệp Tuệ cứ nhìn Thẩm Thuật chăm chú, không buồn chớp mắt luôn, cô ôm má ngồi trước bàn ăn, không có tâm trạng động vào bát cháo của mình, biểu cảm rất phức tạp.

Thẩm Thuật dừng động tác, trên mặt viết mấy chữ “Làm sao vậy?”.

anh nghiêm túc hỏi cô: “Mắt của em... Vẫn ổn chứ?”

Diệp Tuệ: “...”

Mắt cô rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn được nữa! Chỉ là việc không thể nhìn thấy Thẩm Thuật trong 24 giờ khiến cho cô rất rất buồn thôi.

Thẩm Thuật không nhận được câu trả lời của Diệp Tuệ, nhưng anh cũng không có động tác gì khác, chỉ ngồi nhìn cô, nhìn chằm chằm một lúc lâu, cố gắng tìm được đáp án trong đôi mắt tuyệt đẹp của cô.

Cuối cùng Diệp Tuệ cũng mở miệng, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hóa thành một câu nói: “anh nhớ phải về nhà sớm nha.”

Nhìn dáng vẻ kiên cường của cô, Thẩm Thuật rũ mắt xuống, không một chút do dự mà đồng ý luôn: “Ừ.”

Diệp Tuệ tiến anh xuống nhà, không quên nhắc lại câu nói ban nãy của mình một lần nữa, sau đó trở mắt nhìn xe anh rời đi, cuối cùng mới bằng lòng đón nhận hiện thực này.

Quay trở về nhà, Diệp Tuệ không có việc gì làm, nằm trên giường xem điện thoại, xem một lúc rồi lại ngủ mất. cô mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô đã trải qua một buổi tối bình yên, sau đó thấy Thẩm Thuật đi công tác về.

Ngủ một giấc đã đổi, lúc cô mở mắt ra thì đã là hoàng hôn.

Nhìn căn phòng sáng mờ, đầu óc cô vẫn chưa tỉnh táo hẳn, dường như vẫn còn đang đắm chìm trong hình ảnh Thẩm Thuật về nhà trong mơ.

Điện thoại không có tin nhắn nào chưa đọc, Thẩm Thuật không liên lạc gì với cô cả.

Đợi chút? Thẩm Thuật đã đi công tác rồi mà nhỉ?

Suy nghĩ ấy như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu cô, bây giờ cô mới tỉnh táo lại, Thẩm Thuật đã đi thật rồi, đêm nay trong nhà chỉ có mình cô thôi.

Diệp Tuệ hết hẳn cơn buồn ngủ, vội vàng đứng dậy thu xếp mọi thứ, lá bùa mới xin ở miếu mấy hôm trước đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Thực ra hiệu quả thực tế của nó thì chưa biết thế nào, cô chỉ nhớ là đạo sĩ đã thề son sắt là có mấy cái bùa trừ tà này trong nhà thì không phải sợ yêu ma quỷ quái gì hết cả.

một ngày không có Thẩm Thuật, Diệp Tuệ ở nhà một mình, run sợ chào đón màn đêm đang kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ vừa nghĩ tới việc Thẩm Thuật xa nhà là thấy hối hận vô cùng, sao cô lại không mặt dày đóng gói hành lý rồi xin đi theo anh luôn cơ chứ?

Sau khi xác nhận cửa nhà đã khóa kín, cô mới quay trở về phòng mình.

Tuy nhiên cũng chỉ có cô biết là dù có đóng cửa hay không thì cũng chẳng có tác dụng quái gì cả, bọn ma kia thích vào thì chúng nó vẫn sẽ vào được thôi.

Diệp Tuệ lấy đồng bùa trừ tà đã xin ở miếu thờ ra, cầm cả nắm dán lên dán xuống khắp nơi một lúc lâu, dán cả vào những góc khuất nhất trong nhà, không trừ một nơi nào.

Vừa mới dán hết đồng bùa thì có bóng đen nhẹ nhàng xuyên qua tường, đi đầu tất nhiên vẫn là bác gái Trương.

Diệp Tuệ thỉnh thoảng có nghe được lý do vì sao bác Trương lại thích nơi này, bình thường khi Thẩm Thuật có nhà thì mấy cô bác này đều không dám tới gần.

Những phòng khác trong nhà cả hội đều đã nhìn đến phát chán rồi, còn căn phòng của Thẩm Thuật đối với các bác gái này là một địa điểm mới để nhảy disco, tựa như được du lịch tới một vùng đất mới vậy.

Diệp Tuệ không trở về phòng ngay, cô muốn xem xem cái bùa trừ tà có thật sự linh nghiệm như trong truyền thuyết hay không.

“Ôi trời, ở đâu ra mà lấm giầy thế này.” Vừa bước vào cửa, các bác gái ma đã chỉ ngay vào mấy cái bùa mà Diệp Tuệ đã hi hụi dán lên tường mãi mới xong rồi đồng thanh cười nhạo.

“Ha ha ha, hãy xem sự lợi hại của ta đây.” Bác Trương uốn éo cái miệng hếch vào mấy bà bạn bên cạnh, sau đó thổi phồng một cái lên mấy lá bùa, lá bùa nhẹ nhàng tung bay, cuối cùng rơi xuống đất.

Mấy bác gái đi cùng cũng không chịu yếu thế, bắt chước thổi bay hết mấy lá bùa còn lại, lá bùa màu vàng cứ thế bay lên một cách nhẹ nhàng, và sàn nhà trở thành điểm dừng chân cuối cùng của chúng nó.

“Thổi giấy vụn chả vui gì cả, chị em mình xếp đội hình để nhảy đi, tiểu khu bên cạnh người ta đã tập rồi đấy, bọn mình nhất định không được thua.”

Nghe một bác gái nhắc nhở, cả hội mới cuống cuống nhớ ra, bọn họ đang thi đấu với hội tiểu khu bên kia, nếu thua thì mất mặt lắm.

Bác Trương mang theo cả cái loa trợ giảng đeo trên người, bắt đầu uốn nắn lại động tác cho mấy bà bạn, không thềm để ý tới Diệp Tuệ đang dờ dẩn đứng bên cạnh.

Có... Có hiệu quả lắm nha, Diệp Tuệ phải kiềm chế bản thân để không buông ra mấy câu chửi bậy.

cô tro nắt nhìn đồng hồ trừ tà mà người ta nói là cực kỳ linh nghiệm kia, giờ đã biến thành đồng giấy vụn trong lòng của mấy bác gái ma, có thể trong mắt các cô bác ấy, mấy lá bùa này kể cả sờ vào thôi cũng sợ bản tay.

nói cái gì mà lá bùa này ma quỷ gặp một con chán một con, gặp hai con thì chán cả đôi chứ? Toàn là dối trá!

Quả nhiên không nên tin vào mấy cái này.

Diệp Tuệ tuy nội tâm phong phú nhưng ngoài mặt lại cực bình tĩnh, vờ như không biết chuyện gì, quay trở về phòng mình.

Ở một nơi khác, xe của Thẩm Thuật đi tới khách sạn, anh xuống xe, vào thang máy đi lên tầng.

Trong khách sạn rất yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ mưa phùn rơi, vì cửa đóng kín nên không cảm thấy ồn.

Thẩm Thuật đã quen với sự yên tĩnh như thế, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bầu không khí có hơi bị yên tĩnh quá mức.

anh ngồi trên salon, nhìn đồng hồ hiển thị trên điện thoại, đã mười giờ tối rồi, nhưng vẫn chưa đến giờ Diệp Tuệ đi ngủ.

anh nghĩ đến sự nhất gan của cô, một chút gió thổi cỏ lay thôi cô cũng thấy sợ, bây giờ còn ở nhà một mình, không biết cô có sợ không.

Ngón tay anh lướt nhẹ trên điện thoại, anh chỉ do dự đứng một giây rồi bấm gọi cho Diệp Tuệ.

Chuông vừa mới vang lên thì Diệp Tuệ bắt máy ngay, như thể tay vẫn luôn cầm điện thoại vậy. một giây sau, giọng nói vui mừng của cô truyền đến, giống như đã gặp được cứu tinh.

“Thẩm Thuật!”

Giọng nói của cô rất trong trẻo, nhận được cuộc gọi của Thẩm Thuật, ngữ điệu có phần cao hơn.

Thẩm Thuật ừ một tiếng rồi nói: “Em ở nhà một mình, có xảy ra chuyện gì không?”

Diệp Tuệ rất muốn nói cho anh biết chuyện các bác gái ma đang xâm chiếm nhà hai người, nhưng cuối cùng vẫn không nói, nghe anh hỏi, cô thấy giọng anh nghe có vẻ mệt mỏi.

“không có.” Cái giọng cô trả lời rõ ràng đang cho thấy có chuyện xảy ra.

“Trong nhà có chuyện gì không?” Thẩm Thuật hỏi lại một lần nữa.

Diệp Tuệ cúi đầu vào trong chăn: “Bên ngoài người ta đang nhảy quảng trường, làm em không ngủ được.” cô liếc mắt nhìn mấy bác gái đang nhảy rất hăng say, đáng về ngập tràn sự đam mê.

Thẩm Thuật nhíu mày, anh nhớ là phòng ốc cách âm đầu có kém như vậy, tuy nhiên anh vẫn đáp lại lời cô nói: “Người trung niên thường có nhiều hoạt động buổi tối.”

Diệp Tuệ vẫn muốn ôm điện thoại trò chuyện với anh, tốt nhất là nói đến sáng luôn cũng được, nhưng cô biết ngày mai anh còn có việc, cho nên đành lưu luyến không rời mà chúc anh ngủ ngon.

Cúp máy, cô nhìn màn hình di động đen thui rồi thờ dãi.

cô rất nhớ cái bình dương khí di động Thẩm Thuật này.

Tiếng nhạc bên ngoài kia vẫn âm ỉ không dứt, có mấy bác gái nhảy rất nhiệt tình, còn xuyên ra xuyên vào phòng của Diệp Tuệ, cũng có mấy bác thì không thiết tha gì mấy, đi vào nằm luôn ra giường cô.

Cả hội căn bản không biết là, bọn họ hoạt động vào giờ này đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới an ninh trật tự của người dân, nếu đây là xã hội ma quỷ thì chắc chắn là bọn họ sẽ bị khiêu nại.

Cuối cùng, trong tình thế bị chèn ép, Diệp Tuệ đã nghĩ ra được một đối sách.

Dương khí trên người Thẩm Thuật rất dồi dào, quần áo anh đã mặc qua cũng có dương khí của anh, nếu cô vào phòng anh ngủ một đêm thì mấy con ma

kia sẽ không dám tới gần rồi.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, Diệp Tuệ phải đi qua chỗ các bác gái mà đang chiếm đóng để tập nhảy thì mới có thể vào được phòng của Thẩm Thuật.

cô cần rằng mở cửa phòng ra.

Đám bác gái nhảy ngày một hăng say hơn, suốt cả buổi không thấy nói chuyện thêm với nhau câu nào.

“Người thứ hai hàng cuối cùng bên phải sang, đứng đứng đứng, chính cô đó, giờ cao tay lên chút.”

“Cả cô nữa, người đầu tiên bên trái, đừng có mãi cười người khác, tập trung vào nhảy cho tốt đi, ok?”

Bác gái Trương ra hiệu lệnh rất khí thế, nghiêm túc chỉnh đốn đội hình như đang trong quân ngũ.

“Khẩu hiệu của chúng ta là gì nào?”

Toàn thể các bác gái trăm miệng một lời hô lên: “Nhảy là cuộc sống, nhảy theo cách của bạn, đẹp nhất vẫn là hoàng hôn đó!”

Mười mấy bác gái mà đồng thanh nói thì thật sự không thể khinh thường, hô khẩu hiệu rất hoàn chỉnh, âm thanh cực kỳ vang dội.

Diệp Tuệ nghe xong mà cảm giác lỗ tai mình có vấn đề luôn rồi, cứ có tiếng ong ong lớn vồn bên tai.

Thẩm Thuật, Thẩm Thuật, Thẩm Thuật... Diệp Tuệ đọc tên anh như đang niệm thần chú, rón rén đi xuyên qua các bác gái ma.

Các bác gái đang nhiệt tình nhảy nhót nên không chú ý tới Diệp Tuệ, chỉ tập trung vào việc luyện tập.

Giây phút chạm tay được vào nắm đấm cửa phòng Thẩm Thuật, Diệp Tuệ vui sướng suýt nữa đã nhảy cẫng lên hát khúc ca người nông dân xoay mình lên làm chủ rồi.

cô vội vàng đi vào, đóng cửa phòng lại, âm thanh ồn ào bên ngoài đã bị chặn, trong phòng anh không có một con ma nào dám vào hết.

Trong lòng cô thầm nói một câu xin lỗi, sau đó dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét để chui vào chốn của Thẩm Thuật.

Chăn anh rất mềm, còn có mùi nắng như mới được phơi qua vậy, mùi hương quen thuộc trên người anh lúc này đã hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Tuệ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng xuyên qua bóng đêm chiếu vào cửa sổ, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy rất an tâm.

Cả người cô rúc vào chăn Thẩm Thuật, có thể vì tâm trạng được thả lỏng nên cảm giác buồn ngủ dần kéo tới, mắt cô bắt đầu díp lại.

Trước khi tiến vào mộng đẹp một giây, cô còn thầm nhớ sáng mai nhất định phải dậy sớm chút, tranh thủ lúc anh chưa về mà sắp xếp mọi thứ trở lại như cũ.

Thế nhưng Diệp Tuệ lúc này đã ngủ say không hề biết rằng, cô sẽ bị Thẩm Thuật bắt quả tang ngay tại giường.

Hôm sau, Thẩm Thuật dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành công việc, sau đó lập tức lên máy bay đi về nhà.

Bình thường thì phải tới anh mới về được, nhưng lần này anh lại rút ngắn thời gian lại một nửa, sáng sớm đã trở về.

Có lẽ vì anh vẫn luôn nhớ đến giọng điệu run sợ của Diệp Tuệ tới qua, cho nên mới thay đổi lịch trình của mình.

Lúc anh về đến nhà, phòng khách rất yên tĩnh, giày của Diệp Tuệ vẫn để đây, chứng tỏ cô không ra ngoài.

Vừa đi vào trong phòng khách, Thẩm Thuật liền phát hiện chỉ sau một đêm mà trong nhà đã có thêm không ít đồ.

Trong nhà mỗi một góc đều được dán bùa vàng, Thẩm Thuật bật cười, nhớ lại hôm trước Diệp Tuệ đã tới đạo quán để mua bùa.

Xem ra cô đã rất cực khổ trải qua một buổi tối, dán bùa khắp nhà thế này cũng tốn không ít thời gian, có thể vì làm việc này rất mệt nên mới đi ngủ muộn thế.

Lúc đi qua phòng của Diệp Tuệ, bước chân anh hơi khựng lại, sau đó mới tiếp tục đi về phòng mình.

Trong khoảnh khắc bước vào phòng, Thẩm Thuật lập tức nhận ra có gì đó không bình thường.

Khác hẳn với trước khi anh đi, chăn ga trên giường lúc này có hơi bừa bộn, dưới giường có một đôi dép nữ, mà trong chăn thì gò lên một đống nhỏ.

Rất rõ ràng, Thẩm Thuật chỉ ra ngoài có một đêm, thế mà phòng của anh đã bị người ta chiếm mất rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh lại không hề tức giận với vị khách không mời mà đến kia, ngược lại còn khẽ cười một tiếng.

Trước giờ cảm xúc của anh không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài, thế nhưng bây giờ đây mắt anh rõ ràng đã hiện lên nét cười.

Cả người Diệp Tuệ chui vào trong chăn, mặt cũng vùi sâu vào gối, mái tóc dài xõa tung ra.

Dưới mái tóc đen nhánh lộ ra một chút phần cổ trắng như tuyết, cô vẫn đang say giấc nồng, hô hấp ổn định, không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh giấc.

Từ lúc tiến vào phòng đến giờ, Thẩm Thuật mới bước một bước đầu tiên, anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường, cách khoảng nửa mét thì mới dừng lại.

anh ngồi xổm xuống, đưa tay ra vén một góc chăn lên.

một giây sau, dưới chăn lộ ra gương mặt của Diệp Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, nên gọi Diệp Tuệ dậy rồi. Tay anh đưa ra, chuẩn bị lay cô dậy, một giây nữa thôi là tay anh sẽ chạm vào người cô.

Đúng lúc này thì Diệp Tuệ bỗng nghiêng người trở mình, mặt đối mặt với Thẩm Thuật, khoảng cách cũng gần hơn rất nhiều.

Môi cô cách tay anh rất gần rất gần, chỉ khoảng 2 cm thôi.

Hô hấp của cô rất nhẹ, hơi thở phả vào ngón tay anh, khiến anh thấy hơi ngứa ngứa.

Thẩm Thuật sửng sốt, tay anh vẫn lơ lửng trước môi cô như thế, không tiến lên mà cũng không thu về.

Mấy giây sau, anh mới gập ngón tay lại, từ từ thu tay về.

Suy nghĩ của anh hơi loạn, tự tìm cho mình một lý do. Dưới tình huống chưa được Diệp Tuệ đồng ý mà đã chạm vào cô thì hình như không được hay cho lắm.

Và thế là Thẩm Thuật đã đưa ra một quyết định sáng suốt, anh ngồi thẳng dậy, giờ tay nhấc một góc chăn lên, nhẹ nhàng và chuẩn xác bịt kín mặt cô lại.

Sau đó anh lùi ra sau mấy bước, đứng bên cạnh giường chờ cô tỉnh.

Diệp Tuệ vẫn đang say giấc nồng, nếu cô mà biết Thẩm Thuật gọi cô dậy bằng cách này thì nhất định cô sẽ không nhận được mà nói một câu, phương pháp đánh thức người ta dậy của anh đúng là khác người thật đấy!

Trong giấc mơ, Diệp Tuệ không hiểu vì sao mà bầu không khí xung quanh có vẻ ngọt ngào, khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn. cô nhíu mày, hắt chăn ra, hờ mặt ra bên ngoài, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy một giọng nói: “Dậy rồi à?”

Diệp Tuệ đáp lại theo bản năng: “Ừ, dậy rồi.”

Giọng nói quen thuộc kia lại hỏi tiếp: “Ngủ có ngon không?”

Diệp Tuệ vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, đáp: “Rất ngon.” Có thể không ngon giấc được sao? Đêm qua cả đêm không hề tới quấy rầy cô lần nào.

Đợi chút, hình như có gì đó sai sai, ai đang nói chuyện với cô vậy? Bỗng dưng cô có một dự cảm xấu.

Diệp Tuệ nom nớp lo sợ mở mắt nhìn sang, bên trong phòng mờ tối, rèm cửa vẫn chưa kéo ra, có một người đàn ông đang đứng cạnh giường, chăm chú nhìn cô.

anh đứng ngược chiều sáng, nhưng vẫn có thể nhìn ra các đường nét trên gương mặt một cách rất rõ ràng.

Gương mặt đẹp trai kia, cả đôi môi mỏng cân đối, đôi chân vừa dài vừa thẳng, kia kia kia... không phải là Thẩm Thuật đó sao?

Diệp Tuệ cảm thấy như bị Thiên Lôi giáng cho một búa vào đầu vậy, khiến cho cô hoàn toàn tỉnh táo lại, Thẩm Thuật đã về nhà, hơn nữa anh còn bắt quả tang cô nằm ngủ trên giường của anh rồi!

cô nên giải thích với anh thế nào đây? anh mới ra khỏi nhà có một đêm mà cô đã trắng trợn leo lên giường anh ngủ rồi?

không lẽ nói thật luôn là vì sợ ma nên mới vào đây trốn? Chắc không được rồi.

Nếu cô nói là cô tuyệt đối không có ý đồ gì với anh hết, chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng nên mới làm vậy thôi, liệu Thẩm Thuật có tin không? Đáp án hiển nhiên không cần nói cũng biết.

Vậy thì chỉ còn một kẻ thôi, chuẩn!

Diệp Tuệ không có ý định giải thích, cũng không dám nhìn Thẩm Thuật, vén chăn ra cái là nhảy xuống giường chạy biến luôn, dép cũng không thèm mang vào.

Thẩm Thuật dõi theo bóng dáng chật vật của cô, cứ thế chân đất chạy thẳng ra cửa, như thể đang bị một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng bám theo vậy.

anh cứ yên lặng nhìn một loạt hành động khó hiểu của cô, trong lòng thầm nghĩ, mình đáng sợ đến thế sao?

Quả thật là Diệp Tuệ đã dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời để bỏ chạy, cô nhìn thẳng về phía trước, cánh cửa đang vẫy tay với cô, niềm hi vọng đang ở ngay trước mắt, cô mỉm cười, sắp được ra khỏi đây rồi.

Đúng vào lúc này.

Khi chỉ còn cách cánh cửa một đoạn rất ngắn, Diệp Tuệ bỗng cảm thấy có gì đó ngáng chân cô, theo bản năng liền dừng bước.

Tuy chân thì đứng lại rồi, nhưng cơ thể thì vẫn theo đà chạy nước rút, cứ thế, cô bị mất thăng bằng mà ngã sấp xuống.

May là trong phòng có trải thảm rất dày nên cô không thấy đau, chỉ là lúc nằm sấp trên thảm, mặt cô cứ dần ra.

Có mỗi một đoạn đường ngắn cùn thôi mà mày cũng có thể bị ngã vì chân trái vướng vào chân phải cho được, Diệp Tuệ à, thể diện của mày có còn không?

Diệp Tuệ chạy trốn thất bại, chân xoắn vào nhau mà ngã, Thẩm Thuật đứng nhìn cảnh vừa rồi, khóe môi khẽ gật.

Vì vẫn đang ngất ngốc nên Diệp Tuệ không biết là áo ngủ của cô đã bị trễ xuống một bên, lộ ra bờ vai mảnh mai trắng nõn, xương quai xanh quyến rũ thoát ẩn thoát hiện.

Trong ánh sáng mờ tối, làn da của cô trở nên khá chói mắt.

Ánh mắt anh dừng trên bờ vai cô mấy giây, đáy mắt không có một chút gọn sóng, lúc này, anh bỗng bước lại gần cô.

Diệp Tuệ trông thấy động tác của Thẩm Thuật thì rất hoảng loạn, sao anh lại tới đây? anh có lại gần thì em cũng không biết phải giải thích thế nào đâu nhé!

anh mau đứng lại cho em!

Thẩm Thuật hoàn toàn không nhìn thấu suy nghĩ của cô lúc này, vẫn từng bước đi tới, không có ý định dừng lại. Hai người một người ngồi dưới đất, một người chậm rãi tiến đến, khoảng cách ngày một gần hơn.

Mắt thấy cặp chân dài đã ở ngay trước mắt, sau khi trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng vô cùng mãnh liệt, Diệp Tuệ hít sâu một hơi, thầm nghĩ, nếu giờ mà im lặng thì càng chứng tỏ là cô đang chột dạ khi làm việc xấu.

cô đã chuẩn bị tâm lý, nở một nụ cười rạng rỡ, nói: “Chào...”

Chữ “buổi sáng” còn chưa kịp nói ra thì bỗng có một vật thể không xác định bay vèo đến đập thẳng xuống đầu cô, cũng chặn miệng cô lại luôn.

Thẩm Thuật cầm lấy cái chặn, thân nhiên ném lên người cô.

Lúc này cả người cô đang bị chặn che kín, không hiểu là có chuyện gì, vừa mới hôn sàn nhà xong, bây giờ lại còn bị Thẩm Thuật đánh nữa.

Thẩm Thuật, sao anh có thể vô tình như vậy chứ?

Thẩm Thuật nhìn một bên vai cô đã được chặn che kín, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

cô nắm lấy chặn, thấy anh vừa nhìn mình, liền cắn răng nói: “Thẩm Thuật...”

Thẩm Thuật cực kỳ bình tĩnh nhưng cũng rất nghiêm túc mà nói: “Quần áo của em chất lượng không tốt, nên đổi cái khác đi.”

Diệp Tuệ cúi xuống nhìn, bây giờ mới phát hiện ra là áo trễ xuống nên bị lộ vai, vừa rồi anh ném chăn là để che lại.

cô vội vàng kéo áo lên cho tử tế, sau đó lại nhìn Thẩm Thuật, ánh mắt có phần trách móc, cứ coi là vậy đi, nhưng dù thế nào thì cô vẫn bị cái bản tính lạnh lùng của anh dọa sợ.

Cứ nói thẳng cho cô biết là xong, việc gì phải ném chăn vào người cô như vậy chứ.

Thấy cô vẫn đang chăm chú nhìn mình, Thẩm Thuật có lòng tốt hỏi một câu: “Còn chuyện gì nữa không?”

Diệp Tuệ giật dỗi quay đầu đi: “không có chuyện gì hết.”

cô đứng lên, phui quần áo rồi đi về phòng mình luôn, còn nói chuyện với anh nữa thì chắc cô sẽ giận mà bỏ luôn cơm tối mất.

Đạo gần đây tần suất hoành hành của con ma bình hoa kia ngày càng nhiều hơn, đã mấy ngày rồi Thường Huỳnh không được ngủ ngon giấc, nhìn rất tiều tụy. cô ta có mời thầy tới làm phép, nhưng không ngờ con ma bình hoa ám khí quá nặng, có vị đạo trưởng vừa bước vào phòng đã bị dọa đến mức tè luôn ra quần, bỏ chạy còn nhanh hơn cả Thường Huỳnh.

Cuối cùng mãi sau mới tìm được một người thu phục được con ma bình hoa, bây giờ Thường Huỳnh mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đúng là vấn đề xuất phát từ cái bình hoa mà Thẩm Tu đã tặng cô ta, cô ta chạy tới chất vấn hấn, nét mặt hấn tở ra không dám tin, cái bình hoa tùy tiện đầu giá về sao có thể bị ma ám được?

Cùng với sự kinh ngạc, hấn cũng an ủi Thường Huỳnh, đồng thời cảm thấy may mắn vì đã không tặng được cái bình đó cho Thẩm tổng, nhờ xảy ra chuyện gì, Thẩm tổng lại đổ hết trách nhiệm lên đầu hấn thì rắc rối to.

Sau khi dỗ dành Thường Huỳnh, hai người lại hòa hợp như cũ, chuyện đã được giải quyết xong, Thường Huỳnh chỉ cần chăm sóc tốt bản thân rồi sẽ có thể quay trở lại công việc.

Chuyện Thường Huỳnh mời thầy về nhà làm phép được diễn ra bí mật, nhưng vẫn có người trông thấy, trên mạng lập tức xuất hiện một bài đăng.

Tiêu đề là [Nghĩ ngờ Thường Huỳnh bị ma ám? Mặt mũi tàn tạ khó có thể trở mình được.]

“Chà trách mà đạo này nhìn Thường Huỳnh xấu kinh, thì ra là bị ma ám hả? Thế mới nói, làm người không nên quá tham lam.”

“Có phải Thường Huỳnh đã làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm không nhỉ? Chắc không thì sao mà nó lại ám cô ta mà không ám người khác?”

“Mặt của Thường Huỳnh liệu có khôi phục được như cũ không nhỉ? Nếu không được thì là trong nhóm tiểu hoa đán sẽ không có cô ấy nữa rồi.”

Chuyện tâm linh ma quỷ luôn khơi dậy lòng hiếu kỳ của người ta, hơn nữa nó còn liên quan đến Thường Huỳnh, một tiểu hoa đang rất hot, kết hợp với những hành động kỳ lạ của Thường Huỳnh dạo gần đây, cư dân mạng đã đưa ra một kết luận.

sự thay đổi của Thường Huỳnh là do bị ma ám, chứng tỏ tâm địa của cô ta rất xấu xa, làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm, cho nên mới nhận báo ứng.

Tuy rằng fan của cô ta cũng có nói giúp, nhưng suy đoán của dân mạng càng ngày càng quá trớn, không thể nào ngăn lại được.

Thường Huỳnh không thể ngờ rằng chuyện cô mời pháp sư về nhà lại bị truyền ra bên ngoài, quan trọng hơn là những bình luận trên mạng chẳng khác nào những cái kim đâm vào người, khiến cho cô ta cực kỳ tức giận.

cô ta thật sự muốn gào lên rằng, cô ta không có làm chuyện gì xấu hết, nhan sắc của cô ta sẽ được khôi phục lại ngay thôi! Cái gì mà làm chuyện trái với lương tâm chứ? cô ta vô duyên vô cớ bị ma ám, kêu khổ còn chả kịp mà còn bị người ta bảo là đáng đời? Phát điên lên mất!

trên mạng người ta chất vấn Thường Huỳnh ngày một nhiều, ekip của cô ta đã phải đứng ra xóa hết bình luận, nhưng độ hot của chủ đề này vẫn không hề giảm đi.

Diệp Tuệ ngồi trên salon nghịch điện thoại, đọc được tin tức về Thường Huỳnh, thì racô đoán không sai, quả nhiên là Thường Huỳnh gặp họa, chà trách mà tinh thần lại kém như vậy.

trên bài đăng còn đăng ảnh so sánh Thường Huỳnh ngày trước và sau khi gặp chuyện không may, hai tấm hình đặt cạnh nhau càng thêm chứng tỏ rằng khoảng thời gian này Thường Huỳnh đã gặp phải chuyện rất lớn.

Sau khi đọc tin tức, Diệp Tuệ liếc mắt nhìn sang bên cạnh, Thẩm Thuật đang ngồi ở đầu bên kia salon xem điện thoại, trước sau vẫn giữ yên lặng.

Sau hôm nằm ngủ trên giường bị anh bắt gặp, trong lòng cô vẫn run sợ, sợ anh hỏi cô. Thế nhưng hai ngày sau vẫn không thấy anh nhắc đến chuyện này, như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.

Diệp Tuệ cảm thấy chắc là Thẩm Thuật quên mất rồi, cô cũng yên tâm hơn.

Có lẽ Thẩm Thuật đã cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô, đột nhiên hỏi: “Hôm trước sao em lại ngủ trên giường anh?”

Yên tâm chưa quá ba giây, Diệp Tuệ lập tức run bắn người: “...” anh nghe lên tiếng lòng của em đấy à?

không thể ngờ rằng người này ngoài miệng tuy không nói ra, nhưng trong lòng thì vẫn nhớ kỹ, chỉ là đang đợi cô thôi.

Diệp Tuệ luống cuống tay chân, tìm một lý do tương đối đáng tin mà nói: “Thỉnh thoảng em bị mộng du, sau khi tỉnh lại đều không nhớ là mình đã làm gì.”

Thẩm Thuật vẫn tiếp tục nhìn cô, không lên tiếng.

Diệp Tuệ cũng chẳng quan tâm là anh có tin hay không, cô vội vàng chuyển chủ đề, giọng điệu thoải mái hỏi: “anh nhìn hai bức ảnh này của Thường Huỳnh đi, có thấy khác nhau không?”

cô quyết định lôi Thường Huỳnh ra làm lá chắn, cũng may là anh cũng không hỏi nữa, chỉ liếc nhìn một cái rồi nhiu mày: “Mặt mờ quá.”

Ảnh Thường Huỳnh đăng lên mạng hầu như đều đã được chỉnh sửa kỹ càng, Diệp Tuệ giải thích: “Dùng Beauty Camera đó, anh có biết không?”

Diệp Tuệ lại nhìn móng tay mình, mấy hôm trước chị Nhâm cứ nhất quyết kéo cô đi làm móng, cô không thích tí nào, chị Nhâm khuyên mãi cô mới đồng ý làm một bên tay.

cô giơ tay lên, nhìn anh nói: “anh thấy móng tay em đẹp không?” trên móng được đính đá, lấp lánh dưới ánh đèn.

cô rất muốn nhìn xem một Thẩm Thuật không hiểu phong tình sẽ có phản ứng như thế nào.

Nào ngờ anh lại hỏi một câu: “Em không có việc gì làm à?”

Diệp Tuệ: “Dạ?” cô đang hỏi anh là móng tay cô có đẹp không cơ mà, sao tự dưng anh lại hỏi ngược lại cô chứ?

Thẩm Thuật vô cùng nghiêm túc nhìn cô, nói: “Cái thứ phát sáng kia mà rơi vào trong bát com, lỡ mà em cắn phải thì sao?”

Nét mặt anh cực kỳ nghiêm túc đặt ra câu hỏi, Diệp Tuệ im lặng, anh quan tâm em như vậy, em cảm ơn anh nhiều nhé.

--

Editor: Chị Tuệ ơi cô lên))) anh nhà em suy nghĩ thực tế quan tâm chị đó mà)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Edit: Ngân Nhi

Buổi họp báo giới thiệu phim “Thế Tử” là một sự kiện rất quan trọng đối với Thường Huỳnh, đây cũng là lần đầu tiên cô xuất hiện chính thức trước công chúng sau khi khôi phục lại gương mặt.

Vì chuyện con ma bình hoa nên lần trước Thường Huỳnh không tham dự lễ trao giải phim truyền hình, để cho Diệp Tuệ mặc đồ đồ xinh đẹp lán át hết dàn nghệ sỹ nữ, được dân mạng bầu chọn là người đẹp nhất thảm đỏ hôm đó.

Người đẹp trong làng giải trí đâu đâu cũng có, nhưng để được người ta ca ngợi tôn vinh thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà thảm đỏ ngày ấy, ngay đến cả Bùi Ninh mà cũng bị Diệp Tuệ vượt mặt.

Thường Huỳnh cảm thấy rất bất an, từ khi nào mà Diệp Tuệ đã trở thành một sự đe dọa đối với cô ta vậy?

Trong lòng cô ta rất rõ ràng một điều, đó là trong buổi giới thiệu phim hôm nay, cô ta tuyệt đối không thể bị đem ra so sánh với Diệp Tuệ.

Trong lễ trao giải lần trước, Diệp Tuệ mặc đồ đỏ, gần như ai cũng nói cô ấy rất xinh đẹp. Khi hai nữ nghệ sỹ cùng đứng trên sân khấu, thần thái vô cùng quan trọng, Thường Huỳnh đã có một ý định trong đầu.

Vì muốn áp đảo Diệp Tuệ trong sự kiện này, Thường Huỳnh quyết định mặc váy đỏ để đánh mạnh vào thị giác của khán giả hơn.

cô ta bảo người đại diện đến cửa hàng Dior mượn một chiếc váy đỏ, vì đang nhắm tới vị trí đại sứ thương hiệu cho Dior, cho nên cô ta cũng muốn tỏ lòng yêu thích đối với nhãn hiệu này.

Nhãn hàng Dior cũng rất hài lòng với Thường Huỳnh, bọn họ không chút do dự mà chocô ta mượn một chiếc váy.

Nếu so sánh với Thường Huỳnh thì phía Diệp Tuệ đơn giản hơn nhiều, cô chỉ là một nghệ sỹ nhỏ, tiếng tăm cũng không được tốt lắm, cho nên không thể tiếp xúc với những nhãn hiệu cao cấp.

Thẩm Thuật có đánh tiếng với Trình Thắng, vì để bà chủ có thể tỏa sáng tốt nhất trên sân khấu, Trình Thắng đã tìm được một thương hiệu thời trang của một nhà thiết kế độc lập.

Thương hiệu này tuy không quá nổi tiếng, nhưng mỗi một bộ trang phục được thiết kế đều mang một ý nghĩa đặc biệt, rất hợp với Diệp Tuệ.

“Sếp, anh cảm thấy cô Diệp mặc bộ này có được không?”

Thẩm Thuật không trả lời, ngược lại còn chuyển vấn đề sang cho Trình Thắng, nói: “Cậu thấy sao?”

Trình Thắng nheo mắt, cảm giác như đang bị sếp gài bẫy, nên ngậm chặt miệng không nói lời nào. Bà chủ phù hợp với phong cách gì, chắc chắn chỉ có thể được khẳng định từ miệng của sếp thôi.

một lúc lâu sau, Thẩm Thuật ra về trầm ngâm nhìn một tờ giấy trên bàn, ngón tay chạm vào phần chân váy được vẽ rất đẹp, bông bênh nhẹ nhàng như tiên nữ. anh nói: “Chọn mẫu này đi.”

nói xong anh tựa lưng ra ghế, bỗng nghĩ tới một chuyện, liền ngược mắt lên nhìn, nói: “Đúng rồi, không được để cô ấy phát hiện ra.”

Trình Thắng vâng lời, lại trầm nghĩ trong lòng, sếp khó hiểu thật, cứ muốn lên giúp đỡ Diệp Tuệ, không để cho cô ấy biết.

Nếu cô ấy biết được tấm lòng của sếp, chắc chắn là sẽ rất cảm động.

Xem ra đối với Diệp Tuệ thì sức hút từ tính cách quan trọng hơn sức hút từ tiền bạc, chẳng trách mà Thẩm tổng lại thích cô ấy như vậy.

không bao lâu sau, có một nhãn hiệu của nhà thiết kế độc lập chủ động tìm đến nói chuyện với Diệp Tuệ, cảm thấy cô rất phù hợp với phong cách của nhãn hiệu, đề nghị với cô từ lần sau mỗi khi tham gia các sự kiện thì có thể mặc trang phục của họ hay không.

Mấy ngày nữa là tới buổi ra mắt phim “Thế Từ” rồi, nhưng vẫn chưa tìm được trang phục cho Diệp Tuệ mặc.

Công ty của Diệp Tuệ là công ty nhỏ, nghèo tới nỗi không có nhà tài trợ, cho nên chị Nhâm thấy có nhãn hiệu muốn tài trợ cho cô, trang phục của họ lại rất đẹp, liền đồng ý ngay.

Nhà thiết kế đưa ra một chiếc váy trắng kiểu công chúa, Diệp Tuệ và chị Nhâm rất ưng, cuối cùng quyết định sẽ mặc bộ này.

Đến buổi lễ ra mắt phim, cánh truyền thông đã đứng vây kín cả trong lẫn ngoài hội trường.

Thường Huỳnh vừa gây sốt trên mạng với thông tin mời pháp sư về nhà trừ ma, đây là lần đầu cô xuất hiện trước công chúng sau vụ việc đó, còn đứng chung sân khấu với Diệp Tuệ, cho nên nhận được rất nhiều sự chú ý của giới truyền thông.

Diệp Tuệ và Thường Huỳnh vừa bước ra, các phóng viên đều đồng loạt giơ máy ảnh lên, chụp liên tục không dừng, suýt thì quên luôn một nhân vật cũng rất hot đang đứng bên cạnh hai cô, Thẩm Tu.

Thường Huỳnh mặc đồ màu đỏ bất chước Diệp Tuệ, không thể không nói rằng màu sắc của chiếc váy cực kỳ nổi bật, thoáng cái đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Da của Thường Huỳnh rất trắng, chiếc váy được thiết kế để lộ vai và xương quai xanh, khác với trước đây là hôm nay Thường Huỳnh làm tóc xoăn, trông càng thêm quyến rũ.

Đám phóng viên vẫn nhớ đến chuyện riêng của Thường Huỳnh, liền đặt câu hỏi: “Thường Huỳnh, nghe nói gần đây cô động đến một thứ không sạch sẽ, còn phải mời pháp sư về nhà trừ ma, chuyện này có thật không?”

Thường Huỳnh: “Những tin tức trên mạng đều là mấy lời đồn đại vô căn cứ, mọi người không nên tin.”

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của truyền thông đều đồng loạt chuyển hướng sang Diệp Tuệ, hôm nay cô không mặc váy đỏ mà là váy trắng.

Lúc Diệp Tuệ mỉm cười, toàn hội trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Gương mặt cô vốn rất xinh đẹp, dáng người cũng cân đối, tuy chỉ lộ ra phần cổ thon dài, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường cong cơ thể quyến rũ qua phần eo váy bó sát, chiếc váy công chúa đi cùng với một gương mặt rạng rỡ động lòng người, đúng là một nàng tiên bước ra từ cổ tích rồi.

Ánh mắt Diệp Tuệ nhìn qua một lượt những khán giả có mặt tại hội trường, chỉ một thành động nhỏ thôi cũng có thể khiến cho thần thái của cô được bộc lộ ra hoàn toàn, nhìn thật kỹ sẽ nhận ra thêm được những nét đẹp khác nữa ngoài nét đẹp như tiên nữ của cô lúc này.

Có một phóng viên tò mò hỏi: “Diệp Tuệ, sao hôm nay cô lại mặc váy trắng vậy?”

Diệp Tuệ suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Nhân vật tôi đóng trong phim có lẽ sẽ khiến cho mọi người cảm thấy ghét, cho nên tôi mặc đồ trắng là để hi vọng mọi người có thể có cái nhìn khác hơn về nhân vật này.”

Kể tiếp các phóng viên đều không thể làm khó cô được, dù có hỏi câu gì thì cô cũng giải quyết dễ dàng, dường như không hề mảy may để ý đến việc bị người ta bôi đen.

Diệp Tuệ luôn duy trì nụ cười, thái độ rất điềm đạm nhẹ nhàng.

Trước đây Diệp Tuệ chỉ được cái mã ngoài, ánh mắt thì vô hồn, không biết ăn nói, kèm theo đó là những bộ trang phục không phù hợp, vẻ đẹp cũng chỉ như mây khói thoáng qua, không đọng lại được chút gì trong mắt khán giả.

Còn bây giờ Diệp Tuệ lại không hề chấp nhặt những lời nói của dư luận, không còn liều mạng điên cuồng tranh đấu như trước, giới truyền thông và cư dân mạng đánh giá về cô thế nào, dường như đều không còn quan trọng.

trên người cô toát ra một loại khí chất thanh cao, hài hòa với ngũ quan xinh đẹp, nhẹ nhàng nhưng vẫn có phần sắc sảo, rất đặc biệt.

Vẻ đẹp này, vừa nhìn sẽ thấy mê ngay.

Sau khi kết thúc buổi họp báo, ekip của Thường Huỳnh đã đăng tin tức lên khắp các trang mạng lớn, cố gắng để công chúng có ấn tượng sâu sắc, nhắc nhở mọi người là tình đầu quốc dân đã trở lại rồi.

[Thường Huỳnh mặc đầm đỏ tỏa sáng trên sân khấu, chiếm ngôi vị nghệ sỹ nữ mặc đồ đỏ đẹp nhất của Diệp Tuệ.]

[Tiểu hoa xinh đẹp hot nhất giới giải trí Thường Huỳnh đã quay trở lại.]

Ảnh của Thường Huỳnh được chỉnh sửa rất kỹ, gần như không nhìn ra mặt thật của cô ta luôn, nhìn ảnh chụp chung của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ, thoát nhìn đúng là cô ta đẹp hơn Diệp Tuệ thật.

không biết lúc ekip của cô ta đăng mấy tin tức này lên, liệu họ có cảm thấy xấu hổ hay không nữa.

Mặc dù ekip của Thường Huỳnh mất kém, nhưng mặt của cư dân mạng thì lại sáng như tuyết nha.

Có một tài khoản lấy ảnh của Diệp Tuệ hôm bước trên thảm đỏ ra đặt cạnh ảnh Thường Huỳnh, còn cả ảnh chụp chung của hai người ở buổi họp báo chưa qua chỉnh sửa nữa, ai thua ai thắng, xem cái là biết ngay.

[Ảnh của Diệp Tuệ và Thường Huỳnh khi chưa chỉnh sửa, mọi người thấy ai đẹp hơn?]

Mặc dù Thường Huỳnh đi giày cao gót, nhưng Diệp Tuệ vẫn cao hơn cô ta rất nhiều, dáng người cô tuy cao nhưng khung xương lại nhỏ, tỷ lệ cơ thể tuyệt đẹp, da trắng đến lóa mắt.

“Diệp Tuệ đang tỏa sáng phải không? Có một sắc đẹp như thế tồn tại trên đời thậtà??? Ảnh chưa chỉnh sửa nhìn đẹp hơn nhiều, đúng là không phải người mà.”

“Sao bỗng nhiên Thường Huỳnh cũng mặc đồ đỏ vậy? Ha ha ha ha bất chúc làm bừa à, cô ta mặc đồ đỏ cảm giác không hợp thể nào ấy, khí chất cũng giảm đi nhiều, có phải là tình đầu quốc dân mà tôi biết không đó?”

“Tôi thấy dạo này Thường Huỳnh không được bình thường cho lắm, cảm giác cô ấy đang đề phòng Diệp Tuệ, có phải cô ấy đang lo là Diệp Tuệ sẽ nổi tiếng hơn mình không?”

“Trước Diệp Tuệ có biệt danh là Tiểu Thường Huỳnh, bây giờ chẳng những xinh đẹp hơn Thường Huỳnh mà tiếng tăm cũng đảo ngược, là bạn thì bạn cũng sẽ lo lắng thôi. Tôi đoán Thường Huỳnh lúc ở nhà chắc phải sốt ruột phát khóc lên rồi, chửi thề mà sắc mặt lại xấu đi.”

Những bình luận trên mạng không những đã kích sự tự tin của Thường Huỳnh, mà còn ảnh hưởng đến công việc sau này của cô ta nữa.

Nhãn hàng Dior đã tiếp xúc với Thường Huỳnh một thời gian ngắn, nếu cô ta có khả năng quảng bá được cho sản phẩm, có thể duy trì được phong cách của bản thân thì sẽ được chọn làm đại sứ thương hiệu.

Nhưng khi Thường Huỳnh mặc trang phục của họ, không những không khiến cho người xem nảy sinh khát vọng muốn mua sản phẩm mà còn làm họ mất đi một lượng lớn khách hàng tiềm năng, một người đại diện như vậy, bọn họ chắc chắn không cần.

Thái độ của phía Dior đối với Thường Huỳnh ngày càng trở nên lạnh nhạt, bên ngoài thì nói rằng chuyện đại sứ thương hiệu sẽ xem xét sau, nhưng thật ra là muốn nhắc khéo với cô ta rằng, cô ta không có cửa đâu.

Ngược lại thì nhãn hiệu của nhà thiết kế độc lập kia vì có Diệp Tuệ mà trở nên nổi tiếng hơn rất nhiều, lượng tiêu thụ tăng chóng mặt.

Công việc của Diệp Tuệ cũng dần dần nhiều hơn, cô chưa bao giờ tiếp xúc với giới kinh doanh, thế mà lại bất ngờ nhận được một lời mời đến dự buổi lễ

cắt băng khai trương trung tâm thương mại.

Chị Nhâm nói là địa điểm khá hoang vu hẻo lánh, nên bọn họ phải lên đường từ rất sớm, lúc xe lái được nửa đường, Diệp Tuệ mới hiểu ra.

Tại sao cô lại nhận được lời mời đi cắt băng khai trương ở đây? Bởi vì... Những chuyện ma quái ở khu đất này, khiến cho những nghệ sỹ khác nghe xong đều không dám nhận lời!

Nghe nói nơi đây vốn là vị trí đắc địa hợp phong thủy, nhưng kể từ sau khi truyền ra thông tin sẽ xây dựng khu trung tâm thương mại thì xảy ra liên tiếp những chuyện kỳ lạ. Nhất là những tháng gần đây, cư dân sống quanh đó nửa đêm còn nghe thấy tiếng nhạc.

Tất cả mọi người đều nói là nơi này nhất định có ma, nhưng vì tiền thuê cửa hàng rẻ nên vẫn có những chủ quán đến kí hợp đồng, bây giờ rất cần có một nghệ sỹ có tên tuổi một chút tới cắt băng khai trương để giữ thể diện.

Chị Nhâm tung ra một đòn trí mạng: “Số tiền em nhận được bằng cát xê một bộ phim em đóng luôn đó.”

Dưới sự hấp dẫn của tiền bạc, Diệp Tuệ cuối cùng cũng khuất phục, cô còn phải chăm chỉ làm việc kiếm tiền để còn nuôi Thẩm Thuật nữa, cùng lắm thì chỉ phải chịu đựng cho qua một ngày thôi mà, sau đó cầm tiền thù lao để thưởng cho bản thân.

Lúc Diệp Tuệ đến là giữa trưa, trời vẫn sáng trưng, mặc dù bây giờ cô không nhìn thấy ma, nhưng bầu không khí nơi đây có vẻ không được ổn lắm.

Lúc Diệp Tuệ cắt băng cũng chẳng có mấy ai đến xem, chỉ có mấy người đi đường không biết gì vào ngó nghiêng chút thôi, tuy đối diện chỉ có lều tèo mấy phóng viên, nhưng cô vẫn luôn giữ một nụ cười chuẩn mực.

Diệp Tuệ cười nhiều đến nỗi cứng đờ cả mặt, cảm giác vẻ đẹp của cô sắp bị gió thu tàn nhẫn phá hỏng rồi, trong lòng thầm nghĩ hãy kết thúc nhanh đi mà, tôi muốn về nhà lắm rồi đây!

Ở một nơi khác, Vương Xuyên ngồi trên salon trong phòng làm việc của Thẩm Thuật, câu được câu không nói chuyện phiếm.

“Hôm nay cô Diệp tới dự lễ cắt băng khai trương trung tâm thương mại Mân Côi.”

Thẩm Thuật hồ hững ừ một tiếng, không có phản ứng gì, anh rũ mắt gõ bàn phím máy tính, mắt tập trung nhìn vào màn hình xem văn kiện quan trọng.

Dựa theo yêu cầu của Thẩm Thuật, Vương Xuyên đã nắm rõ lịch trình của Diệp Tuệ trong lòng bàn tay.

Hoạt động cô tham gia không nhiều lắm, hiện giờ cũng không có chuyện gì, các trang tin tức trên mạng rất bình yên. Có điều, Vương Xuyên cảm thấy hôm nay anh ta vẫn phải nói cho Thẩm tổng một chuyện rất thú vị.

Vương Xuyên: “Nghe nói nơi đó bị ma ám.”

anh ta tra cứu về trung tâm thương mại Mân Côi trên mạng một chút, trước đó anh ta chưa bao giờ tin vào mấy câu chuyện ma quái hay tâm linh gì đó.

Chính cái tên của trung tâm thương mại này cũng có quỷ rồi còn gì nữa*, đặt cái tên cũng giấu đầu lòi đuôi, nói rõ cho người ta biết là nơi này của chúng tôi có vấn đề.

* Mân Côi – Hoa hồng (玫瑰), bỏ bộ Vương bên trái chữ Côi đi thì sẽ là chữ Quỷ (鬼), mà cả hai chữ Côi và Quỷ đều đọc là Gui, chỉ khác ở thanh điệu.

Vương Xuyên nhìn màn hình điện thoại mãi, cũng đọc cho Thẩm Thuật nghe một lúc, nhưng vẫn không nghe thấy anh đáp lại.

Đến khi anh ta ngẩng lên nhìn, mới phát hiện trong phòng làm việc đã không còn một bóng người, sếp đã đi từ bao giờ rồi.

đang giờ tan tầm nên tắc đường, Thẩm Thuật vừa lái xe vừa để ý thời gian, mùa thu trời tối rất nhanh, giờ đã hoàng hôn rồi.

Lúc xe của anh tới nơi thì trời đã tối, xung quanh vắng vẻ lạnh lẽo, bao phủ một tầng ánh sáng rất nhẹ, trong màn đêm nhìn càng thêm trống trải.

Lễ cắt băng kết thúc rồi, không biết Diệp Tuệ đã đi chưa.

anh ngược mắt nhìn lên bảng hiệu trung tâm thương mại Mân Côi, có mấy chữ không biết đã bị trời sơn đi từ bao giờ, bây giờ nhìn vào chỉ có thể trông thấy mấy chữ rất to.

Trung tâm thương mại Ma Quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Ngân Nhi

Sau khi buổi lễ kết thúc, Diệp Tuệ đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

không biết có phải cô bị ảo giác hay không, lúc cắt băng, cái kéo cô cầm không biết để đâu mà khi cô sờ vào đã thấy bản hết cả tay.

Vì sao Diệp Tuệ lại dám đi vào nhà vệ sinh trong trung tâm thương mại để rửa tay ấy hả? Bởi vì cô không hề nhìn thấy một con ma nào ở đây hết.

cô cảm thấy rất kỳ lạ rằng tại sao chỗ này lại xuất hiện những tin đồn ma quái, sau khi tự mình xem xét, cô kết luận nhất định là có người giờ trò.

Tâm trạng của Diệp Tuệ khá tốt, khẽ ngâm nga một bài nhạc, rửa tay xong cô đi ra ngoài, chuẩn bị ra về, vừa đi được nửa đường thì bỗng cảm thấy có gì đó không được bình thường.

Lối đi này không phải mới một phút trước cô vừa mới đi qua hay sao?

Diệp Tuệ nhớ rất rõ là ở giữa trung tâm thương mại có một cái vòng quay, trên đó có trang trí một tác phẩm nghệ thuật với hình dáng rất kỳ lạ.

Khi nhìn thấy cô còn khen nó rất đặc biệt, không ngờ mới một phút ngắn ngủi mà cô đã nhìn thấy nó hai lần.

Diệp Tuệ hít sâu một hơi, tự thôi miên bản thân: “không có gì đâu, không có gì đâu, mình đi nhầm đường thôi.”

Cho đến lần thứ năm cô đi qua tác phẩm nghệ thuật kia, cô mới bắt đầu chú ý trong lòng, thì ra là lũ ma quỷ ở đây chờ mình, chà trách mà trước đó mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi đến khó tin.

Diệp Tuệ không tiếp tục đi nữa, tranh thủ lúc trời chưa tối hẳn, cô liền nhắn tin cho Tiểu Lư, bảo cô ấy cử người vào đón cô.

“Chị đang ở giữa khu trung tâm thương mại, hình như gặp ma rồi, em mau tìm người tới đón chị đi!”

Gửi xong, chỉ mấy giây sau là Tiểu Lư đã nhắn lại.

“Chồng chị đến đón rồi mà, nên dĩ nhiên là em sẽ không làm bóng đèn đâu.”

What?!! Có phải khả năng biểu đạt của cô có vấn đề rồi không?

Diệp Tuệ lập tức gửi tin nhắn tiếp, *“Chị nói là chị gặp ma rồi!”*

Tiểu Lư nhắn lại, *“He he, em hiểu mà, bây giờ em về nhà đây, không quấy rầy hai vợ chồng chị đâu.”*

cô với Tiểu Lư có chung một tần số không vậy? Từ trường ở chỗ này bị thay đổi rồi hả?

Diệp Tuệ sợ đến run cả tay, lập tức gọi điện cho Tiểu Lư, may là đầu bên kia bắt máy rất nhanh, Diệp Tuệ nói luôn: “Em ở đâu? Đừng đi mà, đừng bỏ chị lại một mình!”

Giọng của Tiểu Lư nghe không được rõ lắm: “Tuệ Tuệ, chỗ chị có phải tín hiệu không được tốt lắm không? Em nghe không rõ, về nhà chị gọi lại cho em nhé, giờ đi động em sắp hết pin rồi, em tắt máy trước đây.”

Diệp Tuệ tuyệt vọng nghe tiếng tút tút trong điện thoại, cô nhìn một lượt xung quanh, bốn phía vẫn trống không, chẳng có một con ma nào cả.

Diệp Tuệ vẫn không từ bỏ hy vọng, cô gọi cho Thẩm Thuật, lúc nhận được điện thoại của cô, vừa vặn là anh cũng đang ở bên ngoài.

cô sợ hãi gọi tên anh: “Thẩm Thuật, anh đang ở đâu vậy? anh đến đón em được không?”

nói xong cô lại nghĩ đến việc anh đang ở xa nơi này quá, cho dù bây giờ anh có tới thì cũng phải mất một tiếng đồng hồ, làm sao mà có mặt ngay lập tức được cơ chứ.

Thế nhưng một giây sau, cô nghe thấy anh nói: “anh đang đứng bên ngoài, em ở đâu?”

Diệp Tuệ vội vàng nói cho anh biết chỗ cô đang đứng, cuối cùng cũng có người chung tần số với cô rồi.

Lúc Thẩm Thuật tìm được Diệp Tuệ, cô đang ôm chân ngồi bệt dưới đất, không dám cử động luôn, anh còn chưa lại gần thì cô đã nghe thấy tiếng bước chân, lập tức ngẩng đầu lên.

“Thẩm Thuật!” Diệp Tuệ suýt thì khóc òa lên trong vui sướng.

cô dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy khỏi mặt đất, tiến lại gần anh: “Hình như em gặp ma gõ tường rồi, làm thế nào cũng không ra khỏi đây được.”

Thẩm Thuật nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “trên đời không có ma.”

Diệp Tuệ phản bác lại một cách yếu ớt: “Có mà, trên đời thật sự có ma đấy.”

Thẩm Thuật yên lặng nhìn Diệp Tuệ mấy giây, không có ý định bảo vệ quan điểm của mình cho lắm “Vậy thì là có đi.”

anh thay đổi quá nhanh, khiến người ta thật sự không thể tin là anh đang nói thật lòng.

Diệp Tuệ đưa tay ôm ngực, cô cũng không muốn ép anh phải thừa nhận, nhưng trên đời có ma thật mà, chỉ tại trên người anh tỏa ra nhiều dương khí quá nên ma quỷ có gặp anh thì cũng sẽ trốn đi thật xa thôi.

cô không có cách nào chứng minh những lời mình nói là thật cả.

Thẩm Thuật đã tới nên cô rất an tâm, bây giờ trời cũng tối rồi, đi theo anh về nhà là tốt nhất.

Hai người đi theo lối cũ để về, chuẩn bị tiến ra cửa chính.

một phút sau, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ lại quay trở lại địa điểm cũ, cả hai người đều gặp ma rồi.

“Ban nãy anh vào đây bằng cách nào?” Diệp Tuệ không nhịn được mà hỏi, sao bây giờ lại không ra được?

Thẩm Thuật rất bình tĩnh trả lời: “Cứ chọn đại một đường mà đi thôi, cuối cùng cũng tìm được em.”

Câu trả lời này đúng là không có một tí trách nhiệm nào hết, bây giờ cũng đành phải chọn đại một lối khác mà ra ngoài thôi.

Diệp Tuệ không còn cách nào khác là kéo Thẩm Thuật đi theo đường khác, ra ngoài bằng cửa sau chắc là cũng được nhỉ.

Ha ha, mấy phút sau, Diệp Tuệ lại một lần nữa mình chứng cho việc mình gặp ma gõ tường rồi, vì không tài nào tìm được lối ra.

“Thiết kế của tòa nhà này có vấn đề, lối đi nào cũng giống nhau như đúc.” Thẩm Thuật tìm được một lý do vô cùng hoàn mỹ, đem chuyện ma quỷ đổ lên đầu kiến trúc sư.

(Kiến trúc sư vô tội: “Tôi...Tôi không có làm mấy cái này mà.”)

Vì muốn Thẩm Thuật không sợ trời không sợ đất tin vào ma quỷ, Diệp Tuệ quyết định sẽ để đồ lại dưới mặt đất để đánh dấu.

cô tự nhìn mình, sau đó lại nhìn Thẩm Thuật, do dự 0,5 giây rồi quyết định sẽ lấy đồ trên người anh.

“anh tháo cà vạt ra đi.” cô chỉ vào cà vạt trên cổ anh.

Thẩm Thuật nghe cô nói xong liền làm theo ngay, ngón tay thon dài của anh giữ lấy cà vạt, hơi giữ chặt rồi nói lỏng ra, vừa làm vừa nói: “Cà vạt sao?”

Diệp Tuệ lúc này mới ý thức được là mình vừa nói cái gì, trong một buổi tối gió lớn như hôm nay, ở nơi vắng vẻ không một bóng người, chỉ có cô và anh đi với nhau, thế mà cô lại bảo anh cởi cà vạt, dựa theo bầu không khí hiện tại, tiếp theo có phải nên bảo anh cởi áo sơ mi ra luôn không.

cô sợ sẽ gây hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Em muốn dùng cà vạt của anh để làm thí nghiệm.”

một giây sau, Thẩm Thuật tháo cà vạt đeo trên cổ xuống, cúc áo sơ mi vì động tác tháo cà vạt mà bị bung ra hai cúc trên cùng.

anh đưa cà vạt cho Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ cố gắng gạt bỏ những ảo tưởng đang ngổn ngang trong đầu, cô cầm lấy cà vạt của anh, buộc nó lại trên tay vịn bên cạnh.

“Chờ xem lát nữa bọn mình có còn nhìn thấy cà vạt của anh ở đó không nhé.”

Dù cô có làm gì thì Thẩm Thuật cũng không có ý kiến, nên tất nhiên anh cũng không để ý đến việc cô lấy cà vạt của mình để làm thí nghiệm.

Lần tiếp theo quay lại chỗ buộc cà vạt, Diệp Tuệ lập tức chỉ cho Thẩm Thuật xem: “anh nhìn đi, em đã nói là có ma gõ tường mà.”

Sau một quá trình gặp chuyện kỳ lạ, Thẩm Thuật vẫn tỏ ra bình tĩnh như lúc ban đầu: “Xem ra chúng ta lạc đường thật rồi.”

Diệp Tuệ: “...”

cô chỉ còn biết cùng anh lòng vòng trong trung tâm thương mại, nếu bị mất phương hướng thật thì không nói, nhưng lúc này cặp mắt tinh tường của cô đã phát hiện ra ở trên tay vịn hành lang có thêm một món đồ.

một bộ trang phục màu đỏ chót không biết xuất hiện từ bao giờ, vắt ngay bên cạnh cà vạt của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ lập tức run rẩy chỉ cho Thẩm Thuật xem.

Thẩm Thuật nhìn theo tầm mắt cô, nói: “Cà vạt vẫn ở đó, có vấn đề gì sao?”

anh không nhìn thấy, có nghĩa là bộ đồ màu đỏ kia là của ma chứ không phải của người, cô vừa muốn nói thì bụp một tiếng, đèn trên trần đã tắt.

Trong bóng tối, cô và Thẩm Thuật đứng ngay phía trước bộ đồ đỏ kia, lúc này thật sự là chẳng nhìn thấy một cái rắm gì hết chứ đừng nói là bỗng dưng có ma xuất hiện.

Diệp Tuệ không muốn đứng đây, cô lần mò lùi ra phía sau, Thẩm Thuật không hiểu suy nghĩ của cô, liền kéo tay cô nói: “Đợi chút, để anh mở điện thoại.”

anh lấy di động ra, màn hình tối đen, bấm nút mở khóa mấy lần mà không được.

“Di động hết pin rồi.” anh dứt lại vào túi quần.

anh vẫn nắm chặt tay cô không buông, lại lấy từ trong túi ra một cái bật lửa.

Tạch, một ánh lửa sáng lên, chớp chồn lúc sáng lúc tối, hơi lay động trong không khí.

Thẩm Thuật nhìn ra Diệp Tuệ vẫn đang sợ hãi khi vẫn bắt gặp cái cà vạt của anh, anh nhẹ nhàng dắt cô đi, muốn dùng sự thật để nói cho cô biết rằng chuyện này chẳng có gì đáng sợ hết.

Diệp Tuệ dờ dẩn mặc cho anh kéo tới chỗ tay vịn, anh đưa tay ra kéo kéo cái cà vạt đang thắt trên đó.

“Em xem, vẫn là cái cà vạt đó thôi mà.” Ý anh là cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Diệp Tuệ không thể nghe lọt tai được lời anh nói, cô đã trông thấy chủ nhân của bộ đồ đỏ đang đứng cách đây không xa rồi, con ma ấy lại chính là một trong số các bác gái đã xuất hiện trong nhà cô.

Ai có thể nói cho cô biết là tại sao bác gái ma trong tiểu khu lại tự dưng bay đến nơi xa thế này làm gì không?

Bác gái đó đang run sợ nhìn về phía Thẩm Thuật, không biết có phải là bị dương khí của anh làm cho bất động hay không.

cô lại một lần nữa nhìn anh, lúc này mới phát hiện ra lý do vì sao mà bác gái kia lại dùng ánh mắt hoảng sợ như vậy mà nhìn về phía này rồi, không chỉ đơn giản là bị dương khí của anh trấn áp, mà là vì anh để cái bật lửa ở ngay trên bộ đồ đỏ vắt bên cạnh cà vạt, vô tình đã đốt cháy nó.

Trang phục mà bác gái đặc biệt chuẩn bị cho cuộc thi nhảy đã không thể mặc được nữa rồi.

một giây sau, Diệp Tuệ trông thấy bác gái đó xoay người chạy đi: “Các chị ơi, nơi này có ma!!!”

Lúc bác gái rời đi, đèn lại được bật sáng.

Diệp Tuệ chết lặng đi theo Thẩm Thuật, lần này khi bọn họ vòng lại đoạn đường đã đi qua rất nhiều lần trước đó thì đã trông thấy cửa chính hiện ra ngay trước mắt.

Ma gõ tường đã biến mất rồi.

trên khoảng đất trống trước cửa chính đang có rất đông các bác gái tụ tập, ai cũng mặc đồ nhảy múa hết, phía trước cũng có rất nhiều cô bác đứng cổ vũ.

Bọn họ mở nhạc rất lớn, MC đứng trên bục nhiệt tình nói: “Tối nay chúng ta đã đi đến trận tranh tài cuối cùng của mùa giải rồi, cảm ơn tất cả các đội thi đã cực khổ luyện tập suốt một tháng nay, các khán giả có mặt tại đây xin hãy dành cho những tuyển thủ một tràng pháo tay có được không ạ?!”

Nhóm bác gái ma có mặt tại nhà Diệp Tuệ hôm trước đều có mặt ở đây, thì ra cuộc thi nhảy với các nhóm của tiểu khu khác mà họ đã đề cập lại được tổ chức ở chỗ này.

Vậy là những chuyện ma quái trong một tháng nay của trung tâm thương mại Mãn Côi là do bọn họ làm ra.

Diệp Tuệ còn nghe được lý do vì sao lại có chuyện mất phương hướng, thì ra các bác gái vì sợ đối thủ sẽ chơi ác mà phá hỏng sân khấu, nên đã đặc biệt bố trí như vậy.

“trên đời này không hề có ma quỷ.” Thẩm Thuật vì muốn an ủi cô nên lại nhắc lại với cô một lần nữa.

Giọng anh không lớn lắm, nhưng cũng đủ khiến cho bầu không khí sôi nổi của cuộc thi trở nên nguội lạnh hẳn, ngay cả âm nhạc cũng bị quý DJ cho tạm dừng.

Thẩm Thuật nói tiếp một cách rất rõ ràng: “Nếu em vẫn còn sợ thì ngày nào anh cũng sẽ cùng em đi đến đây nhìn một lần.”

Mấy con ma: “...” anh có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không vậy?

Đây là lần đầu tiên cô thấy đồng cảm với mấy con ma, vội vàng gật đầu, Thẩm Thuật hài lòng cùng cô rời khỏi đây.

Trung tâm thương mại Mân Côi chính thức khai trương, nhưng không một ai tin tưởng rằng nơi này sẽ buôn bán thành công, khắp nơi đều là những tin đồn ma quái, không làm chết người là may rồi, ở đó mà đòi làm ăn phát đạt? Nằm mơ đi!

Cứ như vậy, trung tâm thương mại Mân Côi chào đón ngày mở cửa đầu tiên trong sự lạnh nhạt của mọi người.

Ban ngày không có một ai, có điều đến đêm khuya thì không còn ai nghe thấy tiếng nhạc quái dị vang lên nữa, dần dần nơi đây làm ăn ngày một thuận lợi hơn, mỗi ngày khách đến đông không đếm xuể, các cửa hàng còn thường xuyên báo hết hàng vì sức mua quá lớn.

Cái nơi ma quỷ này không lẽ đã cải tử hoàn sinh rồi sao? Lúc này, mọi người không ghen mà cùng nghĩ tới một người.

Người nào đã cắt băng khai trương trung tâm thương mại? Chính là Diệp Tuệ.

Người nào sau khi cắt băng khai trương, trung tâm thương mại Mân Côi đã làm ăn phát đạt, hoàn toàn đảo ngược chiều hướng phá sản? Vẫn là Diệp Tuệ.

Trong lòng mọi người không khỏi đưa ra suy đoán, không lẽ ở Diệp Tuệ có một nguồn năng lượng đặc biệt nào đó, có thể đem lại may mắn cho người ta hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Ngân Nhi

Tối nay bộ phim “Thế Từ” sẽ chiếu tập 5 và 6 trong khung giờ vàng, Diệp Tuệ ôm gói khoai tây chiên, ngồi trước TV đợi phim chiếu.

Đây dù sao cũng là bộ phim đầu tiên cô đóng sau khi tới thế giới này, cho nên cô cực kỳ chờ mong. Trước đây khi chưa xuyên vào cuốn sách này cô cũng chỉ là một nghệ sỹ bình thường, dựa vào kỹ năng diễn xuất mà có một nhóm fan nhỏ, không nhận được những vai diễn lớn nên không nổi tiếng lắm.

Hôm trước đoạn trailer cho hai tập hôm nay đã được đăng lên, nội dung xoay quanh các tình tiết chính của phim và những cảnh tình cảm của nam nữ chính, nhân vật phản diện mà Diệp Tuệ đóng sẽ xuất hiện ở tập 5.

Hôm nay dù có phải thức khuya thì cô cũng phải chờ xem cảnh diễn của mình.

Thẩm Thuật đang ở trong phòng anh, một lát nữa là tới giờ anh đi ngủ, Diệp Tuệ biết là anh luôn tuân thủ đồng hồ sinh học của mình, cho nên cô mới không rủ anh ngồi xem cùng.

Vì không muốn quấy rầy đến giấc ngủ của anh, cô liền chỉnh âm lượng rất nhỏ, phòng khách không bật đèn, ánh sáng từ TV phát ra chiếu lên gương mặt trắng nhợt của cô.

cô nhai khoai tây chiên, trong phòng nghe rõ nhất tiếng nhai rộp rộp của cô, đã hết đoạn nhạc mở đầu phim, tập 5 bắt đầu.

Mười phút đầu tiên là chuyện xưa của nam nữ chính, Diệp Tuệ rất kiên nhẫn ngồi theo dõi.

Mười lăm phút đồng hồ trôi qua, Diệp Tuệ vẫn chưa thấy xuất hiện, hai lăm phút trôi qua, Thường Huỳnh và Thẩm Tu vẫn đang ngọt ngào trên màn hình.

Sắp hết nửa tiếng rồi...Đợi đã! Diệp Tuệ bắt được một cảnh tượng quen thuộc, vai công chúa mà cô đóng đã xuất hiện, nhưng đúng một cái lại là cảnh cô đi tới trước mặt Thường Huỳnh rồi.

Cảnh cô cười ngửa đến đã bị cắt bỏ hoàn toàn.

Cảnh cười ngửa đó Diệp Tuệ đã phải rất vất vả mới hoàn thành xong, người ngắm vì bị ngã nên thương tích không hề ít, đạo diễn lúc đó còn nói đây là cảnh công chúa xuấthiện, bảo cô phải diễn cho thật tốt.

Thế là cô đã phải luyện tập mấy ngày trời, mất cả buổi chiều để quay xong cảnh hồng trang cười ngửa, vậy mà hai giây lên hình thôi cũng không có???

Diệp Tuệ mở trailer tập 5 ra xem lại một lần, rõ ràng vẫn có cảnh cô cười ngửa xuấthiện mà, sao lên phim lại bị xóa?

Bên dưới bình luận còn có rất nhiều bạn khen cô hiên ngang mạnh mẽ nữa, chẳng hiểu vì thời lượng có hạn hay nguyên nhân gì khác mà đoàn làm phim lại cắt phần diễn của cô nhiều như vậy.

không chỉ có cảnh cười ngửa thôi đâu, mà tổ biên tập còn không hề thương tiếc cắt luôn một nửa đoạn nói chuyện của cô với Thường Huỳnh rồi.

Đoàn làm phim đã cho cảnh của cô vào đoạn trailer, nhưng đến bản chính thức thì lại không có, nếu nói tổ biên tập cố tình làm vậy là để cho vai diễn của cô trở nên mờ nhạt đi, vậy thì chiêu này quá ác rồi.

Diệp Tuệ không có bối cảnh, bọn họ rõ ràng đang biến cô trở thành vật hy sinh, cô cũng chỉ có thể nuốt cục tức này xuống thôi.

Thôi thôi, cô dù sao cũng chỉ là một nghệ sỹ không có tên tuổi, đi so đo với người ta thì có khi lại tự làm mình tức chết ý.

Diệp Tuệ lại xem cảnh giới thiệu hai tập sau, không tìm được nội dung gì khác, lập tức tắt TV đi ngủ dưỡng nhan. Thức đêm hại người, phải suy nghĩ cho làn da của mình, không nên tức giận vì những người không đáng.

Diệp Tuệ ngủ một giấc rồi tỉnh lại, phát hiện bầu không khí trên mạng đã có thay đổi.

Lúc mới công bố tin tức về bộ phim này, tâm điểm chú ý của dân mạng chính là những cảnh tình cảm của nam nữ chính, fan của couple này hoạt động rất tích cực, bình luận trên khắp các mặt trận.

Kể cả những người không xem phim thì cũng sẽ biết tới cặp đôi này.

Nhưng trưa nay Diệp Tuệ mở trang cá nhân ra thì nhìn thấy tận 999+ thông báo, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là người ta chửi cô rồi. Nhưng dạo này cô có làm gì đâu nhỉ, cô thật sự rất tò mò muốn xem xem người ta bình luận cái gì.

Diệp Tuệ mở bình luận trên mạng ra đọc, lập tức ngơ ngẩn cả người, suýt nữa thì đánh rơi di động.

“Tôi có nhìn nhầm không thế? Cảnh diễn của Diệp Tuệ đâu hết rồi? Trong trailer thì có mà lên phim lại bị cắt là sao? Tổ biên tập làm ăn kiểu gì đấy?!”

“Tây chay tổ biên tập vớ vẩn, Diệp Tuệ cố lên! Em sẽ luôn ủng hộ chị!”

“Vai công chúa ở trong trailer đâu có bị cắt cảnh tệ như khi lên phim thế đâu, hi vọng đoàn làm phim đứng ra giải thích rõ ràng.”

Diệp Tuệ vô cùng kinh ngạc, cái quái gì thế này???

một nghệ sỹ bị bôi đen như cô, sao bỗng dưng lại có nhiều người động viên ủng hộ thế này? Có phải công ty bỏ tiền ra mua thủy quân không đó?

Ngồi đọc bình luận thêm một lát, cô nhận thấy là công ty cô hoàn toàn không có mua thủy quân, mà vì khán giả xem phim xong cảm thấy quá bức xúc cho cô nên mới bàn luận sôi nổi như vậy thôi.

Khi bộ phim được phát sóng, bốn tập đầu tiên rất ổn, nhưng khi các fan nguyên tác xem đến tập 5 và 6 thì lập tức phát hiện ra có vấn đề.

Diệp Tuệ đóng vai công chúa là nữ phụ số ba, là nhân vật có cảm xúc thay đổi rất phức tạp, thế mà ngay cả cảnh ra mắt cũng không có, đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất ngay.

Việc tổ biên tập ác ý cắt nội cảnh của Diệp Tuệ tất nhiên chưa thể khiến cho các fan nguyên tác tức giận đến thế, bọn họ tức là vì việc cắt bỏ phần diễn của Diệp Tuệ đã khiến cho nội dung phim không được liên kết với nhau.

Ai mà rảnh xem một bộ phim bị cắt ghép lung tung như vậy chứ? Rất nhiều người đã kêu gọi nhau chửi đoàn làm phim, thuận tiện cũng giúp Diệp Tuệ lên hot search.

Biên kịch sao lại muốn bắt nạt Diệp Tuệ như thế hả? Vì cô ấy có quá nhiều tiếng xấu trên mạng sao?

“Tôi cũng hiểu được mang máng trò mèo của đoàn làm phim rồi, Thường Huỳnh và Thẩm Tu quá hot nên cảnh diễn của nam nữ chính được đẩy mạnh hơn hẳn, chuyện này thì không vấn đề gì, nhưng sao vai nữ phụ ba lại bị chỉnh sửa kinh khủng như vậy chứ?”

“thì ra nghệ sỹ của công ty nhỏ lại bị khinh như thế.”

“Hồi trước Diệp Tuệ hay gây chú ý bằng những cách rất tiêu cực, xem ra cũng chỉ vì cô ấy không nhận được vai diễn nào cả, tôi đã hiểu lầm cô ấy rồi, xin lỗi nhé Diệp Tuệ.”

#Đoàn làm phim hãy cho fan nguyên tác một lời giải thích# đã nhanh chóng trở thành một chủ đề rất nóng trên mạng.

Fan nguyên tác vì bất bình cho Diệp Tuệ mà chửi bới đoàn làm phim ầm ĩ, giải tòa hết cơn tức trong lòng khi nội dung phim đã bị thay đổi quá nhiều.

Diệp Tuệ rất may mắn trở thành một nữ nghệ sỹ trong lời bọn họ nói là “Vì không nổi tiếng nên cảnh diễn bị cắt bỏ hoàn toàn, không có bối cảnh mà chỉ dựa vào thực lực cuối cùng cũng không có kết quả gì”.

Sở dĩ đoàn làm phim cắt bỏ phần diễn của Diệp Tuệ là vì đã đọc bình luận đánh giá của dân mạng trước đó, theo đà này thì khi bộ phim được phát sóng, Diệp Tuệ rất có thể sẽ áp đảo danh tiếng của nữ chính Thường Huỳnh.

Bọn họ đã cắt hết những cảnh quá mức nổi bật của Diệp Tuệ, không ngờ hiệu quả lại hoàn toàn đi ngược lại với mong muốn, khiến cho người xem tức sôi máu.

Mẹ của Diệp Tuệ là Nghiêm Lam gọi điện tới cho cô, nói chính xác thì là mẹ của nguyên chủ Diệp Tuệ. Nguyên chủ không quá thân thiết với Nghiêm Lam, cô ấy rất ít khi liên lạc với mẹ, chỉ là mỗi tháng đều sẽ gửi cho bà một khoản tiền.

Sở dĩ bà gọi cho Diệp Tuệ là vì phát hiện tháng này Diệp Tuệ gửi cho bà quá nhiều tiền, bà lo con gái sẽ không đủ tiền tiêu.

Nghiêm Lam “Tuệ Tuệ à, sau này con đừng gửi nhiều tiền thế, con cứ tiêu cho bản thân đi, không cần nghĩ cho mẹ đâu.”

Thân phận thật của Diệp Tuệ trước khi xuyên đến đây là trẻ mồ côi, cho nên nếu đời này cô đã ở đây rồi, thì cô sẽ đối xử thật tốt với mẹ của nguyên chủ: “Gần đây tiền cát xê của con nhiều hơn rồi, mẹ không cần lo cho con đâu.”

Nghiêm Lam có phần ngập ngừng, nói: “Tuệ Tuệ à...” Bà muốn bảo Diệp Tuệ về nhà một chuyến, bà rất muốn gặp cô, nhưng trước đây mỗi khi bà nói vậy, thái độ của cô đều sẽ tỏ ra không thoải mái.

Nghiêm Lam cuối cùng vẫn không dám nói: “không có gì, con làm việc phải chú ý đến sức khỏe đấy, đừng cố sức quá nhé.” Bỗng nhiên bà kêu lên một tiếng rất nhỏ, nhưng vẫn bị Diệp Tuệ nghe thấy.

cô hỏi: “Mẹ sao vậy ạ?”

Nghiêm Lam “Roi đồ ấy mà, con làm việc tiếp đi nhé.”

Diệp Tuệ nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, cô bảo Tiểu Lưu gọi điện thoại cho bà hỏi khéo xem thế nào, cuối cùng Tiểu Lưu nói cho cô biết là chân của mẹ cô bị thương.

Nghiêm Lam không muốn Diệp Tuệ lo nên mới nói dối cô.

Diệp Tuệ không yên lòng, rất muốn đi thăm bà một chuyến. Nhưng địa điểm hơi xa, nếu đi thì chắc chắn phải ở lại qua đêm.

không biết có thể rủ Thẩm Thuật đi cùng không nhỉ?

Diệp Tuệ đi làm về, liếc nhìn Thẩm Thuật hồi lâu, ngập ngừng mãi không nói ra được. anh phát hiện ra ánh mắt của cô, hỏi: “Có chuyện muốn nói với anh à?”

Diệp Tuệ: “Chân mẹ em bị thương...”

cô còn chưa nói hết câu thì anh đã hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

cô lắc đầu: “Em cũng không rõ lắm.”

anh nói luôn: “Ngày mai đi thăm mẹ đi, mai em có rảnh không?” không cần cô hỏi, anh đã đồng ý cùng cô đi thăm Nghiêm Lam luôn rồi.

Diệp Tuệ sững sốt, trong lòng rất vui vẻ. Thẩm Thuật nhìn cô vẫn đang ngốc nghếch đứng tại chỗ, liền nói: “Còn không mau sửa soạn sẵn hành lý đi?”

Diệp Tuệ giật mình, lập tức chạy về phòng.

Sáng hôm sau hai người xuất phát luôn, Thẩm Thuật lái xe, còn khoảng mấy tiếng nữa sẽ tới nơi, nhưng hành trình không được thuận lợi cho lắm, gần đến nơi thì xe lại chết máy.

Cũng may là nếu ngồi xe bus số 318 thì sẽ tới thẳng nhà cô, tình huống cũng không đến mức quá tệ.

Công ty cứu hộ đến kéo xe của Thẩm Thuật đi, hai người đứng ở bến xe bus đợi, lúc này trời đã sẩm tối rồi.

Chẳng biết từ lúc nào mà lại có sương mù bay đến, tầm nhìn trở nên mờ ảo, thấp thoáng trông thấy một chiếc xe bus đang chậm rãi di chuyển tới, Diệp Tuệ hí hóp mắt nhìn, nói: “Có phải xe số 318 không?”

Thẩm Thuật cũng nhìn sang, chiếc xe ẩn trong màn sương mù, sắc trời lúc này có phần u ám hơn, đèn xe phả ra thứ ánh sáng trắng nhợt, chiếu xuống mặt đường.

Xe tiến về phía trước, màn sương cũng dần tan đi, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, đúng là chuyến xe bus số 318 rồi.

một lát sau, chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, kệt một tiếng, cửa xe bật mở, phát ra thứ âm thanh chói tai trong bầu không khí yên tĩnh.

Diệp Tuệ cùng Thẩm Thuật lên xe, đầu tiên cô liếc nhìn tài xế một cái, kỳ lạ là chiếc xe này không giống với những chiếc xe bus khác, chỗ ngồi của lái xe còn có một lớp chắn bảo vệ.

không nhìn thấy rõ diện mạo của tài xế, gần như đã bị chắn kín rồi.

Diệp Tuệ lại theo bản năng nhìn một lượt hành khách trên xe, các ghế hầu như đều có người ngồi cả, có người thì đội mũ thấp xuống che kín mặt, người thì cúi đầu làm việc riêng của mình, điểm giống nhau chính là làn da của mọi người đều nhợt nhạt hơn da của người bình thường.

Có thể vì cửa sổ không đóng kín, nên bỗng có một con gió lạnh ủa vào, Diệp Tuệ tuy đã mặc áo khoác mỏng nhưng vẫn thấy lạnh.

cô kéo chặt áo, nói: “Mới mùa thu mà lạnh quá nhỉ.”

không biết có phải cô gặp ảo giác hay không mà lúc cô vừa nói xong câu đó, ghế bên cạnh cửa sổ có một người quay đầu nhìn cô một cái, nét mặt anh ta không được tốt cho lắm, nhìn cô xong lại yếu ớt quay đầu đi, tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bầu không khí trên chiếc xe này có hơi trầm lắng, chẳng ai nói năng gì, yên tĩnh đến kỳ lạ. Diệp Tuệ trầm nghĩ, sao tối rồi mà trên xe vẫn đông hành khách thế nhỉ.

Bên cạnh bỗng vang lên giọng nói hờ hững của Thẩm Thuật: “Xe này trông trái thật, chỉ có mỗi hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit: Ngân Nhi

anh vừa nói dứt lời, Diệp Tuệ liền chết lặng quét mắt nhìn một vòng những người bên trong xe, rõ ràng là ghế nào cũng đã có “người” ngồi rồi.

Ha ha, trông trái quá nhỉ.

Diệp Tuệ cảm giác toàn thân ớn lạnh, đánh bạo quay mặt ra đằng sau xem thế nào, cô phải cảm thấy may mắn vì nguồn dương khí cực thịnh của Thẩm Thuật, cho nên những ghế trống vây quanh cô và anh mới không có “người” ngồi.

Thẩm Thuật vừa nói xong câu đó thì phát hiện sắc mặt của Diệp Tuệ không được ổn lắm, có vẻ không được thoải mái.

anh nhíu mày hỏi: “Em khó chịu à?”

Diệp Tuệ nhích lại gần anh hơn: “Thẩm Thuật, anh có cảm thấy trong xe hơi lạnh không?”

Thẩm Thuật được dương khí che chở nên chưa bao giờ cảm nhận được khí lạnh mà người cõi âm đem tới, anh lập tức cúi người xuống, lấy ra một cái bình giữ nhiệt trong chiếc túi đặt bên chân Diệp Tuệ.

anh đưa cho cô, nói: “Nếu thấy lạnh thì em uống chút nước nóng đi.”

Mặc dù được anh quan tâm, nhưng Diệp Tuệ vẫn chưa hết sợ hãi khi đang ngồi trong một chiếc xe bus toàn ma quỷ này.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên ngoài cửa sổ, con đường này vốn dĩ khá vắng vẻ, chẳng có mấy chiếc xe chạy qua chứ đừng nói là người.

Diệp Tuệ như sắp ngừng thở tới nơi, một giây trước khi sắp hít thở không thông, cô liền bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn.

Thẩm Thuật đang ngồi ngay bên cạnh mình đây, nếu không lợi dụng anh một chút thì thật có lỗi với chính mình.

Ý đồ vừa mới nảy lên trong đầu thì cô lập tức hành động luôn, cô làm bộ thờ ơ dịch người lại gần Thẩm Thuật, giả vờ vô tình để cánh tay mình áp vào cánh tay anh.

Trời đất! cô quên mất bây giờ đang là mùa thu, cho nên không thuận lợi để chiếm tiện nghi cho lắm.

Diệp Tuệ lén liếc nhìn anh một cái, chỉ có mặt và bàn tay anh là lộ ra bên ngoài thôi.

Lúc này anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trông có vẻ khá mệt mỏi, rất tiện cho cô có cơ hội lợi dụng sờ mó.

Diệp Tuệ lặng lẽ lần mò, mục tiêu là nắm được tay anh.

Còn một chút nữa thôi là thành công rồi, thế mà tự dưng anh lại rút tay lại rồi đút vào túi áo, làm tay cô cứ lúng túng giờ ra giữa không trung.

cô vội vàng ngước mắt lên nhìn anh, anh vẫn đang nhắm mắt, không có vẻ gì là muốn mở mắt ra cả.

Đành phải đổi mục tiêu vậy, chỉ cần chọc nhẹ mặt anh một cái thôi rồi cô sẽ thu tay về ngay.

Đầu ngón tay của Diệp Tuệ lúc này chỉ còn cách mặt của Thẩm Thuật 0,1 cm nữa thôi, đột nhiên phía ghế lái lại truyền đến tiếng hô lớn, làm cô giật bắn mình phải rút tay về.

“Bến này có ai xuống không?” Giọng tài xế rất to, cảm giác như cả khoang xe cũng bị chấn động theo.

Cái xe bus này cũng cũ rồi, tài xế nếu muốn biết có ai xuống bến không thì toàn phải rống lên hỏi như vậy, một giây sau, xe chậm rãi dừng lại.

“Lão Hồ, đầu óc ông có vấn đề đấy à! Tất cả chúng tôi đều đi tới bến cuối cùng mới xuống mà, làm gì có ai xuống bây giờ.”
Có một bác gái ma không nhìn nổi mà gào lên với tài xế.

Diệp Tuệ nhìn lên bản đồ tuyến đường đi của xe bus này, thấy bến cuối chính là “Nghĩa trang Vĩnh Hằng”.

Tài xế vừa bị mắng lúc này liền cười ha hả: “Tôi đùa tí ấy mà, đêm rất dài, tìm chút chuyện vui vui để làm cũng tốt mà.”

Trong tiếng trách móc của hành khách, chiếc xe bus lại tiếp tục đi về phía trước, Diệp Tuệ lúc này thật sự không có đủ can đảm để nói là cô muốn xuống xe.

“Haizz..” đang yên tĩnh thì bỗng có một tiếng thở dài vang lên ở vị trí đằng trước của Diệp Tuệ.

cô cứng đờ cả người, đầu cúi thấp xuống nhìn mũi chân mình.

“Haizz..” Lại là một tiếng thở dài nữa.

“Con tôi năm nay thi đỗ, thế mà vì tôi... Vì tôi... Mà nó không thể học đại học.” Giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

“Đều tại tôi, đều tại tôi!”

một giây sau bỗng nghe thấy một tiếng bốp, Diệp Tuệ hình dung cảnh tượng lúc này một chút, chắc là con ma kia vì quá sầu não nên đã tự tát mình một cái.

“Đừng kêu than nữa, người cũng đã chết rồi, chuyện của con cái đành thuận theo tự nhiên thôi.” một bác gái lớn tuổi ngồi phía trước nghe thấy tiếng khóc, liền lấy thân phận người đi trước để khuyên bảo.

Tiếp sau đó, toàn bộ những hành khách trên xe bắt đầu chuyện trò với nhau, dường như đối với chuyện này bọn họ đã tập thành thói quen rồi, ai cũng có những điều tiếc nuối, nhưng đành phải chấp nhận số phận thôi.

Diệp Tuệ liếc mắt nhìn, con ma đang tự tát mình không ngừng kia là một con ma có độ tuổi trung niên, quần áo trên người ông ta hơi cũ, trông có vẻ nghèo khó.

Diệp Tuệ không muốn chạm mắt với mấy con ma, nên chỉ nhìn lên một giây rồi quay đầu nhìn Thẩm Thuật, không ngờ lại đúng lúc anh cũng đang nhìn cô.

Thẩm Thuật thấy ánh mắt của Diệp Tuệ đang âm thầm nhưng thoáng cái đã sáng lên, giống như đang muốn xin xỏ anh cái gì đó.

“Sao thế?” anh hỏi.

Diệp Tuệ do dự hồi lâu, muốn nói nhưng lại ngại: “không có gì.” Thôi nhìn một chút đi, chắc còn mấy bến nữa thôi là tới bến cuối rồi.

Lưu luyến không rời quay mặt đi chỗ khác, cô chỉ muốn nắm tay anh thôi mà. Cũng may là có Thẩm Thuật bên cạnh nên mấy con ma không tiến lại gần cô, nên cô có thể chịu được.

“Đến bến cuối rồi!” Tài xế lại rống lên.

Cả cửa trước lẫn cửa sau xe đều được mở ra, mấy con ma bắt đầu lục đục đi xuống, Diệp Tuệ định chờ họ xuống hết thì cô mới xuống, nhưng Thẩm Thuật đã nhanh chóng cầm túi đặt bên cạnh chân cô lên rồi đi xuống từ cửa sau, cô đành phải vội vàng đuổi theo anh.

Thấy Thẩm Thuật đến, mấy con ma lập tức tránh đường cho anh đi, ai nấy đều liếc mắt nhìn về sau, suýt nữa thì giẫm đạp lên nhau rồi.

“Hoan nghênh quý khách lần sau lại lên chuyến xe số 318 nhé.” Tài xế cười nói.

Chờ Thảm Thuật và Diệp Tuệ xuống xe xong, mấy con ma mới hò hét nhảy xuống, cuối cùng cũng về đến nhà rồi, sao mà không vui được cơ chứ.

Bến cuối cùng là nghĩa trang, nhìn từ xa đã thấy những bia mộ đứng thẳng hàng nhau.

Mấy con ma vui vẻ lần lượt nhảy lên những phần mộ, bóng dáng của bọn họ thoáng chốc đã biến mất trước mắt Diệp Tuệ.

Trong số đó có một con ma có hành động khác với những con ma còn lại, nhìn rất kỳ lạ, ông ta nhích rất chậm đến phần mộ, dáng vẻ rất không cam tâm, đó chính là bác trai đã khóc lúc ngồi trên xe.

Diệp Tuệ không nhìn nữa, thoát ra khỏi đám ma quỷ, cuối cùng cô cũng được thả lỏng rồi, vừa quay đầu thì trông thấy Thảm Thuật đang nhìn xung quanh.

Ánh mắt anh mang theo sự ngờ vực, tò mò nhìn nghĩa trang cách đây không xa, hỏi Diệp Tuệ: “Đây là nhà em à?”

Phi phi phi, đồng ngôn vô ký*.

*Trẻ con nói chuyện không kiêng dè.

Diệp Tuệ kéo Thảm Thuật đi, cùng anh đứng ở bến xe bus, ngượng ngùng giải thích với anh: “Bọn mình lên nhầm xe rồi.”

Lúc này Thảm Thuật mới thu lại ánh mắt tò mò, đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt này của anh, xem ra anh khá ngỡ ngàng khi tưởng nhà vợ mình ở nghĩa trang.

Gió thu buổi đêm rất lạnh, đặc biệt là ở nơi hoang vu hẻo lánh như thế này, đứng một lúc mà rét run.

Tờ giấy dán trên cột điện bị gió thổi mạnh mà rung nhẹ, Diệp Tuệ quay sang nhìn thoáng qua, trên đó ghi là đang tìm nhân chứng cho một vụ tai nạn giao thông.

một đôi vợ chồng bị giết hại ở chỗ này, nhưng không tìm ra hung thủ, thời gian là một tuần trước.

Diệp Tuệ vì hiếu kỳ nên cứ dán mắt vào mà xem, xem xong lại thấy sợ.

“Thảm Thuật, gió to quá.” Diệp Tuệ nhanh chóng nhích lại gần anh.

cô lại cảm nhận thời tiết lúc này, hình như không có gió.

Thảm Thuật mắt không chớp phụ họa theo cô: “Đúng là gió bắt đầu thổi mạnh hơn rồi.”

Diệp Tuệ bật cười, cảm ơn anh đã phối hợp cùng em nhé.

Hai người xem như khá may mắn, trên đường vốn rất ít xe qua lại, lúc này lại có một chiếc taxi đi tới, Diệp Tuệ hào hứng hẳn, liều mạng vẫy tay với cái xe.

Xe chậm rãi dừng lại trước mặt hai người, Diệp Tuệ lên xe cùng Thảm Thuật.

“Cuối cùng cũng gọi được xe.” Diệp Tuệ vừa ngồi vào xe vừa cảm thán, cô ôm bụng nhăn nhó: “Đói quá đi.”

Thảm Thuật an ủi cô: “Sắp được ăn rồi.”

một giây sau, xe taxi bỗng tấp vào lề đường rồi đỗ lại, Diệp Tuệ và Thảm Thuật còn chưa hiểu ra sao thì tài xế tự dưng lại chấp tay cầu xin.

“Tha cho tôi đi, tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, người chẳng được nổi hai lạng thịt, ăn không thom đâu, nếu hai vị không chê, về nhà tôi sẽ cúng bái cho hai vị đầy đủ.”

Ban nãy hai người họ nói mấy câu đã khiến cho tài xế sợ mất mật, anh ta suy luận rằng Diệp Tuệ và Thảm Thuật chính là đôi vợ chồng tuần trước đã bị sát hại ở chỗ này.

Trùng hợp là địa điểm mà bọn họ đón xe lại ở ngay cạnh nghĩa trang, chẳng trách mà anh tài xế lại nghĩ nhiều.

Diệp Tuệ mau chóng kéo anh tài xế đang đứng bên bờ vực sụp đổ về: “anh lái nhanh lên, tôi và chồng đang muốn về nhà ăn cơm thôi mà.”

Cuối cùng cũng tới nhà Nghiêm Lam, Diệp Tuệ đi tới bấm chuông, một lát sau Nghiêm Lam đi ra mở cửa.

Lúc trông thấy hai vợ chồng Diệp Tuệ, bà vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó là sự vui mừng, cười rất tươi nói: “Hai đứa sao lại đến giờ này? Mau vào nhà đi.”

Trước đó Diệp Tuệ không nói với Nghiêm Lam là mình sẽ đến vì muốn tạo bất ngờ cho bà, hai người đi vào ngồi trong phòng khách, Nghiêm Lam nói:

“Hai đứa ngồi nhé, mẹ đi rót nước.”

nói xong bà chuẩn bị đi vào phòng bếp, Diệp Tuệ đứng lên giữ tay bà lại, nhìn xuống chân bà, quan tâm hỏi: “Chân mẹ còn đau không?”

Nghiêm Lam không rõ vì sao Diệp Tuệ lại biết chân bà bị thương, trong lòng rất cảm động, trước kia Diệp Tuệ chưa từng quan tâm hỏi han bà như thế: “không có gì đáng lo ngại đâu.”

Diệp Tuệ vẫn kiên quyết bắt bà ngồi xuống, không cho bà đứng lên: “Chân mẹ đang đau thì đừng đi lại nhiều.”

cô lại nhìn Thẩm Thuật rồi nói tiếp: “Với lại bọn con có phải là khách đâu, mẹ ngồi nghỉ cho khỏe đi.”

Thẩm Thuật gật đầu.

Nghiêm Lam nghe con ngồi yên một chỗ, hỏi: “Muộn thế này rồi mới đến, hai đứa ăn cơm tối chưa?”

Diệp Tuệ lắc đầu.

Vừa nghe Diệp Tuệ và Thẩm Thuật bảo chưa ăn, bà lại sốt ruột, như vậy sao mà được? Thế là bà lại kiên trì muốn vào bếp nấu cơm.

Diệp Tuệ đang muốn ngăn bà lại thì đúng lúc bụng cô kêu òng ọc, Thẩm Thuật nhìn cô cười.

Nghiêm Lam nói: “Hai đứa đói lắm rồi đúng không? Mẹ đi nấu cơm luôn đây.” Lúc này nói thế nào bà cũng không chịu nghe lời Diệp Tuệ nữa.

Việc bà có thể làm tuy không nhiều, nhưng chỉ cần đó là việc mà bà có khả năng làm thì nhất định bà sẽ làm tốt nhất có thể cho con gái.

Chẳng mấy khi Diệp Tuệ về nhà, Nghiêm Lam liền vào bếp làm một bàn thức ăn, Diệp Tuệ đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, thức ăn vừa lên là cô ăn luôn, vừa ăn vừa khen ngon.

Thẩm Thuật thì vẫn điềm đạm như cũ, cầm đũa ăn cơm rất thong thả.

Cơm nước xong thì cũng đã muộn lắm rồi, trong lúc hai người ăn cơm Nghiêm Lam đã vào thu dọn phòng ngủ, bình thường bà không biết khi nào thì Diệp Tuệ về nhà, nên ngày nào cũng quét dọn phòng một lần, bây giờ chỉ cần dọn qua một tí là được thôi.

Nghiêm Lam không biết quan hệ thật sự giữa Diệp Tuệ và Thẩm Thuật là như thế nào, bà đẩy hai người vào một phòng, nói: “Hai đứa nghỉ ngơi sớm đi, mệt mỏi cả một ngày rồi.”

Xách hành lý đi vào phòng, sau khi nhận thấy rõ tình hình bên trong, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều ngẩn người, đồ đạc trong phòng khá đầy đủ, nhưng hơi bất tiện là...

Trong phòng chỉ có một cái giường thôi, làm sao mà ngủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Ngân Nhi

Sau khi nhìn thấy cái giường, hai người đều quay sang liếc nhau một cái, không ai nói gì, hiển nhiên là đang không biết phải làm thế nào.

Diệp Tuệ lên tiếng trước, phá vỡ sự lúng túng: “Chỉ có một cái giường thôi nhì.”

Thẩm Thuật thờ ơ đáp: “Ừ.”

Diệp Tuệ cực kỳ buồn rầu, ban đầu cô còn ngốc nghếch nghĩ là cho dù có cùng anh đến đây thì hai người vẫn có thể ngủ riêng được, nhưng thực tế đã hung hăng và thẳng vào mặt cô một cái.

không lẽ tối nay cô thật sự phải ngủ chung giường với anh sao? Vậy phải làm sao đây?

Bỗng nhiên cô nghĩ tới một chuyện: “Có khi trong tủ quần áo vẫn còn thừa chăn đệm đấy.”

cô đi cực nhanh tới trước cái tủ, vừa mở ra xem thì áo tường tốt đẹp đã bị hiện thực vô tình đánh cho tan nát, chẳng thừa ra cái chăn cái đệm nào, hoàn toàn ngăn cản ý định ngủ riêng của hai người.

Thẩm Thuật nhìn cô hớn hờ chạy đi rồi lại ủ rũ quay về, anh nói: “Nếu thật sự không tiện thì chúng ta ra nói với bác gái đi.”

Diệp Tuệ lập tức kháng cự theo bản năng: “không được, không được để cho mẹ biết.” Hai người chỉ đang là vợ chồng trên danh nghĩa, nếu Nghiêm Lam mà biết chuyện này thì bà sẽ lo lắng.

Chấp nhận thực tế đi thôi Diệp Tuệ ơi, chỉ ngủ một đêm thôi mà đúng không? Với lại Thẩm Thuật là người tốt, cô hoàn toàn tin tưởng vào nhân phẩm của anh.

cô lại lén liếc anh một cái, nói không chừng trong mắt Thẩm Thuật chính cô mới là người chiếm tiện nghi của anh thì có ấy.

Kết hợp với những lần lợi dụng nắm tay anh hồi trước, Diệp Tuệ càng nghĩ càng cảm thấy là giữa cô và Thẩm Thuật, người cần lo lắng nhiều hơn phải là Thẩm Thuật mới đúng, biết đâu đêm hôm cô lại bỏ nhào vào anh thì sao.

cô nhìn Thẩm Thuật, có phần ngượng ngùng nói: “Tư thế ngủ của em không được đàng hoàng cho lắm, ngủ với em anh không ngại chứ?”

Thẩm Thuật cảm thấy rất buồn cười: “anh thì không vấn đề gì, còn em?”

Diệp Tuệ hiên ngang lăm liết đi tới: “Tất nhiên là em cũng không sợ gì hết.”

Đêm đã về khuya, hai người tắm rửa xong xuôi, Diệp Tuệ mặc đồ ngủ, không dám nhìn Thẩm Thuật, nhanh nhẹn chui vào trong chăn nằm.

Thẩm Thuật thăm nghĩ, hồi nãy không biết ai vừa mới nói là không sợ nhĩ.

anh cũng vén chăn lên nằm xuống giường, đưa tay ra bấm công tắc điện, “tạch” một tiếng, đèn đã tắt, căn phòng chìm trong bóng tối.

Diệp Tuệ nằm nghiêng, cô co rúc người lại, đối mặt với vách tường. Thẩm Thuật nằm ngửa, tay gối sau đầu, mắt nhìn trần nhà.

Nằm trên cùng một giường, nhưng tâm tư của hai người lại khác nhau.

Trong bóng tối, hô hấp của hai người rất nhẹ nhàng ổn định, ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu xuống soi sáng mặt đất, cũng chiếu sáng luôn cả những tâm tư không rõ ràng trong đầu lúc này.

Diệp Tuệ bỗng nhiên lên tiếng: “Thẩm Thuật, anh ngủ chưa?”

Thẩm Thuật: “Chưa.”

cô thờ dãi: “Em không ngủ được.” Ở một nơi xa lạ, nằm bên cạnh Thẩm Thuật vẫn chưa thân thiết lắm, cô thấy không quen.

Thẩm Thuật không nói gì, một lát sau, giọng anh mới vang lên trong bóng tối: “Em đi đường cả một ngày rồi, không thấy mệt à?”

Nghe anh nói xong, Diệp Tuệ nghĩ mà thấy đúng là mệt thật, con buồn ngủ cũng kéo tới, cô nói với anh: “anh ngủ ngon.”

Hô hấp của cô trở nên chậm lại, Thẩm Thuật biết là cô đã ngủ rồi.

anh cũng không quen với việc ngủ cùng người khác, cảm thấy rất ngỡ, nhưng nếu người khác đó là Diệp Tuệ thì... Ngoài dự đoán, anh lại không hề thấy chán ghét.

Tư thế ngủ của anh cực kỳ quy củ, nhưng người nào đó thì lại rất có trình độ ở phương diện này, ngủ mà cứ lẩn lộn lung tung.

Diệp Tuệ trở mình qua lại, theo bản năng muốn tìm một nơi thoải mái để nằm ỏ, cô háms ngay vào một vật thể nào đó mà cô cho là rất an toàn, lập tức chúm đầu qua đó.

Diệp Tuệ vùi đầu vào cổ Thẩm Thuật, hơi thở của cô gần trong gang tấc, mùi hương thơm ngát trên người cũng tỏa ra, không thể tránh đi được.

Thẩm Thuật cứng đờ người, trong bóng tối tĩnh lặng, anh nghe thấy rất rõ tiếng tim mình đang đập. Hai người chưa từng gần gũi nhau đến như vậy.

Trạng thái của Thẩm Thuật lúc này cực kỳ tỉnh táo, chính vì thế mà cảm giác mới càng thêm mãnh liệt, khó mà làm ngơ được.

Diệp Tuệ ngủ say chẳng biết là mình đang làm cái gì, cô cứ dụi đầu vào phía trước, mặt dán lên mặt Thẩm Thuật, xúc cảm mềm mại trơn láng.

Tim Thẩm Thuật càng đập nhanh hơn, anh hít một hơi thật dài rồi thở ra, trong đêm thu lạnh lẽo này mà hơi thở lại nóng như lửa đốt.

Mấy giây sau, anh rón rén dịch người sang bên cạnh, muốn tạo chút khoảng cách với Diệp Tuệ.

một giây sau Diệp Tuệ lại tiếp tục bám lấy anh, dường như cô rất hài lòng và thoải mái với khu vực này, không chỉ ghé đầu vào cổ anh mà cô còn dụi dụi nữa.

Diệp Tuệ thì không phải cố ý, nhưng cũng đủ làm cho Thẩm Thuật cảm thấy khá bối rối, hô hấp trở nên nặng nề hơn, thật lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Sợ đánh thức cô nên anh đã giữ nguyên một tư thế khá lâu rồi, đã thế thỉnh thoảng cô lại còn “quấy rối” anh nữa, Thẩm Thuật thầm nghĩ, đêm nay sẽ trôi qua một cách rất khó khăn đây.

không biết qua bao lâu, hô hấp của Thẩm Thuật đã trở nên chậm rãi, anh cũng ngủ rồi. Hai người dựa sát vào nhau trong không gian yên tĩnh bao phủ một sự mờ ám như có như không.

Diệp Tuệ thức giấc trước, cô mở mắt nhìn sang bên cạnh, thấy gương mặt của Thẩm Thuật, điều này nhắc nhở cô một điều rằng, tối qua thật sự là hai người đã ngủ chung trên một chiếc giường.

cô không biết có chuyện gì xảy ra đêm qua, nhìn dáng vẻ của anh thì có vẻ như anh ngủ rất ngon giấc.

Ánh mắt cô không tự chủ được mà ngắm nhìn anh lâu hơn.

anh nhắm mắt ngủ, lông mi buông xuống tạo thành một cái bóng nhỏ bên dưới mắt, Diệp Tuệ cảm thán, sao lông mi anh còn dài hơn lông mi cô thế này?

Còn đang muốn thưởng thức thêm dáng vẻ khi ngủ của anh thì bỗng thấy mí mắt anh giật giật, hình như sắp tỉnh lại rồi. Diệp Tuệ vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nếu bị bắt được thì mất mặt lắm.

Mấy giây sau, Thẩm Thuật mở mắt ra, anh nhìn sang bên cạnh, Diệp Tuệ vẫn đang ngủ say. Tối qua mãi anh mới ngủ được, bây giờ cánh tay vẫn còn hơi nhức.

anh yên lặng nhìn cô, hình ảnh xảy ra đêm qua lại hiện lên trong đầu.

Diệp Tuệ đang giả vờ ngủ, vốn còn định tìm thời điểm thích hợp rồi sẽ tỉnh lại. Nhưng kỳ lạ là vì sao Thẩm Thuật tỉnh rồi mà không nói gì vậy? Sắp diễn không nổi nữa rồi trời oiiii!!!

Thẩm Thuật liếc cô một cái, mặc dù cô đang nhắm mắt, nhưng mí mắt lại hơi run, phần cổ trắng nõn thì ửng hồng.

anh hiểu rồi, thì ra là cô đang giả vờ ngủ, khẽ cười một tiếng, anh vẫn không dời mắt đi mà cứ tiếp tục nhìn cô như vậy.

Diệp Tuệ thật sự giả vờ không nổi nữa, cô làm bộ ưm một tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra, đối diện với ánh mắt anh.

không biết là mình đã bại lộ, cô nói: “Chào buổi sáng.”

Thẩm Thuật không có ý định vạch trần cô, anh nhếch môi đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Hai người xuống giường đánh răng rửa mặt, Thẩm Thuật không nhắc tới chuyện xảy ra hôm qua, coi như nó đã trở thành một bí mật được anh âm thầm giấu kỹ dưới đáy lòng.

Lúc Diệp Tuệ ra khỏi phòng thì thấy Nghiêm Lam đang ngồi trước máy tính vụng về gõ chữ, tiếng gõ bàn phím rất vang.

cô đi tới xem, bà không phát hiện ra cô, cuối cùng cũng gõ xong được một câu.

Lúc nhìn vào màn hình máy tính, Diệp Tuệ liền ngây ngốc, bà đang xem một trang web đăng những video về cô, ban nãy là bà đang bình luận cảm nghĩ bên dưới một video.

một người mẹ tuy không quá hiểu biết, nhưng đã tự mày mò lướt web, học cả cách đăng bình luận, chỉ vì muốn nhìn thấy con gái thôi sao?

Nghiêm Lam thật sự chỉ có thể thông qua cách này để nắm được tình hình về Diệp Tuệ.

Bộ phim truyền hình “Thế Từ” đã lên sóng được nửa tháng rồi, nhưng đoàn làm phim vẫn chưa chịu đăng bù những cảnh quay đã cắt của Diệp Tuệ, dựa theo nội dung phim, nhân vật mà Diệp Tuệ đóng đóng ra sẽ bị dân tình chửi cho rất thảm.

Tuy nhiên trước khi khai máy, cô đã đọc xong tiểu thuyết, biết rõ là mình phải diễn vai công chúa này như thế nào mới là tốt nhất.

trên mạng bắt đầu có những fan của bộ phim cắt ghép chỉnh sửa lại video cho Diệp Tuệ, nội dung mỗi người làm đều khác nhau, có phiên bản công chúa trọng sinh báo thù, cũng có cả phiên bản công chúa chính diện ngay thẳng.

“Nhân vật công chúa vốn đã không được đầu tư nhiều thì chớ, tổ biên tập lại còn cắt ghép linh tinh, cũng may là có kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ bù lại, nhìn vào mắt cô ấy là tôi có thể hình dung ra cả một câu chuyện trong đó, quá giỏi!”

“Từ hôm nay tôi sẽ từ anti chuyển thành fan của cô ấy, Diệp Tuệ vừa đẹp vừa diễn hay, xứng đáng để được yêu thương.”

Diệp Tuệ tuy đóng vai nữ phụ số ba nhưng độ hot càng ngày càng tăng cao, trong thời gian phim phát sóng, lượt follow trên trang cá nhân của cô đã ngang hàng với nam nữ chính rồi.

Diệp Tuệ nhìn vào một bình luận mới nhất, chính là bình luận của mẹ, một người không am hiểu về internet, bà viết: “Tuệ Tuệ diễn tốt nhất, sau này chắc chắn sẽ trở thành một ngôi sao lớn.”

Nghiêm Lam bị Diệp Tuệ phát hiện, bà có hơi xấu hổ, lúng túng giải thích: “Tuệ Tuệ, con nhìn đi, các bạn trên mạng ai cũng khen con diễn tốt đấy.”

Mắt Diệp Tuệ đã long lanh nước, cô âm ừ rồi đi tới ôm mẹ.

“Mẹ, sau này con sẽ về nhà thường xuyên hơn.” cô là trẻ mồ côi, chưa từng được cảm nhận sự ấm áp của gia đình, cho nên từ nay về sau cô nhất định sẽ đối xử thật tốt với Nghiêm Lam.

Hốc mắt Nghiêm Lam đã đỏ lên, bà xoay người đi chỗ khác, cố ngăn nước mắt lại.

Trước khi ăn cơm tối, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ bị đẩy ra khỏi nhà, Nghiêm Lam nói không khí bên ngoài rất trong lành, bảo cô với anh ra ngoài đi dạo.

Nghiêm Lam chỉ biết hai người là vợ chồng chứ không biết rõ sự tình bên trong, nên một lòng muốn thúc đẩy tình cảm của hai người.

Nguyên chủ Diệp Tuệ sinh ra ở cái thôn nhỏ thuộc ngoại thành, đi dọc con đường nhỏ có thể ngửi thấy mùi thức ăn tỏa ra từ các ngôi nhà.

Hoàng hôn buông xuống, khí trời trở nên lạnh hơn hẳn.

Gió khá to, Thẩm Thuật bỗng dừng hắt xì một cái, Diệp Tuệ dừng bước nghiêng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô, bình thản nói: “không sao.”

cô lo lắng hỏi: “Có phải anh bị cảm rồi không?”

Thẩm Thuật lại nhớ đến cảnh tượng tối qua Diệp Tuệ cướp chăn của anh, nhìn cô nhỏ gầy thế mà lúc ngủ khỏe lắm, lúc ôm chăn nét mặt cô rất thỏa mãn, cho nên anh cũng ngại không muốn đánh thức cô.

Sức khỏe của anh rất tốt, trước giờ bị bệnh nhẹ đều không cần uống thuốc, anh đang muốn nói với cô là mình không sao cả, nhưng lại thấy cô đột ngột kiễng chân lên.

Khoảng cách thoáng chốc đã gần hơn, Diệp Tuệ mở to mắt nhìn Thẩm Thuật, lông mi cô vừa đen vừa dài, hai mắt phát sáng như ánh sao.

cô gợn tay sờ trán anh, tay cô rất mềm, đặt lên trán anh tạo thành một xúc cảm rất rõ ràng, cô thốt lên: “anh bị sốt rồi.”

Hơi thở của cô ở rất gần, nhẹ phả lên mặt anh.

Giống như có một dòng điện từ ngón tay cô truyền vào trán Thẩm Thuật, đi một đường dọc theo hai bên lông mày, sau đó nổ tung ở hai bên tai.

Vì phát sốt nên hai mắt anh cũng trở nên nóng rực.

Nếu vậy thì, nhịp tim đang đập rất nhanh lúc này, có phải cũng là do phát sốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ không nhận ra có gì lạ cả, cô chỉ tập trung vào việc Thẩm Thuật đang phát sốt thôi, không biết là anh ốm từ bao giờ nữa.

cô quyết định thay anh luôn: “đi dạo thể thôi, chúng ta về nhà đi.”

Sắc trời dần tối, bước chân của Diệp Tuệ cũng nhanh hơn, Thẩm Thuật chậm rãi đi sau cô, nhìn bóng lưng cô, đáng vẻ như đang có điều suy nghĩ.

Diệp Tuệ rất không khách khí mà nói: “anh muốn bị cảm lạnh à?”

“...” Thẩm Thuật nhìn ánh mắt hung ác của Diệp Tuệ, suy nghĩ của anh bị gián đoạn, lập tức đi nhanh theo cô.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Thuật chưa bao giờ uống thuốc lại bị Diệp Tuệ mạnh mẽ đút cho một viên thuốc hạ sốt, dưới sự giám sát của cô, anh rất đành hoàng nuốt viên thuốc xuống.

Diệp Tuệ rất hài lòng: “anh yên tâm, ngày mai sẽ khỏe lại thôi.”

Thẩm Thuật gật đầu, không nói gì, nhìn cô quản lý anh như vậy mà anh lại không hề cảm thấy phiền.

Nghiêm Lam phải nói là cực kỳ hài lòng với cậu con rể này, Thẩm Thuật thật sự đã thỏa mãn hết mọi yêu cầu về một người con rể của bà.

Diện mạo bên ngoài đẹp đẽ thì không nói, quan trọng là Thẩm Thuật rất điềm đạm ít nói, lại biết quan tâm. Diệp Tuệ là con gái bà nên bà biết nó rất nóng tính, nhưng Thẩm Thuật vẫn luôn bao dung chiều chuộng.

Đến giờ cơm, Nghiêm Lam lại làm một bàn thức ăn ngon.

Người mẹ nào cũng vậy cả, bà ở xa con gái, thăm nghĩ phải đối xử với con rể tốt một chút thì nó mới đối xử tốt với con gái mình hơn.

Lúc ăn tối, Thẩm Thuật vẫn yên lặng ngồi ăn như mọi ngày, không nói chuyện, chỉ nghe Diệp Tuệ và Nghiêm Lam nói.

Nghiêm Lam bỗng dừng nhắc tới chuyện của người hàng xóm nhà bên: “Lão Chu nhà hàng xóm ra đi quá sớm, chưa được nhìn thấy con mình học đại học thì người đã không còn.”

Diệp Tuệ chợt cảm thấy chuyện này nghe quen quen, liền hỏi thêm một câu, thì ra ông Chu nhà hàng xóm mấy tháng trước đã không may qua đời, người nhà còn không thể gặp mặt lần cuối.

Đáng tiếc nhất chính là ông Chu luôn mong ngóng đến ngày con trai lên đại học, mà con trai ông cũng đã đỗ đại học rồi, nhưng không may là ông lại ra đi.

Bà Chu vì quá sốc nên đã đổ bệnh.

Ông Chu trong nhiều năm đã tiết kiệm được một khoản tiền, nhưng người nhà không thể tìm được sổ tiết kiệm của ông, con trai ông vì thấy hoàn cảnh gia đình khó khăn, không còn cách nào khác là dừng việc học lại để đi làm chăm sóc mẹ.

Cho nên thỉnh thoảng Nghiêm Lam cũng sẽ qua giúp đỡ nhà họ một chút.

Diệp Tuệ nhớ lại người đàn ông trung niên mà cô đã gặp trên chuyến xe bus ma, câu chuyện của ông ấy nghe rất giống với những gì Nghiêm Lam vừa nói.

Ăn cơm tối xong, Diệp Tuệ vẫn không thể ngừng nghĩ về việc này, nếu bác trai ma cô gặp trên chuyến xe bus đó chính là chú Chu nhà hàng xóm, thì cô nghĩ là mình nên giúp đỡ ông ấy.

cô thấy Nghiêm Lam đang cầm thứ gì đó chuẩn bị ra cửa, liền hỏi: “Mẹ, mẹ đi đâu vậy?”

Nghiêm Lam chỉ sang nhà bên cạnh: “Mẹ làm thêm chút thức ăn mang sang cho nhà họ.”

Diệp Tuệ dường như đã hạ quyết tâm, cô lập tức đứng dậy nhận lấy đồ ăn trên tay bà: “Để con mang sang cho, mẹ vào nghỉ ngơi đi.”

nói xong cô đi ngay mà không giải thích thêm điều gì.

Người ra mở cửa là con trai của chú Chu, tên là Chu Hoài Vọng, trải qua những cú sốc liên tiếp, trông cậu vô cùng suy sụp.

“Mẹ chị nấu nhiều canh quá, nhà ít người ăn không hết, nên chị mang qua cho cô bồi bổ thân thể.” Diệp Tuệ đưa cái bát cho cậu.

Ánh mắt Chu Hoài Vọng có phần ngờ vực, vì trước kia Diệp Tuệ chưa từng tiếp xúc với bọn họ, nhưng cậu vẫn nói cảm ơn rồi nhận lấy bát canh.

“Chị chờ em một lát, em trả lại bát cho chị.”

Diệp Tuệ tất nhiên là không từ chối, cô nhìn Chu Hoài Vọng đi vào bếp, sau đó nhanh chóng nhìn một lượt căn nhà.

Phòng ốc tuy không lớn nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, cách bày biện đồ đạc cũng gọn gàng dễ nhìn, Diệp Tuệ rất nhanh đã nhìn thấy một cái bàn thờ nhỏ ở góc phòng.

trên bàn thờ có ảnh, chính là bác trai mà hôm qua cô đã gặp trên xe bus.

Sau khi xác định đúng suy đoán của mình, cô liền trở về nhà, vì Thẩm Thuật đang ốm nên cô không cần anh phải ra ngoài với mình.

cô bắt đầu ở trong phòng lục lọi, muốn tìm thứ gì đó có thể che chắn tầm mắt của mình.

Lúc này Thẩm Thuật đột nhiên mở cửa đi vào, thấy hành động của Diệp Tuệ thì hỏi: “Em muốn ra ngoài à?” Giọng anh nghe rất chắc chắn.

cô gật đầu: “Hôm qua em đánh rơi đồ ở bên xe bus.”

Thẩm Thuật nhủ thầm: “Bến xe chỗ nghĩa trang đó sao?” anh biết là Diệp Tuệ rất nhát gan, tối qua đứng chờ xe ở đó cô còn sợ.

“anh đang ốm thì ở nhà nhé, nhớ phải uống nhiều nước ấm vào.” cô nhắc anh.

Thẩm Thuật không nghe cô: “anh đi cùng em.”

Diệp Tuệ không ngẩng đầu lên: “không cần đâu, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng lo cho em.”

“anh đi cùng em.” Thẩm Thuật nói lại lần nữa, anh nhìn ra là Diệp Tuệ vẫn còn muốn từ chối nên thái độ càng thêm quả quyết.

Diệp Tuệ giờ mới nhìn ra được sự cố chấp trong tính cách của anh, không còn cách nào khác, cô đành phải lấy ra chiếc khăn quàng cổ mình vừa mới tìm được trong tủ quần áo, chiếc khăn này độ dày vừa phải, chỉ có điều là màu sắc hơi có vấn đề.

cô cứ thế không để ý đến cảm xúc của anh mà đeo vào cổ anh chiếc khăn có màu sắc sặc sỡ ấy.

Kỳ lạ thật đấy, hóa ra người đẹp thì dù có khăn xấu cũng vẫn đẹp, Thẩm Thuật trông có vẻ không ưng cho lắm, nhưng cũng không tháo nó xuống.

“Bên ngoài gió lớn, em sợ anh lại bị cảm.” Lý do này rất hợp tình hợp lý, không có cơ để phản bác.

Diệp Tuệ lại chỉnh lại cái khăn, cho nó che kín mặt anh lại, chỉ để hở mỗi đôi mắt.

Làm xong cô vội vàng thu tay về: “Được rồi, chúng ta lên đường thôi.”

Lúc cả hai tới khu nghĩa trang, trời vẫn chưa tối hẳn, ánh mặt trời còn chưa biến mất, lúc này trong nghĩa trang không có nhiều ma tụ tập như tối hôm qua nên có phần trống vắng buồn tẻ đi rất nhiều.

Tuy nhiên vẫn có ngoại lệ, ở dưới gốc cây đại thụ bên cạnh nghĩa trang có một con ma đang lượn quanh cái cây, tay cầm thứ gì đó, dáng vẻ túm quắt hết như tối qua.

Diệp Tuệ kéo Thẩm Thuật ngồi xuống cái ghế chờ ở bến xe bus, đặt hai tay lên vai anh nói: “anh ngồi đây chờ em nhé, em đi tìm xem sao.”

nói xong, cô lại sửa sang cái khăn quàng cổ anh đang đeo, đảm bảo rằng anh sẽ không bị cảm lạnh, cô không muốn anh vì cô mà ốm nặng thêm đâu.

thật ra thì bệnh của Thẩm Thuật đã khỏi hẳn rồi, nhưng anh không nói cho cô, chiếc khăn quàng tuy không quá dày nhưng vì quấn quanh cổ mấy vòng nên thật sự hơi nóng.

anh nhìn thấu tâm tư cô, nói: “Nếu em sợ thì... cứ chạy đi luôn nhé.”

Thẩm Thuật ngồi ở đây vẫn có thể quan sát được Diệp Tuệ, cô mạnh miệng lắm lắm: “anh thì hiểu gì chứ.”

Sau khi dặn dò Thẩm Thuật xong, cô liền đi tới chỗ cây đại thụ, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến nói chuyện với ma.

“Trời ơi, con tôi phải học đại học, không thể bị tôi làm cho liên lụy được, con tôi nhất định phải được học đại học...”

Diệp Tuệ mới đến gần đã nghe bác trai lắm lắm, cô liếc thấy thứ mà bác đang cầm trên tay, hình như là giấy báo trúng tuyển.

Chu Hoài Vọng vì muốn chăm sóc cho người mẹ đang bệnh tật, nên đành phải từ bỏ khát vọng được đi học của mình. Mà nguyện vọng lớn nhất của chú Chu là tiết kiệm tiền cho con học đại học, cho nên Chu Hoài Vọng đã đốt tờ giấy báo trúng tuyển để gửi cho bố mình.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Thuật, xác định anh không nhìn về phía này, liền tăng thêm lòng dũng cảm, thăm dò gọi một tiếng: “Chú Chu?”

Bác trai căn bản không ý thức được là Diệp Tuệ đang gọi mình, vẫn đang lắm lắm: “Con tôi rất giỏi, không thể vì tôi mà không được học đại học.”

Diệp Tuệ nhủ thầm, chú Chu hình như chỉ nhớ mỗi chuyện con trai đỗ đại học, còn lại thì đều đã quên hết.

“Chú Chu?” cô gọi lại một lần nữa.

Nghe thấy tiếng gọi, bác trai liền quay sang nhìn về phía Diệp Tuệ, có thể vì bác trai qua đời đột ngột nên dáng vẻ nhìn cũng không ghê lắm, khiến Diệp Tuệ cũng bớt sợ hơn.

“cô gọi tôi sao?” Bác trai ngờ ngác hỏi.

Diệp Tuệ: “Chú còn nhớ mình là ai không?”

Bác trai lắc đầu: “Tôi rất muốn thấy con trai lên đại học, nhưng lại quên mất đường về nhà.” nói xong, ông bối rối vuốt tờ giấy báo trong tay.

Trước khi qua đời, chuyện ông muốn làm nhất chính là về thăm người nhà, chuyện này cũng đã trở thành chấp niệm của ông, cho dù ông đã quên hết mọi thứ, nhưng vẫn nhớ rõ việc con trai học đại học.

Diệp Tuệ không muốn làm ông buồn, nhưng vẫn phải nói cho ông nghe sự thật.

“Con của chú không đi học, thời gian nhập học đã qua rồi, giờ vợ chú đang ốm bệnh, cho nên con chú mới đốt giấy báo trúng tuyển cho chú, còn em ấy thì đang bắt đầu đi làm kiếm tiền nuôi mẹ.”

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của bác trai, Diệp Tuệ phải nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Con của chú hiện giờ không còn đi học nữa.”

Bầu không khí yên tĩnh trong suốt một phút đồng hồ, bác trai dường như không ngờ đến, đáy mắt hiện rõ sự sầu não.

“Nếu như chú bằng lòng, cháu sẽ giúp chú.”

Bác trai gạt đầu lia lịa, lập tức nói cho Diệp Tuệ nơi cất cuốn sổ tiết kiệm.

Lúc Diệp Tuệ quay trở lại chỗ Thẩm Thuật ngồi, sắc trời đã tối, cô không muốn an nhận ra sự kỳ lạ nên vội vàng kéo anh về nhà.

Về đến nhà cô liền đi vòng quanh nhà hàng xóm dòm ngó, Thẩm Thuật thấy cô ghé vào bệ cửa sổ nhà người ta, dáng vẻ như đang muốn trèo vào từ cửa sổ. anh nghiêng đầu nhìn cô, cũng không hỏi cô xem rốt cuộc là cô đang muốn tìm gì.

“Có cần anh giúp em không?” Thấy Diệp Tuệ đang lén lút muốn trèo vào nhà hàng xóm, bình thường thì người ta sẽ đến khuyên nhủ cô mấy câu, nhưng Thẩm Thuật thì lại hòa theo, còn tiện tay giúp cô nữa.

anh giờ tay nhẹ nhàng giữ chân, đỡ eo cô, nhắc cả người cô lên cao.

Vì anh rất cao nên Diệp Tuệ đã thuận lợi thực hiện được mục đích của mình, dựa theo lời bác trai nói, cô liền tìm được cuốn sổ tiết kiệm trong túi trước của một cái áo.

Sau đó cô lại không đưa trực tiếp cho Chu Hoài Vọng, mà đặt nó trong phòng ngủ nhà họ, lén lút rời đi cùng Thẩm Thuật.

Năm phút sau, vợ của lão Chu từ phòng khách đi vào, lúc ngồi xuống giường thì bỗng nhìn thấy có một thứ để trên chiếc tủ ở đầu giường.

Bà run rẩy mở cuốn sổ tiết kiệm ra, lúc nhìn thấy số tiền ghi bên trong, nước mắt liền rơi xuống, khoản tiết kiệm này đủ để cho con trai đi học đại học.

“A Vọng ơi, bố con về nhà rồi.”

Bà tin chắc rằng linh hồn của chồng đã về thăm nhà, vì khi còn sống nguyện vọng lớn nhất của ông chính là lo cho con trai được đi học đến nơi đến chốn.

Về sau, con trai chú Chu ôn tập lại một năm, một lần nữa đỗ đại học với một số điểm rất cao, vì muốn ở gần chăm sóc mẹ nên cậu đã chọn học một trường ở cùng thành phố.

Nguyện vọng của chú Chu đã được thực hiện, cuối cùng cũng có thể an tâm mà siêu thoát.

trên đường trở về, tâm trạng của Diệp Tuệ cực kỳ tốt, khoe miệng giương cao, như thể mới gặp được chuyện gì đó rất vui.

Đối với những hành động kì quặc của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật chưa bao giờ hỏi một câu, thấy cô cười, anh cũng không nhịn được mà cười theo.

anh chợt phát hiện ra cảm xúc của mình cứ luôn dao động lên xuống theo cảm xúc của Diệp Tuệ, chẳng lẽ đây là di chứng sau khi mới ốm dậy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Edit: Ngân Nhi

Sau khi trở về nhà, Diệp Tuệ mệt muốn chết, nằm nhà nghỉ ngơi một ngày, hôm sau thì lại đến ngày tụ tập ăn uống định kỳ ở nhà họ Thẩm.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ cùng nhau xuất phát, lúc đến nhà thì gặp Thẩm Tu với Thường Huỳnh bên ngoài, Thường Huỳnh trông thấy Diệp Tuệ thì ánh mắt hiện lên sự ghen tỵ, sao mới mấy ngày không gặp mà cô ta lại thấy Diệp Tuệ đẹp hơn một chút rồi nhỉ?

Vì mới quay trở lại sân khấu nên cô ta đang rất tích cực chăm sóc sắc đẹp, nhưng cô ta vẫn luôn cảm thấy da mình không trắng bằng da Diệp Tuệ, rốt cuộc là Diệp Tuệ dùng loại phấn lót gì không biết.

Nếu Diệp Tuệ mà nghe thấy tiếng lòng của Thường Huỳnh lúc này thì nhất định cô sẽ đáp một câu rằng: “Đa tôi trắng bầm sinh, cảm ơn.”

Thường Huỳnh làm bộ như không thấy Diệp Tuệ, cô ta kéo tay Thẩm Tu chuẩn bị đì vào, đúng lúc này thì có một bóng người chạy vọt ra bằng tốc độ sét đánh không kịp che tai, vóc dáng này không phải là Triệu quân gia đó sao?

Bước chân của Triệu quân gia rất nhanh, trong tay còn cầm theo lá bưởi, Diệp Tuệ còn tưởng là mình nhìn nhầm, nhưng không, đúng là lá bưởi thật.

Lá bưởi chuyên dùng để xả vận xui, nhưng đó là mê tín mà, sao ông ta lại cầm nó lúc này chứ?

Ngay sau đó, nghi vấn của Diệp Tuệ đã được giải đáp.

Triệu quân gia chẳng thèm nhìn ai mà chỉ quan sát mỗi Thường Huỳnh, ông ta tức tốc lao tới trước mặt cô ta, hai tay giang rộng chặn đường cô ta lại, nói: “Đứng lại!”

Thường Huỳnh đột ngột dừng bước: “Ông nói gì cơ?”

Thẩm Tu cũng ngây người: “Ông làm gì...” Còn chưa nói xong thì Triệu quân gia đã giơ tay ra đẩy mạnh Thẩm Tu sang một bên.

hắn lao đảo suýt ngã, về mặt ngo ngác.

Thái độ của Triệu quân gia rất nghiêm túc: “Tiểu thiếu gia, cô gái này vừa mới phải mời thầy về nhà để đuổi ma, bây giờ lại tới Thẩm gia thế này, nhờ ma quỷ vẫn chưa được diệt trừ sạch sẽ thì sao? Nhờ cô ta mang tai họa tới cho nhà họ Thẩm thì sao?”

Ánh mắt ông ta nhìn Thẩm Tu nom có vẻ rất không hài lòng, nói tiếp: “Tiểu thiếu gia, cậu cũng thật là, còn chưa xác nhận rõ ràng xem ma quỷ ám cô ta đã được trừ sạch chưa mà đã dẫn cô ta tới, hậu quả khó lường lắm đó.”

Thẩm Tu tức giận quát: “Ông điên rồi à!!” Còn dám dạy bảo cả tôi??

Da mặt Triệu quân gia có thể nói là dày như tường thành, đạn bắn không thủng. Thẩm Tu lại trơ mắt nhìn ông ta bắt đầu đi vòng quanh Thường Huỳnh, miệng lầm bầm: “Thiên linh linh địa linh linh, tai họa mau biến đi!”

nói xong ông ta lại vẩy vẩy cái lá bưởi, quét vài cái lên vai trái Thường Huỳnh, miệng tiếp tục lầm bầm, sau đó lại quét vài cái lên vai phải cô ta.

Lặp lại mấy lần liền, Triệu quân gia mới dừng lại, lau mồ hôi trên trán: “Tạm thờ không còn vấn đề gì rồi, cô có thể đi vào.”

Thường Huỳnh còn chưa bước được chân vào cửa nhà họ Thẩm thì đã bị Triệu quân gia làm cho nhục nhã như vậy, tức giận mà không thể nói ra.

Thẩm Tu cũng rất tức giận, Triệu quân gia này càng già thì mất càng tệ đi rồi.

Hai người còn chưa rời đi thì đã lại thấy ông ta dùng tốc độ cực nhanh vọt ra phía sau, nét mặt hoàn toàn không giống với hồi nãy.

Triệu quân gia nhìn Thẩm Thuật, thái độ vô cùng cung kính: “Cậu ba, cậu đã đến rồi ạ, bên ngoài trời lạnh lắm, mau vào nhà đi thôi.”

Thẩm Tu suýt nữa thì ngã tại chỗ, cách đối đãi khác biệt cũng quá rõ ràng rồi.

Triệu quân gia chẳng thèm bận tâm đến suy nghĩ của người khác, ông ta thậm chí còn đón Thẩm Thuật và Diệp Tuệ vào nhà, để Thẩm Tu và Thường Huỳnh lại đằng sau.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Tu và Thường Huỳnh, sắc mặt của cả hai đang cực kỳ kém, e là đang nhịn cả cực tức trong bụng đây mà, cô chỉ khẽ cười rồi đi vào nhà.

Đến giờ cơm, mọi người ngồi vào bàn ăn, yên lặng dùng bữa, ông Thẩm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sắc mặt trầm xuống: “Thẩm Tu, nghe nói trước đó cháu có ý định tặng cái bình hoa cổ cho tổng giám đốc Thẩm của Hoa Thụy đúng không?”

Thẩm Tu vẫn nhớ rõ sự lúng túng của hắn khi bị Thẩm tổng từ chối, đương nhiên là không thừa nhận: “Ông nội, ông nghe tin ở đâu vậy ạ? Làm gì có chuyện đó.”

“Bạn của ông cũng có mặt ở buổi đấu giá đó, tận mắt trông thấy cháu bị Thẩm tổng từ chối.” Mọi người ở đó đều biết là Thẩm tổng của Hoa Thụy từ chối món quà của Thẩm Tu, Thẩm Tu lúc ấy vô cùng bẽ mặt, thể diện của nhà họ Thẩm cũng bị hắn làm cho mất hết.

“Sao cháu lại có thể tặng cái bình hoa tai họa đó cho Thẩm tổng chứ?” Ông Thẩm cực kỳ nể phục Thẩm tổng của Hoa Thụy, nếu đem Thẩm Tu ra so sánh thì đúng là quá kém cỏi.

“Trước khi mua bình hoa sao cháu không nhìn cho kỹ vậy? Nếu không biết nhìn đồ cổ thì phải dẫn theo một người trong nghề đi cùng chứ? Đừng để người khác phải chê cười thêm một lần nào nữa!”

Thẩm Tu không dám cãi lại, luôn miệng đáp: “Vâng ạ.”

Diệp Tuệ lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, thì ra Thẩm Tu muốn tặng cái bình hoa đó cho Thẩm tổng.

Dạo gần đây cô đã nhiều lần nghe thấy người ta nhắc đến Thẩm tổng, chị Nhâm nói là mọi người ai cũng tranh đầu sứt đầu mẻ trán để vào được Hoa Thụ. Thẩm Tu bây giờ cũng nôn nóng muốn lấy lòng Thẩm tổng, ngay đến ông Thẩm cũng phải nể anh ta như vậy.

Người ta luôn khen anh ta không dứt miệng, nhưng anh ta thì lại có vẻ khá khiêm tốn, chưa từng xuất đầu lộ diện. Thẩm tổng này thật đúng là thần bí, rốt cuộc thì anh ta là ai?

Diệp Tuệ không thể phát hiện ra rằng Thẩm tổng đó hiện đang an vị ngồi bên cạnh cô đây. Ngồi nghe người ta nói chuyện về mình, Thẩm Thuật mặt không đổi sắc, như thể mấy chuyện này không hề liên quan gì đến mình vậy.

Diệp Tuệ còn biết thêm được một thông tin quan trọng từ câu chuyện, thì ra ban đầu Thẩm Tu tặng chiếc bình hoa cho Thẩm tổng, bị từ chối nên mới quay sang tặng cho Thường Huỳnh.

cô làm bộ gấp thức ăn, mắt liếc nhìn Thường Huỳnh, quả nhiên sắc mặt cô ta đang tối sầm lại.

Thường Huỳnh càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, tai họa? Bình hoa? không lẽ cái bình đó ngay từ đầu không phải là dành cho cô ta hay sao?

Chả trách mà tối hôm đó Thẩm Tu vội vàng tặng nó cho cô ta rồi đi luôn, chả trách mà khi cô hỏi tại sao tự dưng anh ta lại tặng bình hoa cho mình thì anh ta cứ ập ửng không trả lời được.

Hóa ra là đồ người ta không cần nên cuối cùng mới rơi xuống đầu cô ta.

Nếu Thẩm Tu không mua cái bình hoa đó để lấy lòng Thẩm tổng thì nó cũng sẽ không đến tay cô ta, cô ta cũng sẽ không bị xuống sắc trầm trọng, sẽ không bị con ma kia hành hạ, càng sẽ không bị dân mạng giễu cợt, khiến cho tiếng tăm bây giờ bị giảm sút quá nhiều.

Thường Huỳnh trút hết mọi oán giận lên đầu Thẩm Tu, cô ta nắm thật chặt đôi đũa, lửa nóng trong người như muốn phun ra khỏi miệng đến nơi, Thẩm Tu cũng biết nên không dám nhìn Thường Huỳnh, chỉ vùi đầu vào bát cơm như con chim cút.

Lúc này, Thẩm Thuật đưa đũa ra chuẩn bị gấp tôm, Diệp Tuệ thấy vậy liền nhẹ nhàng nói: “anh bị cảm còn chưa khỏe hẳn, hải sản để lần khác ăn đi.”

Mặc dù sức khỏe của Thẩm Thuật đã tốt lên nhiều, nhưng vẫn nên kiêng khem thì hơn.

Thẩm Thuật khựng lại, mấy giây sau liền yên lặng hạ đũa xuống, chuyển sang gấp thịt dê bên cạnh, Diệp Tuệ lại dịu dàng nói: “Thịt dê cũng dễ gây dị ứng, không tốt cho sức khỏe của anh lúc này, lần khác ăn được không?”

Thẩm Thuật nghe lời cô, đặt đũa xuống.

Diệp Tuệ thấy mình cũng hơi quá đáng, cô áy náy đứng dậy múc một chén canh rồi đặt trước mặt anh: “Bây giờ anh còn thấy khó chịu trong người không? Uống một chút canh đi.”

Ông Thẩm ngồi nhìn cảnh này, thấy Diệp Tuệ đối với Thẩm Thuật rất tốt, ông cực kỳ vui mừng, cho đến khi ông nhìn rõ bát canh đó là canh gì, đang định nói là canh này từ nhỏ Thẩm Thuật đã không thích uống.

Thẩm Thuật nhìn bát canh mà anh chưa bao giờ động vào, sau đó lại liếc nhìn Diệp Tuệ, cô hoàn toàn không biết đây là món mà anh không thích ăn, ánh mắt cô đen nhánh trong trẻo, mang theo sự ân cần.

Thẩm Thuật gần như không chút do dự, ngón tay thon dài cầm bát lên uống mấy ngụm, quay sang nói với Diệp Tuệ: “Mùi vị không tệ.”

Ánh mắt Diệp Tuệ càng sáng hơn, không ngờ là anh thật sự thích ăn canh này, cô lại lập tức đứng lên múc thêm cho anh một bát nữa, đặt trước mặt anh nói: “Nếu thích thì anh uống thêm đi.”

Thẩm Thuật chẳng khác nào đang tự tìm đường chết: “...Được.”

Mặc dù anh không thích uống, nhưng vẫn chậm rãi uống từng ngụm, tự dưng cảm thấy thật ra canh cũng không khó uống như mình nghĩ.

Ông Thẩm không nói gì, ông nhìn ra được là Thẩm Thuật đã thật sự thay đổi rồi.

Vì sự xuất hiện của Diệp Tuệ mà trái tim vốn đang đóng chặt của Thẩm Thuật đang được cô mở ra từng chút một, anh thậm chí còn chiều theo Diệp Tuệ mà thay đổi thói quen của mình.

Cơm nước xong, lái xe của nhà họ Thẩm đưa Diệp Tuệ và Thẩm Thuật về nhà, xe dừng dưới nhà, Diệp Tuệ vừa xuống xe, chưa đi được mấy bước thì đã phải dừng lại, theo bản năng sợ bùng mình.

Lúc ở nhà Nghiêm Lam, Diệp Tuệ vì muốn bà vui nên đã ăn rất nhiều món bà làm, đến nhà họ Thẩm thì lại được ông Thẩm quan tâm nên cô cũng đã ăn quá no.

Mặc dù hiện giờ cô chưa có mỡ bụng, nhưng cứ thế này mà lên nhà luôn thì không được, dù sao cô cũng đang là diễn viên mà.

Thấy động tác của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật lại không nghĩ theo chiều hướng là cô đang muốn giảm béo, yên lặng vài giây liền hỏi: “Ăn nhiều quá hả?”

Diệp Tuệ có phần ai oán nhìn Thẩm Thuật, ngay đến anh cũng biết là mấy ngày qua cô đã ăn không hề ít.

“Em muốn đi dạo một lát, anh có muốn đi cùng không?” Diệp Tuệ rủ rê anh, lại sợ anh không đồng ý nên lại bồi thêm một câu, “một mình ở nhà cũng chán lắm”

Dưới sự kiên trì của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật đồng ý cùng cô đi dạo trong công viên gần nhà, nơi đó không có nhiều người qua lại lắm.

Bây giờ trời đã tối mịt, nhưng Diệp Tuệ vẫn sợ có người nhận ra nên đã đeo khẩu trang vào.

Kế hoạch giảm cân của Diệp Tuệ mới đi đến bước đầu tiên thì đã phải tạm dừng rồi, bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt mưa nhỏ, tuy không lớn nhưng cũng đủ làm cho quần áo bị thấm nước.

Hai người đành phải quay về nhà, lúc sắp đến nơi thì Diệp Tuệ bỗng dưng bị một người chặn trước mặt.

Là một cậu sinh viên khoảng hai mươi tuổi, vừa trông thấy Diệp Tuệ thì cậu ta nói ngay: “Bạn đẹp quá, đã có ai nói với bạn là trông bạn rất giống Diệp Tuệ chưa?”

Cũng may là trời tối nên người kia chẳng qua là nhìn thấy hình dáng bên ngoài của cô thôi, chứ không nhận ra người đang đứng trước mặt mình đúng là Diệp Tuệ thật.

Diệp Tuệ cười đáp: “Có nhiều người nói như vậy lắm”

Người đó lại tiếp tục nói chuyện với cô: “Bạn là sinh viên của trường đại học gần đây đúng không?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “không, tôi tốt nghiệp rồi.”

Cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn xin số của Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đang muốn từ chối thì phía sau cách đây không xa đột ngột truyền đến tiếng của Thẩm Thuật: “Trời tối rồi, không định lên nhà sao?”

Cậu sinh viên đang xin số Diệp Tuệ lập tức ngậy người, nhận ra Thẩm Thuật đang nói chuyện với Diệp Tuệ, không lẽ...?

cô còn chưa lên tiếng thì Thẩm Thuật đã lơ đãng ho lên hai tiếng, tiếng ho vang lên giữa đường phố yên tĩnh nên nghe rất rõ ràng.

Mặc dù bệnh của Thẩm Thuật đã tốt lên nhiều, nhưng không thể đảm bảo là sẽ không tái phát, Diệp Tuệ không hề nghi ngờ là anh đang ho giả vờ, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng.

cô nhìn cậu nam sinh kia, nói: “Trời mưa lớn quá, chồng tôi bị cảm rồi, tôi phải lên nhà đây.”

Cậu nam sinh đưa mắt lên nhìn những hạt mưa phún rơi xuống như bông, đây là mưa lớn đó hả?

Diệp Tuệ nói xong liền chạy đến chỗ Thẩm Thuật luôn, rất tự nhiên đưa tay lên sờ trán anh, sợ anh lại phát sốt.

cô hỏi: “anh có thấy khó chịu ở đâu không?”

Đối diện với ánh mắt lo lắng của cô, Thẩm Thuật mặt không đổi sắc nhìn đi chỗ khác, anh chưa từng nói dối bao giờ nên thật sự không biết phải trả lời cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ mãi mà không nghe thấy Thẩm Thuật đáp lại, nghĩ rằng anh thật sự không thoải mái, vội vàng đưa tay che trên đầu anh.

Thẩm Thuật cao hơn cô rất nhiều, Diệp Tuệ phải kiễng chân lên, hai tay khép vào nhau, không muốn để Thẩm Thuật bị ngấm mưa.

“không thoải mái sao? Có cần em đi mua ô không? anh tìm chỗ nào trú đợi em nhé.”

Thẩm Thuật nhìn một loạt hành động của Diệp Tuệ, nhận ra sự việc ngày càng trở nên phức tạp hơn rồi, cũng may là có bóng đêm che giấu nên hai tai đồ rục vì nói dối của anh mới không bị cô phát hiện.

Thẩm Thuật đành phải làm bộ ho thêm một tiếng nữa, nói: “Vẫn nên nhanh chóng về nhà thôi.”

Ngu ý là em đừng có hỏi gì anh nữa.

Vì đang căng thẳng nên ngữ điệu của Thẩm Thuật có hơi hạ thấp xuống, Diệp Tuệ nghe thế lại cảm thấy anh rất đáng thương tội nghiệp.

một chiều này cực kỳ hiệu quả với Diệp Tuệ, cô chẳng quan tâm đến người nào khác nữa, lập tức kéo tay anh chạy về nhà.

Cậu nam sinh đang cố gắng chứng minh sự tồn tại của mình đã hoàn toàn bị hai người họ cho vào quên lãng.

Sau khi về nhà, ngày bắt đầu quay phim “Giải thoát” vẫn chưa đến, tranh thủ bộ phim “Thế Từ” đang hot, chị Nhâm đã nhận không ít việc cho Diệp Tuệ, nhưng phần lớn đều là những việc tương đối nhàn.

Độ nổi tiếng của Diệp Tuệ càng cao thì tiền thù lao cô nhận được cũng càng khá hơn, nhìn thấy tiền gửi ngân hàng của mình ngày một nhiều, Diệp Tuệ cực kỳ vui sướng, một mình cô cũng có thể nuôi gia đình rồi.

Cho dù sau này Thẩm Thuật có thừa kế gia sản nhà họ Thẩm, Thẩm Thuật không được chia cho một đồng nào đi nữa thì cô cũng có thể dựa vào bản thân để nuôi được anh.

Nếu Thẩm Thuật mà biết suy nghĩ của Diệp Tuệ thì e là anh sẽ cảm động mà bật cười mất.

Diệp Tuệ sẽ tham gia một show thực tế có tên là “Tôi và mình tinh mở quán ăn nhanh”, trong chương trình sẽ có đầu bếp và nghệ sỹ, mỗi tập sẽ mở quán ăn ở các địa điểm khác nhau.

Nghe chị Nhâm nói thì bắt đầu từ tập thứ hai, mỗi tập sẽ đều có những khách mời khác nhau đến tham gia.

Chương trình này sẽ được quay nguyên một ngày trong tuần, toàn bộ hành trình sẽ được phát trực tuyến trên mạng, chị Nhâm nhắc nhở Diệp Tuệ là các bạn khán giả sẽ theo dõi từng giây từng phút, cho nên phải thật chú ý đến lời ăn tiếng nói của mình.

Diệp Tuệ thì chỉ đang tính toán một chuyện, đó là ghi hình cả một ngày trời, vậy thì cô sẽ phải tranh thủ vội vã về nhà.

Chương trình sẽ quay đến tối muộn, tổ chương trình vốn định đặt phòng khách sạn ở gần địa điểm quay cho Diệp Tuệ, nhưng đã bị cô từ chối.

Mấy cái chuyện ma trong khách sạn thật quá đáng sợ, kể từ khi cô có khả năng nhìn thấy ma, cô đã kiên quyết từ bỏ việc ở khách sạn, nhất định phải về nhà.

Hôm nay là ngày quay tập đầu tiên, Diệp Tuệ dậy từ rất sớm, đi đường không bị kẹt xe, đến nơi mà tổ chương trình đã chuẩn bị, vì tập đầu tiên chú trọng việc giới thiệu là chính nên địa điểm được sắp xếp trong một studio.

Diệp Tuệ đẩy cửa vào, studio đã được bày biện thành một gian bếp, bên cạnh có ghế salon và bàn trà, rất có cảm giác gia đình.

Trong phòng gắn đầy camera với đủ các góc quay khác nhau.

Diệp Tuệ gần đây đang hot nên tổ chương trình không thể không tận dụng cơ hội để cộ nhiệt, tuy nhiên họ dùng cách tốt hay xấu thì không biết được.

Lúc cô đi vào phòng thì livestream đã được phát trên mạng rồi, các antifan lập tức nhảy vào bình luận trên màn hình.

“Diệp Tuệ tới sớm thế, không giống phong cách của cô ta chút nào, cô ta có biết nấu ăn không đó? Đừng có nói là đến đây để tự làm xấu mặt mình nhé.”

“Mấy show trước đó Diệp Tuệ tham gia đã ai xem chưa? cô ta bị chửi suốt luôn, làm cái gì cũng lười, lần này chắc chắn lại bị chửi cho xem, mấy fan của cô ta sau khi xem ‘Thế Từ’ chắc chắn cũng sẽ bỏ đi thôi.”

Diệp Tuệ ngồi trên ghế salon đợi một lúc thì các nghệ sỹ khác mới lục đục đến, có nam diễn viên Cao Việt mới nổi sau một bộ phim cổ trang, đầu bếp khách sạn năm sao Cốc Chiêu, tiểu hoa xinh đẹp thanh thuần Tống Bạch...

Mấy nghệ sỹ đều không có tài nấu nướng, chỉ dựa vào duy nhất đầu bếp Cốc Chiêu.

Tống Bạch chỉ mới mười mấy tuổi, ra mắt từ rất sớm, được gia đình cưng chiều và bảo vệ rất nghiêm. cô bé nhìn Diệp Tuệ, ý nghĩ đầu tiên chính là chị gái này thật xinh đẹp, còn xinh hơn trên TV.

Vừa mới đi vào là Tống Bạch ngồi bên cạnh Diệp Tuệ ngay, không kìm được mà khencô, đạn mạc* lập tức bị kinh động vì hành động của Tống Bạch.

*Đạn mạc: Các bình luận hiện trên livestream che kín màn hình, rơi xuống như đạn bay.

“Tiểu Bạch ơi em tự soi gương đi, em cũng rất xinh mà đứng không? Ngoan, không nên chơi với Diệp Tuệ nhé, nhớ giống như Thường Huỳnh bị cô ta lợi dụng rồi vượt mặt thì sao?”

“Tổng Bạch vẫn còn là trẻ con, cầu xin Diệp Tuệ đừng có chà đạp em nó.”

“Tôi chỉ thấy là mắt nhìn người của Tổng Bạch quá tốt, mấy người ở đây chỉ có Diệp Tuệ là nhìn dễ gần nhất thôi, Cao Việt à anh đang tỏ vẻ nam thần lạnh lùng gì ở đây thế?”

Tập đầu tiên của “Tôi và mình tỉnh mở quán ăn nhanh” bắt đầu, sau khi tụ tập đông đủ, việc đầu tiên mọi người làm chính là thảo luận xem sẽ làm món gì ăn.

Đầu bếp trong chương trình sẽ không phải nấu, anh ta được tổ chương trình giao cho việc chỉ dẫn và nhận xét, các món ăn do các nghệ sỹ làm mà được anh ta công nhận thì họ sẽ được mở quán ăn.

Mọi người bàn luận mười mấy phút đồng hồ, ý kiến không thống nhất, chưa đưa ra được quyết định gì cả.

Tổng Bạch: “Làm sao bây giờ, em không biết nấu ăn.”

Cao Việt nhìn Diệp Tuệ một lúc, đột nhiên gọi tên cô: “Diệp Tuệ, cô biết nấu ăn không?”

Ở đây có tận mấy nữ nghệ sỹ, nhưng người đầu tiên mà Cao Việt chủ động nói chuyện là Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ bị gọi tên không khỏi sửng sốt một lúc, chị Nhâm không muốn cô bị ghét thêm nên cô còn đang cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, nhưng nếu đã bị hỏi tới thì cô cũng đành phải trả lời: “Có.”

“Nếu tất cả chúng ta đều không biết nấu thì trước tiên cứ để Diệp Tuệ làm đi, xem xem nguyên liệu nấu ăn ở đây có thể làm được món gì.” Cao Việt nhìn thẳng vào Diệp Tuệ, như thể đang muốn cho cô lên sóng nhiều hơn.

Diệp Tuệ nhìn Cao Việt một cái, không rõ là anh ta có ý gì, cô đứng dậy đi vào bếp mở tủ lạnh ra xem nguyên liệu nấu ăn.

cô buộc tóc đuôi ngựa, có vài lọn tóc rơi xuống cổ, làm nổi bật làn da trắng sáng, Tổng Bạch không biết làm gì nhưng cũng đi đến cạnh cô, giúp cô đeo tạp dề.

Diệp Tuệ quay sang cười với Tổng Bạch, khiến cô bé cảm thấy như tim mình vừa bị bắn trúng rồi, cứ thế đi vòng quanh thân tiên tỷ tỷ của mình.

“Diệp Tuệ cười cưng chiều chưa kia, tôi cũng muốn nhìn thấy mặt Diệp Tuệ từ góc nhìn của Tổng Bạch.”

“Hình như tôi bị vai công chúa của Diệp Tuệ trong phim ‘Thế Từ’ tẩy não rồi, hóa ra tính cách thật của cô ấy không hề lạnh lùng chút nào.”

Diệp Tuệ thành thạo thái thịt ba chỉ thành những miếng nhỏ, chuẩn bị gừng và hành lá, cho dầu vào nồi rồi bắt đầu xào thịt, những khách mời ai cũng sững sờ nhìn cô.

Cao Việt: “Diệp Tuệ làm món gì vậy?”

Cốc Chiếu: “Tôi đoán là món mì tương đen.”

Diệp Tuệ nghiêm túc nhìn vào nồi, sau khi xào khô thịt cô liền chế thêm nước và tương vào rồi đun cho sánh lại, cả căn phòng thoáng chốc đã tràn ngập hương thơm.

Các khán giả đang xem trực tuyến lại bắt đầu tung đạn mạc.

“Má ơi, kia có đúng là Diệp Tuệ mà tôi biết không vậy? Động tác nấu nướng quá thành thạo, phục sát đất luôn.”

“Bàn tay chị gái này đẹp quá, nấu com mà nhìn vẫn đẹp cơ, thân tiên quả nhiên là khác với người phàm chúng ta, muốn biến thành con dao trong tay cô ấy quá!”

“Nhìn ngon thế, thật sự quá nể tài nấu nướng của Diệp Tuệ, tiếc là tôi không thể bay đến ăn một bát mì do cô ấy nấu.”

“Đã mạn, làm mì tương đen mà cũng có thể hút fan được, năm nay Diệp Tuệ hot quá, cảm giác sau này sẽ nổi tiếng lắm đấy.”

Mọi người ăn món mì tương đen Diệp Tuệ làm thì khen không dứt miệng, tiếp theo đây họ sẽ đến địa điểm mà tổ chương trình đã sắp xếp để mở quán mì tương đen.

Trang chính thức của tổ chương trình đã đăng một số hình ảnh, trong đó có một tấm chụp lúc Cao Việt đang nhìn Diệp Tuệ.

Tham gia chương trình này, Cao Việt gần như là vì Diệp Tuệ mà tới, Diệp Tuệ dạo này đang lên, hẳn muốn tận dụng cơ hội này để tạo hiệu ứng cặp đôi

với cô, qua đó làm tăng danh tiếng của mình.

[Cao Việt cùng Diệp Tuệ mở quán ăn trong show thực tế, tuần nam nữ nữ vô cùng đẹp đôi.]

[Cao Việt và Diệp Tuệ có những hành động mập mờ, liếc mắt đưa tình trong show.]

Diệp Tuệ còn chưa quay xong tập đầu tiên thì tin tức trên mạng và các bình luận đã bay đầy trời rồi.

Tại tòa nhà Hoa Thủy.

Điện thoại của Thẩm Thuật để ở một chỗ trên bàn, màn hình thỉnh thoảng lại sáng lên, hiển thị nội dung chat trong nhóm.

Thẩm Thuật lần đầu tiên bị phân tâm trong lúc làm việc, cuối cùng anh dứt khoát cầm lấy di động, vừa mới nhìn vào màn hình thì lòng mày đã nhăn lại.

Trong nhóm đang chat rất hăng say.

Trình Thắng: “Hôm nay tôi vô tình gặp lại người mình yêu thầm hồi đại học, nghĩ lại năm đó mình ngây ngô thật, vì muốn tỏ tình mà căng thẳng mấy đêm không ngủ được, bây giờ nhìn thấy cô ấy mà vẫn thấy mặt đỏ tim đập.”

Vương Xuyên: “Theo đuổi đi còn gì nữa, bây giờ cậu vẫn đang độc thân mà.”

Trình Thắng: “Bên cạnh cô ấy có một người đàn ông, không biết có phải là bạn trai không, cũng hơi ghen tỵ thật.”

Thẩm Thuật nhanh chóng bắt được ba từ khóa quan trọng, mặt đỏ, tim đập, ghen? anh không hiểu lắm, liền nhắn tin vào nhóm.

“Đỏ mặt tim đập ghen là cái gì?”

Thẩm Thuật bình thường chẳng bao giờ thấy lên tiếng trong nhóm, bọn họ suýt còn cho rằng trong nhóm chat này không có anh rồi, dù vậy thì Vương Xuyên cũng vẫn rất cẩn thận giải thích cho Thẩm Thuật: “Trình Thắng thích cô ấy rất nhiều năm rồi.”

Thẩm Thuật: “Ừm.”

một giây sau anh lại nhắn tiếp: “Thích là sẽ như vậy sao?”

Vương Xuyên: “Bình thường nếu có cả ba trạng thái đó thì chứng tỏ là mình thích người ấy rồi, nhưng mà Thẩm tổng, sao tự dưng anh lại hỏi cái này?”

Hỏi xong Thẩm Thuật không nói thêm gì nữa, Vương Xuyên và Trình Thắng gọi anh mấy lần mà cứ như đá chìm xuống biển, người nào không biết có khi còn tưởng ban nãy có ai giả mạo Thẩm Thuật ấy chứ.

Thẩm Thuật nhìn điện thoại, có chút sững sờ.

Chính là thích sao?

Người đàn ông chính trực sắt đá Thẩm Thuật lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cái gọi là thích, thế mà một giây sau đã gặp phải nguy cơ.

Vì Thẩm Thuật, Trình Thắng và Vương Xuyên đều đang cầm điện thoại, cho nên đình một tiếng, bọn họ cùng lúc nhận được một tin tức hot mới được đăng lên mạng.

Tiêu đề vô cùng thu hút người xem.

[Diệp Tuệ và Cao Việt có hành động mập mờ với nhau trong show thực tế, nghi ngờ cả hai đang hẹn hò!]

Nhóm chat thoáng chốc liền trở nên yên tĩnh, Vương Xuyên và Trình Thắng với ánh mắt sắc bén của mình có thể nhìn ra ngay đây là tin tức do công ty của diễn viên nam kia đăng lên.

Diệp Tuệ là ai? Rất có thể sẽ là bà chủ tương lai của bọn họ đấy!

Xem ra gần đây Diệp Tuệ đang lên nên đã có người muốn lợi dụng cô để sao tác couple rồi, Vương Xuyên thử thăm dò gọi một tiếng: “Thẩm tổng?”

không có ai trả lời.

Trình Thắng cũng nơm nớp lo sợ hỏi theo: “Thẩm tổng, có cần tôi đem tin tức này cho phòng quan hệ xã hội xử lý không ạ?”

Đáp lại bọn họ vẫn chỉ là sự yên lặng.

Diệp Tuệ đang trong giờ giải lao thì nhận được tin nhắn của Thẩm Thuật, anh không nói gì mà chỉ gửi cho cô một tin tức.

Mấy chữ tiêu đề to to lập tức đập vào mắt cô, làm cô sợ đến mức suýt thì đánh rơi di động.

Hành động mập mờ với nhau ư?!!!

Hôm nay là lần đầu tiên Diệp Tuệ gặp Cao Việt, đến nói chuyện cũng chỉ qua loa đúng một câu thôi, ở đâu ra mà mập mờ chứ.

Diệp Tuệ đọc tin tức Thẩm Thuật gửi cho, cảm giác đầu tiên chính là Thẩm Thuật bị đội mũ xanh* rồi, rõ ràng là cô chẳng làm gì sai cả, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy chột dạ.

*Bị cấm sừng.

Nhưng mà anh chẳng nhắn cho cô một chữ nào, chỉ gửi mỗi một cái tin nhắn này, ý là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ cảm di động, nét mặt buồn rầu nhìn vào màn hình, nhìn chằm chằm năm phút thì nhúc nhích cả mắt, thế mà vẫn không thấy Thẩm Thuật nhắn thêm tin gì.

Cũng may bây giờ đang ở trong phòng trang điểm, chứ không nếu để người ta thấy Diệp Tuệ lúc này thì sẽ tưởng cô có chuyện gì mất.

Diệp Tuệ nghĩ dù sao Thẩm Thuật cũng không ở đây, cho dù cô có không nhắn lại thành cũng sẽ nghĩ là cô đang làm việc, không có thời gian trả lời anh.

Lúc gặp lại anh thì đã là buổi tối, chắc anh cũng quên mất chuyện lúc chiều rồi.

Diệp Tuệ nghĩ vậy nên cũng thoải mái mà bỏ qua chuyện tin tức này, nhưng di động lại đột nhiên rung lên, màn hình bật sáng, Thẩm Thuật nhắn tin cho cô.

cô mở ra xem, anh vẫn chỉ gửi lại cho cô cái bài báo đó, cái bài báo nghi ngờ cô hẹn hò ấy...

Dường như Thẩm Thuật đã nhìn thấu suy nghĩ của cô nên đã lập tức chặt đứt ý định cố tình tăng lờ cho qua chuyện của cô đi.

Diệp Tuệ nhìn xung quanh một lượt, suýt thì cho là Thẩm Thuật đang đóng giả anh quay phim để theo dõi cô chứ, không thì sao có thể hành động như thần thế được?

Trong phòng này ngoài cô ra thì chẳng có ai hết.

đang lúc cô đang hoài nghi thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tiểu Lư đi vào, chưa kịp làm gì thì đã thấy Diệp Tuệ đang nhìn mình chằm chằm.

“Tuệ Tuệ, chị nhìn thế là có ý gì vậy?”

Diệp Tuệ đưa nội dung tin nhắn cho Tiểu Lư nhìn, nói: “nói mau, có phải em thông đồng với Thẩm Thuật không đó?”

Tiểu Lư vội vàng phủ nhận, đầu lắc như trống bỏi: “Đâu có đâu có, ngay cả mặt mũi chồng chị thế nào em còn không biết mà.”

Diệp Tuệ cũng biết là mình nghi ngờ lầm người, bắt đầu nghĩ xem nên giải thích với anh thế nào.

cô hiểu, cho dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, vì chút chuyện nên mới phải ở cùng nhau, nhưng nếu anh có trông thấy tin tức này thì chắc chắn trong lòng sẽ không thoải mái.

Giống như cô nếu bắt gặp anh có cử chỉ thân mật với người phụ nữ khác thì cũng sẽ khó chịu như vậy thôi.

Huống hồ anh còn chẳng hề biết mấy chuyện trong giới giải trí, trong cái giới này, dù muốn hay không thì chỉ cần lơ là một phút cũng sẽ bị người ta ghép đôi ghép cặp.

Lúc cô đang chuẩn bị giải thích với anh thì Tiểu Lư lại đến nhắc nhở cô sắp đến giờ ghi hình rồi.

cô đành phải tranh thủ nhắn vội cho anh một tin: “Có những việc không thể nói rõ ràng qua điện thoại ngay được, đợi tối về em sẽ giải thích với anh.”

một giây sau đã thấy anh nhắn tin lại luôn, như thể tay anh vẫn đang cầm điện thoại không buông vậy.

“Được, buổi tối anh chờ em về.”

Diệp Tuệ: “...”

cô đành phải gác chuyện này sang một bên, cắt điện thoại rồi đi ra phòng trang điểm, tiếp tục tập trung vào ghi hình.

Show thực tế “Tôi và mình tinh mở quán ăn nhanh” đang được phát sóng tiếp, Tống Bạch không biết thái thức ăn, Diệp Tuệ liền đứng bên cạnh kiên nhẫn dạy cho cô bé.

một tay cô giữ đồ ăn, một tay bắt đầu thái, làm mẫu trước cho Tống Bạch xem: “Em nhìn này, ngón tay này phải hơi nhấc lên, không thì sẽ bị thương đấy...”

Tống Bạch nghe theo sự hướng dẫn của Diệp Tuệ, bắt đầu cẩn thận học thái thức ăn.

Đạn mạc lại bùng nổ.

“Giọng Diệp Tuệ nghe hay nhỉ, thái độ khi dạy người ta cũng rất tốt, tôi gia nhập hội fan đây.”

“Con dao kia thật hạnh phúc, được Diệp Tuệ nắm chặt trong tay.”

Lúc này có mấy bình luận gây chú ý người xem

“Vừa rồi cà chua để trong mâm rõ ràng là mười quả mà, sao giờ chỉ còn tám?”

“Mắt ông soi ghê thật, thế mà vẫn có tâm trạng để đếm cà chua, bội phục bội phục!”

“Lúc máy quay chiếu vào tôi tiện thì nhìn thôi, thế mà mới chớp mắt đã thiếu mất hai quả cà chua là sao? Lạ thế!”

“Tự dưng tôi thấy ớn lạnh sau lưng quá, nhưng cũng có chút hưng phấn.”

Lúc này máy quay lại lướt qua các vị khách mời, Diệp Tuệ và Tống Bạch đang thái đồ ăn, Cao Việt và Cốc Chiêu không cầm dao, đang nói chuyện với mọi người.

Bây giờ vẫn chưa nấu com mà, sao vô duyên vô cớ lại mất hai quả cà chua? Biến đâu mất rồi?

Có ít người thì cảm thấy như có ma, số còn lại thì nghĩ chắc lúc máy quay không quay đến, các nhân viên đã cầm hai quả cà chua đi rồi cũng nên.

Đây cũng chỉ là một bước đệm nhỏ, những bình luận này rất nhanh đã bị các bình luận khác che mất.

Diệp Tuệ thấy hơi nhàm chán, mắt liếc nhìn chỗ nguyên liệu nấu ăn, không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã giật bản thân, chỗ để dưa chuột bỗng có một cái tay thò ra, từ từ lần mò mấy quả dưa chuột.

Cái tay đó cực kỳ gầy, nhưng gầy hơn nữa là cái mặt của cô gái kia, hai má lõm sâu vào, gầy đến mức không nhìn ra rõ mặt mũi, cô ta đứng ở chỗ cái bàn, có người đi qua nhưng không có cảm giác gì.

Diệp Tuệ mở to hai mắt, không nhận được mà run rẩy, người khác không thấy mà cô lại thấy, có nghĩa là sao? Là ma chứ sao nữa!!!

Bây giờ đang ghi hình trực tiếp mà cũng có thể gặp ma sao?

Con ma sau khi lấy quả dưa chuột thì liền để lại một thứ bên cạnh, cô thử nhìn thì thấy hình như là một mảnh vải hoa.

Hoa văn trên đó được thêu rất đơn giản, loại vải thì nhìn có vẻ khá cũ rồi.

Diệp Tuệ đã hiểu ra, con ma kia sau khi cầm đi quả dưa chuột thì để lại miếng vải hoa, ý là có vay có trả, cực kỳ có nguyên tắc.

Nó lại nhìn xung quanh một lượt, lúc chết con ma này có khả năng là chết đói, nên lúc thấy đồ ăn nét mặt nó mới vui vẻ như vậy.

Trông thấy quả táo bên cạnh dưa chuột, mắt nó lại sáng lên, Diệp Tuệ biết quả táo đó mặc dù nhìn thì thấy rất đẹp, lớp vỏ bên ngoài sáng bóng, độ bắt mắt thì hơn đứt đồng nguyên liệu nấu ăn bên cạnh nó.

Thế nhưng đó chỉ là đồ trang trí mà tổ chương trình bỏ vào thôi, chỉ nhìn chứ không ăn được, mà con ma hiển nhiên là không biết điều này.

Nó cầm lấy quả táo giả, cẩn thận xoa xoa, thỏa mãn nắm gọn trong tay mình.

Có thể là cảm thấy quả táo này quá đẹp nên nó phải suy nghĩ một lúc, lục lọi chiếc túi mang theo bên người rồi lấy ra một tờ giấy, đặt xuống bên cạnh quả táo.

Diệp Tuệ liếc nhìn, tờ giấy đã hơi ố vàng, cảm giác là đã đi qua năm tháng, bên trên có viết mấy chữ.

cô không nhìn rõ lắm, chỉ loáng thoáng đọc được một từ là: “một trăm gam”

cô bắt đầu suy nghĩ về những thông tin có liên quan đến vật này, bỗng một ý nghĩ hiện lên trong đầu, cái kia cái kia... không phải là tem phiếu mua lương thực đó sao!

cô có chút không dám tin nên lại nhìn lại, chắc chắn là tem phiếu mua lương thực rồi, cái phiếu này mà dùng ở những năm 60 thì có thể đổi lấy một ít gạo đó.

Thế mà con ma ngày thơ kia lại chỉ đổi lấy mỗi một quả táo già.

Con ma tem phiếu tiếp tục đi tới rồi đột ngột dừng bước nhìn bát mỳ tương đen bên cạnh chỗ Cốc Chiêu, món đó là Diệp Tuệ làm, hiện đang tỏa ra một mùi hương rất hấp dẫn, tất nhiên khiến cho cả con ma không thể dời mắt.

Nó tiếp tục đi về phía Cốc Chiêu.

Tiếp theo đây Cốc Chiêu sẽ giới thiệu cho mọi người về món ăn anh sẽ làm trong ngày hôm nay, giới thiệu xong, anh bắt đầu sơ chế nguyên liệu.

Mấy khách mời hầu như không biết nấu nướng, mà Cốc Chiêu lại là đầu bếp, rất cần duy trì hình tượng của mình.

Cốc Chiêu chuẩn bị đập tỏi, anh ta để tỏi lên một cái thớt gỗ, con ma kia dường như không thích mùi tỏi nên liền bóp chặt mũi đi tới, muốn lấy đi bát mỳ tương đen.

không nghĩ ngờ gì nữa, Cốc Chiêu thật sự rất giỏi, kỹ thuật cắt thái rau củ cực kỳ thành thạo, mục đích của anh ta là khiến cho người xem phải hoa mắt.

Vì muốn thể hiện tài nấu nướng của mình, Cốc Chiêu liền hạ quyết tâm phải phô ra được chín phần thực lực, không, phải là toàn bộ thực lực mới đúng.

Lưỡi dao của Cốc Chiêu hướng xuống nhắm thẳng vào củ tỏi mà đập mạnh xuống.

Phập!

Con ma vừa mới thò tay ra thì đã phải thu tay về.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung quan sát Cốc Chiêu, khiến cho lòng hư vinh của anh ta được thỏa mãn hoàn toàn, vì hưng phấn nên động tác băm tỏi càng nhanh hơn, vô cùng điêu luyện.

Con ma tem phiếu vẫn cố gắng lấy đi bát mỳ tương đen, mắt thấy ngón tay đã sắp chạm vào rồi, thế mà đúng lúc này Cốc Chiêu lại đập mạnh lưỡi dao xuống, đồ ăn được cắt rất gọn gàng.

Phập!

Động tác của Cốc Chiêu quá nhanh, suýt thì cắt đứt ngón tay của con ma, ham muốn được sống của nó rất mãnh liệt, sợ hãi rút vội tay về.

Diệp Tuệ chứng kiến toàn bộ đoạn hài kịch này, không biết phải bày ra nét mặt như thế nào nữa.

Từ góc độ quan sát của dân mạng thì chỉ thấy Diệp Tuệ đang chăm chú nhìn Cốc Chiêu, một giây cũng không dời đi, ai cũng nghĩ là cô đang nghiêm túc học tập, muốn nghiên cứu xem phải làm thế nào để có thể thái đồ ăn một cách nhanh gọn và chuẩn xác như vậy.

“Kỹ năng thái đồ ăn của Diệp Tuệ cũng tốt mà, giờ cô ấy lại nghiêm túc học hỏi như thế, ấn tượng tốt về cô ấy trong lòng tôi lại tăng lên rồi.”

“Diệp Tuệ lúc nghiêm túc nhìn đẹp thật đấy, mắt cô ấy có phải có ánh sao không?”

Diệp Tuệ không thể biết là mọi cử động của mình đều đang bị cư dân mạng đem ra phân tích, dần dần gây được thiện cảm trong lòng mọi người.

cô chỉ đang lo lắng một chuyện là, nếu bát mỳ kia mà bị con ma cầm lên thì không phải mọi người sẽ trông thấy một cảnh bát mỳ bay lên giữa không trung hay sao? Thế thì show này sẽ thành show ma quái mất.

Cốc Chiêu vẫn tiếp tục phô diễn kỹ năng của mình, cùng lúc đó, con ma tem phiếu cũng đang dùng sự cố gắng cuối cùng của mình để lấy được bát mỳ kia.

Tay nó đã sắp chạm được vào cái bát rồi, nhưng một giây sau, Cốc Chiêu tay cầm con dao lại bất ngờ giơ cao tay sang một bên.

“Phập” một tiếng, cái trán của con ma đã có màn tiếp xúc thân mật với lưỡi dao kia, tuy là dao không sắc lắm, nhưng tự dung bị phang mạnh vào đầu như vậy thì cảm giác cũng không được tốt cho lắm.

Nó đưa tay ôm trán, đáng về cực kỳ ảm ức lờm Cốc Chiêu một cái, sau đó quay người đi.

Cốc Chiếu chỉ đang say sưa biểu diễn, không hề hay biết là mình mới làm cho một con ma bị thương, vẫn rất hào hứng sơ chế thức ăn.

Diệp Tuệ thấy con ma đã rời đi, lúc ông kính không quay đến cô, cô liền quay đầu nhìn thoáng qua cái chỗ con ma mới để tem phiếu lương thực.

một con gió thổi tới, tấm phiếu nhẹ nhàng bay lên, chậm rãi rơi xuống đất.

một ngày ghi hình kết thúc, trời đã tối, Diệp Tuệ ngồi xe về, bây giờ đã tám giờ hơn, Thẩm Thuật đã về nhà rồi.

cô đứng trước cửa nhà, lẻ mề ần mật khẩu khóa, động tác chậm như ốc sên, ngay cả bác gái Trương đang đứng cách cô không xa mà cô cũng chẳng để ý.

Khóa được mở, Diệp Tuệ đẩy cửa đi vào, đèn trong phòng khách bật sáng, Thẩm Thuật đang ngồi trên salon.

cô ngẩn người, cảm thấy như đang quay về lần đầu tiên hai người gặp nhau, khi đó cô với Thẩm Thuật còn chẳng nói với nhau nửa câu, khoảng cách giữa hai người tựa như dài ngàn hà vậy.

Mà bây giờ cô lại đang phải nghĩ xem nên giải thích với Thẩm Thuật về tin tức kia như thế nào.

Cảm giác được Diệp Tuệ đã đứng ở cửa một lúc lâu rồi, Thẩm Thuật liền đưa mắt nhìn về phía cô.

Đối diện với ánh mắt lơ đãng của anh, Diệp Tuệ giật thót, một giây sau đã bị kéo ra khỏi hồi ức.

Bây giờ cô phải ngồi phổ cập kiến thức về giới showbiz đầy góc tối cho thỏ trắng nhỏ Thẩm Thuật nghe đây.

Thỏ trắng nhỏ Thẩm Thuật trong miệng Diệp Tuệ lúc này đang ngồi trên salon, phía sau có một cái đuôi sói đang vẫy qua vẫy lại chờ cô tới.

--

Trong làng giải trí thì người ta là sói vương rồi bà ơi ở đây mà ngây thơ như thỏ trắng)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Ngân Nhi

Thay dép xong, Diệp Tuệ nhanh chóng đi vào phòng khách, ngồi đối diện Thẩm Thuật: “Em biết là anh chưa từng tiếp xúc với giới giải trí, cho nên chắc chắn là không biết về các mặt tối của nó.”

Sau màn nói đạo đầu của cô, Thẩm Thuật chỉ lơ đãng liếc mắt một cái, sau đó lại thu hồi về như cũ.

Thẩm Thuật không chỉ hiểu quá rõ về giới giải trí, mà anh còn là tổng giám đốc của Hoa Thụy, mà Hoa Thụy lại là công ty giải trí lớn nhất nước, bao nhiêu nghệ sỹ chen nhau đến vỡ đầu để được vào đó.

Diệp Tuệ không nhận ra sự khác thường của anh, cô lại tiếp tục nói, cảm thấy mình nên có nghĩa vụ làm cho anh hiểu ra được vấn đề.

cô lục lọi trong túi xách một lúc mà không tìm thấy giấy, nên đành rút một tờ giấy ăn ra rồi trải lên bàn trà, sau đó từ trên ghế đứng dậy rồi ngồi bệt xuống bên cạnh bàn luôn, sàn nhà có trải thảm dày nên không hề thấy lạnh.

cô vỗ vào vị trí bên cạnh mình, nói: “anh ngồi đây đi, em sẽ giải thích rõ ràng với anh.”

Thẩm Thuật chưa từng ngồi dưới sàn nhà bao giờ, nhìn tay Diệp Tuệ đang đặt trên mặt thảm, anh chỉ do dự đứng một giây rồi nghe lời cô ngồi xuống.

Thẩm Thuật nhìn cô vẽ gì đó lên tờ giấy ăn, dáng vẻ rất nghiêm túc.

Trước tiên Diệp Tuệ vẽ một cái vòng tròn, sau đó viết tên mình trong vòng tròn đó, bên ngoài vòng tròn thì viết tên Thẩm Thuật.

“Những người giống như anh thì sẽ ở bên ngoài vòng tròn, còn em ở bên trong, trong giới giải trí thì còn có vô số những ngôi sao khác.” cô lấy ví dụ thực tế luôn, đó là Thường Huỳnh, Thẩm Tu và Cao Việt.

Diệp Tuệ → Thường Huỳnh, Thường Huỳnh → Thẩm Tu, Cao Việt → Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ từng dựa hơi Thường Huỳnh, Thường Huỳnh lại có quan hệ yêu đương với Thẩm Tu, mà Cao Việt hiện giờ bị nghi ngờ đang hẹn hò với Diệp Tuệ.

một giây sau, cô cầm bút vẽ một mũi tên chỉ vào tên Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ → Thẩm Thuật.

“Nếu như có người chụp được ảnh anh và em đi với nhau thì hôm sau trên báo có thể sẽ xuất hiện những tin tức đại loại như nữ diễn viên họ Diệp hẹn hò vào đêm khuya với một người đàn ông không cùng ngành, có khi nếu người nào ác ý hơn thì sẽ nói là em đang được bao nuôi đó.”

Nét mặt cô tỏ ra vô cùng đau đớn, thật sự muốn nhồi hết tất cả những kiến thức trong cái giới này vào đầu Thẩm Thuật luôn, tránh cho sau này anh lại bị người ta lừa.

cô nói nhiều quá nên khát khô cả cổ, liền đi vào bếp lấy một lon nước đào có ga.

Lần trước Thẩm Thuật đã đưa cho cô một lon, nói là của bạn cho anh, mà anh không thích uống nên đưa lại cho cô, thế mà không ngờ hôm sau lại thấy trong nhà có nguyên một thùng nước luôn, thì ra bạn anh tặng cho anh cả một thùng.

cô không hề biết là, thùng nước đào đó là do Thẩm Thuật tự mua về.

Lúc cô trở lại phòng khách thì thấy Thẩm Thuật đang cầm bút, viết gì đó lên tờ giấy ăn đã sắp bị Diệp Tuệ làm rách nát.

cô cứ yên lặng nhìn anh, trước tiên anh gạch đi tên của Thường Huỳnh, Thẩm Tu và Cao Việt, sau đó cũng gạch luôn mấy dấu mũi tên nối giữa tên cô và những người khác. Cuối cùng, anh vẽ một dấu mũi tên ngược lại giữa tên anh và tên cô, bây giờ mới hài lòng dừng bút.

Diệp Tuệ ↔ Thẩm Thuật, giữa hai người là mũi tên giao nhau, nhìn qua giống như là hai người họ đã bị cột vào một chỗ vậy.

Diệp Tuệ kinh ngạc, xem ra cô đã quá gấp gáp rồi, đột nhiên lại để cho anh biết nhiều chuyện như thế, xem đi, anh lại nổi cái tính bướng bỉnh ra rồi, về lĩnh tinh lên tờ giấy thế kia.

Tập đầu tiên của show “Tôi và mình tình mở quán ăn nhanh” đã gây được tiếng vang rất lớn, sau khi phát sóng trực tiếp trên mạng thì bản chính thức cũng đã được một đạo diễn cắt ghép biên tập xong.

Sau khi đăng tập 1 đã qua biên tập lên mạng, lượt view đã vượt qua con số một trăm triệu, Diệp Tuệ nhờ tài nấu nướng của mình đã tạo được thiện cảm rất tốt trong lòng người xem.

Đoàn đội của Cao Việt hành động rất nhanh gọn, tin tức được đăng lên liên tục, thành công lừa được cư dân mạng, ai cũng cảm thấy Cao Việt và Diệp Tuệ nhìn đúng là rất đẹp đôi.

Chị Nhâm lúc này vô cùng thông minh, không sao tác couple theo ý hướng của Cao Việt, trước mắt Diệp Tuệ đang là nữ diễn viên nổi nhất do chị quản lý, Diệp Tuệ hoàn toàn có thể nhận được rất nhiều dự án tốt, không thể vì chuyện sao tác couple mà gây cản trở tương lai được.

Vì Diệp Tuệ trở thành diễn viên hot nhất công ty nên ekip của cô đã được điều thêm vào mấy người, tuy không ai từng có kinh nghiệm đi theo các ngôi sao lớn, nhưng dù sao đồng người vẫn tốt hơn.

Dù phía Cao Việt có làm gì thì phía Diệp Tuệ cũng không biểu lộ thái độ hồi đáp, luôn giữ vững sự lạnh lùng.

Phải đến tập hai thì chương trình mới coi như thật sự bắt đầu, mọi người sẽ lựa chọn địa điểm để mở quán nỳ tương đen, trong một ngày phải bán được hai trăm bát.

Chương trình được ghi hình từ rất sớm nên Diệp Tuệ phải lên đường từ rạng sáng, Cao Việt là người tới sớm nhất, nhìn thấy Diệp Tuệ bước xuống xe, anh ta thoáng nhìn sang rồi đi tới.

Trời sang thu nên hơi lạnh, Diệp Tuệ không chống lại được ánh mắt chăm chú nghiêm túc của Thẩm Thuật nên phải mặc thêm áo ấm, trước khi ra cửa, anh còn bảo cô phải ăn mặc thật kín vào, cô nghe lời anh nên mới quấn một cái khăn quàng cổ dày sù mà đến quay show thế này.

Cao Việt nhìn cô, nói: “cô mặc ấm thế, có phải rất sợ lạnh không?”

Diệp Tuệ bình thường nói rất nhiều, lúc này lại tích chữ như vàng: “Chống rét.”

Cao Việt cười rộ lên, một nụ cười rất thoải mái, không tạo cảm giác lạnh lùng như lúc mới gặp, tựa như một chàng trai tỏa nắng vậy.

Diệp Tuệ hết nói nổi, cô mới nói có hai chữ thôi mà, buồn cười lắm sao?

Những khách mời khác cũng lần lượt đến, bọn họ sẽ phải tới chợ nông sản để mua nguyên liệu nấu ăn, đủ cho hai trăm bát nỳ tương đen, hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chương trình giao cho.

Các nghệ sỹ đi lung tung khắp nơi, vì kinh nghiệm sống chưa nhiều nên đứng nhìn thịt ba chỉ heo rồi hành tỏi gừng thì cũng đủ hoa cả mắt, thế là

việc đi chợ hoàn toàn được đẩy sang cho Diệp Tuệ và đầu bếp Cốc Chiêu, Cốc Chiêu chọn nguyên liệu còn Diệp Tuệ thì trả giá.

Diệp Tuệ: “cô ơi, cô xem chúng cháu mua nhiều thế này cơ mà, giảm giá cho bọn cháu tí đi ạ. Máy quay đang quay kia cô, chúng cháu sẽ quảng cáo cửa hàng của cô cho mọi người biết.”

Cao Việt thoáng nhìn Diệp Tuệ, sau đó nói với cô bán rau: “Đúng đây cô, cô ấy rất nổi tiếng đây ạ.”

Diệp Tuệ chửi thề trong lòng, cô thì nổi tiếng cái gì chứ? Nổi tiếng vì dựa hơi Thường Huỳnh à?

cô bán rau vì đã xem phim của Cao Việt đóng nên rất vui vẻ bán giá thấp cho bọn họ, đạn mạc cũng đang dậy sóng vì khả năng mồm mép của Diệp Tuệ.

“Ha ha ha fan của Cao Việt có độ tuổi rộng thật đấy, nhân tiện cũng muốn nói luôn là phim thần tượng hiện đại của Cao Việt sắp chiếu rồi nhé.”

“Tổ chương trình ki bo thế, cho có tí tiền mua sao được, có đủ làm nổi hai trăm bát mỳ không? Tự dung lại để nghệ sỹ người ta phải tự mở miệng trả giá như thế!”

“Có ai thấy giống tôi không? Cao Việt với Diệp Tuệ đi cùng nhau nhìn thích lắm ý.”

Lúc đi qua một quầy hàng, Diệp Tuệ lơ đãng quay đầu nhìn, thấy ở phía xa có một lon sữa mạch nha được đặt trong đồng hộp kẹo, nhìn rất không bắt mắt.

cô lập tức dừng bước, cái lon sữa mang cảm giác xưa cũ kia chắc chắn là của con ma tem phiếu kia rồi, theo suy đoán của cô thì nhất định con ma đã bám vào cái lon sữa đó rồi đi theo xe của tổ chương trình.

không biết con ma đó ày khi nhìn thấy khu chợ của thế kỷ 21 thì nó có suy nghĩ thế nào nhỉ.

Tổng Bạch hỏi Diệp Tuệ mấy thứ, trả lời xong cô lại quay đầu nhìn lại, phát hiện lon sữa đã biến mất, cô thở phào nhẹ nhõm.

May là máy quay không quay phải cái đó, chứ không đồ vật mà cứ thoát ần thoát hiện như thế, người xem sẽ lại thất vọng.

Sau khi lượn một vòng khu chợ, cuối cùng bọn họ cũng đã mua được đủ nguyên liệu với một mức giá hợp lý nhất.

Chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, cả đoàn đi lại lâu nên đói không chịu nổi, tạm thời quyết định sẽ ăn trưa sớm rồi mới bắt đầu mở quán ăn.

Tổng Bạch kéo tay Diệp Tuệ: “Chị ngồi cạnh em.”

Cao Việt nghe xong, cặp chân dài liền sai bước, tỏ ra rất hồ hởi đi đến bên cạnh Diệp Tuệ, kéo ghế ngồi xuống.

Diệp Tuệ: “...”

Trong lúc đợi đồ ăn được mang lên, các khách mời bắt đầu phân chia công việc ở quán ăn, lúc đồ ăn tới thì lại cùng nhau bình luận về hương vị, cả nhóm cười cười nói nói, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Diệp Tuệ chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm, bỗng dưng thấy trước mặt xuất hiện một đôi đũa không phải của cô.

“Món này ngon lắm” Cao Việt nói khẽ, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày giờ lại mang theo một chút dịu dàng.

anh ta rất tự nhiên gấp đồ ăn vào bát Diệp Tuệ, động tác nhìn có vẻ như đã làm đến quen rồi, đối với những người không biết chuyện khi xem chắc chắn sẽ bị đánh lừa.

Hành động của Cao Việt quả nhiên đã làm cho đạn mạc trở nên điên cuồng, quần chúng ăn đua kích động phát điên lên luôn, các fan nữ của Cao Việt thì tức giận muốn giết người.

“Aaaaaa tôi vừa nhìn thấy cái gì vậy?? Cao Việt thế mà lại gấp thức ăn cho Diệp Tuệ, trời ơi, hai người này nhất định là có vấn đề.”

“anh trai tôi ảm áp quá đi, nếu tôi mà là Diệp Tuệ thì tốt quá, thật muốn được Cao Việt dịu dàng quan tâm như thế.”

“Diệp Tuệ có tài đức gì mà lại được Cao Việt của chúng tôi gấp thức ăn cho? cô ta chỉ là một nữ diễn viên bị bôi đen thôi mà, gần mực thì đen, thân thiết với cô ta sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu.”

“Diệp Tuệ đẹp thật, nhưng già nai lắm, không hiền lành tốt tính đâu nhé, Cao Việt ơi, anh đừng có để bị cô ta mê hoặc!!”

Đạn mạc đang nổ tung trên màn hình, còn các khách mời có mặt trực tiếp tại đây cũng đã nhận ra bầu không khí mờ ám đó, trừ Tổng Bạch còn nhỏ tuổi ra thì ai cũng dùng ánh mắt sâu xa để nhìn Cao Việt và Diệp Tuệ, nhưng ngay sau đó lại vờ như không thấy gì, tiếp tục tập trung vào ghi hình.

Diệp Tuệ sửng sốt mấy giây, đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến.

Cao Việt bỗng dưng lại biến thành chàng trai ảm áp gấp thức ăn cho cô, chẳng những khiến cho nhóm quần chúng ăn đua kinh ngạc, mà ngay

đến cô cũng đang phải sống người lại.

Lúc ở nhà, Thẩm Thuật mắc bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, tính anh quái gở từ nhỏ nên chỉ thích dùng đồ riêng, không quen chia sẻ với người khác.

Khi cô và anh ăn cơm, vì nghĩ đến thói quen của anh nên cô không dám gấp thức ăn cho anh, chỉ thường múc canh cho anh thôi.

Nhưng cái tên Cao Việt này sao mặt lại dày như thế chứ? Chưa đâu vào đâu đã gấp thức ăn cho cô thế này, anh là ai? Chúng ta quen nhau à?

Đúng là chị Nhâm nói không sai, so với trước đây thì bây giờ cô đã nổi hơn nhiều, nên có người muốn tạo hiệu ứng cặp đôi với cô rồi. Diệp Tuệ khề lắc đầu, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến mấy chuyện này.

Nếu như cô không có hành động gì, cứ mặc kệ để người ta gấp thức ăn cho mình như thế thì chứng tỏ là cô với Cao Việt đang có vấn đề với nhau rồi.

Thế là cô quyết định không động đến thức ăn trong bát, dứt khoát đặt đĩa xuống bàn, không ăn nữa.

Cao Việt chú ý tới động tĩnh bên cạnh, quay sang nhìn Diệp Tuệ, quan tâm hỏi han: “Ăn no rồi à?”

Diệp Tuệ nhìn Cao Việt, ánh mắt cô cực kỳ lạnh lùng, ý muốn vạch rõ giới hạn đã quá rõ ràng.

cô đột nhiên lên tiếng tuyên bố một chuyện trước mặt mọi người: “Tôi và người nhà tôi đều có một thói quen chung.”

Mọi người giống như bị ấn nút tạm dừng, ai cũng ngơ ngác ngẩng đầu lên, mắt tập trung nhìn Diệp Tuệ, trên mặt ai cũng viết ba dấu hỏi chấm rất to: “???”

Thói quen của Diệp Tuệ và người nhà cô thì có liên quan gì đến bọn họ nhỉ, mà cũng có liên quan gì đến bữa cơm này chứ?

Diệp Tuệ tiếp tục bình tĩnh phun ra ba chữ: “Ưu sạch sẽ.” Ý là bát cơm này đã bị người ta chạm qua, cô không muốn ăn nữa, một hột cơm cũng không muốn động vào.

Trong phòng làm việc của Hoa Thụy, Thẩm Thuật, một người mắc bệnh sạch sẽ chân chính, bỗng dưng hắt xì một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Ngân Nhi

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, có khi đến cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, ai cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tuệ, bao gồm cả tổ quay phim.

Cao Việt vẫn đang cầm đĩa trên tay, gương mặt vốn đẹp trai trắng trẻo giờ đã biến thành màu gan lợn rồi, cục diện trở nên vô cùng lúng túng.

“***! Diệp Tuệ cô bị điên đấy à! Cao Việt ám áp như thế mà cô ta lại làm anh mất thể diện trước mặt mọi người, thèm nghe chửi đúng không?!”

“Cao Việt của chúng ta quá hiền rồi, bị Diệp Tuệ mĩa mai rõ rệt như thế mà vẫn không nói lời nào, thương cục cưng quá. Diệp Tuệ cô chờ đấy, đừng có để bị tôi bắt gặp, không tôi sẽ chửi chết cô ngay tại chỗ luôn!”

“Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Diệp Tuệ mới vừa từ chối thức ăn mà Cao Việt gấp cho đúng không!!! cô ấy cũng thật thà quá nhỉ, nhìn mọi người bây giờ có vẻ lúng túng quá, tôi cười muốn rơi đầu luôn rồi!”

“Thế mà gọi là thật thà? rõ ràng là không có lễ phép, xấu tính xấu nết! Tôi còn tưởng là Diệp Tuệ thay đổi tính tình rồi cơ, không ngờ vẫn giữ cái dáng vẻ rầm thối như ngày trước!”

không chỉ Cao Việt lúng túng mà cả tổ chương trình đều như vậy.

Trước khi Diệp Tuệ tham gia chương trình, đoàn đội của hai bên chưa từng thảo luận với nhau về việc sao tác couple, nhưng Cao Việt và tổ chương trình đã bàn bạc qua với nhau rồi, ống kính sẽ tập trung quay bọn họ nhiều hơn.

Nếu Cao Việt chủ động thì Diệp Tuệ khả năng sẽ không từ chối, các bạn khán giả khi xem sẽ chú ý đến hành động của hai người, cũng là một cách để tạo nhiệt cho chương trình.

Mà thái độ bây giờ của Diệp Tuệ chính là đang tự hại mình, sẵn sàng để bị người ta chửi chứ nhất quyết không chịu sao tác couple với Cao Việt. Xem ra

sau đợt này số lượng antifan của cô sẽ lại tăng thêm một chút rồi.

Những khách mời đang ngồi đó cũng chẳng biết phải làm sao, đạo diễn phải lập tức đi ra cứu nguy: “Hôm nay nhiệm vụ của các bạn là phải bán được hai trăm bát mỳ tương đen, nếu bán không hết thì sẽ phải chịu phạt.”

Bữa cơm trưa bị cắt ngang, các khách mời ngồi lên xe của chương trình đi tới một cửa hàng để mở quán ăn.

trên con đường cổ kính lát đá, hai bên đường tỏa ra đủ các loại mùi thơm, có mùi rất nhẹ nhàng dễ chịu, có mùi lại ngào ngạt đậm đà, ở đây có rất nhiều các quán ăn hot trên mạng, cạnh tranh rất khốc liệt.

Xe dừng lại, mọi người đi xuống bắt đầu bày bàn ghế bên ngoài, mời mọi người đến ăn. Diệp Tuệ ở trong quán làm nước sốt tương đen, khi nào có khách ăn thì mới cho mỳ vào nồi nấu.

Sau khi phát sinh chuyện vừa rồi, Cao Việt có hơi thất thần, không tự chủ mà nhìn Diệp Tuệ mấy lần, cô đang tập trung làm việc trong bếp, không hề bị ảnh hưởng bởi những chuyện khác.

Diệp Tuệ nổi lên nhờ vào cái mác Tiểu Thường Huỳnh, Cao Việt còn tưởng cô là người thích dùng thủ đoạn để lăng xê tên tuổi, nếu đã dựa vào Thường Huỳnh để cò nhiệt thì nhất định cũng sẽ phối hợp sao tác couple với mình.

Bây giờ vẫn đang trong thời gian ghi hình, nhưng trên mạng chắc đang bình luận rất sôi nổi rồi, trước kia Diệp Tuệ khao khát muốn được nổi tiếng lắm cơ mà, bây giờ thà bị chửi còn hơn là phối hợp cùng anh ta sao?

Rốt cuộc là bởi vì sao chứ?

Diệp Tuệ cắt mất thời gian ăn trưa của mọi người, nhưng vừa hay có thể tiết kiệm được thời gian, người đi đường rất nhiều, giờ giấc lại dư dả, nhiệm vụ bán hai trăm bát mỳ có vẻ như rất nhẹ nhàng.

Mọi người tạm thời không phát hiện ra chỗ này có nghệ sĩ nổi tiếng, mặt tiền cửa hàng lại không bắt mắt, cho nên khách hàng hiện vẫn rất ít ỏi.

Diệp Tuệ vừa cúi đầu bận rộn vừa nói: “Văn Tương, bạn và Tiểu Bạch đi một vòng mời khách đến ăn có được không?”

Văn Tương và Tống Bạch sau khi rời đi thì có mấy người khách bước vào.

“Cho hai bát mỳ tương đen ạ.” cô bé học sinh đang lục tiền trong túi, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức hét chói tai, “Diệp Tuệ, chị diễn vai công chúa nhìn cuốn hút lắm ạ!”

Diệp Tuệ tươi cười đưa mỳ cho cô bé, đoạn này đã được ghi lại và đăng lên mạng với chủ đề #Bất ngờ gặp được Diệp Tuệ.

Rất nhiều người đi đường tới chụp ảnh Diệp Tuệ, cô rất xinh đẹp, tựa như tiên nữ hòa với khói lửa nhân gian vậy.

Cả buổi chiều Cao Việt rất biết điều, không dám tìm Diệp Tuệ nói chuyện nữa, nhờ cô lại tỏ thái độ như hồi trưa thì anh ta lại mất hết mặt mũi trước công chúng.

Buổi tối vì quá bận rộn nên Cao Việt mới tới hỏi Diệp Tuệ: “Có cần giúp gì không?”

Diệp Tuệ trước sau như một, thờ ơ đáp: “Ừm, bàn bên kia khách đi rồi, anh qua thu dọn đi.”

Tống Bạch và mấy người chạy hăng ra ngoài giao lộ để mời khách, lúc này đã đưa được cả một đoàn khách du lịch về, trong bếp lại bận tới mỳ tối mịt.

Tống Bạch ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh Diệp Tuệ, Diệp Tuệ xoa đầu cô bé, nét mặt không còn lạnh lùng như trước, cười lên nhìn như một người khác vậy.

Sau tình huống xấu hổ buổi trưa thì thời gian còn lại không có vấn đề gì hết, ngày thứ hai lại chậm rãi trôi qua.

[Mọi người cảm thấy biểu hiện của Diệp Tuệ thế nào?]

Chủ chốt là fan của Cao Việt, đặt cái tiêu đề có ý nhắm vào Diệp Tuệ, đoạn clip đính kèm cũng chỉ tập trung vào thái độ của Diệp Tuệ với Cao Việt, Cao Việt gấp thức ăn cho cô, không ngờ cô còn không thèm động vào.

“Bây cái bộ dạng rầm thối đó cho ai nhìn không biết, hôm nay lại bắt đầu bộc lộ bản chất thật đấy à? Lại muốn được lên hot search sao?”

“Tôi nhìn mà còn thấy ngại dùm Cao Việt, Diệp Tuệ rõ ràng là không muốn có một chút quan hệ nào với anh ta. Ha ha ha ha cái biểu cảm tôi không muốn sao tác couple với anh của Diệp Tuệ nhìn cũng đáng yêu lắm, tôi muốn làm fan cô ấy rồi.”

“Biểu hiện tốt đẹp ở tập một đều là giả dối hết, sang tập hai thì diễn hết nổi rồi. Lần sau các nghệ sĩ mà hợp tác với Diệp Tuệ thì cẩn thận chút nhé.”

Cư dân mạng đã nhanh chóng phát hiện ra một điều, đó là gương mặt của Diệp Tuệ đúng là xinh đẹp 360 độ không góc chết, có chụp màn hình lúc nào thì vẫn cứ đẹp.

Trong chương trình cô đã không ghét ai thì thôi, một khi ghét rồi thì có thể làm cho người ta cảm nín không nói nên lời luôn. không bao lâu sau, có người đã cập màn hình biểu cảm của Diệp Tuệ lại rồi cho thành meme luôn.

Diệp Tuệ trung cái mặt khó ở ra, lạnh lùng nhìn Cao Việt, đi kèm theo là những câu chữ khác nhau.

[Thứ cho tôi phải nói thẳng, các vị đang ngồi ở đây đều là đồ bỏ đi hết!]

[Mau gọi taxi rồi biến đi, tiền xe tao trả!]

[Chết tâm đi anh, tôi trước giờ đều chưa từng thích anh.]

Bình luận trên mạng chia làm hai hướng, có người thì thấy Diệp Tuệ quá hài hước, người ghét cô thì lại cho rằng cô không biết cách cư xử.

Chửi nửa chửi mãi, độ hot của Diệp Tuệ lại tăng vọt lên nhanh chóng.

Meme của cô truyền khắp các trang mạng, những người không xem chương trình cũng biết là Diệp Tuệ trong dáng vẻ lạnh lùng nhìn đẹp đến ngây người.

Lúc cô quay xong thì đã là rạng sáng rồi, mọi người xong việc liền trở về nhà, lục đục rồi đi. Diệp Tuệ đứng ở cửa, ngẩng lên nhìn trời, chậm chạp không bước đi.

Trời thì tối mà tự dưng lại mưa nữa, thời tiết mùa thu lại lạnh, quả thật rất thích hợp cho ma quỷ lui tới, không xảy ra chút chuyện ma quái thì mới là lạ đấy.

Hơn nữa âm khí vào lúc rạng sáng là nặng nhất, nhờ cô đụng phải một, à không, nhờ đụng phải một đám quỷ thì phải làm sao đây?

Càng nghĩ thì sắc mặt cô càng tái đi, Tiểu Lưu hỏi: “Tuệ Tuệ, sao mặt chị lại trắng bệch ra thế kia?”

cô lắc đầu đáp: “không có gì.”

cô và Tiểu Lưu lên xe, trước khi đi cô gọi điện cho Thẩm Thuật, còn chưa kết nối được mấy giây thì anh đã bắt máy.

không đợi Diệp Tuệ nói chuyện, anh đã mở lời trước: “anh ở dưới nhà đón em.” Thẩm Thuật biết hôm nay cô phải quay show rất lâu, cho nên đã chuẩn bị đề xuống đón cô.

Thấy anh phối hợp như vậy, dĩ nhiên là cô rất vui, đang định nói thì anh lại ân cần dặn dò: “đi đường cẩn thận.”

Diệp Tuệ tắt máy, Tiểu Lưu đang lái xe, cô cúi gầm mặt xuống cả quãng đường, tránh né tất cả những khả năng có thể nhìn thấy ma.

một lúc sau thì xe đến nhà Diệp Tuệ, Tiểu Lưu dừng xe lại, Diệp Tuệ vẫn chưa nhận ra là đã về nhà, đúng lúc này thì có một cái bóng cao lớn hiện lên cửa sổ xe.

Sau đó, một bàn tay giơ lên gõ nhẹ mấy cái lên tấm kính.

Cộc, cộc, cộc.

âm thanh quái dị vang lên với một tiết tấu cũng quái dị không kém, mà rõ ràng đang ở trên phố không người, Diệp Tuệ run bắn người, nửa đêm nửa hôm tìm đến cô thì chỉ có thể là ma thôi, nói không chừng còn là loại có oán khí nặng nhất nữa...!

Diệp Tuệ càng cúi đầu thấp hơn, cô nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, miệng không ngừng nhắm Nam Mô A Di Đà Phật, cứu vớt, chẳng lẽ hôm nay cái mạng nhỏ của cô sẽ phải bàn giao ở đây ư?

Tiểu Lưu nhỏ giọng nhắc cô: “Tuệ Tuệ, chị nhìn ra ngoài cửa sổ đi.”

Diệp Tuệ nom nớp lo sợ ngẩng đầu lên nhìn, ngay sau đó liền sững sờ, Thẩm Thuật đang cầm ô đứng trong mưa, những hạt mưa tí tách rơi xuống đất, nhưng dưới tán ô của anh dường như là cả một vùng trời bình yên.

Bóng đêm bao quanh thân hình cao lớn của Thẩm Thuật, ánh mắt tuyệt đẹp kia trong màn đêm nhìn lại có thêm phần sâu xa.

không phải ma đến tìm cô, mà là anh chồng đẹp trai của cô tới đón cô về nhà đấy.

Bây giờ trong mắt Diệp Tuệ thì toàn thân Thẩm Thuật đang tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, nước mắt lưu trong lòng ban này giờ hóa hết thành một câu nói.

cô vui sướng gọi: “Chồng ơi!”

Thẩm Thuật thoáng ngơ ngẩn, anh rũ mắt nhìn Diệp Tuệ đang lạnh run, khóe môi thấp thoáng nụ cười: “Còn không định đi ra à?”

Diệp Tuệ sao có chuyện không ra chứ, cô vội vàng mở cửa xe: “Em ra ngay đây ra ngay đây!”

Vừa trông thấy Thẩm Thuật là cô quên luôn Tiểu Lưu ở trong xe, Tiểu Lưu bị cả đồng cầu lương lạnh ngắt đập bôm bốp vào mặt, yên lặng lái xe rời đi.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng nhau bước đi.

Thẩm Thuật còn lâu mới chịu thừa nhận, rằng ngay sau khi nhận được điện thoại của cô là anh đã xuống nhà luôn, anh biết cô nhát gan, sợ cô về trước khi anh xuống thì cô sẽ sợ.

Diệp Tuệ chưa vui vẻ quá ba giây khi thấy Thẩm Thuật thì đã cảm thấy có gì đó sai sai, cô nhìn vai phải của mình, đã bị ướt một mảng lớn rồi.

cô ngẩng đầu lên nhìn, Thẩm Thuật tuy đã hướng phần lớn tán ô về phía cô, nhưng anh lại cảm nghiêng ô quá, nước mưa vì thế mà chảy dọc xuống theo tán ô, rơi hết vào áo cô.

Diệp Tuệ khề chọc anh, nói: “Em bị ướt rồi.”

Thẩm Thuật: “VẬY À.”

Thế là, anh rất tự giác để bản thân mình hoàn toàn đứng trong mưa, tay phải hướng sang phía Diệp Tuệ, cho cô đứng một mình một ô luôn.

Diệp Tuệ cầm nín: “...”

cô có phần bất đắc dĩ nói: “Làm vậy thì anh sẽ bị ngấm mưa đó.”

Thẩm Thuật không nói gì, anh định sẽ đi mưa mà về nhà luôn, dù sao cũng không phải đi xa lắm. anh yên lặng bước đi, không nhìn cô.

Diệp Tuệ không đi theo anh, cô bất ngờ kéo anh lại đứng dưới tán ô, tay đưa lên nắm lấy tay đang cầm ô của anh, chỉnh lại cho ô che giữa hai người.

Trong đêm mưa yên tĩnh, Thẩm Thuật nghe thấy giọng nói dịu dàng của Diệp Tuệ: “Ngốc Ạ, phải cầm ô thế này này.”

Thẩm Thuật thoáng nhìn sang, tay Diệp Tuệ đang bọc lấy tay anh, tối nay trời mưa, không có ánh trăng, mà tay cô lại trắng đến lóa mắt, chiếu sâu vào mắt anh.

Nhiệt độ trên lòng bàn tay cô còn lạnh hơn đêm thu, nhưng Thẩm Thuật lại cảm thấy như tim mình nóng lên, đập nhanh và mạnh hơn một cách rất rõ ràng.

Diệp Tuệ lại nói tiếp: “anh nhớ chưa? Về sau đừng có để mình bị ngấm mưa rồi ôm đấy nhé.”

Đáy mắt anh lóe lên, rất nghe lời mà gật đầu.

Ngoài mặt thì anh thể hiện ra như thế, nhưng trong lòng lại có tính toán khác, sau này anh sẽ vẫn cầm ô như cách cũ, nghiêng hẳn sang che cho mỗi mình cô cũng được.

Như thế thì cô mới lại cầm lấy tay anh, dạy anh cách cầm ô sao cho đúng.

Diệp Tuệ hoàn toàn không biết tâm tư của Thẩm Thuật, nếu mà biết được thì nhất định cô sẽ nói với anh một câu.

Thẩm Thuật, anh học thói xấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Ngân Nhi

Bùi Ninh lúc lướt Weibo thì đọc được một tin tức về Diệp Tuệ: [Diệp Tuệ bản tính khó sửa, tỏ thái độ xấu ngay trong lúc đang ghi hình.]

Bùi Ninh lập tức nhấn vào xem, thì ra trong show thực tế Diệp Tuệ bày mặt lạnh với một nam diễn viên, rất nhiều người đang chửi cô ta. Bùi Ninh cười khẩy, rốt cuộc thì cô ta chẳng thể che giấu được bản chất thật của mình, ngay đến cả lúc ghi hình cũng không nhẫn nhịn nổi.

Bùi Ninh lại lướt bình luận bên dưới, muốn xem thử xem người ta mắng chửi Diệp Tuệ thế nào, nào ngờ cô ta lại thấy có cả những người khen Diệp Tuệ nữa.

Bọn họ nói thái độ quyết không sao tác couple với Cao Việt của Diệp Tuệ nhìn rất đáng yêu, còn nói biểu cảm gương mặt của Diệp Tuệ rất thú vị, ghét người ta mà cũng đẹp như vậy.

Bùi Ninh không ngờ Diệp Tuệ bị nhiều người chửi như thế mà vẫn có một số người sau vụ này lại muốn làm fan của cô, độ hot chỉ có tăng chứ không hề giảm.

cô ta đọc bình luận mà buồn bực, đặt điện thoại xuống, cô ta cũng không hiểu nổi, địa vị của cô ta như thế này mà lại đi để ý đến một nghệ sỹ nhỏ là sao?

rõ ràng từ danh tiếng đến nhan sắc, cho tới các tác phẩm, Diệp Tuệ đều không thể bằng cô ta, thế mà cô ta lại vẫn cứ muốn biết tình hình của Diệp Tuệ, âm thầm so cao thấp với cô.

Từ khi nào mà cô ta lại bắt đầu chú ý đến Diệp Tuệ vậy? Chẳng lẽ là từ lúc cô ta nhận được tài nguyên lớn vốn tưởng rằng thuộc về mình, nhưng thật ra là do Diệp Tuệ không cần hay sao?

Hay là bởi hôm thăm dò Diệp Tuệ đẹp lần át cô ta, khiến cho cô ta lần đầu tiên bị người khác cướp mất danh tiếng?

Bùi Ninh thật sự không thể nói được, cô ta chỉ biết là, một nghệ sỹ tuyến 18 cô ta chưa từng để trong lòng nhưng trong nháy mắt đã trở thành một mối nguy lớn trong mắt cô ta, khiến cho cô ta mơ hồ cảm thấy khủng hoảng.

Di động rung lên, Bùi Ninh cầm lên xem, người đại diện gửi một tin nhắn hình ảnh cho cô ta kèm lời nhắn: “đang đi ăn với bạn thì gặp một người, cô đoán xem ai?”

cô ta mở ảnh ra, trong ảnh Vương Xuyên đang ngồi ăn với một người, người ấy mặc áo sơ mi trắng, cúi đầu yên lặng ăn cơm, góc mặt nghiêng vô cùng hoàn mỹ.

Tuy ăn mặc đơn giản, nhưng vẫn không thể che giấu được khí chất của một người đàn ông thành đạt.

Bùi Ninh biết người này, có lần cô ta đã gặp anh ở bãi đỗ xe, lúc ấy cô ta đã bị cuốn hút bởi dáng vẻ và khí chất của anh ấy, còn tưởng rằng anh là tổng giám đốc của Hoa Thụy.

Nhưng sau đó cô ta phát hiện chiếc xe anh lái là loại xe rất bình thường, lấy thân phận của Thẩm tổng thì tuyệt đối sẽ không lái một chiếc xe như vậy.

Cho nên dù cô ta cảm thấy người đàn ông này rất đẹp trai, nhưng nếu không phải là Thẩm tổng thì cô ta cũng không còn thấy hứng thú nữa, “Sao anh lại cho tôi xem cái này?”

Người đại diện nhắn lại: “Tôi chụp ảnh này ở trong một nhà hàng gần Hoa Thụy, cô suy nghĩ kỹ xem, tại sao Vương Xuyên phải ngồi ăn cơm với người đó chứ?”

Bùi Ninh cẩn thận ngắm lại, Vương Xuyên là lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy, người ăn cơm với anh ta rất có thể cũng có liên quan đến công ty, hơn nữa chính cô đã bắt gặp người đàn ông kia ở bãi gửi xe của Hoa Thụy, cho nên người này chắc chắn cũng làm việc ở Hoa Thụy, hơn nữa thân phận còn không hề thấp.

Bùi Ninh lại nhìn kỹ người đàn ông này một lần nữa, anh ấy rất trẻ, quần áo đang mặc nhìn thì đơn giản nhưng lại thể hiện ra khí chất không tầm thường, trong đầu cô ta chợt hiện lên một suy nghĩ táo bạo.

Làm việc trong Hoa Thụy, tác phong khiêm tốn, trẻ tuổi, thường xuyên bảo Vương Xuyên đứng ra thay mặt mình...

Người đàn ông này rất có khả năng là tổng giám đốc của Hoa Thụy, là người ai cũng muốn gặp nhưng lại không thể gặp.

Rốt cuộc thì Bùi Ninh cũng hiểu rõ rồi, Thẩm tổng ăn mặc đơn giản như thế, còn không dùng xe sang, thì kể cả có người gặp được rồi hoài nghi về thân phận của anh, người ta cũng sẽ từ bỏ suy nghĩ trong đầu một cách nhanh chóng.

Vừa mới nghĩ thế xong, Bùi Ninh lại càng cảm thấy người đàn ông này cực kỳ phù hợp với từng điều kiện của Thẩm tổng, hai mắt cô ta sáng lên, lòng vô cùng kích động.

Trước kia ngay cả việc Thẩm tổng là ai cô ta còn không rõ, cũng chẳng có tí manh mối nào, bây giờ cuối cùng cũng lộ ra một chút rồi, cô ta nhất định sẽ lợi dụng vào điểm này, từ từ khiến cho Thẩm tổng thích mình.

Tối qua ghi hình đến rạng sáng mới xong, sau lại còn phải ở lại dọn dẹp nữa nên càng về muộn hơn, Diệp Tuệ về đến nhà cái là đi ngủ ngay.

Chín giờ sáng hôm sau, chị Nhâm gọi cho Diệp Tuệ bảo cô tới công ty, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi nhưng cần có cô đến trình diện mới được.

Diệp Tuệ mới ngủ có mấy tiếng, lúc cô xong việc đi ra khỏi công ty thì cảm thấy buồn ngủ không mở nổi mắt, về nhà lại lăn ra ngủ tiếp.

cô ngủ một giấc thật dài từ trưa, lúc tỉnh dậy thấy sắc trời đã mờ tối, vì ngủ nhiều quá nên hơi ngơ ngẩn.

Cầm điện thoại ở tủ đầu giường lên xem, bây giờ đã là sáu giờ tối, vẫn chưa đến giờ Thẩm Thuật về nhà.

Từ trưa đến giờ cô vẫn chưa ăn gì, liền chuẩn bị xuống giường, nấu đại gì đó ăn, dù sao mai lại phải đi làm rồi.

cô bật đèn trong phòng lên, bước tới mở cửa, nhưng lúc chạm vào tay nắm cửa thì mới nhận ra là không thể xoay được.

Diệp Tuệ nhú mày, sau đó dùng sức vặn mấy cái, nhưng tay nắm cửa vẫn không nhúc nhích, điều này chứng tỏ một điều rằng, cô đã bị nhốt trong phòng rồi.

cô có phần luống cuống, vội vàng chạy về giường, đắp kín chăn, tránh cho việc lại trông thấy thứ gì đó không nên thấy, lại từ trong chăn thò tay ra, cảm theo cái di động cho vào chăn luôn.

Lúc này, Thẩm Thuật đang ở trong phòng làm việc phê duyệt văn kiện giấy tờ, di động trên bàn đột ngột đổ chuông, Diệp Tuệ gọi tới.

anh vừa mới bắt máy thì giọng cô đã truyền đến từ đầu bên, vì đang trốn trong chăn nên giọng cô hơi khó nghe: “Thẩm Thuật, trong nhà có chìa khóa các phòng không?”

“Sao vậy?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Cửa hỏng rồi, em đang bị nhốt trong phòng, không ra được, buổi tối anh về nhà thì mở cửa phòng cho em nhé.”

cô vừa nói xong thì Thẩm Thuật lập tức đứng dậy, bước nhanh ra cửa phòng làm việc, vừa đi vừa nói: “Bây giờ anh về ngay đây.”

“Ồ, không cần...” cô còn chưa nói hết thì anh đã tắt máy, tuy cảm thấy hơi khó hiểu nhưng cô cũng không nghĩ nhiều.

Thẩm Thuật rời khỏi phòng làm việc, đi thẳng về phía thang máy.

Vương Xuyên ôm một đống văn kiện đến phòng tổng giám đốc, đúng lúc lại thấy Thẩm Thuật ra khỏi văn phòng, ngay cả áo khoác cũng không mặc, dáng vẻ rất gấp gáp.

“Thẩm tổng?” Vương Xuyên bước nhanh tới, muốn gọi anh lại.

Thẩm Thuật dường như không nghe thấy tiếng Vương Xuyên, anh đứng trước cửa thang máy, thang máy vừa mở là anh đi vào luôn, ấn nút xuống thẳng hầm gửi xe.

Đúng lúc Vương Xuyên chạy tới nơi thì cửa thang máy khép lại, anh ấy chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đó của Thẩm Thuật, sao vậy nhỉ?

Thẩm Thuật ngồi vào ghế lái, nhanh chóng lái xe đi về nhà.

Tầm mắt anh luôn nhìn thẳng phía trước, ánh mắt nhìn rất bình tĩnh, nhưng chính vì quá bình tĩnh như thế nên mới cảm giác có chút gì đó là lạ.

Bóng đêm dần trở nên dày đặc hơn, đèn đường đã được bật sáng, ánh sáng xẹt qua góc mặt nghiêng của Thẩm Thuật, tay anh bám chặt vào tay lái, các ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Thời gian từ công ty về đến nhà đã được anh rút ngắn lại một nửa, không bao lâu sau thì Diệp Tuệ nghe thấy động tĩnh bên ngoài, anh về nhà nhanh thật đấy.

“Thẩm Thuật?” cô nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Sau đó cô nghe thấy tiếng mở khóa cửa, chìa khóa đã cắm vào, di động mấy cái, nhưng cửa vẫn không mở được.

Bỗng không nghe thấy tiếng vặn chìa nữa, tiếng bước chân bên ngoài dần biến mất, giống như anh đã đi mất rồi.

Mấy giây sau, Thẩm Thuật quay lại, anh đột ngột lên tiếng, giọng hơi trầm: “Em tránh ra đi, đừng đứng ngay trước cửa.”

Diệp Tuệ nghe theo lời anh, lại không hiểu anh muốn làm gì, cô hỏi: “anh định làm gì vậy?”

Sau khi chắc chắn cô đã đứng ra xa rồi, anh mới cầm chắc cái ghế trên tay, đập mạnh vào cái khóa cửa.

Ầm lên một tiếng, ngay giữa đêm tối yên tĩnh nên càng thêm rõ ràng.

Diệp Tuệ không khỏi nhú mày: “Thẩm Thuật, nếu không mở được thì có thể gọi thợ đến sửa mà.”

Hai người chỉ đứng cách nhau một cánh cửa, cho nên giọng cô nghe rất rõ, nhưng Thẩm Thuật không chịu nghe cô, anh cứ một mực đập vào cái tay nắm cửa, giống như đang sợ hãi một điều gì đó.

Diệp Tuệ cảm thấy rất kỳ lạ, Thẩm Thuật không phải là người nóng nảy như vậy, trạng thái của anh lúc này thật sự không đúng lắm, nhưng mặc cho cô có gọi anh thế nào thì anh cũng không nghe.

Thẩm Thuật lập đi lập lại hành động trên tay như một cái máy, sau khi đập mấy chục cái, tay nắm cửa đã rơi xuống sàn nhà.

không nghe thấy tiếng động gì bên ngoài nữa, bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, cửa phòng vẫn đóng chặt, Diệp Tuệ đưa tay kéo giật ra.

Trong phòng cô có bật đèn nhưng bên ngoài thì rất tối, cô trông thấy Thẩm Thuật đang đứng yên trong bóng tối.

Diệp Tuệ đứng trong ánh đèn sáng, tạo thành một thế đối lập với anh.

Gương mặt anh không thể hiện ra cảm xúc, anh đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn thẳng Diệp Tuệ, không tiến lên một bước nào, như thể mấy chục lần đập khóa đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực của anh.

rõ ràng đang là mùa thu, nhiệt độ khá thấp, nhưng trên trán anh lại có một lớp mồ hôi mỏng.

Diệp Tuệ nhìn xuống, thấy cái tay đang cầm ghế của anh, vì quá dùng sức đập vào cửa nên máu đang tí tách chảy xuống dọc theo ngón tay anh.

Ổng tay áo của chiếc sơ mi trắng cũng bị dính máu, máu vẫn chảy không ngừng, nhưng cho dù thế thì dường như Thẩm Thuật vẫn chẳng nhận ra, cứ đứng thẳng tại chỗ, không có bất kỳ hành động nào khác.

“Thẩm Thuật?” Diệp Tuệ gọi anh, nhưng anh không có phản ứng gì.

cô bước lên trước, đứng ngay trước mặt anh, đầu tiên là cầm lấy cái ghế trên tay anh rồi để nó sang một bên, sau đó, cô cẩn thận đưa tay ra cầm lấy cái tay đang chảy máu của anh, giây phút chạm vào nó, cô chỉ cảm thấy lạnh như băng.

Mặc dù dáng vẻ của Thẩm Thuật lúc này trông hơi đáng sợ, nhưng Diệp Tuệ cũng không quan tâm nhiều, cô dùng tay mình bọc lấy tay anh, cố gắng kéo anh ra khỏi trạng thái này.

Thẩm Thuật chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một chút ánh sáng, hình như là ánh đèn, một giây sau thì có người cầm lấy tay anh.

Ánh mắt thần thờ của Thẩm Thuật chậm rãi ổn định lại, anh hơi cúi thấp đầu, thấy Diệp Tuệ đang nắm chặt tay mình.

trên tay anh có vết thương, vốn phải thấy rất đau, nhưng anh lại chỉ cảm nhận được sự tê dại chứ không có đau đớn gì.

Từ góc nhìn của Thẩm Thuật, anh chỉ nhìn thấy mái tóc của Diệp Tuệ, không thấy được nét mặt cô, nhưng dường như anh vẫn có thể hình dung ra được.

Thẩm Thuật vừa muốn mở miệng nói thì Diệp Tuệ lại bất ngờ bước lên trước nửa bước, tựa đầu vào vai anh.

Diệp Tuệ đã cảm nhận được điều gì đó kỳ lạ, tay cô nhẹ nhàng đặt lên lưng anh, cảm giác được tấm lưng căng cứng của anh đã dần dần thả lỏng.

Vừa rồi Thẩm Thuật rất sợ hãi khi cô bị nhốt trong phòng đúng không? Hình như anh rất không thích việc cô bị vây trong không gian kín và tối, tại sao vậy?

Liệu có phải là vì anh đã từng phải trải qua chuyện gì hay không?

cô có rất nhiều câu hỏi trong đầu, mơ hồ nhớ lại một đêm nọ Thẩm Thuật bị mộng du, dáng vẻ yếu ớt như một đứa trẻ.

cô vỗ nhẹ lưng anh, ân cần dỗ dành, trong bóng tối, giọng của cô vô cùng dịu dàng, từ từ kéo Thẩm Thuật quay về thực tại.

“Ngoan, không sợ nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit: Ngân Nhi

Trái tim đang đập dữ dội của Thẩm Thuật dần khôi phục lại bình thường, bàn tay đang buông thõng bên người khẽ cử động.

một giây sau, anh giơ tay ra vòng lên vai Diệp Tuệ, hơi dùng sức ôm lấy cô, để cô dựa sát vào mình hơn một chút.

Diệp Tuệ còn chưa kịp phản ứng thì bỗng bị áp chặt vào lồng ngực ấm áp của anh, quanh mũi đều là mùi hương anh, bao bọc cô từ bốn phương tám hướng.

Thẩm Thuật cúi người, nhìn bóng của mình và Diệp Tuệ chiếu xuống sàn nhà.

Nhưng mà anh cũng không thể ôm cô quá lâu, vì cô đã thắng thùng kéo anh đi rồi, cô mò công tắc điện trên tường để bật đèn lên, chiếu sáng cả căn phòng.

Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật đã bình tĩnh lại rồi, bây giờ cô phải mau chóng xem vết thương cho anh mới được.

“anh qua đây.” Diệp Tuệ kéo anh đến phòng khách, Thẩm Thuật cao hơn cô rất nhiều, vậy mà có cảm giác như Diệp Tuệ đang xách một con gà vậy, rất ngoan ngoãn đi theo cô.

“Đưa tay đây!” Diệp Tuệ ra lệnh cho anh một cách rất tự nhiên, Thẩm Thuật nghe lời giơ cái tay bị thương ra trước mặt cô.

Nhìn miệng vết thương của anh, chân mày cô càng nhíu chặt hơn: “Vẫn nên đến bệnh viện thôi.”

Thẩm Thuật từ chối, thái độ rất kiên quyết: “Em xử lý giúp anh.”

“đi viện!”

“không đi!”

“Có đi hay không?” Diệp Tuệ giờ giọng uy hiếp.

Lần này anh không trả lời, chỉ rũ mắt xuống, nhìn tay mình chăm chăm, mãi không nói năng gì. Máu lại tiếp tục chảy ra, rất phối hợp với động tác của anh lúc này, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Diệp Tuệ tuy thái độ gay gắt nhưng lại không nỡ nhìn bộ dạng đáng thương ấy của anh, cuối cùng đành phải thỏa hiệp giúp anh xử lý vết thương.

“Ss...” Trong phòng khách vang lên tiếng hít sâu.

Nhưng mà âm thanh này lại phát ra từ miệng Diệp Tuệ, cô vừa xử lý vết thương vừa nhíu mày xuýt xoa.

Chính chủ bị thương là Thẩm Thuật thì lại rất yên lặng ngồi đó, biểu cảm trên mặt cũng không có chút thay đổi nào.

Người nào không biết còn tưởng là Diệp Tuệ bị thương nặng ấy chứ, phản ứng của cô khiến cho Thẩm Thuật cũng không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn.

anh không nói gì, chỉ nhìn cô, thế mà cô cũng tức giận quát anh: “Em kêu hộ anh đấy, không được à?!”

Thẩm Thuật tự dưng bị nể, nhưng anh không giận, lại ngoan ngoãn cúi đầu xuống nhìn vết thương trên tay, khoe miệng hơi cong lên.

Lúc Diệp Tuệ cẩn thận xử lý vết thương cho anh xong thì đã qua hơn nửa tiếng rồi.

“anh phải nhớ kỹ là không được chạm vào nước, không được ăn cay, ăn hải sản, lúc ngủ cố gắng không đè vào tay, nhớ phải thay băng gạc...”

nói xong một tràng, cô lại thở dài một cái: “Em sẽ ghi lại tất cả những điều cần lưu ý cho anh, anh nhớ phải tuân theo đấy, tuyệt đối không được tự ý làm trái.”

Diệp Tuệ nói câu nào là Thẩm Thuật gật đầu câu đấy, khác hẳn với một Thẩm Thuật mới vừa dùng hết sức lực để phá cửa.

nói xong, Diệp Tuệ lại quay trở về phòng.

Hôm sau, cô ra ngoài từ rất sớm, lúc Thẩm Thuật ra khỏi phòng thì cô đã đi rồi, cửa phòng cô mở hé, trên cửa vẫn còn lưu lại dấu vết bị đập phá.

không biết anh nghĩ cái gì mà ánh mắt tối sầm lại, anh đi ra cửa, thay giày chuẩn bị đi làm thì phát hiện trên cửa chính có dán một tờ giấy.

trên giấy viết rất nhiều điều phải lưu ý, chữ Diệp Tuệ rất đẹp, mỗi một điều đều được cô viết rất cẩn thận tỉ mỉ.

Thẩm Thuật lấy tờ giấy xuống, gấp lại cho vào túi rồi đi làm.

Thời gian ghi hình tập ba sớm hơn dự kiến, làm Diệp Tuệ chưa nghỉ ngơi được mấy ngày đã lại phải đi quay tiếp.

Nghe nói tập này sẽ có sự tham gia của một vị khách quý, nhưng cô ấy chỉ đến được nửa ngày mà thôi, nên tập ba sẽ chia làm hai ngày ghi hình.

Sau khi đến địa điểm quay thì Diệp Tuệ mới biết vị khách mời đó là Bùi Ninh.

Chả trách mà tổ chương trình lại ưu ái chiều theo ý cô ấy như vậy, cô ấy là nghệ sỹ lớn rất ít khi tham gia show thực tế, nếu xuất hiện thì khả năng sẽ thu hút sự chú ý của người xem hơn.

Diệp Tuệ không hề biết rằng, Bùi Ninh nhận lời tham gia show “Tôi và mình tỉnh mở quán ăn nhanh” này chính là để lần áp cô.

Những người biết đến dự án phim “Giải cứu mặt trăng” đều biết là Bùi Ninh nhặt lại vai của Diệp Tuệ, với tính cách của cô ta thì làm sao có thể nuốt trôi cục tức này cơ chứ.

Vừa bắt đầu ghi hình tổ chương trình đã nói trước là hôm nay chỉ quay nửa buổi, còn lại thì để sáng sớm mai quay tiếp.

Cả nhóm khách mời ngồi cùng nhau, vì để định giá cho thức ăn ngày mai, bọn họ sử dụng một ứng dụng có tên là “Bạn ăn gì chưa?”, vô cùng cứng nhắc quảng cáo cho nhà tài trợ.

Tổng Bạch nói lời thoại rất tự nhiên: “anh chị có biết cái app ‘Bạn ăn gì chưa?’ này không? Có muốn biết cách tiện nhất để tìm được đồ ăn ngon không?”

Sau khi mở app ra, cả nhóm xúm lại thảo luận: “Tôi muốn ăn móng giò heo kho tàu, tôi muốn ăn lẩu cay, tôi muốn ăn cá dưa chua...”

Bùi Ninh nhìn bọn họ như nhìn mấy đứa ngốc, thái độ rất kiêu ngạo, cả đám nghệ sỹ vì chút tiền thù lao mà ngồi quảng cáo cho nhà tài trợ.

“Mọi người muốn ăn hả?” Diệp Tuệ đột ngột chen ngang, khéo léo chuyển đề tài ra khỏi quảng cáo.

Tổng Bạch và Văn Tương gật đầu, Cao Việt cũng chậm rãi ngược lên nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt phức tạp, không nói gì.

Diệp Tuệ bình tĩnh cười nói: “Vậy để tôi nấu cho.”

Đầu bếp Cốc Chiêu: “Vậy món ăn ngày mai để cho cô quyết định nhé?”

Mọi người cười vui vẻ, chỉ có Bùi Ninh là không nói xen vào, cũng chưa có cảnh tượng cả nhóm đứng vây quanh chào đón ngôi sao lớn là cô ta.

“Ha ha ha ha có vẻ như ai cũng hâm mộ tài nấu nướng của Diệp Tuệ nhỉ, có phải chỉ mình tôi biết đến chương trình này nhờ cái biểu tượng cảm xúc của Diệp Tuệ không vậy?”

“+1 bạn không cô đơn đâu, tôi thì tôi đây để nhìn nữ thần Bùi Ninh, nhưng không ngờ lại thành fan của Diệp Tuệ rồi.”

“Tổ chương trình hãy đọc bình luận của tôi! Hi vọng lần tới các anh sẽ mời Thường Huỳnh tới, tôi muốn nhìn thấy khả năng của cô ấy, đạo diễn mau thu xếp đi mà!”

“Gần đây Thường Huỳnh đang quay phim, không nên mời cô ấy tham gia show. Cứ để cho Diệp Tuệ độc lập xinh đẹp tỏa sáng đi nhé, cảm ơn!”

Ngôi sao Bùi Ninh được mời đến với một mức giá cát xê rất cao, thế mà biểu hiện trong chương trình lại quá nhạt nhẽo, khán giả vẫn bị thu hút bởi biểu cảm gương mặt phong phú của Diệp Tuệ hơn.

Bùi Ninh tro mắt nhìn Diệp Tuệ đứng dậy rồi bận rộn trong phòng bếp, những người còn lại thì ở bên cạnh trợ giúp cho cô, dường như ở nơi này cô chính là người đáng tin cậy nhất.

Mà cô ta rõ ràng là nghệ sỹ lớn, vậy mà đứng trong bếp một lúc cũng chẳng thấy ai tới hỏi han một câu, giống như đang e dè thân phận ngôi sao lớn cách xa ngàn dặm của cô ta vậy.

Bùi Ninh cắn răng, đành phải chủ động đi tới hỏi chuyện Diệp Tuệ, người mà cô ta ghét nhất, xem xem có việc gì cần cô ta giúp không.

Diệp Tuệ: “cô có thể sơ chế nguyên liệu, xào rau, nấu đồ ăn...”

Bùi Ninh lắc đầu, trừ công việc ra thì cô ta chẳng biết làm cái gì nữa cả, vì việc gì cũng có người làm hộ rồi. Diệp Tuệ liền gọi Tổng Bạch đến, bảo cô bé dạy Bùi Ninh làm.

Bùi Ninh liếc nhìn Tổng Bạch ngây thơ mới có mười mấy tuổi, cảm thấy Diệp Tuệ đang cố tình làm nhục cô ta, nhưng vẫn phải nén giận đi theo học hỏi một đứa con nít.

Mọi người đều đang bận rộn, Diệp Tuệ lơ đãng nhìn ra phía phòng khách, mắt đối mắt với con ma tem phiếu. Con ma kia nhếch môi cười, trong tay cầm mấy cái giấy gói kẹo đẹp mắt.

cô yên lặng đi tới bên cạnh bàn trà, nhân lúc mọi người không chú ý, nhanh chóng cầm mấy tờ giấy gói kẹo rồi bỏ vào túi áo.

Nhưng trước đó khán giả theo dõi qua mạng đã phát hiện ra điều khác thường.

“Vừa nãy có phải trên bàn trà có cái gì đó không nhỉ? Ông kính vừa quay đi cái là biến mất rồi.”

“Bạn không nhìn nhầm đâu, mấy thứ đó bị Diệp Tuệ lấy đi rồi, mà trông cô ấy bình tĩnh thật, không hề cảm thấy kinh ngạc sao? Hay là cô ấy thường xuyên gặp phải mấy chuyện ma quái như thế rồi?”

“Có khi nào chương trình sắp chuyển thành show về mỹ thực tâm linh không?”

Chuyện kỳ lạ trong chương trình đã bắt đầu được lan truyền trên mạng, mỗi người lại tự thêm mắm dặm muối lên nữa nên câu chuyện càng ngày càng trở nên kinh dị hơn, mà Diệp Tuệ thì trở thành một người có năng lực siêu nhiên.

Tất nhiên nói thì nói vậy thôi, tất cả đều chỉ là suy đoán của dân mạng, rất nhiều người không tin vào chuyện đó.

Ghi hình xong, Diệp Tuệ ngồi lên xe đi về nhà, Tiểu Lư ngồi trước lái xe, cô ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

cô vì quá mệt mỏi nên mơ mơ màng màng ngủ mất, không biết qua bao lâu, Tiểu Lư đánh thức cô: “Tuệ Tuệ, về đến nhà rồi.”

cô mở mắt ra, mở cửa xuống xe, Tiểu Lư vòng ra sau cốp để lấy đồ, bỗng cô nghe thấy Tiểu Lư ngò vức nói: “Sao tự dưng lại có một lon sữa mạch nha ở đây nhỉ?”

Sữa mạch nha???

Diệp Tuệ tỉnh táo lại trong nháy mắt, có phải là con ma tem phiếu không vậy? Nó theo mình về nhà sao?

cô còn đang cứng đờ người thì Tiểu Lư đã cầm lon sữa đi tới trước mặt cô: “Tuệ Tuệ, có phải của chị không?”

Diệp Tuệ tất nhiên không thể nói là lon sữa này có ma ám, cô cứng nhắc đáp: “...Coi là vậy đi.”

“Cái này bây giờ vẫn còn bán cơ à, Tuệ Tuệ, chị mua ở đâu thế? Có ngon không?”

Diệp Tuệ nhìn gương mặt tò mò của Tiểu Lư: “...” Trời ạ, lòng hiếu kỳ của Tiểu Lư lúc nào cũng tràn đầy như vậy.

Tiểu Lư không nói gì nữa, đẩy lon sữa cho Diệp Tuệ rồi nói: “Chị cầm lấy đi, em về đây.”

Diệp Tuệ dờ dẩn ôm chặt lon sữa trong ngực.

Tiểu Lư lên xe rồi đi, lưu lại Diệp Tuệ lúc này vẫn còn đang ngơ ngác.

cô vội vàng để lon sữa xuống đường rồi xách túi bước nhanh về phía trước, trong lòng âm thầm mặc niệm, xin đừng đến tìm tôi, xin đừng đến tìm tôi.

Tuy nhiên, lời cầu nguyện của Diệp Tuệ hiển nhiên là không có bất kỳ tác dụng nào cả.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ~

Diệp Tuệ bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng đồ vật lăn trên mặt đất, phát ra tiếng ma sát rõ ràng.

Da đầu cô tê dại nhìn sang, lon sữa đang lăn vòng dưới đất, hướng thẳng về phía cô, thấy cô dừng lại, lon sữa cũng dừng theo, không chuyển động nữa.

Aaaaa!!! Hình ảnh đáng sợ này đã đập thẳng vào mắt cô rồi, Diệp Tuệ không dám nhìn nữa, tiếp tục bước nhanh về phía trước, không dám nghĩ đến cảnh tượng phía sau mình.

Lúc bước lên chỗ bậc thang, cô lại nghe được tiếng động khác.

Cạch cạch cạch!

cô lại không nhìn được mà quay đầu nhìn, lon sữa đang nhảy cao lên, cạch một cái, văng văng đáp xuống ở bậc thang cao hơn. Sau đó nó tiếp tục lặp đi lặp lại động tác này để leo lên những bậc thang, cố chấp muốn đuổi theo Diệp Tuệ.

một lần nữa Diệp Tuệ cảm thấy hai mắt mình bị chấn động mạnh, cô phi như bay vào thang máy, vội vàng ấn nút, sột ruột nhìn ra cửa thang máy, đợi nó đóng hẳn vào.

Thế mà chỉ một giây sau, có một bóng đen lượn nhanh qua khe cửa hẹp, vừa tiến vào xong thì thang máy đóng hẳn.

Diệp Tuệ hoàn toàn tuyệt vọng.

Bóng đen chậm rãi chui ra ngoài từ lon sữa mạch nha, cô gái này cực kỳ cực kỳ gầy, quần áo trên người cũng rất cũ, chính là con ma tem phiếu.

Nó nhìn Diệp Tuệ, dường như sợ dọa đến cô nên nó không bước lại gần, ánh mắt nó mang theo sự cầu khẩn, nhỏ giọng nói: “cô có thể giúp tôi tìm một người được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Ngân Nhi

Đây là lần đầu tiên Diệp Tuệ nhìn con ma tem phiếu ở khoảng cách gần như vậy, nó mặc một cái váy hoa, tết tóc hai bên.

Về ngoài tuy chỉnh chu sạch sẽ, nhưng trông da dẻ nó xanh xao vàng vọt, đối đến mức mặt hóp cả vào.

cô hít sâu một hơi, nói: “cô muốn tôi giúp cô thế nào?”

Ánh mắt con ma sáng lên, một giây sau lại mỉm cười ngượng ngùng, nó cúi đầu, ngón tay không ngừng xoắn xoắn cái bím tóc.

“Tôi muốn tìm lại mối tình đầu của mình.”

nói xong, đầu nó không ngừng lên xuống, mắt nhìn chăm chăm dưới đất, Diệp Tuệ còn sợ nó sẽ dùng ánh mắt để chọc thủng thang máy mắt.

Với lại ma quỷ ở chung cư này không hề ít so với các nơi khác, nếu mà bị mấy con ma khác phát hiện ra là cô có thể nhìn thấy chúng nó, đến lúc đấy cả đám lại đồng loạt đến tìm cô nói chuyện thì phải làm sao.

“Tôi sẽ dẫn cô về nhà tôi, sau đó cô hãy kể rõ ràng mọi chuyện cho tôi nghe, bây giờ cứ biến lại vào lon sữa trước đi.”

Diệp Tuệ thương lượng với con ma tem phiếu, cô đã đồng ý giúp đỡ nên nó rất ngoan ngoãn gật đầu nghe lời cô.

Diệp Tuệ cả gan bước lên một bước, gạt bỏ nỗi sợ cảm lon sữa mạch nha dưới đất lên, thang máy đi một mạch, rất nhanh đã lên đến tầng nhà cô.

Diệp Tuệ cầm lon sữa đi thẳng vào nhà, bước vào cửa cái là cô đi vào phòng mình luôn, đóng cửa lại, thật sự không muốn để Thẩm Thuật trông thấy cảnh cô nói chuyện với lon sữa đâu.

cô vừa mới đóng cửa phòng lại thì Thẩm Thuật ở phòng đối diện đi ra, khóa cửa đã gọi thợ đến sửa nên có thể đóng mở bình thường rồi.

anh nhú mày, nhìn cửa phòng Diệp Tuệ một lúc rồi mới quay người đi xuống nhà, Diệp Tuệ không quan tâm anh làm gì, vừa về phòng là cô liền để lon sữa lên cái bàn nhỏ luôn.

Con ma tem phiếu xấu hổ hiện ra từ lon sữa: “Làm phiền cô rồi.”

Diệp Tuệ hỏi: “cô tên là gì? Và mối tình đầu của cô tên gì?”

Nó lại nghịch cái bím tóc của mình, đáp: “Tôi tên là Trần Nguyệt Nga, còn anh ấy là Tôn Kiến Quốc, chúng tôi cùng nhau lớn lên ở thôn Bách Hoa.”

Dựa theo lời kể của nó thì Tôn Kiến Quốc là con trai của trưởng thôn, nhà của Trần Nguyệt Nga ở ngay cạnh nhà hấn, hai người từ nhỏ đã quen thân, lớn lên có tình cảm với nhau nhưng không ai nói ra.

Cho đến khi Tôn Kiến Quốc phải đi khỏi thôn Bách Hoa, hấn mới chủ động tới tìm Trần Nguyệt Nga, bảo cô đợi hấn trở về, khi nào về hấn sẽ cưới cô.

Sau đó không lâu, trong thôn xảy ra đại hạn trăm năm có một, người trong thôn phải đi sơ tán hết, Trần Nguyệt Nga cũng nằm trong số đó.

cô còn chưa đợi được Tôn Kiến Quốc trở về thì đã chết trên đường vì nạn đói, cho nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy nuối tiếc, rất muốn gặp lại Tôn Kiến Quốc.

Diệp Tuệ nhắm tính thời gian, nhắc nhở một tiếng: “cô phải hiểu rằng nếu Tôn Kiến Quốc còn sống thì cũng phải hơn 70 tuổi rồi.”

“không vấn đề gì, tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy thôi.”

Diệp Tuệ không biết phải tìm kiếm từ đâu, chỉ biết lên mạng tra cứu về thôn Bách Hoa và những từ khóa liên quan đến Tôn Kiến Quốc, không ngờ lại tìm được thật.

Bây giờ Tôn Kiến Quốc đã là tổng giám đốc của tập đoàn Kiến Quốc, gần đây có tin ông bị bệnh, đang được điều trị ở một bệnh viện tư nhân.

Thế là xé chiều, Diệp Tuệ nhét lon sữa mạch nha vào túi xách, dẫn theo bùa hộ mệnh Thẩm Thuật lên đường đến bệnh viện đó.

Thẩm Thuật lái xe, Diệp Tuệ ngồi ở ghế lái phụ, anh liếc nhìn cô, lo lắng đến sức khỏe của cô: “Em ốm à? Thấy khó chịu chỗ nào?”

Diệp Tuệ ôm túi xách trước ngực, nhìn lon sữa mạch nha đáp: “Có một người bạn nhờ em đi thăm người ốm hộ.”

Thẩm Thuật đã hiểu, anh tiếp tục lái xe, nét mặt có phần lười nhác. Trừ Diệp Tuệ ra, trên thế giới này không còn bất kì ai có thể khiến cho anh lo lắng

nữa.

Bệnh viện tư mà Tôn Kiến Quốc đang điều trị nằm ở một khu khá yên tĩnh và xa trung tâm, lúc hai người đến nơi thì trời đã tối.

Dưới bầu trời đêm nhìn không thấy đáy, tấm biển hiệu của bệnh viện sáng rực lên, tòa nhà bệnh viện cao lớn thì có cảm giác như đang chìm trong bóng tối.

Diệp Tuệ ngồi trong xe, nhìn bên ngoài tối đen như mực, cảm thấy hơi sợ.

Lúc này cửa xe được mở ra, một bàn tay xò ra trước mặt Diệp Tuệ, cô ngước lên nhìn, thấy ánh mắt Thẩm Thuật rất chân thành, nói ra mấy chữ.

“Ngoan, không sợ.”

Thẩm Thuật vẫn nhớ tối hôm trước, lúc anh đang sợ hãi, cô đã nói câu này với anh.

Diệp Tuệ bật cười, đặt tay mình lên tay anh. Thẩm Thuật dắt cô đi về phía tòa nhà bệnh viện, anh cũng nhớ là mỗi khi nắm tay anh thì cô sẽ không thấy sợ nữa.

Vào ban đêm bệnh viện giống như một nơi sinh tử, các phòng bệnh đều đóng kín cửa, hành lang vắng vẻ.

Sự lạnh lẽo bao trùm lòng bàn chân trong nháy mắt, Diệp Tuệ có thể cảm nhận được âm khí, hơi thở của ma quỷ phả vào mặt, nhưng vì vẫn nắm tay Thẩm Thuật nên dọc đường cô không nhìn thấy ma.

Quý dù có đáng sợ thế nào thì cũng không thể lấn áp được dương khí của Thẩm Thuật.

Thang máy lên đến tầng cao nhất, Tôn Kiến Quốc nằm ở phòng VIP, ngoài cửa có hai vệ sĩ đứng canh.

Diệp Tuệ buông lỏng tay ra: “Thẩm Thuật, anh đứng đây chờ em nhé.”

Thẩm Thuật gật đầu, nghe lời ngồi xuống ghế chờ trước phòng bệnh, anh vuốt nhẹ đầu ngón tay mình, nhiệt độ của Diệp Tuệ dường như vẫn còn lưu lại đó.

anh rũ mắt nhìn tay mình một lúc, sau đó lấy laptop ra, ngồi giải quyết nốt những việc chưa làm xong trong hôm nay.

“Phiền anh nói với ông Tôn rằng, Trần Nguyệt Nga có lời muốn nói với ông ấy.” Diệp Tuệ đi tới trước mặt vệ sĩ, nói.

một lát sau vệ sĩ đi ra ngoài, cho phép Diệp Tuệ vào phòng bệnh.

Diệp Tuệ đi vào, nhìn về phía giường bệnh, Tôn Kiến Quốc đang nằm đó, trên người cắm rất nhiều ống truyền, bên cạnh là những thiết bị máy móc lạnh lẽo, theo dõi kiểm tra tình hình sức khỏe của ông.

Ông mắc bệnh rất nặng, các cơ quan trong cơ thể đều đang suy kiệt rất nhanh, có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Thể trạng của ông ngày một kém đi, nhưng ông vẫn kiên trì sống từng ngày, các bác sĩ đều nói rằng, ông ấy đang tiếp tục duy trì sự sống chỉ bằng một hơi thở.

Bọn họ suy đoán rằng, có lẽ Tôn Kiến Quốc có một tâm nguyện gì đó chưa thực hiện được, nên mới cố gắng sống.

Trần Nguyệt Nga vừa nhìn thấy ông nằm trên giường bệnh là ôm mặt bật khóc, cô không thể ngờ rằng, lần gặp lại Tôn Kiến Quốc lại là khi ông đang bị bệnh nặng như vậy rồi.

Diệp Tuệ thờ dài một cái, nói: “Ông Tôn, ông có còn nhớ Trần Nguyệt Nga không?”

Nghe thấy cái tên Trần Nguyệt Nga, Tôn Kiến Quốc liền chậm rãi mở mắt, ông thật sự không nhớ rõ, đã bao nhiêu năm rồi ông không còn nghe lại được cái tên này?

Ông nhìn Diệp Tuệ, vội vàng hỏi: “cô ấy bây giờ còn sống không? Bây giờ đang ở đâu?”

Diệp Tuệ: “Ông có tin lời tôi nói không?”

Tôn Kiến Quốc nói rất bình thản: “Từng này tuổi rồi, còn có chuyện gì mà tôi chưa từng trải qua đâu.” Sinh mệnh đã đi đến cuối đường rồi, tiếc nuối duy nhất của ông chính là chưa thể gặp lại Trần Nguyệt Nga.

Tôn Kiến Quốc run rẩy đưa tay lên, gờ ra giữa không trung, ông rất cẩn thận đụng chạm, nhưng cũng chỉ bắt được không khí. Ông nhẹ nhàng hỏi: “Là em sao?”

Trần Nguyệt Nga luôn mong muốn được gặp lại Tôn Kiến Quốc, nhưng lúc này lại cảm thấy sợ, trốn sau lưng Diệp Tuệ không dám tiến lên.

Diệp Tuệ nhìn cô ấy nói: “cô qua đó đi, không phải cô luôn muốn gặp ông ấy sao?”

Trần Nguyệt Nga nhắc chân, bước đến chỗ Tôn Kiến Quốc, tới trước giường bệnh, cô lại cúi đầu. cô chết vì bị đói, sắc mặt rất tẻ, gầy trơ xương, không muốn để người ấy nhìn thấy dáng vẻ của mình.

Tôn Kiến Quốc đã hấp hối rồi, nên ông có thể nhìn thấy người âm, ông trông thấy một cái bóng mờ ảo đi về phía mình, nhìn thấy rõ mặt cô gái, chính là người đã khắc sâu trong trí nhớ ông.

Trần Nguyệt Nga biến thành ma, bay lượn khắp thế gian, trong lòng vẫn luôn nhớ thương Tôn Kiến Quốc. Tôn Kiến Quốc tuy đã già, nhưng ông vẫn thủy chung không từ bỏ việc tìm kiếm Trần Nguyệt Nga.

Hai người đã dùng cả cuộc đời của mình để tìm nhau, chia cách hơn nửa đời người, thậm chí âm dương cách biệt không thể vượt qua, nhưng cả hai vẫn luôn nhớ về nhau.

Hôm nay, cuối cùng hai người cũng đã gặp được nhau rồi, cô đứng trước mặt ông, vẫn trẻ trung như cũ, còn ông thì đã hơn bảy mươi rồi.

Trần Nguyệt Nga cúi đầu, né tránh ánh mắt của Tôn Kiến Quốc: “Em không còn đẹp rồi.”

Tôn Kiến Quốc nhìn Trần Nguyệt Nga chăm chú: “Em rất đẹp, vẫn hết như năm đó.”

Ông lại hỏi: “Thế em có chê lão già này không?”

Trần Nguyệt Nga bật khóc, cô ngẩng đầu lên, nắm tay Tôn Kiến Quốc, nghẹn ngào nói: “Sao có chuyện đó được?” cô là ma, tuy nắm tay Tôn Kiến Quốc nhưng ông lại không thể cảm nhận được, dù vậy thì ông vẫn cười.

Tôn Kiến Quốc đã từng nghĩ, ở thời đại này, nếu một người lâu rồi không có tin tức gì thì rất có khả năng là người ấy đã chết, nhưng ông không muốn tin, trong lòng vẫn luôn hi vọng Trần Nguyệt Nga còn sống.

Trần Nguyệt Nga thích ăn kẹo, nên ông đã mở một tập đoàn sản xuất buôn bán kẹo, lấy chính tên của mình để đặt cho tên công ty. Bao năm qua ông tham gia rất nhiều hoạt động, chính là hi vọng Trần Nguyệt Nga sẽ nhìn thấy mình trên TV và đến tìm ông.

Thời gian trôi đi, Tôn Kiến Quốc vẫn không lập gia đình, tập trung gây dựng nhà máy sản xuất kẹo cho cô gái mà mình yêu thương, cố chấp chờ cô trở lại. Thế nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy cô, ông cũng dần già đi theo từng năm.

Tôn Kiến Quốc bồi hồi xúc động, ông nhìn Diệp Tuệ, chân thành nói: “Cảm ơn cô.” Cảm ơn cô đã cho tôi gặp lại cô ấy trước khi chết.

Trần Nguyệt Nga cũng nói: “Cảm ơn cô.”

Diệp Tuệ lắc đầu, tình yêu của Tôn Kiến Quốc và Trần Nguyệt Nga khiến cho cô rất cảm động, thì ra trên đời này thật sự có một thứ tình yêu như thế, không sợ hãi sinh tử.

Trần Nguyệt Nga lại nhìn Tôn Kiến Quốc, áy náy nói: “Năm đó em đã thất hứa rồi.”

Tôn Kiến Quốc: “đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sau khi anh đi, không lâu sau trong thôn xảy ra đại hạn, em buộc phải đi sơ tán, nhưng lại chết trên đường.”

Hai người sau đó đều yên lặng, Tôn Kiến Quốc cố nén nước mắt, ông kéo ngắn kéo cuối cùng của cái tủ đầu giường ra, trong đó có một cái hộp.

Ông mở nó ra, bên trong là một chồng giấy gói kẹo xếp ngay ngắn, Trần Nguyệt Nga thích ăn kẹo, sau khi mất tin tức với cô, ông đã bắt đầu gom giấy gói kẹo lại, mong rằng đến một ngày có thể đích thân đưa cho cô.

Cũng may, vẫn còn kịp.

Tôn Kiến Quốc đưa cái hộp cho Trần Nguyệt Nga: “Em vẫn luôn thích ăn kẹo, em xem xem có thích không?”

Trần Nguyệt Nga rất hiểu tấm lòng của ông, cô khóc không thành tiếng, đáp: “Em rất thích.”

Diệp Tuệ yên lặng rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại. Thảm Thuật thấy cô ra ngoài thì lập tức nhìn cô, anh không có ý muốn hỏi han gì, chỉ chăm chú nhìn.

Diệp Tuệ đón nhận ánh mắt của anh, ánh trăng chiếu xuống rọi một chút xiu lên mặt anh, ánh mắt anh đen sâu thẳm, tựa như bóng đêm bên ngoài cửa sổ, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, Diệp Tuệ bỗng cảm thấy, có lẽ cô nên tìm cơ hội để nói cho Thảm Thuật biết rằng cô có thể nhìn thấy ma.

cô yên lặng nhìn anh, trên hành lang vắng vẻ, cô chậm rãi nói ra một câu: “anh cảm thấy trên đời này có linh hồn thật không?”

Thẩm Thuật không nói gì, vẫn chỉ nhìn Diệp Tuệ, nét mặt như đang có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Edit: Ngân Nhi

Hôm sau, lúc Thẩm Thuật ra cửa thì thấy cửa phòng Diệp Tuệ vẫn đóng chặt, cô vẫn đang ngủ. Ánh mắt anh dừng tại đó một lúc, màu mắt có phần tối đi.

Trong khi đang làm việc, anh vẫn nhớ đến câu nói của Diệp Tuệ tối qua.

“anh cảm thấy trên đời này có linh hồn thật không?”

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Tuệ hỏi anh về vấn đề này, nhưng lần nào anh cũng cho cô một đáp án trái ngược, chính là trên đời này không hề có ma quỷ.

Mỗi lần anh nói câu đó, biểu cảm của Diệp Tuệ lại trở nên kỳ lạ, muốn nói rồi lại thôi, có phải anh đã bỏ lỡ điều gì rồi không?

Lúc Vương Xuyên đi vào thì thấy Thẩm Thuật đang ngồi suy tư, tầm mắt rơi xuống đồng văn kiện, nhưng sự chú ý lại không đặt vào nó.

Là một nhân viên mẫu mực, Vương Xuyên cảm thấy mình nên đứng ra giải quyết những nỗi lo lắng của sếp: “Thẩm tổng, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Nghe thấy tiếng Vương Xuyên, Thẩm Thuật ngược mắt lên nhìn anh ấy, nhẹ nhàng nói: “Vương Xuyên, cậu có tin là trên đời này có ma không?”

Nghe xong câu đó, Vương Xuyên còn tưởng là lỗi tai mình có vấn đề.

anh ấy còn tưởng là sếp sẽ hỏi chuyện công việc, nào ngờ sếp vừa lên tiếng thì lại là hỏi vấn đề kia, không lẽ là có liên quan đến Diệp Tuệ?

Ánh mắt của Thẩm Thuật vẫn nhìn Vương Xuyên, một khi anh đã hỏi thì nhất định phải nghe được đáp án.

Vương Xuyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nhớ bà ngoại tôi có biết một bà đồng, người đó cứ cách mấy hôm thì lại nói là mình bị thần linh nhập vào người, có thể nói chuyện được với người chết...”

“Tôi cảm thấy chuyện này vẫn cứ nên tin là có thì hơn, mặc dù không thể nhìn thấy ma, nhưng biết đâu nó thực sự tồn tại thì sao, nếu anh muốn tìm hiểu rõ hơn thì tôi có thể giúp anh liên lạc với những người có liên quan.”

Vương Xuyên cảm thấy mình đã có một câu trả lời vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng Thẩm Thuật lại phát tay: “Được rồi, cậu ra ngoài đi.”

Vương Xuyên chẳng hiểu ra làm sao, lập tức quay người ra khỏi phòng làm việc, ở hành lang lại đụng mặt Trình Thắng đang đứng chờ thang máy, liền đi tới huyếch tay anh ta.

“Tự dưng có người hỏi anh rằng trên đời này có ma không, thì tức là có ý gì?”

Trình Thắng không buồn quay đầu mà đáp: “Nhất định là người ta không muốn buôn chuyện với anh, nên mới hỏi đại anh câu này thôi.”

Vương Xuyên bưng tỉnh ra, gât đầu, thì ra là thế, cách làm việc của Thẩm tổng quả nhiên không giống với người thường, khiến anh không thể phán đoán được.

Thẩm Thuật còn chưa tan làm đã gọi điện cho Diệp Tuệ, đúng lúc cô không có việc gì làm nên bắt máy rất nhanh.

“Tầm mấy giờ em về nhà?”

Diệp Tuệ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Thẩm Thuật hỏi cô chuyện này, cô không suy nghĩ nhiều mà nói luôn: “Em sắp xong việc rồi, có chuyện gì không?”

Thẩm Thuật nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn sáng, anh nói: “Hôm nay anh tan ca sớm, anh đến đón em nhé?”

Diệp Tuệ trả lời ngay: “Được ạ, em đứng ở cửa công ty chờ anh.”

Lúc Thẩm Thuật đến công ty của Diệp Tuệ thì thấy cô đang đứng dưới ánh mặt trời, thỉnh thoảng lại đưa tay lên che đầu, rõ ràng bên cạnh cô có một cái cây đại thụ, thế mà cô lại không chịu đứng dưới bóng cây.

anh đánh tay lái, dừng xe trước mặt cô, cô vừa nhìn thấy anh thì hai mắt sáng lên, lập tức ngồi lên xe.

“Muốn đi ăn luôn không?” Thẩm Thuật nhìn cô, hỏi.

Diệp Tuệ cảm giác hôm nay anh hơi không bình thường, nhưng lại không nói ra được, tuy nhiên cũng chỉ là cùng anh đi ăn một bữa thôi, cô cũng không có ý kiến gì, cho nên gật đầu luôn.

Vì Diệp Tuệ là nghệ sỹ nên Thẩm Thuật đã đặt một phòng riêng, hai người có thể ngồi riêng một chỗ dùng cơm.

anh lái xe vào bãi đậu xe, không có ánh mặt trời nên Diệp Tuệ có thể nhìn thấy ma quỷ xuất hiện khá nhiều, với lại bãi đỗ xe vừa trống trải lại vừa râm mát, chính là một nơi lý tưởng để chúng nó nghỉ ngơi.

trên mui xe bên cạnh có một con ma đang nằm sắp lên đó, nó còn vỗ bụng mình, dáng vẻ rất thành thoi, nhưng vừa mới cảm nhận được hơi thở của Thẩm Thuật là nó sợ hãi bỏ chạy luôn, sau đó lăn cun cút trên mặt đất.

Diệp Tuệ xuống xe, nhìn xung quanh một lượt, xem xem có thứ gì cần tránh không.

cô vội vàng vòng qua xe, đi tới bên cạnh Thẩm Thuật, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, vẫn nên dựa gần anh thì mới an toàn được.

Hành động lén lút ấy của Diệp Tuệ đã bị Thẩm Thuật nhìn thấy hết, biểu cảm rất nhỏ của cô, cùng những động tác kỳ lạ đã chứng minh được có chuyện gì đó không bình thường.

hiện tại rõ ràng đang là ban ngày, trời sáng trưng, căn bản không có lý do gì để sợ hết. Thẩm Thuật lại nhìn lướt qua bãi đậu xe, trong này chỉ có hai người họ, không hề có sự tồn tại của người thứ ba.

Nếu Diệp Tuệ có thể nhìn thấy ma quỷ, vậy thì mọi chuyện coi như đã có lời giải thích chính đáng. Vậy là lúc trước cô vẫn luôn bám theo anh, chính là bởi nguyên nhân này sao?

Thẩm Thuật vẫn bình tĩnh dẫn Diệp Tuệ vào nhà hàng, ngồi vào buồng riêng rồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhà hàng này hoạt động dưới danh nghĩa của nhà họ Thẩm, quản lý nhà hàng biết chuyện của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ nên rất kín miệng, dẫn hai người đến chỗ ngồi.

Diệp Tuệ rất tự nhiên chuyển từ vị trí đối diện anh sang ngồi bên cạnh anh, trước thì cô còn phải tìm một lý do, giờ thì chẳng buồn giải thích nữa.

“Món này được đấy, món này cũng ngon.” Diệp Tuệ chuyên tâm nhìn thực đơn để chọn món.

Thẩm Thuật nhìn góc mặt nghiêng của cô, lại nhớ lần trước cô đang ăn được một nửa thì đột nhiên nói muốn ngồi cạnh anh, có phải cô sợ hãi điều gì không?

anh bắt đầu hoài nghi về thế giới quan của mình, không lẽ trên đời thật sự tồn tại những thứ mà anh không thể nhìn thấy sao?

anh quét mắt nhìn một lượt gian phòng, nếu dựa theo suy nghĩ này, thì trên trần nhà, trên bàn, thậm chí là mỗi một góc nhỏ ở đây đều có thể có ma.

Cho dù Thẩm Thuật đã đến gần được sự thật, cũng tự tưởng tượng rằng mình đang ngồi giữa một đám ma quỷ, nhưng phản ứng của anh vẫn hoàn toàn trái ngược so với Diệp Tuệ, cực kỳ bình tĩnh.

Tầm mắt anh lại một lần nữa nhìn vào Diệp Tuệ, anh phải tìm cơ hội để nói với cô rằng, cho dù trên đời này thật sự có ma quỷ đi nữa thì cô cũng không việc gì phải sợ hết.

Sau khi Diệp Tuệ rời đi, Tôn Kiến Quốc lại trò chuyện với Trần Nguyệt Nga thêm một lúc, đã lâu rồi ông không nói nhiều như thế, hô hấp có phần khó khăn.

nói được một lúc thì ông lại nhớ tới Diệp Tuệ, Trần Nguyệt Nga nói với ông rằng Diệp Tuệ là người tốt, cô ấy biết cô là ma nhưng vẫn giúp cô hỏi thăm tin tức của ông, dẫn cô tới bệnh viện.

Tôn Kiến Quốc cũng rất cảm kích Diệp Tuệ, ông còn tưởng là mình sẽ không còn được gặp lại Trần Nguyệt Nga nữa, nhưng Diệp Tuệ đã hoàn thành được tâm nguyện của ông, đời này không còn gì phải tiếc nuối nữa rồi.

Tôn Kiến Quốc cũng tự biết là mình sắp chết, ông không có người thân, hơn nữa lại không còn hy vọng với việc gặp lại Trần Nguyệt Nga, cho nên đã quyết định sau khi chết sẽ đem toàn bộ tài sản của mình đi làm từ thiện.

Nhưng bây giờ... Ông cảm thấy mình cần phải sửa lại di chúc một chút.

Ông gọi điện thoại cho luật sư, đầu bên kia bắt máy, luật sư hỏi: “Ông Tôn, có chuyện gì vậy ạ?”

Trong phòng bệnh vang lên giọng nói chân thành nghiêm túc của Tôn Kiến Quốc: “Luật sư, tôi muốn sửa di chúc.”

Đêm ngày hôm sau, tìm Tôn Kiến Quốc ngừng đập, máy theo dõi tình trạng sức khỏe cũng không hiển thị nữa, các bác sĩ đã cố gắng hết sức nhưng không có kết quả, kết luận Tôn Kiến Quốc đã qua đời.

Trong phòng bệnh, các bác sĩ và y tá đều không nhìn thấy, trước khi Tôn Kiến Quốc qua đời, Trần Nguyệt Nga vẫn luôn ở bên cạnh nắm lấy tay ông.

Tay của ông cong lên, nắm một thứ gì đó trong không khí mà người ta không thấy được.

Sau khi chết, linh hồn ông rời khỏi thân xác, Trần Nguyệt Nga và ông nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười, cuối cùng hai người họ cũng được ở bên nhau rồi.

Ông trùm của một tập đoàn sản xuất kẹo qua đời, trước khi chết không có người thân bên cạnh, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười, dường như ông ra đi rất thanh thản.

Tang lễ của ông được người ta đứng ra cử hành, rất đông người đến viếng.

Tôn Kiến Quốc lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, trải qua mấy thập niên, ông trở thành một người rất có danh tiếng trong ngành thực phẩm, nhất là công ty sản xuất kẹo của ông, lượng tiêu thụ luôn đứng hạng nhất.

Hàng năm Tôn Kiến Quốc đều đứng trong top 5 những người giàu có, gia sản tích góp trong nhiều năm là một con số khổng lồ không thể đoán được. Giờ ông đã qua đời, mọi người đều đồng loạt nghĩ tới một vấn đề.

Số tài sản của ông sẽ do ai thừa kế đây?

Tôn Kiến Quốc không lập gia đình, không có vợ con, ngay cả khi bệnh nặng cũng không có người thân bên cạnh. Mọi người vô cùng tò mò, khối tài sản lớn như thế cuối cùng sẽ rơi vào tay ai?

Rất nhiều tin tức được tung ra, hầu như đều chỉ bàn luận về gia sản của Tôn Kiến Quốc.

[Ông trùm của tập đoàn sản xuất kẹo qua đời, khối tài sản trăm tỷ không có người thừa kế?]

[Tôn Kiến Quốc không có con cháu, vậy khối tài sản của ông sẽ thuộc về ai?]

Có người hoài nghi rằng Tôn Kiến Quốc có con cái, nhưng có thể vì bất hiếu quá nên ông mới không muốn cho bọn họ thừa kế thôi, cũng có người nghĩ rằng Tôn Kiến Quốc sẽ đem hết tài sản để làm từ thiện.

Có rất nhiều những lời phỏng đoán, nhưng dù cho người ta có đoán mò thế nào đi nữa, thì đáp án cũng đã trở thành một bí mật vĩnh viễn đi theo Tôn Kiến Quốc rồi.

Diệp Tuệ đang ngồi nhà xem TV, tùy tiện chuyển các kênh, đúng lúc thấy đưa tin Tôn Kiến Quốc qua đời, cô mới dừng lại xem.

cô đã chính tai nghe được chuyện tình yêu của Tôn Kiến Quốc và Trần Nguyệt Nga, một mặt cô rất thương tiếc Tôn Kiến Quốc, mặt khác cũng chúc phúc cho Trần Nguyệt Nga.

Hai người họ đã bỏ lỡ nhau suốt một đời, nhưng sau khi chết lại có thể ở bên nhau, có chút thương xót, cũng có chút ngưỡng mộ.

một tình yêu đẹp đến thế, ai có được cũng đều rất may mắn.

Còn về chuyện trên mạng đang bàn luận về khối tài sản của Tôn Kiến Quốc, Diệp Tuệ chỉ nhìn qua chứ không bận tâm, vì cô biết nhất định là Tôn Kiến Quốc đã có quyết định từ trước rồi.

Lúc này bỗng có tiếng chuông cửa, Diệp Tuệ đứng lên đi ra mở cửa, bên ngoài là một người đàn ông.

Người này mặc tây trang màu đen, đeo kính, cầm theo một cái cặp tài liệu, nhìn rất lịch sự nghiêm túc.

Diệp Tuệ hơi ngạc nhiên, cô không hề quen biết người này.

Người đàn ông lên tiếng trước: “cô Diệp Tuệ, tôi là luật sư của ông Tôn Kiến Quốc, có mấy lời muốn truyền đạt lại với cô. Việc này đứng ngoài cửa nói không tiện, có thể vào nhà nói được không ạ?”

Nếu anh ta là luật sư của Tôn Kiến Quốc thì tất nhiên Diệp Tuệ sẽ cho vào nhà, hai người ngồi xuống salon, luật sư bắt đầu lấy giấy tờ trong cặp ra, đẩy tới trước mặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ không hiểu có chuyện gì, không phải muốn nói chuyện có liên quan tới Tôn Kiến Quốc sao? Giấy tờ này là thể nào?

cô vẫn còn đang suy nghĩ thì luật sư đã nói rõ ràng từng chữ: “Trước khi qua đời ông Tôn đã sửa lại di chúc, sau khi ông ấy đi, toàn bộ tài sản đứng tên

ông ấy sẽ chuyển giao cho cô Diệp Tuệ thừa kế.”

Cái gì??? Diệp Tuệ kinh sợ đến run cả tay, không biết cô có nghe nhầm không nữa! Tôn Kiến Quốc muốn cô thừa kế tài sản của ông ấy sao?

cô có phải là người thân của Tôn Kiến Quốc đâu, thật sự quá vô lý.

Cùng lúc đó, trên TV trong phòng khách truyền đến giọng của người dẫn chương trình thời sự: “Gia sản hàng trăm tỷ của Tôn Kiến Quốc cuối cùng sẽ do ai thừa kế đây?”

“Xin quý vị hãy đón chờ những tin tức tiếp theo của chúng tôi.”

anh ta nói rất lưu loát, từng câu chữ đều thể hiện ra sự hào hứng, hiển nhiên cả anh ta và mọi người đều rất tò mò không biết người nào sẽ được thừa kế khối tài sản ấy.

Diệp Tuệ tự dưng có cả trăm tỷ đập vào người, cô thật sự không dám tin, đợi đến khi hoàn hồn, ánh mắt của cô đang mờ mịt mới dần dần sáng trở lại.

nói như vậy là, cô chính là người may mắn được thừa kế khối tài sản trăm tỷ đó sao?

- - -

Ôi thôi chị ơi đóng phim quay show làm gì nữa nằm nhà hưởng thụ thôi)) Khỏi lo không nuôi nổi anh Thấm nữa rồi nhé)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn, tự dưng nghe tin mình được thừa kế cả trăm tỷ, cô thật sự không biết nên vui hay là ngơ ngẩn nữa.

Luật sư nói tiếp: “cô Diệp Tuệ, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là người thừa kế số tài sản mà ông Tôn Kiến Quốc để lại.”

nói xong anh ta đứng lên, đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Nếu có vấn đề gì thì cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Sau khi luật sư ra về, Diệp Tuệ vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng không bao lâu thì bị chị Nhâm nhắc đi quay show, cô đành phải gác lại để giải quyết sau.

Cửa hàng mà show “Tôi và mình tình mở quán ăn nhanh” lần này lại được mở ở một con phố rất vắng vẻ, cách khu trung tâm mua sắm gần nhất cũng phải hai trạm xe bus.

Vì có Bùi Ninh tham dự nên tổ chương trình đã nâng số lượng mục tiêu bán ra lên 1000 suất.

Trừ Cốc Chiêu và Diệp Tuệ thì chẳng có khách mời nào giỏi nấu ăn, Bùi Ninh mới gia nhập thì lại càng không phải nói, cô ta thật sự là không làm được cái gì cả, đích thị là nữ diễn viên nười đầu ngón tay không chạm nước.

Sau khi lựa chọn liên tục, cuối cùng cả nhóm đã quyết định bán một món đơn giản là cơm rang trứng*.

*Ở đây là cơm rang trứng kiểu Nhật, cơm rang sau đó bọc hoặc phủ một lớp trứng tráng bên ngoài.

Khu phố này thực sự quá vắng vẻ, cảm giác có thể giăng lưới bắt chim trước mặt tiền cửa hàng rồi, máy quay quay đến đâu cũng chẳng thấy một bóng quần chúng nào vây xem cả.

Văn Tương nói: “Bây giờ vẫn chưa tới giờ ăn cơm, chúng ta phải ở đây đợi khách đến sao?”

Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: “Mất bao lâu để đến được khu trung tâm thương mại gần đây vậy?”

Tổng Bạch mở bản đồ trên điện thoại ra xem, tra cứu lộ trình ngắn nhất: “Nếu đi xe bus thì mất 15 phút ạ.”

“Vậy tôi và Tiểu Bạch sẽ đến đó để mời khách đến đây ăn.” Diệp Tuệ biết là chương trình này đang khá hot, nên dù cửa hàng cách xa khu trung tâm thì bọn họ cũng sẽ sẵn lòng tới.

“Diệp Tuệ.” Cao Việt bỗng lên tiếng: “cô ở lại đi, tôi sẽ đi cùng Tổng Bạch và Văn Tương.”

Diệp Tuệ ngược mắt nhìn, thấy Cao Việt đang khoanh tay trước ngực, dựa người vào khung cửa, anh ta nhìn cô, ánh mắt đã không còn tỏ ra mãnh liệt muốn sao tác couple như những tập đầu.

“Nếu cô mà rời vị trí thì sợ là cửa hàng của chúng ta sẽ phải đóng cửa mất.” Sau sự cố gây lúng túng giữa hai người, Cao Việt hiếm hoi nói đùa được một câu.

Diệp Tuệ nói: “Được.”

Kinh phí của tổ chương trình có hạn, Bùi Ninh thì quá nổi tiếng, nếu đi theo bọn họ đến trung tâm mua sắm thì có khả năng sẽ bị bao vây không đi được.

Cho nên Bùi Ninh phải ở lại cửa hàng, nhìn mấy khách mời rời đi, nghe theo sự chỉ huy của đầu bếp Cốc Chiêu.

Cốc Chiêu vốn không có khái niệm về địa vị cao thấp gì đó của các minh tinh, hắn chỉ thích nấu ăn thôi: “Bùi Ninh, cô cùng chúng tôi sơ chế nguyên liệu đi.”

Trong lòng Bùi Ninh chỉ muốn chửi thề, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Bắt đầu làm từ cái gì đây ạ?”

Sau đó các fan đều ngờ ngàng nhìn nữ thần quốc tế lạnh lùng sang chảnh của bọn họ nhún nhường trước người có địa vị thấp hơn mình, động tác cất thái của cô rất vụng về, cảm giác như rất dễ cắt vào tay.

“Chị Bùi Ninh thái đồ ăn nhìn đáng yêu quá, trước đây tôi còn cảm thấy cô ấy rất kiêu ngạo chứ, mau trả lại ấn tượng nữ thần băng giá cho tôi đi.”

“Cũng 30 rồi mà kỹ năng sống cơ bản thế cũng không làm được, đáng yêu cái gì chứ? Nhìn Diệp Tuệ đi, nhìn phát là biết luôn cô ấy thường xuyên làm việc nhà, bàn tay được chăm sóc tốt nên vẫn đẹp, người với người mà khác nhau nhiều quá.”

“Mẹ nó chứ ông nói gì cơ? Bùi Ninh người ta vừa ra mắt đã nổi tiếng nhé, lịch trình quay phim lại dày đặc, làm việc liên tục không được nghỉ ngơi, lấy đâu ra thời gian đi học nấu ăn? Diệp Tuệ nhà các ông là do quá rảnh rỗi không có việc gì làm nên mới được thế thôi.”

“Cãi nhau làm gì thế, tập trung xem chương trình đi, Bùi Ninh với Diệp Tuệ đâu xảy ra mâu thuẫn gì, đừng có để cho hai người họ có liên quan đến nhau được không?”

Bùi Ninh không hề biết những lời bàn luận trên mạng, trong đầu cô ta chỉ nghĩ là đầu óc mình bị nước vào rồi nên mới đồng ý tham gia làm khách mời cho chương trình này thôi, tự dưng lại đến đây chịu khổ thế này.

Hình tượng nữ thần của Bùi Ninh sau khi tham gia chương trình này đã rơi xuống trở thành người thường, mất hết hình tượng, diễn viên nổi tiếng quốc tế hóa ra cũng không khiến cho người ta cảm thấy thu hút lắm.

Sớm biết Diệp Tuệ tham gia show này sẽ hút fan, còn mình thì bị mất fan thì Bùi Ninh đã tuyệt đối không bao giờ nhận lời mời của tổ chương trình.

Bọn họ chờ gần một tiếng thì nhóm Cao Việt mới về, đi theo sau là một đoàn khán giả đang cầm điện thoại chụp ảnh quay phim.

Chuyến đi này thu hoạch được rất khá, người kéo đến có thể lập thành mấy đội bóng đá rồi, mọi người đứng vây quanh cửa hàng nhỏ, trong quán không ngồi được nên chỉ có thể đứng xếp hàng mua.

Diệp Tuệ lấy từ trong túi ra một hũ chanh ngâm mật ong cô tự làm, bảo Tống Bạch và Văn Tương pha nước chanh rồi phát miễn phí cho những khách đang đứng xếp hàng.

Trong túi cô còn có mấy túi kẹo to, cho mỗi vị khách ăn một viên là đủ cho một ngày rồi.

Khán giả trên mạng quan sát Diệp Tuệ, không ai đoán trước được tiếp theo cô sẽ làm gì. Cái túi của Diệp Tuệ là túi Doraemon sao? Cảm giác như bên trong có thể biến ra được mọi thứ y.

“Tôi cũng muốn uống nước chanh mật ong của Diệp Tuệ! Sao cái gì cô ấy cũng biết làm thế, cầu xin tổ chương trình hãy bật mí địa điểm ghi hình tiếp theo đi mà, tôi muốn đến xếp hàng mua đồ Diệp Tuệ làm!”

“Nếu chương trình này mà không phát trực tiếp thì liệu biểu hiện của Diệp Tuệ có được như vậy không? Tập trước vừa mới lộ bản tính thật ra rồi, thế mà tập này lại biến thành hiền thê lương mẫu rồi hả? Diệp Tuệ đúng là tự biết tạo nhiệt cho mình đấy.”

“Lần trước bị fan của Cao Việt chửi nên bây giờ phải thể hiện tốt một chút chứ sao, mang mỗi hũ mật ong chanh mà tưởng đã tẩy trắng được cho mình rồi hả? cô nghĩ fan của Cao Việt dễ bị lừa thế ư?”

Cửa hàng mới đầu còn đang ồn ào huyền ảo, giờ đã trở nên trật tự yên tĩnh vì cốc nước chanh và kẹo, khán giả cũng hiểu mặt tiền cửa hàng nhỏ, không nên làm ảnh hưởng đến việc ghi hình.

Mọi người đứng xếp hàng, đến lượt mình thì mới đứng chụp ảnh quay phim.

Diệp Tuệ quay vào bếp bận rộn, Cốc Chiêu và cô chịu trách nhiệm nấu ăn, Cốc Chiêu rang cơm, cô thì chiên trứng.

Lúc cô cầm chai tương cà chuẩn bị rưới lên miếng trứng thì bỗng nhớ tới Thẩm Thuật, nên tự dưng hơi khựng lại.

Thời gian hai người ở nhà tương đối ít, cho nên cô không có nhiều cơ hội nấu cơm cho Thẩm Thuật ăn, nếu mà làm món này cho anh ăn thì hay quá.

Thế là cô liền viết hai chữ SS bằng tương cà lên miếng trứng, là âm viết tắt tên của Thẩm Thuật*.

*Thẩm Thuật đọc là Shén Shù.

“Diệp Tuệ viết chữ gì lên trứng thế? Hình như là SS, không hiểu cô ấy muốn biểu đạt điều gì, có đại thần nào đoán được không?”

“Ha ha ha tôi biết rồi, SS là viết tắt của Tuệ Tuệ* đó, đáng yêu ghê, thì ra Diệp Tuệ vẫn có một mặt trẻ con như thế.”

*Tuệ Tuệ đọc là Sui Sui.

“Tự luyện quá, làm gì có ai quay show lại rêu rao như thế, muốn nổi tiếng đến phát điên rồi.”

Mỗi một suất cơm rang trứng Diệp Tuệ làm đều có dấu hiệu đặc biệt của riêng cô.

Người khác không ai phát hiện ra, nhưng Cao Việt thì lại chú ý tới biểu cảm của Diệp Tuệ, lúc cô vẽ hai chữ SS, khóe môi luôn cong lên, thấp thoáng nở nụ cười, dường như đang nghĩ tới một chuyện gì đó rất vui.

SS, có cảm giác là một người rất đặc biệt đối với Diệp Tuệ.

Ghi hình xong, Diệp Tuệ gọi điện ngay cho Thẩm Thuật, bây giờ cô đã là người thừa kế một khối tài sản trăm tỷ rồi, phải gọi cho anh gấp.

Tài sản Tôn Kiến Quốc để lại này vốn không nên thuộc về cô, cô chỉ tùy ý giúp đỡ Trần Nguyệt Nga mà thôi, không ngờ lại đổi lấy một sự đền đáp lớn đến vậy.

Diệp Tuệ cảm thấy, số tiền được cho này có thể nào cũng không bằng tiền mình tự kiếm ra, luật sư có nói rằng ban đầu Tôn Kiến Quốc có nguyện vọng thành lập một quỹ từ thiện. Cho nên, cô quyết định sẽ thực hiện theo ý nguyện ấy của ông.

“Thẩm Thuật.” Giọng cô có phần gấp gáp, “Em muốn nói với anh một chuyện.”

Thẩm Thuật: “Chuyện gì?”

cô suy nghĩ một chút, sau đó tránh không nhắc đến Tôn Kiến Quốc và Trần Nguyệt Nga: “Em được thừa kế toàn bộ di sản của một người bạn, bây giờ em có tiền rồi, hoàn toàn có thể nuôi được anh.”

“Nhưng em không muốn động vào số tiền này, em muốn lấy danh nghĩa của người đó để lập quỹ từ thiện, dù sao em cũng có việc làm, không cần tiền để dành.”

Diệp Tuệ còn định nói tiếp thì nghe thấy tiếng chị Nhâm, không đợi Thẩm Thuật nói, cô đã vội vàng cúp máy: “không nói với anh nữa, người đại diện gọi em rồi.”

Thẩm Thuật nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, anh muốn nói với Diệp Tuệ rằng em thật sự đã đánh giá quá thấp năng lực của chồng em rồi, tiền đó cô thích đem đi làm từ thiện thì tùy, anh hoàn toàn có thể cấp lại nếu cô cần.

Gần đây người ta thảo luận rất nhiều về di sản của ông trùm sản xuất kẹo, ai cũng tò mò không biết người nào sẽ được thừa kế.

Nhưng không ai có được tin tức gì, bọn họ còn tưởng sẽ mãi mãi không có đáp án, thế mà không ngờ, trên mạng bỗng nhiên có tin đồn, người thừa kế di sản trăm tỷ đã được xác định, chính là một nữ minh tinh họ Diệp nào đó!

trên mạng lại bùng nổ, nghệ sỹ họ Diệp đó rốt cuộc là ai? Nếu tin đồn này là sự thật, vậy thì cô gái đó bây giờ đã là tỷ phú rồi!

Mọi người đều biết là Tôn Kiến Quốc không có con cháu, thế thì nữ minh tinh họ Diệp đó có quan hệ thế nào với ông? Tại sao ông lại muốn giao hết tài sản lại cho cô ấy?

Ai cũng chà tay muốn truy cho được danh tính của cô gái họ Diệp ấy, có người thậm chí còn đăng hẳn một danh sách tất cả những nữ nghệ sỹ họ Diệp ra nữa.

Thẩm Thuật ngồi trong phòng làm việc đọc được tin tức này, nữ minh tinh họ Diệp? Người thừa kế di sản trăm tỷ? anh cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Bỗng anh nghĩ tới lời Diệp Tuệ đã nói với mình, cô nói bây giờ cô có tiền, cô được thừa kế toàn bộ di sản của một người bạn.

Trước đó cô đã từng tới bệnh viện thăm Tôn Kiến Quốc.

Đáp án không cần nói cũng biết, Diệp Tuệ chính là người thừa kế khối tài sản trăm tỷ ấy.

Thẩm Thuật đọc những lời suy đoán trên mạng, thầm nghĩ nếu bọn họ biết được người ấy là Diệp Tuệ thì nhất định cô sẽ gặp rất nhiều rắc rối.

Tuy rằng bây giờ bọn họ còn chưa biết là Diệp Tuệ, nhưng anh đã thấy không vui rồi.

Thế là anh lập tức bảo bộ phận PR gỡ bỏ tất cả những bài thảo luận về vấn đề này xuống, trên Weibo, các diễn đàn, tạp chí lớn nhỏ... không được nhắc tới một câu nào hết.

một khi xuất hiện là thủ tiêu ngay lập tức.

Trong một đêm, những thông tin về chủ đề này đều đã biến mất, các bài đăng mới cũng bị xóa rất nhanh.

Mọi người không thảo luận về nữ minh tinh họ Diệp này nữa, bọn họ chỉ suy đoán người đang đứng sau lưng cô gái ấy, nhất định là cô ấy có bối cảnh không tầm thường.

không lâu sau, Thẩm Thuật nhận được một hình ảnh Tiểu Lư gửi tới, ảnh chụp món cơm rang trứng Diệp Tuệ làm, trên đó có viết hai chữ SS.

anh lại xem bình luận của dân mạng một lúc, chữ SS này hẳn có nghĩa là Tuệ Tuệ.

Từ đầu đến cuối, anh tuyệt nhiên không nghĩ đến khả năng hai chữ SS này có liên quan đến mình.

Bỗng anh nhớ tới câu nói kia của Diệp Tuệ, lúc ấy vì quá vội vã nên bây giờ anh mới ngẫm ra.

Diệp Tuệ nói cô có tiền, có thể nuôi anh.

anh không hiểu ý của cô cho lắm, nên đã nhắn tin hỏi trong nhóm chat.

“Nếu một người phụ nữ nói em nuôi anh thì có nghĩa là gì?”

Thẩm Thuật chờ mãi, cuối cùng lại đọc được một câu trả lời như đâm thẳng vào tim, Vương Xuyên và Trình Thắng đùn đẩy nhau, liều chết nói ra sự thật.

“Người phụ nữ ấy có thể đang cảm thấy rằng anh là kẻ ăn bám.”

- -

Lời tác giả:

Thẩm Thuật:???

Diệp Tuệ: Em nuôi anh!

Thẩm Thuật: Nhà lầu, siêu xe, máy bay tư nhân... Em muốn thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Edit: Ngân Nhi

Kể từ sau khi biết người mình gặp ở bãi đậu xe chính là Thẩm tổng, Bùi Ninh bắt đầu dấy lên sự nhiệt tình, cô ta cuối cùng cũng biết Thẩm tổng là ai rồi, tiếp theo có thể áp dụng luôn kế hoạch tiếp cận anh.

Nhận biết được chiếc xe của anh, Bùi Ninh trực tiếp nằm vùng ở đó luôn, hôm nay cô ta ngồi trong xe, mặc một chiếc váy đỏ, trang điểm quyến rũ động lòng người, chờ Thẩm tổng xuất hiện.

Bùi Ninh tựa vào ghế xe, ánh mắt vẫn chú ý nhìn xung quanh, bất chợt có một người lọt vào tầm ngắm của cô ta.

Người ấy có vóc dáng rất cao, chân dài, đang chậm rãi bước tới. Mũi anh hơi mím lại, thái độ có vẻ hờ hững, toàn thân toát ra sự lịch thiệp và cao quý.

Bùi Ninh thoáng giật mình, khí chất này thì chỉ có thể là Thẩm tổng thôi, cô ta lập tức xuống xe, đi về phía Thẩm Thuật, trong lòng cô ta đã có ý đồ từ trước, có thể khiến cho Thẩm tổng chú ý.

Thẩm Thuật mở cửa xe ngồi vào ghế lái, đang chuẩn bị lái xe đi thì bên cạnh bỗng truyền đến tiếng “cốc cốc”, có người đang gõ vào cửa kính xe anh.

Thẩm Thuật quay đầu nhìn, bên ngoài là một người phụ nữ, anh hạ cửa kính xe xuống: “Có chuyện gì không?”

Bùi Ninh tháo kính xuống, để lộ cặp mắt cuốn hút của mình: “thật ngại quá, váy của em bị mắc vào xe anh rồi, anh có thể giúp em một tí không?”

Bùi Ninh cố tình kéo dài âm cuối, nói cực kỳ chậm và tỏ vẻ quyến rũ, mắt nhìn Thẩm Thuật chăm chú.

cô ta tin chắc là bất kì người đàn ông nào cũng sẽ không từ chối trong tình huống này. Cặp chân trắng như tuyết, chiếc váy đỏ gợi cảm, thậm chí cô ta còn hơi cong chân lên, ý đồ muốn đóng đưa cực kỳ rõ ràng.

Thẩm Thuật nhận ra người này chính là nữ minh tinh nổi nhất Hoa Thủy, Bùi Ninh.

anh cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt anh chỉ nhìn vào xe của mình, nhân tiện liếc qua cái đuôi váy đang quấn vào xe anh.

Thẩm Thuật mím môi, mày nhíu chặt, anh hoàn toàn không nhìn đi chỗ khác, nên hành động khiêu khích của Bùi Ninh coi như đã uổng phí rồi.

Mà kể cả anh có nhìn thấy bộ dạng của Bùi Ninh thì trong mắt anh, điều đó cũng chẳng có gì khác biệt so với đám hoa cỏ cây cối bình thường. anh chỉ thấy lạ là Bùi Ninh đang yên đang lành sao lại mắc cả váy vào xe của anh được vậy?

cô ta làm chậm trễ thời gian về nhà của anh, khiến cho anh cảm thấy không được thoải mái lắm.

Thẩm Thuật lấy cái kéo trong xe đưa cho cô ta: “Cầm lấy.”

Bùi Ninh ngơ ngác nhận lấy cái kéo, thế này là sao? Đưa kéo cho mình làm gì chứ?

Rất nhanh, Thẩm Thuật lên tiếng: “Nếu bị mắc vào xe tôi thì cô tự cầm kéo mà cắt váy đi.”

Bùi Ninh tưởng mình nghe lầm: “???”

anh nói gì cơ? Bảo cô cắt váy đi á?

cô ăn mặc đẹp như vậy, còn trang điểm kĩ càng, yếu đuối dựa vào xe anh, không phải anh nên giúp cô gỡ váy ra, sau đó hai người nhìn vào mắt nhau, cuối cùng anh sẽ mời cô đi ăn một bữa hay sao?

Thế mà hiện thực đã dạy cho cô một bài học, anh lại bảo cô cầm lấy cái kéo mà anh tiện tay ném qua, chặt vật cắt bỏ cái váy đi!!!

Thẩm Thuật bình tĩnh nhìn Bùi Ninh, không để ý đến cái tay cô ta đang run lên: “Có vấn đề gì à?”

Bùi Ninh rất muốn nói là có vấn đề, vấn đề lớn luôn ấy, nhưng cô ta không thể bộc lộ suy nghĩ thật của mình ra được. Bùi Ninh cúi đầu, làm bộ chuẩn bị cắt váy, trong lòng thì vẫn không tin Thẩm Thuật lại là người lạnh lùng như vậy.

cô ta khẽ cắn răng, ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật, nói: “Cái kéo này không sắc lắm, không cắt được váy, anh giúp em được không?”

cô ta đã ra ám hiệu đến thế rồi, anh chắc sẽ xuống xe giúp cô thôi.

Thẩm Thuật còn chẳng buồn nhìn Bùi Ninh lấy một cái, làm ngơ với ánh mắt đáng thương mà cô ta quăng tới. Tay anh vẫn đặt trên tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, đầy mắt hiện lên sự bức bối.

Thẩm Thuật nhìn đồng hồ, bây giờ đã bảy rưỡi tối, còn nửa tiếng nữa là đến tám giờ. Nét mặt anh rất lạnh nhạt, nói: “Nhanh cái tay lên, tôi phải đi rồi.”

Hoàn toàn không nhìn Bùi Ninh, cũng chẳng hề có ý định muốn xuống xe.

Nguy ý là, cô cắt hay xé váy thì tùy, tôi không quan tâm, làm nhanh tay lên, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.

Ngữ điệu vô cảm của Thẩm Thuật vang lên, Bùi Ninh lại một lần nữa sửng sốt. Người đàn ông này sao lại không hiểu phong tình đến vậy chứ?

cô ta tuyệt vọng bắt đầu cắt váy, vừa cắt xong đứng thẳng người lên thì một giây sau Thẩm Thuật đã khởi động xe rồi phóng đi luôn, như thể không muốn nán lại nơi này thêm một giây nào nữa.

À đúng rồi, còn phả khói xe vào mặt Bùi Ninh nữa.

Bùi Ninh tay trái cầm kéo, tay phải cầm cái mép váy mới cắt bỏ, thần thờ đứng tại chỗ, không dám tin vào mắt mình. Cảnh tượng ban nãy hoàn toàn không giống như cô ta đã dự đoán từ trước.

cô ta gần như dám chắc rằng, người đàn ông nào khi gặp tình huống này cũng đều sẽ giúp đỡ cô ta, thế mà Thẩm Thuật thậm chí còn chẳng buồn xuống xe, còn làm cho cô ta mất mặt nữa.

Lúc này lớp trang điểm của cô ta đã trở nên lem luốc, sắc mặt lại xám xịt, bộ dạng cực kỳ nhếch nhác, đúng là nực cười mà.

Có thể nào thì cô ta cũng không thể ngờ được, kế hoạch quyến rũ Thẩm Thuật thế là đã kết thúc.

Lúc Thẩm Thuật lái xe về nhà, trong đầu anh chỉ nghĩ đến câu nói kia của Diệp Tuệ, em có thể nuôi anh.

Hiện giờ trước mắt anh lại hiện ra hai chữ “Ăn bám” to đùng, có phải anh nên nói cho cô biết, rằng anh kiếm được rất nhiều tiền, và cả chuyện anh thích cô hay không?

Thẩm Thuật không có kinh nghiệm trên phương diện này nên không biết phải làm thế nào, anh vừa suy nghĩ vừa lái xe, phía trước có đèn đỏ, lối đi bộ đang kẹt xe vì bị chặn.

anh dừng xe, thờ ơ nghiêng đầu sang, vừa hay nhìn thấy một tấm biển quảng cáo cực to.

Là hình ảnh bờ biển ngát xanh êm đềm, bầu trời cũng xanh biếc như mới được gột rửa, thấp thoáng có con gió thổi qua, khung cảnh vô cùng tươi đẹp. Tuy nhiên điều thu hút anh nhất lại là dòng chữ in bên dưới.

Nếu yêu cô ấy thì hãy đưa cô ấy đến Thương Sơn Nhĩ Hải*.

*Thương Sơn là một dãy núi dài khoảng 50km, rộng khoảng 20km, ở phía Tây huyện cấp thị Đại Lý, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Phía đông của nó là hồ Nhĩ Hải, gọi là hồ nhưng nó rộng như biển vậy, nên gọi là bờ biển hay bãi biển cũng được.

Ánh mắt Thẩm Thuật cứ dừng ở hình ảnh đó, ngắm nghía cái biển quảng cáo Thương Sơn Nhĩ Hải nhiều lần, trong lòng dần nảy sinh một ý niệm. Bờ biển, núi cao, gió mát...

Phụ nữ chắc sẽ thích những nơi như vậy nhỉ.

Giao thông trở lại bình thường, Thẩm Thuật lái xe đi, trên đường về, thỉnh thoảng anh lại nghĩ đến quảng cáo Thương Sơn Nhĩ Hải, khoe môi nhếch lên một độ cong hiếm thấy.

Xe cô đông nghịt, khoảng năm phút đồng hồ sau, lại có một chiếc xe cũng dừng ngay tại vị trí đó.

Tài xế xe đằng trước cứ chửi ầm ĩ lên, Vương Xuyên ở phía sau thì điên cuồng ấn còi, tắc đường khiến cho người ta trở nên cực kỳ nóng nảy.

Vương Xuyên dời sự chú ý vào việc khác, anh ta nhìn thấy tấm biển quảng cáo kia, bên dưới là một dòng chữ rất bắt mắt. Nếu yêu cô ấy thì hãy đưa cô ấy đến Thương Sơn Nhĩ Hải?

anh ta lập tức bấu môi khinh thường.

Có câu đi du lịch sẽ biết được ngay là một cặp tình nhân có hợp nhau hay không. Vương Xuyên và bạn gái cũ lúc trước cũng vì không có chung ý kiến khi đi du lịch nên đã chia tay nhau.

Cái công ty du lịch này quảng cáo chẳng đúng gì cả, nếu anh ta mà là giám đốc thì chắc chắn sẽ không đưa ra ý tưởng này.

Phía bên kia, Thẩm Thuật đã về đến nhà, anh nghĩ tới nghĩ lui, cụm từ du lịch Thương Sơn Nhĩ Hải cứ mãi quẩn quanh trong đầu.

anh sẽ đưa Diệp Tuệ tới đó, nếu cô thích ở gần biển thì anh sẽ mua một căn nhà ở ven biển ngay tại Thương Sơn Nhĩ Hải để tặng cho cô.

Thẩm Thuật chỉ biết nói với Diệp Tuệ rằng, anh muốn đi Thương Sơn Nhĩ Hải, nhưng nhà họ Thẩm không ai đi cùng anh cả. Phần còn lại thì để cho cô tự suy luận tiếp đi.

Diệp Tuệ không có một tí nghi ngờ nào, cô chủ động nói với anh là sau khi cô hoàn tất công việc thì sẽ cùng anh đi du lịch. Thẩm Thuật tỏ ra đáng thương lúc nào cũng rất hiệu quả đối với Diệp Tuệ.

Ngày đi ra sân bay, vì đề phòng việc truyền thông bắt gặp nên Diệp Tuệ đã ăn mặc theo kiểu người già, ai đi qua liếc mắt nhìn cũng sẽ không nghĩ cô là minh tinh.

Lúc lên máy bay, cô lại thấy xung quanh trống không, lúc máy bay cất cánh rồi cũng chẳng thấy có thêm vị khách nào, lúc này cô mới ý thức được một chuyện, chẳng lẽ bọn họ đã bao nguyên cả khoang hạng nhất rồi sao?

Thẩm Thuật không biết đã tiêu mất bao nhiêu tiền rồi nữa.

Thẩm Thuật vốn còn đang nghĩ là mình rất chu đáo, tự dung lại cảm nhận được một ánh mắt chết lạng bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm.

Trong ánh mắt Diệp Tuệ hiện lên một hàng chữ, anh không thể tiêu tiền kiểu đó đâu nhé. Thẩm Thuật dời mắt đi, trong lòng đã sớm có quyết định, sẽ dần dần tiết lộ cho cô về thân phận của anh.

Máy bay hạ cánh, ô tô đưa bọn họ đến một khách sạn ở Thương Sơn, nơi này có kiến trúc kiểu đình viện rất đẹp, mà điều kỳ lạ hơn cả chính là trong khách sạn này cũng chẳng có một vị khách nào hết!

Từng cơn gió mát thổi qua nơi vắng vẻ này, Diệp Tuệ còn nghĩ là mình đang ở khách sạn ma chứ, đáng sợ quá!

cô hạ thấp giọng, hỏi lễ tân: “Sao khách sạn này không có ai ở vậy?”

Lễ tân trả lời cô: “anh Thẩm đã bao tất cả phòng rồi ạ.”

Diệp Tuệ: “...”

Vì không để cho ai nhận ra cô, Thẩm Thuật cũng chơi lớn quá đi.

cô tỏ ra vô cùng đau xót nói với Thẩm Thuật: “anh không thiếu tiền sao?”

Thẩm Thuật: “Ừ, chỉ là chút tiền nhỏ thôi mà.” anh quả thật là không thiếu tiền.

Hai người chuyển hành lý vào hai phòng khác nhau, ở trong khách sạn mà chỉ có hai người, Diệp Tuệ thấy hơi khủng hoảng, tuy nhiên cảm xúc này đã nhanh chóng biến mất trong niềm vui sướng khi được đi du lịch.

cô tự nhận là sức khỏe của mình khá tốt, trước đó cường độ công việc rất cao mà cô còn chẳng thấy mệt chút nào. Thế là ăn cơm trưa xong, buổi chiều hai người sẽ đi leo Thương Sơn.

Trước khi xuất phát, Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ ngụy trang ba tầng trong ba tầng ngoài, đeo khẩu trang, đội mũ che nắng, đeo mắt kính có màu, tạo hình gương mặt rất xấu, sợ bị người ta nhận ra.

Diệp Tuệ hỏi: “anh nhìn gì?”

Thẩm Thuật đang trong giai đoạn tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh cảm thấy Diệp Tuệ thế này nhìn vẫn rất đẹp. anh mới học được cách tán tỉnh trên mạng, nên muốn khen cô một chút: “Em đẹp lắm.”

Diệp Tuệ mặt không đổi sắc đón nhận lời khen của anh, mặt dày đáp lại: “Em biết mà.”

Và thế là Thẩm tổng với chiếc áo khoác trắng rất trẻ trung, dẫn cô vợ ăn mặc quê mùa của mình đi lên núi.

Cả hai ngồi xe đi đến trạm cáp treo, ngồi lên cáp treo đi lên một đoạn, lúc xuống thì mới bắt đầu leo tiếp tới đỉnh.

Thẩm Thuật: “Em thấy Thương Sơn có đẹp không?”

Diệp Tuệ đáp: “Rất đẹp.”

Càng lên gần đỉnh núi thì độ cao so với mặt nước biển càng tăng lên, lòng Thẩm Thuật cảm thấy rất thanh tịnh. Diệp Tuệ đi bên cạnh anh, bước chân cô không được nhanh lắm, Thẩm Thuật không quay đầu nhìn cô, nhưng anh vẫn cảm nhận được rằng, từ khi có cô, cuộc sống của anh đã bắt đầu trở nên khác trước.

Thẩm Thuật suy nghĩ một chút, không biết anh phải hỏi Diệp Tuệ thế nào thì mới có thể biểu đạt được rằng anh thích cô đây.

“Vậy sau này em có muốn cùng anh chinh phục những ngọn núi khác không?” Thẩm Thuật cảm thấy, khi về già, anh và Diệp Tuệ trở thành ông Thẩm bà Diệp, cùng nhau đi leo núi, hình ảnh đó thật sự rất đẹp.

Diệp Tuệ u oán nói: “không muốn.”

Thẩm Thuật dừng bước: “???”

Trong không khí vang lên tiếng đổ vỡ, như có vật gì bị ném xuống đất, đó chính là tiếng trái tim anh vỡ vụn.

Thẩm Thuật mới chỉ bắt đầu theo đuổi cô, thế mà ngày đầu tiên đã gặp trắc trở rồi. Còn dám nghĩ gì đến hình ảnh hai vợ chồng già nữa đây, tất cả đều đã bị một câu nói của Diệp Tuệ phá hỏng hết rồi.

Diệp Tuệ há miệng thờ đơ, cô rất khó thở, toàn thân khó chịu không nói nên lời: “Em... Em...”

“Hình như em gặp phản ứng cao nguyên* rồi.”

*Sốc độ cao.

Tổ chất cơ thể thế này thì chán quá, mới lên đến độ cao hơn ba ngàn mét so với mặt nước biển mà đã không chống đỡ nổi rồi!

- - -

Chẳng biết nói gì ngoài câu hai cái người này đáng yêu quá điiii, anh Thẩm ơi cố lên) Chị Diệp ơi anh Thẩm nhà em hơi ngốc phiền chị suy nghĩ tỉnh tã hơn một chút nha chị, chứ hai người cùng ngốc thì bao giờ mới hết truyện))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật quay đầu nhìn Diệp Tuệ, từ đầu hai người vẫn luôn đi cùng nhau, nhưng anh lại không chú ý đến cô.

Bây giờ nhìn mới phát hiện Diệp Tuệ đang không ổn chút nào, cô ôm ngực, đầu choáng váng, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Chúng ta quay về thôi.” Thẩm Thuật hơi luống cuống, anh lập tức đưa tay đỡ lấy cô, để cô dựa vào người mình.

Hai người lại ngồi vào cáp treo đi xuống núi, ngồi trong cabin, Thẩm Thuật giúp Diệp Tuệ đeo khẩu trang và đội mũ, cô thì vẫn đang nhắm mắt không nói được gì.

cô mệt mỏi chi vào túi xách của mình, trước khi đến đây cô đã chuẩn bị sẵn thuốc đề phòng gặp phản ứng cao nguyên.

Thẩm Thuật lấy thuốc và nước khoáng từ trong túi ra, Diệp Tuệ uống viên thuốc, yếu ớt ngã đầu vào vai anh, cũng may là phản ứng của cô cũng không quá dữ dội, chỉ cần về nghỉ ngơi là được.

trên đường xuống núi, cảnh sắc núi non trùng điệp phô bày không sót một góc nào, nhưng Thẩm Thuật đã không còn hứng thú mà ngắm nhìn nữa rồi.

anh không biết tình trạng sức khỏe của cô, chỉ biết nghĩ đến bản thân, kéo cô tới Thương Sơn này, anh hoàn toàn nhận mọi lỗi lầm về mình.

Thẩm Thuật nhớ lại tuổi thơ của mình, từ nhỏ đến lớn, ai cũng nói là anh toàn làm hại đến người khác. Cho nên, kể từ khi mẹ anh ra đi, anh vẫn luôn cô độc một mình, không có bạn bè, trong nhà họ Thẩm cũng không ai gần gũi với anh.

anh cũng không hay tiếp xúc nói chuyện với người khác, vì không muốn người ta gặp bất cứ phiền phức nào vì mình.

Bây giờ, người duy nhất mà anh muốn lại gần, cũng vì sai lầm của anh mà phát bệnh.

Thẩm Thuật chỉ đơn giản nghĩ rằng chuyến du lịch lần này của hai người sẽ rất vui vẻ, nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, giống như rất nhiều lần trước đây, những người đến gần anh đều sẽ bắt đầu rời xa anh.

Thẩm Thuật có phần tự giễu, có lẽ đúng như lời người ta nói, anh có mệnh khác người, người nào đến gần anh đều sẽ gặp thương tổn.

Xe về tới khách sạn, bốn ba cả buổi, Diệp Tuệ đã mệt mỏi không chịu nổi.

Thẩm Thuật bế cô trở về phòng, Diệp Tuệ không thấy rõ sắc mặt anh, chỉ nghe thấy tim anh đập rất nhanh, dường như đang rất căng thẳng.

Về phòng, Diệp Tuệ dựa nửa người vào giường, Thẩm Thuật lấy nước ấm cho cô uống rồi mới để cô nằm xuống.

không biết tại sao, trước khi ngủ, Diệp Tuệ lại đột nhiên nghĩ đến câu hỏi của Thẩm Thuật, sau này có muốn cùng anh chinh phục những ngọn núi khác không?

“Thẩm Thuật.” Ý thức của Diệp Tuệ đã trở nên mơ hồ, tiếng bé như muỗi kêu, gọi tên anh.

Thẩm Thuật nghiêm túc đáp lại: “Ừ.”

“Được leo núi cùng anh, em vui lắm.” Diệp Tuệ vừa nói xong, hai mắt cô đã díp lại, ngủ mất.

Thẩm Thuật nhắm mắt, yên lặng đứng trong phòng, lời của Diệp Tuệ lọt vào tai anh cực kỳ rõ ràng.

Chưa từng có ai nhớ kỹ lời anh nói, không phớt lờ anh, thậm chí là suy nghĩ đến cảm nhận của anh.

Giọng nói rất nhỏ của Diệp Tuệ từ trong không khí lọt vào tai anh, sau đó hướng thẳng xuống trái tim, bùng nổ thành pháo hoa rực rỡ.

anh lại một lần nữa cảm nhận được sự hồi hộp căng thẳng vì một người, và cả cảm giác rung động vì một ai đó nữa.

anh cúi đầu nhìn Diệp Tuệ, hô hấp của cô đã bình thường trở lại, không còn khó chịu như trước nữa.

Ánh nắng chiếu vào phòng, phủ lên mặt cô một lớp trắng mỏng, tôn lên ngũ quan tuyệt đẹp và đôi môi tái nhợt của cô.

Thẩm Thuật đi tới bên cửa sổ, anh kéo kín rèm lại, động tác rất cẩn thận, sợ đánh thức cô.

Trong phòng thoáng cái đã tối sầm, anh quay lại ngồi bên mép giường cô, mắt nhìn cô chăm chú, không biết đang nghĩ gì.

Ngủ được khoảng hai tiếng thì Diệp Tuệ tỉnh lại.

Hàng mi cô khẽ run, mở mắt ra, Thẩm Thuật chậm rãi nhìn đi chỗ khác, giả vờ như đang không nhìn cô. một lát sau, tầm mắt anh mới chuyển về trên người cô, bốn mắt nhìn nhau.

Diệp Tuệ đã không còn vấn đề gì đáng lo, cô lặng yên nằm trên giường, rõ ràng đã khỏe lên nhiều. Thẩm Thuật thở phào nhẹ nhõm, hỏi cô: “Dậy rồi à?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Em hơi khát.”

Thẩm Thuật mau chóng đứng lên, rót một cốc nước ấm đem tới, cau mày đưa tới miệng cô.

Tay anh cầm cốc, Diệp Tuệ ghé miệng vào uống từng ngụm nước ấm.

một cốc nước trôi xuống bụng, Diệp Tuệ ngước mắt lên, vẫn thấy anh cau mày, cô nói: “Thẩm Thuật.”

anh lại ân cần hỏi cô: “Còn thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Em đã khỏe rồi, anh đừng cau mày nữa.”

Thẩm Thuật giơ tay sờ lên phần giữa hai lông mày, ngay đến anh cũng không biết là mình đã cau mày thật lâu. Mọi hành động nhỏ của Diệp Tuệ đều tác động trực tiếp lên tâm trạng anh.

anh không nói gì, liếc nhìn cốc nước đã uống sạch, lại đứng lên muốn đi rót nước tiếp cho cô.

Diệp Tuệ nhìn anh bước nhanh ra khỏi phòng, nhưng chỉ một giây sau, lúc tỉnh táo hẳn, cô mới chú ý tới có điều không đúng.

Lúc trước khi ở nhà, có Thẩm Thuật bên cạnh, ma quỷ đều không dám đến gần, trong nhà rất thanh tịnh, không có gì đáng sợ cả.

Bây giờ đổi địa phương khác, ma quỷ cũng khác, Diệp Tuệ còn chưa kịp làm quen thì bọn nó đã xuất hiện.

cô chậm rãi kéo chăn lên, che kín một nửa gương mặt mình.

Vừa rồi có Thẩm Thuật ở đây nên mấy con ma đều không dám làm càn, bọn nó sợ hãi trốn trong góc phòng, không có can đảm tiến tới gần.

một con núp bên cạnh rèm cửa, một con núp sau TV, còn có một con thì trốn tận góc sâu trong cùng của phòng.

“Người đàn ông kia cuối cùng cũng đi rồi, tôi sợ đến nỗi tim gan cứ nhảy loạn hết cả lên.” Con ma đứng ở rèm cửa đi ra, vẫn còn sợ hãi vỗ ngực.

Con ma núp sau TV cũng chui ra, đuôi chân nói: “Tôi ngồi xổm tê hết cả chân rồi đây này.”

“Cảnh báo! Cảnh báo! Người đàn ông kia quay về rồi, mau trốn đi!” Con ma kia vừa chui ra từ sau TV chưa được bao lâu thì lại nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Thuật.

Vừa mới nói xong, mấy con ma lại vội vàng quay trở về vị trí ban đầu của mình.

Diệp Tuệ không dám nhìn loạn, lắng nghe tiếng bước chân anh truyền đến từ bên ngoài, cảm thấy rất an tâm.

Nếu bây giờ cô thẳng thắn nói ra chuyện mình có thể nhìn thấy ma với anh, liệu anh có thể tiếp nhận hay không?

Lúc Thẩm Thuật bước vào liền trông thấy Diệp Tuệ đang run rẩy trốn trong chăn, anh lập tức liền tưởng đến phỏng đoán trước đó của mình, có lẽ Diệp Tuệ có thể nhìn thấy ma.

Sắc mặt anh trầm xuống, bây giờ Diệp Tuệ còn chưa khỏe hẳn, sao đám ma quỷ kia vẫn dám đến quấy rầy cô chứ?

Mấy con ma trong phòng không hiểu rõ tình hình, tự dưng lại đắc tội với Thẩm Thuật, bị anh ghi thù trong lòng.

Diệp Tuệ uống nước đường glucose mà Thẩm Thuật lấy cho cô, đồng thời nghĩ xem nên nói chuyện với anh thế nào.

“Thẩm Thuật.” cô ngập ngừng mấy giây, “anh thật sự nghĩ rằng trên đời này không có ma quỷ sao?”

Lần này Thẩm Thuật không thẳng thừng trả lời theo chiều hướng phản bác giống như trước đây nữa, mà anh hỏi ngược lại cô: “Thế ngay lúc này, phòng chúng ta đang ở có ma không?”

Diệp Tuệ do dự một lúc, quyết định sẽ nói ra chuyện mình có thể thấy ma cho anh nghe, cô run rẩy giơ tay ra chỉ về phía con ma đang đứng bên rèm cửa.

Con ma đó vừa thấy Diệp Tuệ chỉ thẳng vào mình, nó liền chuẩn bị hù dọa cô một chút, dù sao thì người có thể trông thấy ma cũng rất ít.

“Là thế này đúng không?” Con ma chậm rãi lộ diện từ phía sau rèm cửa, tạo một cái dáng rất đáng sợ, từ từ tiến lại gần Diệp Tuệ.

“Tôi sẽ cho cô thấy bộ dạng chân thực của một con ma nhé, he he he.”

Tuy rằng Thẩm Thuật vẫn ngồi ở mép giường, nhưng con ma rèm cửa vì gặp được cơ hội ngàn năm có một, cho nên nó quyết định sẽ đi vòng qua Thẩm Thuật để dọa Diệp Tuệ.

Thẩm Thuật nhìn tấm rèm cửa, lúc này nó vẫn đang được đóng kín, anh nhú mào rồi đi về phía đó.

Con ma rèm cửa vì làm màu quá nên đi rất chậm, Thẩm Thuật chỉ cần bước hai ba bước là đã đứng bên cạnh nó rồi, làm nó sợ quá ngã dập mông xuống đất.

Lần đầu tiên nó tiếp xúc với một người có dương khí thịnh như thế, nỗi sợ hãi lên tới đỉnh điểm, tay chân luống cuống lết về sau, tựa như đang gặp phải người khiến cho nó sợ nhất trên đời vậy.

Giờ phút này nó đã quên mất thân phận ma quỷ của mình, bị một con người dọa sợ đái ra quần.

một giây sau, Thẩm Thuật giật rèm cửa ra, xoạt một tiếng, ánh nắng rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi thẳng đến vị trí của con ma.

Con ma hét lên thảm thiết, chẳng quan tâm đến hình tượng nữa, cứ trốn vào góc phòng mà kêu: “Mẹ ơi, ở đây có người xấu, mông con bị đốt cháy rồi.”

Thẩm Thuật trong lúc vô tình đã khiến cho một con ma gào khóc, nhưng anh không hề nhận ra, chỉ quét mắt nhìn một vòng trên bề cửa sổ: “Ồ đây sao? Em nói ma ở đây à?”

Diệp Tuệ nuốt nước bọt, mặt không biến sắc liếc nhìn con ma đang trốn trong góc phòng, không biết phải đáp lại anh thế nào.

“Con ma đó...” Diệp Tuệ có phần thương cảm nói, “Bây giờ không còn ở đây nữa rồi.”

Thẩm Thuật lại kéo rèm lại, ngăn cách ánh sáng với bên ngoài, nhưng con ma rèm cửa kia vẫn không dám thả lỏng dù chỉ một chút, cơ thể nó vẫn dán chặt vào tường, không lộ ra khe hở, chỉ hận không thể nhập luôn vào tường thôi.

Con ma TV thấy đồng bọn của mình bị hành hạ như thế, quyết định được ăn cả ngã về không, tiếp tục hoàn thành sự nghiệp vĩ đại mà con ma rèm cửa ban nãy chưa làm xong.

Con ma TV an ủi con ma rèm cửa: “Đừng sợ, tôi xem nhiều phim kinh dị lắm, học được rất nhiều cách dọa người đấy.”

nói xong nó giơ hai cái tay ra khỏi TV, sau đó lại thò đầu ra để lộ mái tóc đen dài, chậm rãi bò từ TV xuống mặt thảm.

Động tác của nó rất chậm, rất chậm, từ từ bò ra.

Ánh mắt Diệp Tuệ bị các hành động liên tiếp của con ma TV thu hút, sắc mặt cô thoáng chốc đã thay đổi, Thẩm Thuật lập tức nhận ra ngay.

“Ồ TV cũng có sao?”

Thẩm Thuật lại đi tới chỗ TV, con ma TV còn chưa dọa được Diệp Tuệ, ngược lại lại động tới Thẩm Thuật.

Hai tay nó chống trên mặt đất, nửa thân trên vẫn ở trong TV, đang bò một nửa thì bị cắt ngang, nó liền phanh lại kịp thời, vội vàng luống cuống lùi về sau.

Nó đã học được khá nhiều động tác đáng sợ trong phim ma, nhưng trên phim có dạy cho nó cách để rút lui nếu dọa ma thất bại đâu!

Thẩm Thuật chạy tới trước TV, chân anh cũng vì thế mà giẫm thẳng vào mái tóc dài của con ma kia.

Cuối cùng một màn xuất hiện đáng sợ bấy giờ lại trở nên rất nhạt nhẽo, con ma TV cố lùi ra sau nhiều lần mà vẫn không thoát được bàn chân của Thẩm Thuật.

“Mẹ ơi, con muốn về nhà, ngày mai phải đi cắt tóc thôi!” Nó giật mạnh mái tóc dài của mình về.

Thẩm Thuật xem xét mọi ngóc ngách của cái TV, chỉ thấy màn hình sạch sẽ, mặt đất cũng gọn gàng, làm gì có con ma nào.

Mà vấn đề là trong suốt quá trình chân anh vẫn không dời khỏi mái tóc dài của con ma TV, ai bảo nó vì muốn đạt hiệu quả cao nên đã đem tóc phủ ra đầy đất chứ.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ lúc này đã hoàn toàn hóa đá, nghi ngờ hỏi: “Ở đây có ma sao?”

Dạ có, đang bị anh giẫm lên đấy, phiền anh nhắc hộ cái chân ra trước đã được không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Edit: Ngân Nhi

Con ma TV không chịu nổi phải cầu cứu Diệp Tuệ, nó giơ tay về phía cô: “Vừa rồi tôi không nên dọa cô, bọn tôi làm ma cũng không dễ dàng gì, phiền cô bảo chồng cô nhắc cái chân cao quý của mình lên đi mà.”

một phút trước nó còn hùng hục khí thế, vậy mà bây giờ đã bị Thẩm Thuật làm cho sợ hãi đến mức phải xin tha.

Lúc này điều quan trọng nhất không phải là giữ thể diện nữa rồi, mà là tìm cách để thoát khỏi cái nơi ma quỷ này.

Diệp Tuệ có lòng giúp đỡ con ma TV: “Chân của anh đang giẫm lên tóc của con ma đấy.”

Thẩm Thuật nhú mày, nhắc chân ra chỗ khác, con ma TV vui vẻ bò về, nào ngờ nó dùng sức lớn quá, nên Thẩm Thuật vừa buông lỏng chân cái là nó cuống lên không kịp chuẩn bị, cứ thế lăn từ trong TV ra ngoài.

Bịch một tiếng, nó ngã ngay bên chân Thẩm Thuật, vừa muốn đứng lên thì lại vấp vào tóc mình, một lần nữa ngã xuống đất.

Diệp Tuệ không nỡ nhìn tiếp nữa, không nhìn được mà cảm thông sâu sắc với nó.

Nhưng mà lúc con ma đang chạy trốn thì Thẩm Thuật tự nhiên lại đặt tay lên cái bàn trà nhỏ trước TV, anh vẫn chưa hết hy vọng, nâng mạnh cái bàn trà lên để xem con ma đang trốn ở đâu.

Con ma đang bò dậy thì đụng ngay đầu vào cái bàn, một tiếng trống vang lên, nó kêu thảm thiết chạy nhanh vào trong TV.

Diệp Tuệ nhớ lại hành động của Thẩm Thuật lúc ở trung tâm thương mại Mân Côi, anh đã cầm bật lửa đốt cháy cái váy khiêu vũ của một bác gái ma.

Bây giờ anh lại giẫm lên tóc con ma TV, nhắc cái bàn trà lên đụng vào đầu nó, hết thấy hành động đều tạo thành thương tổn cho mấy con ma.

Người bình thường sao mà làm được thế chứ, xem ra Thẩm Thuật không chỉ có dương khí thịnh mà còn là khắc tinh của ma quỷ nữa.

Con ma thứ ba ở trong phòng là một con quỷ nhỏ nhất gan, nó đang sợ đến nỗi hít thở không thông vì những hành động của Thẩm Thuật, sợ bản thân cũng sẽ gặp phải tình cảnh tương tự như hai con ma trước đó.

Thế là con ma rèm cửa làm thủ lĩnh, con ma TV theo sát phía sau, con quỷ nhỏ nhất gan thì cũng hấp tấp đi cùng, ba con ma chuồn ra khỏi phòng như đang chạy trốn, còn chẳng buồn quay đầu lại nhìn.

Diệp Tuệ nghĩ bọn nó chắc sẽ không dám đặt chân vào đây nữa đâu, có khi sẽ trốn thoát ra khỏi Đại Lý luôn ấy chứ.

Thẩm Thuật không hề biết là mấy con ma sợ mình, mặt anh vẫn tỏ ra ngơ ngác không hiểu gì: “Chỉ mỗi em là có thể nhìn thấy ma thôi sao?”

không lẽ là bởi trước giờ anh chưa từng tin rằng trên đời này có ma ư?

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật ở trong khách sạn thêm một lúc rồi tiếp tục lên đường, trước khi đi, Diệp Tuệ lại ăn mặc kín đáo để che giấu thân phận.

Tuy là buổi tối nhưng khu du lịch Đại Lý vẫn có khá nhiều người, Diệp Tuệ phải đảm bảo rằng mình đã cải trang thật tốt thì mới dám ra ngoài.

cô đeo khẩu trang, đội mũ rộng vành, đeo một cái kính râm thật to, trừ lộ cái mũi để hít thở ra thì toàn bộ những nơi khác trên mặt đều đã bị che kín.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang biến mình thành con chim cú, anh không nói gì, bình thản cùng cô đi ra ngoài.

Buổi tối Đại Lý thiếu đi ánh mặt trời rực rỡ, nhưng lại khiến cho người ta có những cảm xúc không giống với ban ngày. Đèn đường dần dần được bật sáng, chiếu xuống mặt đất cho những người đi đường.

Hai bên đường đều là các quán xá, trên đường có rất đông du khách, các cô gái ai cũng ăn mặc rất thời trang, nhưng so với Diệp Tuệ ăn mặc như đóng thùng đi bên cạnh, mặt mũi thì bịt kín hết, Thẩm Thuật vẫn cảm thấy cô là người xinh đẹp nhất.

Khách du lịch rất đông, đường phố hơi chật chội, Thẩm Thuật luôn chú ý không để cho người ta đụng vào Diệp Tuệ, cô nhìn anh, hỏi: “anh đói chưa?”

thật ra thì anh không thấy đói chút nào, nhưng nhìn ánh mắt của Diệp Tuệ, anh đáp: “Hình như cũng hơi đói rồi.”

Diệp Tuệ: “Thế anh muốn ăn gì?”

Thẩm Thuật không khó tính lắm: “Ăn gì cũng được.”

Diệp Tuệ nhìn xung quanh, tay chỉ về một hướng: “Vậy bọn mình qua đó đi.”

Cửa hàng đó bán món bánh Erkuai*, Erkuai là một món ăn vặt rất nổi tiếng ở Đại Lý, Diệp Tuệ quyết định sẽ ăn món này. Người ta đang đứng xếp hàng mua, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ cũng đứng vào hàng, anh đứng trước còn cô đứng sau.

*Erkuai là một loại bánh gạo đặc biệt của tỉnh Vân Nam, tên theo nghĩa đen có nghĩa là “mảnh tai”.

Người đứng xếp hàng không nhiều lắm, hai người kiên nhẫn đứng đợi.

Cách đó không xa có mấy nữ sinh đi tới, mấy cô bé cũng tới Đại Lý du lịch, một người trong nhóm lơ đãng trông thấy Thẩm Thuật. anh rất cao, lại đẹp trai nữa, đứng trong đám đông rất nổi bật, cực kỳ thu hút ánh nhìn.

cô bé học sinh này rất bạo dạn, gặp người mình thích là sẽ tới xin phương thức liên lạc luôn, mà giờ cô bé đang rất có thiện cảm với Thẩm Thuật.

cô bé trông thấy Thẩm Thuật đang nghiêng đầu nói chuyện với một cô gái, nét mặt anh rất dịu dàng, dường như có quan hệ khá tốt với người kia.

Ánh mắt cô nữ sinh rơi vào người Diệp Tuệ, cô đeo khẩu trang đội mũ, mắt cũng bị một cái kính râm che kín, ở giữa đám đông nhìn rất quái dị, chẳng hề xứng đôi với người đàn ông anh tuấn đứng bên cạnh.

cô nữ sinh không khỏi bức bối, buổi tối rồi mà còn che kín mít như thế, không lẽ muốn chống nắng đến đêm luôn à? Hay sợ ánh trăng sẽ làm da cô bị đen?

Với lại bọc kín người như vậy, tưởng mình là đại minh tinh đấy à? Mặc dù không thể không thừa nhận là phần da để hở của cô ấy rất trắng, chân cũng vừa dài vừa thẳng.

cô nữ sinh không thêm đề ý đến Diệp Tuệ, cô bé quay sang nói với mấy người bạn một tiếng rồi đi về phía Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ không biết là có người đang ngắm nhe chồng mình, cô nhìn ra đằng trước xem còn mấy người xếp hàng, đúng lúc này thì có một nữ sinh đứng chắn trước mặt Thẩm Thuật.

cô bé đi tới trước mặt anh, cảm thấy nhìn gần trông anh càng đẹp trai hơn, mặt cô bé ửng hồng, mắt nhìn anh chằm chằm, tuy xấu hổ nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không chịu đi.

cô bé nhẹ nhàng nói: “anh đẹp trai, số của anh...”

Dưới ánh mắt chờ mong của cô bé, Thẩm Thuật đã vô tình phá vỡ tất cả mộng tưởng của người ta: “cô gái, phiền cô đừng chen ngang.”

Sao tự dưng người này lại đứng trước mặt anh thế? Hàng ngũ đã tiến lên trước rồi, anh lại không thể di chuyển được.

Diệp Tuệ: “...”

cô tưởng là có người chen ngang thật, nào ngờ nhìn lại mới biết thì ra là một người qua đường muốn đến bắt chuyện với anh nhưng lại bị anh từ chối.

cô nữ sinh lúng túng đứng đó, Thẩm Thuật lại lạnh nhạt nói tiếp: “Vợ tôi đang ốm, chúng tôi đã đứng xếp hàng từ trước rồi, phiền cô đi xuống cuối hàng được không?”

Thẩm Thuật nói rất lịch sự, anh thật sự cảm thấy việc chen ngang hàng là một việc không tốt, nếu thế thì Diệp Tuệ sẽ phải đứng đợi lâu hơn một chút.

cô bé học sinh bị tổn thương, ôm mặt lúng túng chạy đi chỗ khác.

Diệp Tuệ nhìn lưng Thẩm Thuật, thở dài một cái, anh đúng là quá không hiểu phong tình. Nhưng khi nhìn thấy anh giữ mình trong sạch như thế, cô bỗng cảm thấy rất vui vẻ.

Mua bánh xong, cô và anh đi qua đứng dưới bóng cây, Diệp Tuệ cắn một miếng, ăn ngon thật.

Tầm mắt cô nhìn về phía đối diện, ở đó có một họa sĩ trẻ đang ngồi vẽ tranh cho khách du lịch.

Chuyện này thì không có gì lạ, điểm kỳ lạ chính là ở bên hồ cạnh chỗ họa sĩ ngồi có một cô bé.

Toàn thân cô bé ngập trong nước, chỉ lộ mỗi mặt ra ngoài, cánh tay thì chống lên bờ hồ, nâng má nhìn về một hướng.

Các du khách đi qua đi lại, nhưng không ai chú ý tới cô bé.

Đầu tiên Diệp Tuệ nghĩ ngay cô bé đó là ma, dù sao thì người bình thường chẳng ai lại vô duyên vô cớ ở dưới hồ cả. Nhưng cô cũng không tin lắm, vì cô bé thật sự quá xinh đẹp.

Từ sau khi Diệp Tuệ biết mình có thể nhìn thấy ma, cô đã gặp rất nhiều con ma có tướng chết rất kinh khủng, có khi thì không đáng sợ lắm nhưng ít nhất cũng thiếu tay thiếu chân.

Nhưng cô bé dưới nước kia lại có ngũ quan vô cùng sắc nét, chỉ có điều là làn da hơi tái, mái tóc dài đen nhánh ướt sũng.

Hoàn toàn không giống với những con ma mà Diệp Tuệ đã từng trông thấy.

Từ lúc cô phát hiện ra cô bé, thấy cô bé vẫn luôn nhìn người họa sĩ kia. Lúc họa sĩ vẽ tranh, trò chuyện với khách du lịch, tầm mắt cô bé chưa từng dời đi một phút nào.

Khóe môi cô bé còn mang theo nụ cười, dường như rất thích người họa sĩ ấy, ánh mắt cô bé say mê như vậy, nhưng người họa sĩ có vẻ không nhận ra.

Diệp Tuệ vẫn nhìn cô bé dưới nước kia chăm chú, hoàn toàn không chú ý tới Thẩm Thuật đứng bên cạnh, anh hỏi cô: “Bánh này ngon không?”

Thẩm Thuật đang nghĩ, nếu cô thấy bánh ngon thì anh sẽ lại ra xếp hàng mua thêm cho cô.

Diệp Tuệ đáp: “Ngon lắm.”

Thẩm Thuật đang chuẩn bị nói câu đề anh đi mua thêm cho em thì bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, tuy Diệp Tuệ đang nói chuyện với anh, nhưng mắt cô thì vẫn nhìn sang phía đối diện.

Thẩm Thuật cũng nhìn về hướng đó.

Đối diện bọn họ là một họa sĩ, nhìn cậu ta rất trẻ, hình như vẫn còn đang đi học, phía trước có mấy người đang ngồi cho cậu ta vẽ.

Thẩm Thuật quay sang nhìn Diệp Tuệ, thấy cô vẫn nhìn về phía ấy.

Lúc này, Diệp Tuệ thấy cô bé dưới hồ đã đứng lên đi trên mặt đất, tới chỗ người họa sĩ, yên lặng nhìn cậu ta vẽ tranh. Ở khoảng cách gần, Diệp Tuệ càng thấy cô bé này xinh đẹp hơn.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, mắt cá chân của cô bé có một vết xanh đen, ánh đèn chiếu lên người đều biến mất dưới chân cô bé. Dưới chân cô bé tối như mực, không có bóng.

cô bé không có bóng sao? Diệp Tuệ kinh hãi, sợ run cả tay, làm rơi chiếc bánh xuống đất.

Thẩm Thuật liếc nhìn cái bánh bị rơi, anh suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng kết luận rằng, cô ngấm người ta đến mức thất thần hay sao?

Hai người một thì đang sợ ma, một thì lại tưởng người kia đang ngấm người khác, hai luồng suy nghĩ hoàn toàn trái ngược.

không biết tại sao Thẩm Thuật lại chợt nhớ tới khoảng cách bảy tuổi giữa anh và Diệp Tuệ, mặc dù nhìn về ngoài thì không rõ ràng lắm, nhưng trong đầu anh vẫn không khỏi hiện lên suy nghĩ.

anh nhìn người họa sĩ bên bờ hồ kia, chẳng lẽ Diệp Tuệ thích những anh chàng trẻ tuổi đẹp trai sao?

anh yếu ớt hỏi cô: “Đẹp đến vậy cơ à?”

Diệp Tuệ không biết suy nghĩ của anh lúc này, cô thuận miệng đáp: “cô ấy* thật sự rất đẹp.” Con ma nữ kia đúng là đẹp hơn những con ma khác rất nhiều.

*cô ấy/anh ấy trong tiếng Trung phát âm giống nhau.

Thẩm Thuật nghe vậy lại tự động hiểu thành Diệp Tuệ đang khen người họa sĩ kia đẹp.

anh thầm nghĩ, nếu so sánh giữa anh và cậu ta thì hình như là anh vẫn đẹp hơn mà. Sao cô lại không nhìn anh mà lại nhìn cậu ta chứ?

Trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy rất bức bối.

một giây sau, cơ thể anh đã làm ra một phản ứng rất thành thật, anh đi tới trước mặt Diệp Tuệ, làm bộ thờ ơ chần chừ tầm mắt của cô.

Diệp Tuệ tự đứng thấy trước mắt tối sầm, cô ngẩng đầu lên nhìn, đêm tối, dù có đèn đường nhưng xung quanh vẫn không sáng sủa lắm, cho nên cô không nhìn rõ anh.

Thẩm Thuật bỗng tiến lên trước mấy bước, ánh sáng chậm rãi xẹt qua mặt anh, từng bộ phận trên gương mặt cũng từ từ trở nên rõ ràng, đẹp trai quá đáng luôn.

Cuối cùng, tầm mắt cô dừng lại trên mắt anh, mắt anh cảm giác còn trong trẻo hơn cả ánh trăng nữa, lại chứa đựng cảm xúc mà không ai nhìn thấu.

Diệp Tuệ không tự chủ mà nói chậm lại: “Sao vậy?”

Ánh mắt Thẩm Thuật rõ ràng là đang hiện lên sự ám ức, mấy giây sau, anh lại rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói ra một câu: “Nơi này gió lớn quá, để anh giúp em chắn gió.”

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn xung quanh, hai người đang đứng dưới bóng cây, lá cây còn chẳng hề nhúc nhích, không biết là anh đang giúp cô chắn cái loại gió gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ không biết trong đầu Thẩm Thuật đang nghĩ gì, tuy vậy cô vẫn quyết định sẽ đem phát hiện vừa rồi của mình nói cho anh nghe.

cô hỏi: “anh đoán xem lúc này em nhìn cái gì?”

Thẩm Thuật ngăn người, anh đã đứng ngăn không cho cô nhìn người họa sĩ kia rồi, thế mà bây giờ cô lại chủ động đề cập đến người họa sĩ đó với anh.

“anh biết không, ở đằng kia có một con ma rất xinh đẹp.” Diệp Tuệ nói xong lại à một tiếng, nhớ ra là anh không nhìn thấy ma, “À quên mất, anh có nhìn thấy đâu.”

thì ra là cô đang nhìn ma, Thẩm Thuật mỉm cười, nhướn mày lên ý bảo cô nói tiếp.

“Chỗ người vẽ tranh kia kìa, em nhìn thấy một con ma rất xinh đi lên từ dưới nước, bước đến đứng bên cạnh cậu ta.” Diệp Tuệ nói, “Em nghĩ rằng hai người họ chắc chắn là từng trải qua một khoảng thời gian bên nhau.”

Có xinh đẹp đến đâu thì Thẩm Thuật cũng không có hứng thú, huống hồ anh còn chẳng nhìn thấy ma.

Nếu cô đã nói là đang nhìn con ma xinh đẹp đó, vậy thì anh sẽ đứng sang một bên cho cô có thể nhìn thấy được người họa sĩ bên hồ.

Diệp Tuệ lại nhìn về hướng đó, cô thở dài tiếc nuối, hôm nay người họa sĩ dọn quán hơi sớm, con ma dưới nước xinh xắn ấy cũng đi mất rồi.

“cô ấy đi rồi.” Diệp Tuệ lại nhấn mạnh một lần nữa, “thật sự rất đẹp.”

Thẩm Thuật hỏi: “Em thích nhìn người đẹp hả?”

Diệp Tuệ đáp: “Có ai mà không thích nhìn người đẹp chứ, cảnh đẹp ý vui mà.”

Thẩm Thuật nghĩ đến câu “Phụ nữ ai cũng thích được khen”, anh cảm thấy đây là cơ hội tốt, phải tận dụng mới được. Nhưng làm thế nào để có thể khen Diệp Tuệ một cách hợp tình hợp lý đây?

Thẩm Thuật suy tư một phút đồng hồ, cuối cùng nói ra một câu: “Vậy em tự soi gương đi.”

Đại Lý rất đẹp khi về đêm, hai người bốn mắt nhìn nhau, gió khẽ thổi qua, lá cây xào xạc, từ đằng xa truyền đến những tiếng cười đùa vui vẻ. Dưới bóng cây, tựa như một thế giới nhỏ tách biệt.

Thẩm Thuật vừa dứt lời, bầu không khí nơi đây chợt yên tĩnh lạ thường, nhiệt độ từ từ giảm xuống, cảm giác như đang ở Bắc Cực.

Chẳng ai nói câu gì, cứ yên lặng mãi một lúc, cả hai đều cảm thấy lúng túng. sự lặng lẽ của Diệp Tuệ, đối với Thẩm Thuật giống như những mũi tên đâm vào người vậy.

Mấy lời sến súa kia từ đâu mà có thế? Diệp Tuệ cảm thấy, bây giờ Thẩm Thuật lại bắt đầu biết nói đùa rồi đấy, đã vậy thì cô cũng phải tỏ vẻ hưởng ứng thôi.

cô rất nể tình cười ha ha hai tiếng, vỗ vai anh nói: “Truyện cười này hơi lạnh đó.”

Tiếng cười của cô lại tiếp tục như những mũi tên đâm vào người Thẩm Thuật.

Cục diện này có thể gọi là cuộc thi “Các cách nói đùa của thắng nam”, thí sinh Thẩm Thuật bị Diệp Tuệ lấn át hoàn toàn, cuối cùng ngã xuống trên đài pk.

không phải nói phụ nữ ai cũng thích được khen sao? Thẩm Thuật không hiểu, rõ ràng anh đã nói đúng mà, sai chỗ nào chứ?

anh ho khan, tỏ vẻ bình thân nói: “Đúng thật nhì.”

Thẩm Thuật trêu vợ thất bại, tiếp tục đi dạo với Diệp Tuệ, cô đang rất vui, hoàn toàn không chú ý đến anh.

Bỗng từng cơn gió to thổi về hướng hai người, cái mũ Diệp Tuệ đang đội trong nháy mắt đã bị gió thổi đi.

Mái tóc dài mềm mại xõa tung trên không trung, tạo thành một độ cong rất đẹp, cuối cùng hạ xuống bờ vai, nhìn vô cùng tự nhiên.

Người đi đường theo bản năng liếc nhìn Diệp Tuệ mấy lần, mặc dù mặt cô vẫn đeo khẩu trang và kính râm, nhưng vẫn có người cảm thấy bóng dáng cô nhìn quen quen.

Diệp Tuệ hoảng hốt, nhưng mũ của cô không biết đã bị gió thổi đi đâu mất rồi.

Thẩm Thuật theo phản xạ đưa tay ra nắm chặt cánh tay cô, kéo cô vào lòng mình, ánh mắt người đi đường vì thế mà chỉ nhìn thấy người đàn ông kia đang ôm một cô gái có mái tóc đen dài.

Diệp Tuệ còn chưa kịp hiểu ra làm sao thì cả người đã bị Thẩm Thuật kéo vào lòng rồi, ban nãy đầu óc anh trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ duy nhất là không thể để Diệp Tuệ bị người ta nhận ra.

Lúc anh ý thức được là mình đang ôm cô, anh không khỏi cảm thấy căng thẳng, mặt cô dán chặt vào ngực anh, nghe thấy tiếng tim anh đập loạn.

Diệp Tuệ hơi hoảng loạn, chỉ biết đứng im không nhúc nhích, mặt hình như đang nóng lên.

Hành động này của Thẩm Thuật, thật khiến cho người ta cảm thấy quá bất ngờ!

Nếu so với hình ảnh một đứa bé đáng thương mà cô hình dung về anh thì quả thực là như hai người khác nhau vậy.

Mấy câu nói lảng mạn mà Thẩm Thuật học được chẳng xi nhê gì với Diệp Tuệ cả, nhưng hành động bảo vệ cô theo bản năng này thì lại rất có tác dụng.

Hình như có một chút chút gì đó rung động rồi.

Thẩm Thuật suy nghĩ đến sức khỏe của cô, quyết định quay về khách sạn sớm.

Ba con ma trong phòng đã bị anh dọa chạy mất rồi, Diệp Tuệ an tâm đi tắm rửa sạch sẽ, vừa ra khỏi nhà tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng.

cô đi ra mở cửa, thấy Thẩm Thuật mặc đồ ngủ đứng bên ngoài, cô tưởng là anh có chuyện muốn nói nên không chút đề phòng gì mà mở rộng cửa ra.

Thẩm Thuật đi vài bước vào trong phòng, sau đó dừng lại, đột ngột xoay người nói với cô: “Tối nay anh sẽ ngủ ở đây.”

Diệp Tuệ ngỡ ngàng, không kịp phản ứng lại, anh sợ cô hiểu lầm nên lập tức nói thêm một câu: “Vì em sợ ma mà, anh sẽ ngủ trên salon.”

Thẩm Thuật lấy chăn dự phòng trong tủ ra đặt lên ghế, nhìn bóng lưng anh đang trải chăn, Diệp Tuệ không muốn nói với anh rằng ma đã bị anh dọa chạy mất rồi, chẳng còn con ma nào hết.

Diệp Tuệ cười nói: “Cảm ơn anh.”

Chờ cô chui vào chăn rồi, anh mới nói: “anh tắt đèn đây.”

Tạch một tiếng, đèn trên trần nhà tắt hết, cả phòng chìm trong bóng tối, tấm rèm cửa dày nặng gần như cũng cản lại hết ánh sáng từ bên ngoài.

Lúc Diệp Tuệ quay đầu nhìn Thẩm Thuật, cô chỉ có thể nhìn thấy đường viền gương mặt anh, không nhìn rõ biểu cảm.

Tuy rằng trong phòng không có ma nữa, nhưng anh vẫn nằm ngủ trên ghế salon cách cô không xa, khiến cho cô cảm thấy rất an tâm.

Khi cô nhắm mắt lại sắp ngủ, anh lại đột ngột mở miệng gọi cô: “Diệp Tuệ.”

Diệp Tuệ khẽ mở mắt ra, ậm ừ đáp lại.

anh hỏi cô: “Em có thích ở trong một căn nhà nhìn ra biển không? Ví dụ như ở Đại Lý chẳng hạn.”

Diệp Tuệ đang buồn ngủ, ý thức mơ hồ, nhưng cô vẫn nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề mà anh hỏi: “Thích chứ, nơi này phong cảnh rất đẹp, khiến cho tâm trạng thoải mái.”

cô còn muốn nói thêm, nhưng giọng nói lại dần dần nhỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều.

Thẩm Thuật thử gọi tên cô, nhưng giọng anh rất nhỏ, hồi lâu sau vẫn không thấy cô trả lời.

Xác nhận Diệp Tuệ đã ngủ rồi, anh liền vén chăn rời khỏi ghế salon, đi tới bên giường cô.

Ánh sáng rất mờ, đường nét trên mặt Diệp Tuệ không rõ ràng lắm, nhưng góc nào nhìn cũng đẹp quá đáng, không điểm nào là Thẩm Thuật không thích cả.

anh đứng ngắm cô một lúc, sau đó khom lưng xuống bên cạnh giường cô, khẽ cúi người, động tác rất nhẹ nhàng.

Sau đó...

anh mở ngăn kéo của chiếc tủ đầu giường, cầm một quyển chứng nhận quyền sử dụng đất (*sổ đỏ*) rồi bỏ vào trong đó.

Trước khi tới Đại Lý, Thẩm Thuật đã mua một căn biệt thự có view nhìn ra biển, vừa rồi khi chuẩn bị ngủ, anh hỏi Diệp Tuệ là để xác nhận suy nghĩ của cô, chắc chắn rằng cô sẽ thích.

Ngày mai anh có thể tìm cơ hội để cô phát hiện ra món quà này.

Thẩm Thuật đã từng tra cứu trên mạng về Đại Lý, trong đó có các quảng cáo bất động sản của nhiều công ty, nhờ đó bắt đầu nảy sinh ý định mua nhà cho Diệp Tuệ.

Nếu yêu cô ấy thì hãy tặng cô ấy một căn nhà, biệt thự Nhĩ Hải chờ bạn đến mua.

Câu quảng cáo này đã đánh trúng tâm tư của Thẩm Thuật, anh biết, Diệp Tuệ chắc chắn sẽ thích. anh thỏa mãn để quyển chứng nhận quyền sử dụng đất vào trong ngăn kéo tủ đầu giường, sau đó yên tâm đi ngủ.

Hôm sau, Diệp Tuệ dậy rất sớm, cùng Thẩm Thuật dạo chơi đã đời ở Song Lang cổ trấn, đến chiều hai người lại ở trong khách sạn chờ xem mặt trời lặn.

Diệp Tuệ chơi rất vui, nhưng không phát hiện ra sự hồi hộp căng thẳng của Thẩm Thuật, chỉ biết đi theo anh cả ngày.

Từ sáng đến giờ trong đầu Thẩm Thuật chỉ nghĩ đến một chuyện, đó là làm thế nào để Diệp Tuệ phát hiện ra trong ngăn kéo tủ đầu giường có quyển chứng nhận quyền sử dụng đất.

Mặt nước phía xa nhuộm một tầng viền vàng theo ráng chiều, hai người cùng nhau nhìn lên trời, xem mặt trời từ từ hạ xuống.

Cuối cùng Diệp Tuệ cũng thẳng thắn nói với Thẩm Thuật chuyện cô có thể nhìn thấy ma, đồng thời kể lại toàn bộ mấy chuyện lúc trước.

“Lần trước lúc bọn mình ngồi trên xe bus ý, em suýt nữa thì bị hù chết, lúc đó trong xe toàn là ma thôi, có mỗi anh với em là con người, anh bảo em có sợ không cơ chứ?”

Thẩm Thuật nghĩ lại lần đó, thì ra tối hôm ấy Diệp Tuệ đi theo mấy con ma đến tận trạm cuối cùng, cô nhát gan như vậy, chắc chắn phải sợ rồi.

Diệp Tuệ nói: “anh có đọc tin tức về tập đoàn Kiến Quốc không?”

Thẩm Thuật gật đầu, làm bộ như không biết gì cả.

Diệp Tuệ nói ra sự thật: “thật ra thì cái người được thừa kế di sản trăm tỷ của ông ấy chính là em đó.”

“Lần đây em cùng anh tới bệnh viện là để giúp Trần Nguyệt Nga gặp Tôn Kiến Quốc, hai người là mối tình đầu của nhau...” Diệp Tuệ kể lại mối tình của họ cho anh nghe.

Dưới ánh hoàng hôn, Thẩm Thuật yên lặng nghe cô kể chuyện.

Kể xong, Diệp Tuệ không khỏi bồi hồi: “Tình yêu của họ thật khiến cho người ta ngưỡng mộ.”

Thẩm Thuật nói: “Nếu có một người giống như Tôn Kiến Quốc, gây dựng một tập đoàn sản xuất kẹo vì em, còn đưa công ty lên top đầu cả nước, thì em có thích anh ta không?”

Diệp Tuệ nghiêm túc trả lời: “Chuyện thích hay không không thể dùng tiền để cân nhắc được, nếu cả hai yêu nhau thật lòng, thì dù anh ấy có nghèo rớt

mừng tôi, em cũng sẽ luôn ở bên anh ấy.”

Diệp Tuệ nghĩ đến tình huống của cô và anh, liền khích lệ Thẩm Thuật: “Nhưng mà dù hiện tại không có tiền, chỉ cần cùng nhau cố gắng, tương lai chắc chắn sẽ kiếm được tiền thôi, đúng không?”

Thế nhưng, Thẩm Thuật lại tự động đem ý của câu này chuyển thành là, việc anh mua một căn biệt thự ở Nhĩ Hải là một hành động cực kỳ nông cạn.

Cũng may là cô vẫn chưa phát hiện ra quyền chứng nhận kia, trước khi cô phát hiện ra, anh phải nhanh chóng lấy nó về.

“À đúng rồi, em còn có một chuyện muốn nói với anh.” Giọng điệu cô tỏ ra áy náy, “Trước giờ em luôn kiểm soát đến gần anh, là bởi vì nếu chạm vào anh thì em sẽ không nhìn thấy ma nữa.”

Thẩm Thuật: “...”

Mặt trời đã ngả về hướng Tây, choang một cái, Thẩm Thuật hình như vừa nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn, thì ra Diệp Tuệ đến gần anh chỉ bởi vì anh có khả năng chắn ma thôi.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn mất, bầu trời chuyển thành màu đen.

Diệp Tuệ đi với Thẩm Thuật cả ngày, chân mỏi nhừ, ăn cơm tối xong, cô chỉ ở trong khách sạn chứ không đi đâu nữa.

Thẩm Thuật vẫn đề mắt đến cái tủ đầu giường, đề phòng cô phát hiện ra quyền chứng nhận nhà đất bên trong. Đợi khi cô ngủ rồi, anh mới rón rén đi tới bên giường cô.

anh lấy quyền chứng nhận đi, chậm rãi đóng ngăn kéo lại, thờ phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, Diệp Tuệ bỗng trở mình, nghe thấy tiếng động bên cạnh, cô mở mắt ra, vừa vận đối diện với tầm mắt anh.

Vì đang ngái ngủ nên tiếng nói của cô còn mang theo âm mũi, thấy động tác của Thẩm Thuật, cô hơi nghi ngờ hỏi: “anh đang làm gì thế?”

--

Lời tác giả:

Diệp Tuệ động viên Thẩm Thuật: Ít tiền cũng không sao, sau này bọn mình cùng nhau kiếm tiền.

Thẩm Thuật: không thể để cô ấy nghĩ rằng mình là một người suy nghĩ nông cạn được.

Hai người với lối suy nghĩ không cùng tần số, nói chuyện mà không hiểu được ý của nhau.

Lời editor: Một hai ông bà này quá))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật bị cô bắt quả tang, toàn thân cứng đờ, tay che cái quyền chứng nhận đi. anh cố gắng giữ vững bình tĩnh, không để cho Diệp Tuệ chú ý đến hành động của mình.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Thẩm Thuật đã nghĩ ra cách đối phó.

Diệp Tuệ dụi mắt, xác định không phải mình nằm mơ, anh đang đứng bên cạnh giường cô, trạng thái nhìn có vẻ không bình thường.

Thẩm Thuật không trả lời Diệp Tuệ, cũng không nhìn cô, mà rất bình tĩnh đứng dậy, đi vòng qua giường cô, đồng thời cũng không quên việc giấu kỹ cái quyền chứng nhận trong tay.

Diệp Tuệ nhìn anh đứng lên trong vô thức, bước đi, lại vòng qua...Cực kỳ giống với cái lần nọ anh bị mộng du.

Thẩm Thuật cho rằng chuyện này sẽ trôi qua trong êm đẹp, khoảng cách chỉ còn chưa tới một mét thôi, anh sắp thoát thân thành công rồi.

Lúc anh sắp đi tới chỗ salon, Diệp Tuệ đã tỉnh táo lên nhiều, cô híp mắt nhìn, thấy Thẩm Thuật quẹo trái quẹo phải rất thành thạo, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Có đúng là anh đang mộng du không đó? Hai người mới ở đây có một đêm thôi, chắc chắn là chưa thể quen thuộc được, sao anh lại quen cửa quen ngõ quay trở về chỗ ghế salon dễ dàng thế hả?

Diệp Tuệ bỗng lên tiếng: “Thẩm Thuật, anh đứng lại mau!”

Vừa dứt lời, Thẩm Thuật dừng bước luôn, nhưng ngay sau đó lại chậm rãi đi về chỗ salon, làm bộ như không nghe thấy cô nói gì.

Tạch một tiếng, Diệp Tuệ bật đèn lên, ánh sáng từ trên trần chiếu xuống làm sáng cả căn phòng.

một giây dừng bước của anh đã phá hỏng tất cả, kỹ năng diễn xuất của Thẩm Thuật quá vụng về, không thể thoát được con mắt tinh tường của diễn viên Diệp Tuệ. Diệp Tuệ đi xuống giường, bước tới gần anh, đập vào vai anh một cái.

Thẩm Thuật bị vạch trần: “...”

anh đứng quay lưng lại với cô, trong ngực đang ôm cái quyền chứng nhận nhà đất, giọng có vẻ buồn ngủ: “anh muốn đi ngủ.”

một giây sau, Diệp Tuệ bất ngờ đứng chắn trước mặt anh, tầm mắt thoáng nhìn xuống, nhắm thẳng vào cái thứ anh đang cầm trong tay.

cô ngước mắt lên nhìn anh: “Đưa đây!”

Lúc cô nhìn anh, mắt cô hơi nheo lại, ánh mắt như muốn thiêu đốt người ta, thoáng lộ ra sự quyền rũ.

Thẩm Thuật cũng hơi nheo mắt, đưa món đồ đang cầm trong tay cho cô theo bản năng, quyền chứng nhận quyền sử dụng đất mà anh khó khăn lắm mới lấy về được, giờ lại không thể giấu diếm được rồi.

Thẩm Thuật rũ mắt xuống, lắng nghe sự yên tĩnh trong vài giây, sau đó là tiếng của Diệp Tuệ: “anh...anh mua hẳn biệt thự ở Nhĩ Hải luôn rồi á!!”

Thẩm Thuật thờ dãi, đứng rồi, anh chính là một người nông cạn như vậy đấy, mới đó thôi đã tiêu tốn tiền để mua biệt thự rồi. anh cúi đầu, chuẩn bị nghe Diệp Tuệ dạy bảo.

Vì đang rạng sáng nên không gian rất tĩnh lặng, ngữ điệu quen thuộc của Diệp Tuệ vang vọng khắp phòng: “Thẩm Thuật, anh thật là giỏi!”

Trong mắt của người nhà họ Thẩm thì Thẩm Thuật chẳng biết làm gì cả, anh chỉ có thể sống nhờ vào tiền của gia đình.

Diệp Tuệ cảm thấy, Thẩm Thuật hoàn toàn không phải là người giống như bọn họ nói, bây giờ anh đã kiếm được tiền rồi, còn mua được cả một căn biệt thự cao cấp nữa.

Thẩm Thuật ngẩn ngơ, mắt giật mấy cái, anh không dám tin vào tai mình, ngập ngừng hỏi lại cô: “Giỏi ư?”

Diệp Tuệ nghiêm túc nói lại một lần: “anh rất rất giỏi luôn á!”

Lúc này Thẩm Thuật mới dám nhìn cô, anh thấy cô đang cười, ánh mắt ngập tràn sự khích lệ và tán thưởng. cô rất xinh, nụ cười cũng đẹp, khiến cho thế giới vốn bảm đầy bụi bặm của anh trở nên thật sinh động.

anh rất muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt ra được câu nào.

Diệp Tuệ hỏi: “Sao anh lại để quyền chứng nhận này ở đây?”

Thẩm Thuật đáp: “anh lỡ mang theo.”

Diệp Tuệ hiểu ra, không hề cảm thấy là anh đang nói dối.

Ánh mắt Thẩm Thuật tối đi, anh nhìn vào mắt cô, không biết có phải vì đêm đã khuya hay không mà giọng anh hơi khàn: “Em ngủ ngon nhé.”

Dưới ánh đèn, mọi thứ cảm xúc cứ ủa tới từ bốn phương tám hướng, bao vây lấy Thẩm Thuật.

Hai người kết hôn chưa lâu, chính thức có tiếp xúc với nhau cũng chỉ mới khoảng hai tháng, trước đó, anh không hề biết gì về Diệp Tuệ cả.

Diệp Tuệ chủ động tiến lại gần anh, Diệp Tuệ nhát gan, Diệp Tuệ luôn chủ động làm thân với anh... Từng mặt tốt của cô giống như những mảnh ghép nhỏ, từng chút một ghép vào nhau.

Trở thành một hình bóng rất rõ ràng.

Thẩm Thuật nằm trên salon, ngẩn ngơ nhìn trần nhà, khoe môi cong lên, không tiếng động mà bật cười.

Trải qua một ngày quá mệt mỏi, hai người ngủ đến trưa mới dậy, sau đó đi thẳng đến nhà hàng ăn trưa luôn.

Thẩm Thuật đã bao cả nhà hàng này, cho nên không có khách nào khác đến ăn cả.

nói cách khác thì, tất cả các nhân viên của nhà hàng mấy ngày nay chỉ việc phục vụ Thẩm Thuật và Diệp Tuệ thôi.

Nhà hàng này cũng kề ngay bên hồ, qua tấm kính thủy tinh, khách hàng có thể ngắm nhìn mặt hồ êm ả bên ngoài, được ánh mặt trời chiếu rọi trở nên sáng rực.

Lúc ăn cơm, suốt cả quá trình Diệp Tuệ đều cúi gằm mặt xuống, chiếc mũ che nắng đã giấu đi hơn nửa gương mặt cô, kính râm thì che kín mắt.

Nhìn qua như thể cô đang mang theo toàn bộ những vật dụng để chống nắng vậy.

Trong nhà hàng chỉ có một bàn của họ, sau khi nhân viên phục vụ đi rồi, cô mới dám ngẩng đầu lên.

Sau khi mang đồ ăn cho họ xong, nhân viên cứ liên tục nhìn về phía họ. Thẩm Thuật rất đẹp trai, Diệp Tuệ qua trang phục thì có thể thấy là đáng người rất đẹp, chỉ có điều là không thấy rõ mặt cô.

Cuối cùng, người nhân viên cho ra một kết luận, đó là chị Thẩm này rất chăm chú đến sắc đẹp, ngay cả khi đang ngồi trong nhà hàng ăn cơm cũng sợ bị cháy nắng.

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ dùng bữa, có nghe thấy tiếng các nhân viên bàn luận xôn xao, vì cả nhà hàng có mỗi hai người khách là họ, nên tiếng nói chuyện vang lên nghe rất rõ ràng.

Trong câu chuyện của họ có nhắc đến mấy chữ truyền thuyết về con ma nước, Diệp Tuệ vừa nghe thấy có liên quan đến ma là cực kỳ cảnh giác, liền nghiêng đầu hóng hớt.

cô lắng nghe rất nhập tâm, quên cả ăn cơm luôn.

Thẩm Thuật lập tức chú ý đến dáng vẻ mờ ám của Diệp Tuệ, đầu tiên anh nhìn thoáng qua cái mũ của cô, sau đó đưa tay ra sờ lên vành mũ cô.

Diệp Tuệ ngẩn người, quay đầu lại nhìn, anh kéo vành mũ cô thấp xuống, bảo đảm rằng mặt của cô sẽ không bị người ta trông thấy.

“Phục vụ.” Thẩm Thuật nói với nhân viên phục vụ, người nhân viên đang lén lút nói chuyện riêng vội vàng đi tới.

“Xin hỏi anh cần gì ạ?”

Thẩm Thuật chỉ tay vào người nhân viên đứng cách đó không xa, nói: “cô kể lại cho chúng tôi nghe chuyện ban nãy các cô nói với nhau đi.”

Người nhân viên ngẩn người, nét mặt hiện lên vẻ lúng túng: “Xin lỗi vì đã quấy rầy thời gian dùng bữa của hai anh chị.”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ: “Vợ tôi có hứng thú với truyền thuyết ma nước ấy, muốn biết toàn bộ nội dung câu chuyện.”

Người nhân viên thấy Thẩm Thuật không truy cứu về sự thất trách của mình, liền vui vẻ kể lại đầy đủ nội dung câu chuyện kia một lần.

thì ra nơi đây có một truyền thuyết, đó là từng có một cô gái trẻ nhảy xuống hồ nước tự tử vì tình. Sau khi chết linh hồn cô gái ấy vẫn dạo chơi trong nước, biến thành ma nước không thể đi đâu được.

Con ma nước đó rất xinh đẹp, có thể quyến rũ mê hoặc người ta, vì muốn có nhiều người làm bạn với mình, nó thường xuyên bám vào bờ hồ, kéo những người đứng gần đó xuống nước.

Cho nên nơi này rất hay có người rơi xuống nước, có người bị đập đầu, có người thì bị té ngã.

Tuy nhiên vẫn có cách phòng tránh, đó là ma nước chỉ xuất hiện vào buổi tối thôi, lúc nó nhìn chăm chăm bạn, bạn tuyệt đối không được nhìn lại nó quá năm giây, nếu không sẽ bị nó cướp mất hồn, tốt nhất cứ tìm cơ hội chạy trốn là xong.

Người nhân viên nói đến khô cả họng, suýt thì bị chính khả năng kể chuyện của mình làm cho kinh sợ, bỗng dừng lại nghe thấy một tiếng động vang lên, cắt đứt mạch kể chuyện của cô ấy, làm cho cô ấy sợ hãi tí thì tim ngừng đập.

Diệp Tuệ cúi đầu, vừa rồi tay cầm không chắc nên làm rơi đôi đũa.

cô tuyệt đối không thừa nhận là mình đang sợ đâu!

Thẩm Thuật cúi người xuống, rất bình tĩnh nhặt đôi đũa lên, đưa cho nhân viên: “Phiền cô lấy cho tôi một đôi đũa mới.”

Người nhân viên vừa đi, Diệp Tuệ lập tức tự thôi miên bản thân: “Câu chuyện này chắc chắn không có thật đâu.” Ngủ điệu rất chắc chắn.

Thẩm Thuật thấy nhân viên quay lại, anh nhận lấy đôi đũa sạch, nói: “Vậy em hãy nhớ kỹ để lần sau không phải sợ đến mức làm rơi đũa nữa nhé.” Thẩm Thuật không chút lưu tình vạch trần việc Diệp Tuệ đang sợ.

Diệp Tuệ: “...” anh mà không bóc mẽ em thì chúng ta còn có thể là bạn tốt đấy!

cô chỉ có thể an ủi mình rằng, có Thẩm Thuật ở bên cạnh, cô không việc gì phải sợ hết.

Con ma nước cho dù có xuất hiện, dựa theo tính tình của Thẩm Thuật thì có khi anh sẽ nắm tóc nó kéo lên bờ rồi cho nó phơi nắng cả ngày mất.

Diệp Tuệ nghĩ vậy cũng không còn thấy sợ nữa.

Ăn cơm xong, Thẩm Thuật có điện thoại, Diệp Tuệ đi về phòng trước.

cô kéo rèm cửa ra, ánh sáng ấm áp bao phủ khắp phòng, ma quỷ cũng không có chỗ mà trốn.

Vừa kéo rèm ra là nhìn thấy ngay hồ nước bên ngoài ban công, ban ngày mặt hồ rất yên ả, tai chỉ nghe thấy tiếng gió thổi nhẹ nhẹ, lúc này gần như là chìm trong yên tĩnh.

Diệp Tuệ đi ra ngồi trên sàn gỗ, dưới chân là mặt nước xao động tạo thành những vòng tròn, cô thật sự muốn nhắm mắt ngủ trưa ở đây luôn.

Trong buổi trưa yên tĩnh, vòng nước bỗng dưng trở nên lớn hơn, từ xa tiến lại gần, Diệp Tuệ cứ thế nhìn mặt hồ kỳ lạ một cách chăm chú.

một giây sau, trong nước lộ ra một cái đầu, dù đang ở chỗ tối nhưng làn da cô bé kia vẫn trắng như tuyết, tỏa sáng như ngọc trai.

Mái tóc dài ướt nhẹp xõa trên vai cô bé, có mấy lọn tóc rũ xuống mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy góc mặt rất đẹp của cô.

Sóng nước bỗng dao động mạnh, cô bé chậm rãi giơ hai cánh tay trắng nõn lên, nhẹ nhàng bám vào bờ.

cô bé nhìn Diệp Tuệ, hơi nghiêng đầu, ánh mắt vô cùng trong trẻo và ngây thơ, cảnh tượng này giống như một bức tranh đẹp vậy.

Diệp Tuệ thoáng nhìn chân cô bé, là chân chứ không phải đuôi, cho nên cô bé xinh đẹp trước mắt cô bây giờ chắc chắn không phải là nàng tiên cá, mà chính là con ma nước trong truyền thuyết kia.

Là con ma chuyên cướp mất hồn người ta, kéo người ta xuống nước cùng...

không đợi con ma nước nhích tới gần mình, cô đã đứng bật dậy khỏi sàn nhà, trước giờ mấy con ma Diệp Tuệ gặp cũng coi là đáng yêu, cho nên cô có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân chung sống hòa bình với chúng nó.

Nhưng con ma nước này thì không giống thế, vì nó chuyên đi hại người!

Diệp Tuệ nghĩ lại cách đối phó với ma nước, dùng tốc độ nhanh nhất nhìn đi chỗ khác, không mất đối mắt với nó.

Vừa định trốn về phòng thì trong phòng vang lên tiếng của Thẩm Thuật: “Diệp Tuệ, em ở bên ngoài à?”

Ban này Diệp Tuệ vì quá căng thẳng nên không nghe thấy tiếng mở cửa, cho nên không biết là Thẩm Thuật vào phòng, đang muốn đáp lại anh thì anh đã đi ra ngoài ban công đứng với cô rồi.

Thẩm Thuật chú ý ngay đến phản ứng kỳ lạ của Diệp Tuệ, anh nhíu mày nói: “Em sao thế? Lại nhìn thấy ma sao?”

một giây sau, Thẩm Thuật quay đầu nhìn mặt hồ, muốn biết xem con ma nước trong truyền thuyết kia rốt cuộc có hình thù gì.

Nhưng mà anh sẽ phải thất vọng thôi, vì anh là vật cách ly với ma quỷ mà, muốn nhìn cũng không nhìn được.

Diệp Tuệ thấy hành động của Thẩm Thuật thì không khỏi hoảng hốt, lúc này cô bỗng quên mất chuyện Thẩm Thuật có thể khác ma, chỉ sợ anh sẽ bị con ma nước xinh đẹp kia mê hoặc thôi.

Bản năng nhanh hơn suy nghĩ, cô vội vàng vươn tay che kín mắt anh lại.

“anh đừng nhìn, sẽ bị con ma đó hấp hồn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ có thể cảm nhận được mắt anh đang chớp, lông mi dài lướt qua lòng bàn tay cô, tê tê ngứa ngứa, giống như lông vũ vậy.

anh đứng yên không nhúc nhích, mắt bị che lại, không nhìn thấy gì cả, nhưng lại khiến cho cảm giác của anh trở nên rõ ràng hơn.

Da tay của Diệp Tuệ rất mềm, lại có hơi ấm, cộng thêm việc trên người cô còn tỏa ra mùi hương thơm nhẹ, làm cho anh cứng đờ cả người.

Đợi đến khi Diệp Tuệ bỏ tay ra, mắt anh lại không tự chủ mà nhìn bàn tay cô.

“anh có còn nhớ truyền thuyết ma nước mà nhân viên phục vụ nói không? Con ma nước đó xuất hiện rồi.” cô nói thăm với anh.

Thẩm Thuật búng tỉnh, khôi phục tinh thần sau mấy giây tiếp xúc da thịt, hỏi cô: “Nó ở đâu?”

Diệp Tuệ không dám quay đầu lại nhìn, cô đứng quay lưng đưa ngón tay chỉ ra chỗ con ma.

“Con ma này có khả năng hút hồn đấy, anh tuyệt đối không được nhìn nó nhé.” Diệp Tuệ nhớ lại đáng vẻ xinh đẹp đến lóa mắt của con ma nước, theo bản năng không muốn cho anh nhìn nó.

Thẩm Thuật lại liếc mắt nhìn tay cô, cô vì sợ anh trông thấy con ma nên mới che kín mắt anh lại, vậy nếu bây giờ anh lại nhìn nữa thì chắc cô sẽ lại che mắt anh tiếp nhỉ.

anh ra vẻ trầm ngâm mấy giây, sau đó nghiêng đầu nhìn ra phía hồ: “Con ma nước đó ở đâu cơ?”

Vừa thấy động tác của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ lập tức giơ tay che mắt anh lại: “Em đã nói là nó sẽ hớp hồn anh rồi mà, không được nhìn!”

không hiểu tại sao mà Diệp Tuệ tự nhiên lại nổi nóng như thế, cô che kín mắt anh lại rồi mới tự quay người nhìn về phía con ma.

Tuy nhiên con ma nước đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa rồi, không lưu lại dù chỉ một sợi tóc.

Diệp Tuệ lúng túng thu tay về: “Em quên mất là nếu chạm vào anh thì ma quỷ sẽ biến mất.” Cảm giác như cô đang lợi dụng để chiếm tiện nghi của anh vậy.

Khóe miệng anh nhếch lên, nụ cười vẫn đọng lại nơi đáy mắt: “không sao.”

Mấy ngày Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ở Đại Lý, Thẩm Tu cũng tự thưởng cho bản thân mấy ngày nghỉ.

Thẩm Tu là nghệ sỹ lưu lượng tuyến một, ngày nào cũng bận rộn, hiếm khi mới được rảnh rỗi, vốn định cùng Thường Huỳnh đi du lịch, nhưng vì hai người có chút mâu thuẫn nên không thu xếp được.

Thường Huỳnh đang bận học nấu ăn, hoàn toàn không có thời gian, cô ta đã nhận được lời mời tham gia show “Tôi cùng mình tinh mở quán ăn nhanh” tập tiếp theo nên nhất định phải trở tài trong chương trình.

Tỷ suất người xem show này đã vượt qua con số hai tỷ rồi, trở thành một show thực tế cực kỳ hot.

Cái khó chính là các khách mời cố định đều không có ai là nghệ sỹ lớn, nổi nhất lại là Diệp Tuệ trước đó vốn luôn bị hắc trên mạng, sau đó là đến tiêu sinh mới nổi qua một phim cổ trang tên Cao Việt.

Mọi người ban đầu chỉ muốn nhìn xem các nghệ sỹ sẽ mở quán ăn thế nào thôi chứ chắc cũng không có gì đặc biệt cả, thế nhưng gói biểu cảm gương mặt của Diệp Tuệ đã thay đổi tất cả!

Diệp Tuệ tham gia show đã thành công tẩy trắng bản thân, kéo thêm được một lượng lớn fan và lượt view, rất nhiều nữ nghệ sỹ cũng muốn học theo cô ấy.

Chỉ là nấu cơm thôi mà, ai mà không biết làm chứ? Bây giờ ngày nào Thường Huỳnh cũng trau dồi tài nấu nướng, kỹ năng sơ chế cắt thái cũng tiến bộ từng ngày, cô ta nhất định phải hạ gục Diệp Tuệ ngay trong chương trình!

Trong các địa điểm du lịch nổi tiếng trong nước, Thẩm Tu đã chọn Đại Lý.

Hôm nay vừa tới Đại Lý thì hần đã báo cho các fan của mình trên Weibo ngay, hần chụp một tấm hình với cặp chân dài, đằng sau là hồ Nhĩ Hải xinh đẹp, còn cẩn thận check in địa điểm là Đại Lý.

Ý của hần là, các fan thân yêu của anh, mấy em có thể vô tình gặp được anh ở Đại Lý đấy.

“Aaaaa anh đi Đại Lý sao? Hôm qua em lại vừa từ đó về rồi, đau lòng quá đi, tại sao vận mệnh lại ngăn cản tôi và idol gặp nhau cơ chứ?”

“Thẩm Tu vất vả rồi, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi mấy ngày, nếu là fan chân chính thì mong các bạn đừng nên làm phiền ngày nghỉ của anh ấy!”

“Thường Huỳnh đâu rồi? cô ấy có đi cùng Thẩm Tu không?”

“Đạo này Thường Huỳnh đang học nấu ăn, nghe nói cô ấy nhận được lời mời tham gia show thực tế của Diệp Tuệ, sắp ghi hình rồi đấy.”

“Giờ cơ! Chơi lớn vậy luôn á? Thường Huỳnh với Diệp Tuệ sẽ cùng xuất hiện trong show thực tế sao?”

Thẩm Tu đi du lịch nhưng vẫn khoe khoang, khác hẳn với Diệp Tuệ, cả cô và Thẩm Thuật đều không ngờ là chuyến du lịch này sẽ bị phá hỏng nhanh như thế.

Mà chuyện này là do đoàn đội của Diệp Tuệ khởi xướng ra, nghệ sỹ của mình nổi lên nhanh như thế, đoàn đội cũng phải ngày ngày hành động.

Đến một ngày, các fan của Diệp Tuệ để lại bình luận trên Weibo của công ty cô là: “Mấy ngày rồi không thấy đăng trạng thái mới, tháng này Tuệ Tuệ có lịch trình gì vậy ạ?”

“Diệp Tuệ đang nghỉ phép, cô ấy đi du lịch Đại Lý.”

Chị Nhâm chưa trông thấy bài đăng mới của Thẩm Tu, cô ấy chỉ đơn thuần muốn thay Diệp Tuệ trấn an các fan, nhưng không ngờ chỉ một câu nói đơn giản của mình mà đã gây nên chấn động lớn.

Fan của Thẩm Tu luôn âm thầm theo dõi thông tin của những nghệ sỹ hợp tác với hắn, sau khi đọc được câu trả lời từ người đại diện của Diệp Tuệ, bọn họ ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Idol của bọn họ đi nghỉ dưỡng ở Đại Lý, mà Diệp Tuệ cũng đang ở đó luôn, mọi người nhạy cảm đánh hơi được chuyện mờ ám.

Có phải Diệp Tuệ lại đang muốn giở trò không đấy?

Trước thi dựa hơi Thường Huỳnh để nổi tiếng, giờ lại định tạo scandal với Thẩm Tu, cô ta có còn biết xấu hổ hay không vậy? Phải chửi!

Các fan với sức chiến đấu cực mạnh, công chiếm phần bình luận trên Weibo của Diệp Tuệ, tất cả những nơi nào có liên quan đến cô đều sẽ có dấu vết của bọn họ để lại.

Trong nháy mắt Diệp Tuệ đã thẳng tiến lên hotsearch.

Lúc cô với Thẩm Thuật phát hiện ra chuyện này thì tin tức đã bị truyền thông thêm mắm dặm muối rồi đăng lên mạng rồi.

[Rộ tin Thẩm Tu và Diệp Tuệ cùng nhau đi du lịch Đại Lý, bạn gái thì đang ở nhà học nấu ăn vì anh ta.]

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau, mặt ai cũng ngơ ngác, trên mặt không khỏi hiện lên ba dấu chấm hỏi to đùng, chuyện quái gì thế này???

Sau khi đọc tin nhắn chị Nhâm gửi tới, cô mới biết là chị ấy đã để lộ thông tin ra.

cô có chút áy náy thở dài: “Thẩm Thuật, chắc em không thể tiếp tục đi du lịch với anh được rồi.”

Thẩm Thuật không nói gì, anh quay người đi ra khỏi phòng, đứng bên ngoài gọi điện cho Vương Xuyên, bảo anh ta đặt vé máy bay, đem đoàn đội của Diệp Tuệ đóng gói lại đưa tất đến Đại Lý.

Nửa tiếng sau, có người gọi cho chị Nhâm, nói là Thẩm Thuật bảo cả đội đến Đại Lý một chuyến.

Chị Nhâm làm trong công ty nhỏ này đã lâu, đã từng theo các nghệ sỹ vào Nam ra Bắc, nhưng chưa từng được ngồi khoang hạng nhất. Mà chồng của Diệp Tuệ chỉ vì muốn đưa bọn họ đến Đại Lý cùng mà bao nguyên cả khoang hạng nhất này luôn sao?

Thẩm Thuật tuy là người nhà họ Thẩm, nhưng nghe nói người nối nghiệp tương lai của Thẩm thị sẽ là Thẩm Tu mà. Trước giờ Thẩm Thuật cũng không có vẻ gì là giàu có, bọn họ đều cho rằng anh ấy chẳng có tài cán gì.

Thế mà chồng của Diệp Tuệ từ khi nào mà lại có nhiều tiền như vậy chứ?

Chị Nhâm cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghe theo yêu cầu của Thẩm Thuật, đáp chuyến bay sớm nhất đến Đại Lý.

Sáng hôm sau, cả đoàn đội của Diệp Tuệ cùng chụp với cô một tấm ảnh ở ngoài bờ biển, mọi người ai cũng nở nụ cười rạng rỡ, giờ hai tay lên trời cao.

Tấm ảnh được đăng lên Weibo kèm dòng trạng thái: “Cảm ơn Tuệ Tuệ đã cho cả đội có một kì nghỉ vui vẻ nha!”

Nhóm quần chúng ăn dưa đã châu chực cả một buổi tối, cuối cùng mới nhận được hồi đáp từ Diệp Tuệ, cả bọn điên cuồng bình luận, lượt like và comment đã nhanh chóng vượt qua con số mười vạn.

“Tôi đã nói là Thẩm Tu không xấu như vậy đâu mà, hai người họ chẳng liên quan gì tới nhau hết, các fan đừng có mà suy diễn nữa, quan tâm đến idol của mình thôi có được không?”

“Diệp Tuệ xinh hơn Thường Huỳnh nhiều, cô ấy việc gì phải để ý tới Thẩm Tu chứ, có khi thấy dạo này Diệp Tuệ hot quá nên Thẩm Tu mới muốn cọ nhiệt ý.”

“Ôm ôm Thẩm Tu, chúng tôi không dính dáng gì nữa. Diệp Tuệ của mấy người đẹp nhất vũ trụ, mê đảo ngàn ngàn vạn vạn người được chưa? Xin hãy giữ khoảng cách với Thẩm Tu của chúng tôi, cảm ơn.”

“...”

Thế là chuyện này đã được giải quyết dễ dàng nhờ có Thẩm Thuật.

anh nhận thấy đoàn đội của Diệp Tuệ tuy rất nhiệt tình nhưng lại không có nhiều kinh nghiệm, luôn chỉ biết thông qua scandal để tăng độ hot.

Dựa vào phương thức lăng xê kiểu ấy, nhất định sẽ làm cản trở con đường phát triển của Diệp Tuệ sau này.

Khi về nhà, Thẩm Thuật sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cô, giới thiệu cho cô mấy người có kinh nghiệm.

Chuyến du lịch ở Đại Lý của Diệp Tuệ và Thẩm Thuật mới đó mà đã qua hơn nửa chặng đường, tối hôm đó, Diệp Tuệ lại trông thấy con ma nước xinh đẹp kia.

Nó lác lác đầu, dáng vẻ mệt mỏi, gục đầu xuống chờ ở đây như đang chờ bọn họ về phòng.

Hồ hấp của Diệp Tuệ trở nên dồn dập, nhìn vào mắt con ma nước. Ma nước thấy Thẩm Thuật đứng bên cạnh cô, theo bản năng trốn vào trong nước.

trên người anh dương khí quá mạnh, tuy đã là buổi tối nhưng nó vẫn không thể tiến lại gần được.

cô gái ma nước giờ tay vẫy chào Diệp Tuệ: “Chào chị.”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang ngây ngốc nhìn vào khoảng không, sau đó cô hướng về phía đó hỏi một câu.

“cô chính là con ma nước chuyên đi hút linh hồn người ta trong truyền thuyết đấy sao?”

cô gái ma nước ngẩn người, nó nhìn gương mặt tái nhợt sợ hãi của Diệp Tuệ, bất giác cười rộ lên, tiếng cười nghe trong trẻo vang vọng như chuông bạc.

Cuối cùng nó cũng hiểu là tại sao lần trước gặp Diệp Tuệ thì cô lại trốn nhanh như vậy rồi, nó mỉm cười nói: “Chị yên tâm, em sẽ không rút mất linh hồn của hai vợ chồng chị đâu.”

“Truyền thuyết ma nước đó là bịa đặt.” Nó giải thích, “Những người rơi xuống nước là do không cẩn thận bị trượt chân ngã thôi, mà thật ra bọn họ không có ai chết cả.”

Diệp Tuệ không hiểu: “Thế tại sao ai cũng nói như vậy chứ?”

“Mọi người ai cũng thích nghe kể chuyện, nghe xong lại tự bịa thêm nội dung vào.” Ma nước thờ dài một tiếng, “Cuối cùng thành ra câu chuyện càng ngày càng bị thêm dết theo chiều hướng ma quái, mà làm gì có ai muốn đi điều tra rõ chân tướng đâu?”

Diệp Tuệ nghe nó nói, cảm thấy cũng giống như những lời đồn vô căn cứ trên mạng vậy, truyền thông và dân mạng chỉ đua nhau nói xấu cô, càng nói càng đi quá xa, nhưng không có ai sẵn lòng đứng ra tìm hiểu về con người thật của cô cả.

Nghĩ vậy, Diệp Tuệ cũng hiểu cho cô gái ma nước hơn.

“Xin lỗi, tôi hiểu lầm cô rồi.” Diệp Tuệ quay sang kể lại sự thật về truyền thuyết ma nước cho Thẩm Thuật nghe, còn giờ tay ra chỉ, ý bảo với anh là cô gái ma nước đang ở đó.

Sau đó cô gái ma nước nói câu nào là Diệp Tuệ lập tức nói lại với Thẩm Thuật câu đấy, nó nhìn hai người đang đứng cạnh nhau, cảm thấy giống như một cặp thần tiên vậy.

không khỏi cảm thán: “Chị với chồng chị thật xứng đôi.”

Diệp Tuệ sững sốt, sau đó cảm giác có hơi nóng đang từ từ bốc lên từ tai, khiến vành tai cô đỏ bừng. cô mím môi, không nói gì hết.

cô thấy hơi kỳ lạ, cô gái ma nước chỉ nói một câu rất bình thường thôi mà, sao cô lại đỏ mặt chứ?

Thẩm Thuật không nghe thấy động tĩnh gì từ bên cạnh, Diệp Tuệ không thấy lên tiếng. Lúc này máy phiên dịch Diệp Tuệ tạm thời ngưng hoạt động, xẹt xẹt hai tiếng, giả điếc không nói gì.

anh chẳng hiểu chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Diệp Tuệ, hỏi cô: “cô ấy vừa mới nói gì vậy?”

Diệp Tuệ chột dạ, không dám quay đầu nhìn lại anh, đáp: “cô ấy khen em đẹp quá.”

Thảm Thuật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngân Nhi

cô gái ma nước nói cho Diệp Tuệ biết thân phận của mình: “Em tên là Tống Tiêu.”

Diệp Tuệ: “Chị là Diệp Tuệ, em ở đây đợi chị à?”

Tống Tiêu gật đầu: “Hôm trước nhìn thấy chị, em đã đoán ngay ra là chị có thể nhìn thấy ma rồi.” Lần đó Diệp Tuệ tưởng nó là ma ác, nên nó chưa có cơ hội để nói chuyện, đành rời đi trước.

Vì được ma tìm gặp nhiều lần rồi nên Diệp Tuệ rất hiểu: “Có phải em vẫn còn một tâm nguyện chưa hoàn thành được đúng không?”

Nét mặt Tống Tiêu căng cứng lại, nước mắt chảy xuống sàn gỗ: “Từ rất lâu rồi, em đã yêu thầm người họa sĩ kia.”

Tống Tiêu là một nạn nhân của bạo lực học đường.

cô ấy và cậu họa sĩ học cùng một trường cấp ba, cậu họa sĩ là đàn anh khóa trên của cô ấy, cũng chính là chàng trai tốt đẹp duy nhất mà cô ấy gặp được trong những năm thanh xuân ngắn ngủi.

Tống Tiêu là người múa chính trong đội múa của trường, nhưng vì tính cách điềm đạm ít nói nên bị người ta cho là kiêu căng ngạo mạn, khinh thường người khác. Tống Tiêu bị các bạn nữ cùng lứa bắt nạt, mấy cô gái đó lấy mất giày múa của cô, gạt hết sách trong ngăn bàn cô xuống đất, kéo mái tóc dài của cô ấn vào tường...

Có một ngày, Tống Tiêu ngồi trên bậc cầu thang bên cạnh phòng tập múa, ôm lấy đầu gối, cúi đầu khóc.

Có một nam sinh đi tới trước mặt cô, cô nhận ra anh, anh là đàn anh lớp mười hai, lúc nào cũng lạnh lùng ít nói ôm một tập tranh vẽ.

Tống Tiêu bị đánh sưng cả mặt, nước mắt không thể làm vui đi nổi đau, các nữ sinh càng ngày càng thù cô hơn, lần lượt cười nhạo cô, tẩy chay cô, đánh đập cô.

Buổi chiều hôm ấy, đàn anh ngồi xuống bên cạnh Tống Tiêu, không lên tiếng an ủi, chỉ đưa cho cô một cái khăn giấy.

Trong thế giới tàn ác này, Tống Tiêu bỗng cảm thấy có một tia sáng nhỏ xíu chiếu xuống giữa màn đêm tăm tối.

Lần tiếp theo, Tống Tiêu bị một nhóm nữ sinh hư hỏng túm tóc ấn cô vào tường, bọn họ rất đông, cô ở giữa như một con chuột nhỏ yếu ớt, ngay cả sức để giãy dụa cũng không có.

Thầy chủ nhiệm bất ngờ gõ cửa, lôi hết những nữ sinh bắt nạt Tống Tiêu đi, lúc mọi người đi hết rồi, Tống Tiêu nhìn thấy đàn anh đang đứng bên ngoài cửa.

Hoàn cảnh gia đình của Tống Tiêu không tốt, những người như cô ấy, chỉ có thể cố gắng học tập thật tốt thì mới mong rời khỏi nơi này.

Tống Tiêu nghe nói đàn anh thi vào Học viện Mỹ Thuật, cô liền liều mạng học hành, mong muốn có thể vào được một trường cùng thành phố với anh.

Người ta có bắt nạt cô thế nào, cô cũng không thêm quan tâm nữa. Chỉ có điều mỗi khi đi ngang qua phòng vẽ tranh của trường, cô liền nghĩ đến người mà mình thầm mến đang ở nơi phương xa.

Thế rồi vào mùa hè sau khi kết thúc năm lớp mười hai, Tống Tiêu ngã xuống hồ do bị ma nước dụ dỗ, trở thành người thể mạng.

*Theo truyền thuyết về thủy quỷ, linh hồn chết đuối nếu dụ được người nào xuống nước trở thành kẻ thể mạng thì linh hồn đó mới được đi đầu thai.

Vậy là cô đã không còn có cơ hội nói với đàn anh, rằng cô đã yêu thầm anh từ rất lâu rồi.

Sau này, mỗi lần Tống Tiêu trông thấy có người rơi xuống nước, cô đều sẽ cố gắng hết sức để cứu họ lên.

Tống Tiêu đã trải qua ba năm trung học bị bạo lực học đường, mặc dù phải chịu nhiều đau khổ, nhưng cô vẫn giữ trọn tấm lòng thiện lương nhân hậu của mình.

Còn những người đã bắt nạt Tống Tiêu, những cô cậu thiếu niên độc ác ấy, họ chỉ coi những hành động của mình như nước chảy bèo trôi, nhưng thật ra nó lại tạo thành một sự tổn thương vô cùng lớn.

Bọn họ cũng chẳng còn nhớ rõ mình đã từng tạo ra cho Tống Tiêu biết bao nhiêu thương tổn nữa rồi.

Ở trong hồ một thời gian khá dài, Tống Tiêu tưởng rằng mình sẽ mãi mãi không được nhìn thấy đàn anh nữa, nhưng bỗng một ngày nọ, cô lại trông thấy anh đang ngồi vẽ tranh bên bờ hồ.

Hoàn cảnh gia đình anh sa sút, mỗi ngày anh phải vẽ tranh cho người ta để kiếm tiền đóng học. Lúc nào không có khách, anh lại tự ngồi vẽ một bức tranh mà mình thích.

Trong tranh là cảnh hồ Nhĩ Hải, Tống Tiêu thì ở bên cạnh nhìn anh.

Bức tranh ấy bị gió thổi bay vào trong hồ, lúc anh cố gắng lấy nó về thì không cẩn thận ngã xuống nước. Tống Tiêu sợ hãi, cô không thể để anh trở thành người thể mạng được, nhất định cô phải cứu anh lên.

anh đã từng bước vào cuộc sống của cô, kéo cô ra từ nỗi tuyệt vọng tột cùng.

Tống Tiêu chết rồi, anh sẽ không bao giờ biết rằng cô yêu thầm anh. Nhưng cô luôn hi vọng sinh mệnh anh sẽ được kéo dài.

Cuối cùng, ánh sáng đã một lần nữa trở về với cô.

Sau khi cứu anh, Tống Tiêu thấy tần suất đến Nhĩ Hải của anh ngày càng nhiều hơn, cô có thể thường xuyên gặp được anh, nhưng mà, cô phát hiện thời gian của mình không còn nhiều nữa, cô sắp phải đi rồi.

Nghe xong câu chuyện của Tống Tiêu, Diệp Tuệ thấy nước mắt cô bé rơi xuống, Tống Tiêu nói với cô: “yêu cầu của em rất đơn giản.”

Diệp Tuệ kiên nhẫn đợi nghe tiếp, cô bé lại nói: “Chị có thể nhờ anh ấy vẽ cho em một bức tranh không?”

Sau khi xảy ra chuyện, người nhà Tống Tiêu đã rời khỏi Đại Lý đầy những thương tâm này, Tống Tiêu nói cho Diệp Tuệ biết tên trường mình học, ở đó có ảnh chụp của cô bé.

“Trường em thất chặt an ninh lắm, anh chị không vào bằng cổng chính được đâu, phải trèo tường vào đó.” Tống Tiêu có lòng dặn dò hai người.

cô bé nói luôn cả vị trí tường cụ thể cho Diệp Tuệ.

Hôm sau, Diệp Tuệ quyết định đến trường Tống Tiêu học một chuyến, cho dù có phải trèo tường thì cô cũng sẽ nhẫn nại, chỉ có điều chuyến đi lần này tất nhiên là phải dẫn theo cả Thẩm Thuật đi cùng.

Lúc hai người đến nơi thì các lớp đang học, cổng chính không một bóng người.

Cả hai không có đồng phục học sinh, không thể tranh thủ chen vào giữa đám học sinh để vào trường được, cho nên Diệp Tuệ không còn cách nào khác là tìm đường tắt.

cô đứng bên ngoài vách tường trường học, ngẩng lên nhìn độ cao của nó, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Thuật: “Trước đây anh có từng trèo tường bao giờ chưa?”

Diệp Tuệ rất tò mò về thời học sinh của anh, nhìn anh ngoan như thế, chắc không có chuyện đi học muộn rồi trèo tường vào đâu nhỉ.

Bầu không khí rất yên ắng, Thẩm Thuật không nói gì, hiển nhiên là không muốn trả lời câu hỏi của cô.

Diệp Tuệ hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của anh, cô nghĩ rằng chỉ cần có thể giúp được mấy con ma, cô có thể làm được những việc mà mình nghĩ là không thể.

Cũng may ở chỗ này không có cánh phóng viên, nếu mà bị chụp lại cảnh này thì cô cũng tự nghĩ luôn được tiêu đề cho số báo ngày mai rồi đấy.

[Nữ minh tinh đang hot nào đó vấp ngã sờ trèo tường vào một trường trung học.]

Diệp Tuệ lấy ra hai cái khẩu trang trong túi, làm như vật quý đưa tới trước mặt Thẩm Thuật: “anh nhìn đi, em đã chuẩn bị cả cho anh rồi nè.”

Thẩm Thuật với ánh mắt phức tạp nhận lấy cái khẩu trang, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Nếu đồng nghiệp của anh mà ở đây, chắc họ sẽ nói rằng đường đường là tổng giám đốc của Hoa Thụy, vì theo đuổi vợ mà ngay cả chuyện trèo tường

cũng dám làm.

Diệp Tuệ chẳng quan tâm đến mấy ý nghĩ của anh, cô giúp anh đeo khẩu trang vào, ở đây có camera giám sát, nếu bị quay đến mặt thì sẽ không hay lắm.

Đeo khẩu trang cho anh xong, Diệp Tuệ lại nhanh nhẹn làm tốt công tác nguy trang cho bản thân, sau đó đi tới vách tường, quay người lại, cười híp mắt vẫy tay với Thẩm Thuật.

“Em không đủ cao, anh giúp em với.” cô rất thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

Thẩm Thuật cam chịu số phận khom lưng xuống, tay vòng qua đầu gối Diệp Tuệ, khép chặt tay lại, nâng cô lên cao.

Động tác của anh rất ổn định, đợi đến khi cô ngồi vững trên tường rồi, anh mới bỏ tay ra.

một giây sau, anh chống hai tay lên tường, hơi dùng sức một chút rồi bay người qua mặt tường trong chớp mắt, động tác rất gọn gàng.

“Nhìn anh treo tường còn điêu luyện thành thạo hơn cả em.” Diệp Tuệ nhìn anh, không nhịn được mà thờ dài nói.

cô rất chân thành khen ngợi động viên anh, nhưng mà Thẩm Thuật không tiếp đất vững nên tí thì ngã, suýt treo cả chân.

Diệp Tuệ sợ hãi nhắc nhở anh: “anh cẩn thận đó.”

Thẩm Thuật lại đi tới vách tường, Diệp Tuệ đang ngồi bên trên, bức tường này hơi cao so với cô, nếu trực tiếp nhảy xuống thì rất có thể sẽ bị thương.

Thấy anh lại gần, Diệp Tuệ liền giang hai tay về phía anh, tỏ ý muốn anh ôm cô xuống. Ở trên tường ngồi lâu quá, chân không chạm đất, cô thấy hơi sợ.

Thẩm Thuật ôm lấy eo cô, nhắc cô từ trên tường xuống.

Tư thế này khiến cho cả người Diệp Tuệ bị ép vào ngực anh, mặt thì dán vào cổ anh.

Hơi thở của cô phả nhẹ lên cổ anh, khiến anh thấy hơi ngứa ngứa.

Thẩm Thuật ngẩn ngơ, toàn thân cứng đờ.

anh còn chưa khôi phục lại tinh thần thì Diệp Tuệ đã đứng thẳng người rồi, cô không phát hiện ra sự khác thường của anh, cứ thế kết thúc cái ôm ngắn ngủi này.

“Được rồi, bọn mình đến phòng tập vũ đạo đi.” Diệp Tuệ đưa mắt nhìn phương hướng, chợt lướt về phía Thẩm Thuật, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt sâu kín của anh.

cô khó hiểu hỏi: “anh sao thế?”

Thẩm Thuật dùng một giây rồi đáp: “không có gì.”

Lúc này, trong phòng tập không có ai, Diệp Tuệ tìm được một bức ảnh tập thể treo trên tường, là ảnh chụp trong một buổi biểu diễn mà Tống Tiêu tham gia.

Trong ảnh có rất nhiều người, Tống Tiêu đứng ở chính giữa, rất nổi bật giữa những cô gái khác cũng xinh đẹp không kém, Diệp Tuệ mới nhìn cái là tìm ra cô bé ngay.

Trong ảnh Tống Tiêu cười thật xinh, hình như cô bé rất vui vì buổi biểu diễn đã thành công, tâm trạng của cô bé có thể vượt ra khỏi tầm ảnh mà lây sang cho người khác.

Diệp Tuệ chụp hình cô bé lại, giải quyết xong, cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Bọn mình quay về đường cũ đi.”

Thẩm Thuật: “...”

Cả hai còn chưa kịp về chỗ cũ thì tiếng chuông tan học bất ngờ vang lên, toàn trường bắt đầu trở nên huyên náo, các học sinh lần lượt đi ra khỏi lớp.

Diệp Tuệ hoảng hốt, bộ dạng của cô và anh lúc này nhìn đã thấy không bình thường rồi, ai sẽ tin là bọn họ chỉ tới để chụp ảnh Tống Tiêu thôi cơ chứ.

cô lập tức nhìn quanh bốn phía, muốn xem có chỗ nào để trốn không.

một giây sau, Thẩm Thuật túm chặt lấy tay cô, hơi dùng lực kéo cô vào một góc yên tĩnh.

Ở đây không có nhiều học sinh lui tới, nhưng tiếng cười nói của học sinh truyền tới từ phía xa cũng đủ khiến cho người ta căng thẳng.

“Suýt.” Thẩm Thuật đưa tay ra dấu im lặng, anh cởi áo khoác đang mặc ra, nhẹ nhàng trùm lên cô.

Trước mắt Diệp Tuệ bỗng trở nên tối đen, ánh sáng đã biến mất trong nháy mắt.

Chiếc áo khoác tràn ngập mùi hương của anh, mùi hương thơm mát rất quen thuộc, lấp đầy khoang mũi cô.

Thẩm Thuật khép áo lại che kín mặt cô, chỉ chừa cho cô một khe hở nhỏ, anh nói nhỏ, giọng trầm hơn hẳn bình thường: “Đề phòng bắt trộm, trước tiên đành để em chịu thiệt vậy.”

Cách lớp áo, giọng của anh nghe vẫn rất gần, như đang kề vào tai cô vậy.

Bị mùi hương của anh bao vây khiến Diệp Tuệ không tự chủ được mà đỏ hai tai, từ tai lan đến mặt, cảm giác nóng bừng lên.

Qua khe hở nhỏ của áo, Diệp Tuệ nhìn thấy bóng lưng anh, tim lại đập nhanh hơn một chút, theo bản năng có chút bối rối, lại không có nơi nào để trốn.

Hết giờ giải lao, các học sinh lại lục đục trở về lớp, sân trường lại khôi phục sự yên tĩnh.

Thẩm Thuật thấy các học sinh dần đi xa rồi, liền chuẩn bị đưa Diệp Tuệ rời khỏi trường học thật nhanh, nếu không cô mà bị bắt được thì người ta sẽ nhận ra ngay.

“Chúng ta đi thôi.”

nói xong, Thẩm Thuật liền kéo cô đi, nhưng tay của anh lại bất ngờ bị cô bắt lấy, phía sau truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của cô.

“Thẩm Thuật!”

Tay anh vẫn còn đang túm chặt cái áo khoác, cả cái đầu của Diệp Tuệ bị bịt kín bên trong, chỉ một tí mà đã cảm thấy sắp hết không khí để thở rồi.

Khoảnh khắc cảm động ngắn ngủi vừa rồi giờ đã tan biến hết, cô giữ chặt lấy tay anh, kéo cái áo khoác ra khỏi đầu mình.

“anh không bỏ tay ra thì em đi kiểu gì hả?!!”

--

Mợ, đầu truyện đang thương em mà nước mắt phát khóc thì đến cuối hai ông bà làm cho quả cười không nhạt được mồm)) anh Thẩm ơi trùm áo kín đầu rồi nắm tay kéo ngta đi là được mà anh, anh túm chặt áo bịt đầu vợ anh lòi đi thì là thể loại gì vậy anh?)

Quý zị có thể nhìn ảnh bên dưới để hình dung về chị Tuệ lúc này Kéo tay thì ko kéo lại đi kéo đầu, ok tôi ổn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit: Ngân Nhi

Thời gian của Tống Tiêu không còn nhiều, Diệp Tuệ phải tranh thủ từng phút, cô cầm theo hình của cô bé rồi cùng Thẩm Thuật đi tìm cậu họa sĩ kia.

Diệp Tuệ ngồi xuống trước mặt cậu ta, Thẩm Thuật đứng một bên, Diệp Tuệ nói: “Cậu có thể vẽ giúp tôi một bức tranh không?”

Cậu họa sĩ nhìn thoáng gương mặt bị che kín của Diệp Tuệ: “...Được ạ.”

Diệp Tuệ nói: “không phải là vẽ cho tôi, mà là cho cô gái trong ảnh này.” cô mở hình Tống Tiêu trong điện thoại ra đưa cho cậu xem, cậu ấy nhận lấy, cúi đầu nhìn.

Cậu nhớ cô gái này, là đàn em khóa dưới thời trung học, năm đó lúc cô bị người ta bắt nạt, cậu đã giúp cô. Nhưng theo như cậu biết thì cô ấy đã mất rồi mà.

Tay cậu khẽ run lên, ổn định lại tâm trạng, cậu ngược mắt nhìn Diệp Tuệ: “Chị có quan hệ gì với em ấy ạ?”

Diệp Tuệ nhìn thoáng qua Tống Tiêu đang ở bên cạnh, nói: “cô bé là bạn của chị, em biết em ấy sao?”

Ánh mắt cậu họa sĩ hơi trầm xuống, mắt nhìn cô gái xinh xắn trong tấm ảnh: “Trước đây em đã từng giúp cô ấy, nhưng bây giờ chắc cô ấy không nhớ em là ai đâu.”

Tống Tiêu lắc đầu, theo bản năng muốn đưa tay ra nắm tay anh, nói cho anh biết rằng, sao em có thể không nhớ anh được chứ?

Lúc tay cô sắp chạm vào tay anh, cô lại buông thõng tay xuống, cô đã chết rồi, hai người đã sớm âm dương cách biệt.

Diệp Tuệ thầm thở dài trong lòng: “Em giúp chị vẽ lại hình cô bé đi, khung cảnh xung quanh em có thể tự do sáng tạo.”

Để cho cậu ấy giữ tấm ảnh, trước khi rời đi, Diệp Tuệ thấy Tống Tiêu đứng bên cạnh cậu ấy nhìn chăm chú, trong mắt dường như chỉ có một chàng họa sĩ ấy.

Cậu bắt đầu vẽ tranh, nhìn tấm ảnh, không hiểu tại sao trong đầu cậu bỗng hiện lên một đoạn ký ức.

Cậu đã từng bị rơi xuống nước, lần đó cậu còn tưởng mình sẽ chết, thế nhưng hình như lại có một cánh tay mạnh mẽ đã kéo cậu rời khỏi đáy hồ tối tăm ấy.

Trong tình thế sinh tử, cậu cố mở mắt ra, liền trông thấy một đôi mắt cực kỳ đẹp. Sau đó khi cậu tỉnh lại thì thấy mình đã nằm trên mặt đất rồi, bên cạnh không có ai cả.

Cậu luôn đi tìm cô gái đã cứu mình, nhưng mãi mà không có manh mối gì.

Cậu không hề biết rằng, cô gái mà cậu vẫn luôn tìm kiếm trong đau khổ, thật ra đã chết từ lâu rồi. cô ấy tuy đã chết, nhưng linh hồn vẫn luôn ở bên cậu.

Lúc này đây, cô ấy đang đứng ngay trước mặt cậu, cách cậu chỉ khoảng một gang tay, thế nhưng cậu sẽ mãi mãi không thể nhìn thấy cô.

Người họa sĩ khẽ chạm vào bức ảnh, nhẹ nhàng vuốt lên đôi mắt cô gái, không biết có phải là cảm giác hay không, cậu cảm thấy ánh mắt cô gái đã cứu mình rất giống cô bé này.

Cậu ngồi vẽ tranh, thời gian lặng lẽ trôi, Tống Tiêu luôn đứng bên cạnh nhìn, lúc trông thấy cảnh tượng trong tranh đang từ từ được hiện ra, đáy mắt cô hiện lên nỗi kinh sợ.

Cậu đang vẽ cảnh dưới đáy hồ, xung quanh rất tối, nhưng bên trên có chiếu xuống một tia sáng, có một cô gái đang giơ tay, đầu hướng lên trước, dường như đang ôm theo cái gì đó bơi lên trên.

Tống Tiêu không kim được mà rơi lệ, thì ra anh vẫn luôn nhớ, nhớ rằng cô đã cứu anh. cô đứng rất gần, một giọt nước mắt rơi xuống trang giấy.

Người họa sĩ nhìn thấy giọt lệ này, cậu sờ vào bức tranh, tỏ ra khó hiểu: “Trời mưa sao?” Nhưng nhìn trời thì không thấy có mây đen.

Cậu lại nhìn bức tranh một lần nữa, mặt của cô gái còn chưa vẽ được, giọt lệ này lại rơi đúng vào vị trí mà cậu đang muốn vẽ.

Dọc theo lối giọt nước chảy xuống, cậu bắt đầu vẽ đôi mắt cô, vẽ rất chậm, rất có tâm, tựa như đang muốn tranh thủ bày tỏ luôn tình cảm của mình vào bức tranh này.

Từ các nét phác họa dần trở thành hình dạng rõ ràng, từ hình dạng lại tô thêm sắc thái, dưới ngòi bút của cậu, gương mặt cô bé từ từ hiện lên, giống hệt

với Tổng Tiêu đang đứng bên cạnh.

Cũng giống với hình bóng mờ nhạt mà cậu luôn khắc sâu trong lòng.

Tối hôm sau, Diệp Tuệ tới lấy tranh, trước tiên cô nhìn Tổng Tiêu một cái, thấy thân thể cô bé trở nên mờ đi, cô bé sắp biến mất rồi.

Cậu họa sĩ đưa bức tranh cho Diệp Tuệ: “Xin lỗi, em đã tự ý thêm vào bối cảnh dưới nước.”

Diệp Tuệ nhìn Tổng Tiêu, Tổng Tiêu gật đầu, đáy mắt rung rung, Diệp Tuệ nói: “Chị rất hài lòng.”

cô rời đi, Tổng Tiêu cũng đi theo cô, hai người đứng ở một nơi vắng vẻ, Diệp Tuệ đưa bức tranh cho cô bé.

Tổng Tiêu vô cùng quý trọng bức tranh này, cô bé đưa tay vuốt nhẹ, nói: “anh ấy nhớ là em đã cứu anh ấy.” Mặc dù anh không biết cô là ai, nhưng chỉ cần thế thôi cũng là quá đủ rồi.

Tổng Tiêu cười, mắt lại rơi lệ: “anh ấy vẽ đẹp thật, em không biết thì ra mình lại xinh như vậy đấy.”

Cuộc đời cô đã quá đau khổ, chỉ có anh là khiến cho cô cảm thấy, trên thế giới này vẫn còn có những điều tốt đẹp đang tồn tại.

Diệp Tuệ nói: “Em không định nói cho cậu ấy biết tình cảm của em sao?” cô bé sắp tan biến rồi, không lẽ...

Tổng Tiêu lắc đầu: “Lúc làm người em rất hèn mọn, ngay cả khi biến thành ma rồi cũng vẫn thất bại như thế. một người tâm thường như em, vẫn là không nên làm phiền anh ấy thì hơn.”

Trước khi nhận ra mình thăm mến anh, tựa như có một hạt mầm đang được gieo vào tim cô vậy, đến khi cô ý thức được thì hạt mầm ấy đã trở thành một cây đại thụ, cành lá mọc lên tươi tốt, không thể tách ra khỏi sinh mệnh của cô.

anh giỏi giang như thế, chỉ khi cô biến thành ma rồi, anh không thể nhìn thấy được cô, cô mới dám rụt rè nhích tới gần anh.

cô không dám nghĩ đến việc nếu anh biết cô thích anh thì sẽ có phản ứng như thế nào nữa. Thôi thì cứ để cho cô đơn phương thích anh thôi, bí mật này sẽ mãi mãi được chôn sâu dưới đáy lòng cô.

Diệp Tuệ im lặng, vì quá thích nên Tổng Tiêu mới không dám dễ dàng nói ra tình cảm của mình, e là cho đến khi biến mất hoàn toàn, tình cảm này cũng sẽ không bao giờ được nói ra.

Tâm trạng Diệp Tuệ bỗng có phần đau xót, cô khẽ nhấp mấy môi, không nói gì.

Có lẽ vì tâm nguyện đã được hoàn thành, thân thể Tổng Tiêu dần trở nên trong suốt, mặt cô bé vẫn xinh đẹp như thế, nhưng càng ngày càng tái nhợt đi.

Nét mặt Tổng Tiêu rất thanh thản, khóe miệng mang theo nụ cười, cô bé nhìn Diệp Tuệ, chân thành nói: “Cảm ơn chị.”

một giây trước khi Tổng Tiêu biến mất, cô bé quay đầu nhìn cậu họa sĩ, mỉm cười. Tổng Tiêu tan biến, bức tranh từ trên không trung bay xuống, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Cậu họa sĩ vẫn ở bên hồ vẽ tranh, nhưng cậu không biết rằng, từ nay về sau sẽ không còn có một cô bé luôn chăm chú nhìn cậu mỗi khi cậu vẽ tranh nữa rồi.

Trong đầu cậu bỗng có một cảm giác trống rỗng, lòng hụt hẫng, giống như vừa mới mất đi một thứ gì.

Cậu nhìn mặt hồ, nghĩ tới cô gái đã cứu mình, khẽ nói thầm: “Rốt cuộc thì em ở đâu?”

Sở dĩ cậu tới đây vẽ tranh, cũng chính là vì hy vọng có một ngày sẽ gặp được cô gái ấy.

Nhưng tâm ý của anh, Tổng Tiêu sẽ mãi mãi không biết, cô đã biến mất hoàn toàn trên cõi đời rồi. cô cũng không biết rằng, người mà mình thăm mến, thật ra cũng vẫn luôn âm thầm nhớ đến cô.

Diệp Tuệ ngồi xổm xuống, chuẩn bị nhặt bức tranh lên, trong lòng vì đang có điều suy nghĩ nên động tác rất chậm, cô đưa tay ra, sắp chạm vào tờ giấy.

Đúng lúc này có một bàn tay thon gầy xuất hiện trước mắt cô, cảm bức tranh lên nhanh hơn cô một nhịp. Diệp Tuệ đứng dậy, Thẩm Thuật đưa bức tranh lại cho cô.

Nhận lấy bức tranh, cô yên lặng không ngẩng đầu lên. Ngắm nhìn cô bé xinh xắn trong tranh, lại nghĩ đến Tổng Tiêu mới vừa tan biến ngay trước mắt mình, cô lại thấy lòng ghen lại.

Diệp Tuệ cúi thấp đầu, khẽ gọi: “Thẩm Thuật.” Trong màn đêm yên tĩnh, giọng của cô nghe rất xa xôi, giống như muốn tan theo con gió.

Thẩm Thuật biết lúc này cô đang không được vui, anh nhìn cô, dường như cũng bị lây theo cảm xúc bi thương ấy.

anh khẽ đáp: “anh đây.”

cô hỏi anh: “anh có thấy mấy hôm nay sắc trời rất xấu không?” Tống Tiêu không có quan hệ gì với cô cả, cô cũng chỉ làm một việc nhỏ thôi, nhưng vẫn thấy không thể vui nổi.

Thẩm Thuật ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong màn đêm tối thấp thoáng có ánh sao, mặt trăng cũng hiện ra đường viền rõ ràng, ngày mai khả năng cao là thời tiết sẽ rất đẹp.

Nhưng anh lại nói: “Đúng là xấu thật.”

Giọng Diệp Tuệ rất nhỏ: “Thẩm Thuật, cô bé biến mất rồi, nó còn trẻ như thế mà...” Còn chưa kịp nở rộ thì đã phải lui tàn.

Thẩm Thuật bước gần lại mấy bước, Diệp Tuệ ngẩng lên nhìn vào mắt anh, nghe giọng anh cất lên trong đêm tối: “Em đã làm rất tốt rồi.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, ngắm hình bóng mình trong đôi mắt anh, mắt anh rất trong trẻo sạch sẽ, giống như có thể nhìn thấy đáy.

Nhưng càng nhìn sẽ càng phát hiện ra tâm tư anh rất nặng nề, đáy mắt luôn mang theo một thứ cảm xúc mà người ta không thể nhìn thấu được.

Diệp Tuệ chợt nhớ là người ta ai cũng nói anh khác mệnh, nhìn anh lạnh lùng ít nói, lại rất ít khi tiếp xúc với người khác. Bao nhiêu năm như vậy, anh làm thế nào mà vượt qua được chứ?

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ lại bắt đầu ngăn người, anh bắt chợt nói: “Em quên chuyến bay tối nay rồi hả?”

Diệp Tuệ thoáng chốc đã phản ứng lại ngay: “Thôi chết, em quên chưa xếp hành lý rồi!” Bọn họ đã đặt vé về tối nay, thế mà bận bịu quá nên việc này đã bị Diệp Tuệ quên ra sau gáy.

cô chạy nhanh về khách sạn, nói: “Bọn mình mau đi thôi!”

Thấy bộ dạng hốt hải của cô, Thẩm Thuật cong môi cười, hai người cùng nhau quay về khách sạn.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật thu dọn xong hành lý, cả hai ngồi lên máy bay đi về. anh vẫn bao cả khoang hạng nhất như cũ, nhưng lần này còn có thêm mấy nhân viên trong phòng công tác của Diệp Tuệ.

Thẩm Thuật không vui lắm, cảm thấy mấy người này đang quấy rầy đến anh và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ quay đầu nhìn thoáng qua, khó hiểu nói: “Sao hai người ngồi xa thế?” cô với Thẩm Thuật ngồi hàng ghế đầu, xung quanh lại chẳng có ai cả, chị Nhâm và Tiểu Lưu đang ngồi cách bọn họ rất xa.

Thẩm Thuật thờ ơ đáp: “Chắc bọn họ thích ngồi chỗ đó.”

Tiểu Lưu và chị Nhâm, hai con người vì muốn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật có không gian riêng tư nên đã tự động ngồi cách xa: “...”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, nhớ tới chuyện cô nói muốn nuôi anh, liền nói: “Sau này không cần em phải tiết kiệm tiền cho anh nữa, anh có thể nuôi em.”

Diệp Tuệ làm ngơ, vỗ vỗ vai anh: “Có nhiều tiền hơn nữa thì cũng phải tiêu pha tiết kiệm chứ.”

Thẩm Thuật trầm nghĩ, tiền của anh cũng không phải nhiều bình thường, Diệp Tuệ có tiêu thoải mái mấy đời cũng không hết được đâu.

Chuyến đi Đại Lý này, Thẩm Thuật đã rất trân trọng khoe khoang sự giàu có của mình với Diệp Tuệ, nhưng trong ấn tượng của Diệp Tuệ thì anh cũng chỉ là từ “Thẩm Thuật hưởng tiền quý úy thác của gia đình” trở thành “Thẩm Thuật có một chút tiền để dành” mà thôi.

Xem ra nếu Thẩm Thuật còn muốn chứng minh rằng anh thật sự không cần cô nuôi, thì con đường này e là còn phải đi rất lâu đấy.

Xuống sân bay, mấy người còn chưa đi ra thì chị Nhâm đã phát hiện có fan đứng ngoài, thì ra sau khi các fan biết chuyện Diệp Tuệ đi Đại Lý thì đã tập trung đến đây để đón cô.

Chị Nhâm rất kinh ngạc, phải nhớ rằng Diệp Tuệ toàn bị bôi đen, chưa từng có cảnh fan đến sân bay đón cô thế này.

Chị Nhâm vui mừng nói cho Diệp Tuệ biết chuyện này, bảo cô với Thẩm Thuật tách nhau ra mà đi. Thẩm Thuật đi trước, Diệp Tuệ ở lại, chứ để bị người ta chụp lại cảnh cô đi du lịch với một người đàn ông thì trang mạng hôm nay sẽ nổ tung mất.

Vậy là, Thẩm Thuật phải đi ra trước, nhưng anh không về ngay mà ở bên ngoài chờ cô. một lát sau, Diệp Tuệ đi ra, cô đang bị các fan vây xung quanh.

Thẩm Thuật là chồng hợp pháp của cô, vậy mà phải yên lặng ngồi trong xe thế này.

Sao cảm giác như đang yêu đương vụng trộm thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Edit: Ngân Nhi

Tuy rằng xe của Thẩm Thuật vẫn đang đỗ bên ngoài sân bay, nhưng mãi vẫn không thể tìm được cơ hội đụng mặt với Diệp Tuệ.

Fan của Diệp Tuệ rất nhiệt tình, đi theo cô một đường từ trong sân bay ra tới bên ngoài chỗ đỗ xe cho nghệ sỹ, đến tận lúc cô lên xe đi rồi mới thôi.

Thẩm Thuật ngồi trong xe không đợi được cô, chỉ nhận được tin nhắn của cô nói rằng anh hãy về nhà trước, cô không có cách nào để đi cùng anh được.

Thẩm Thuật đành phải một mình lái xe rời khỏi sân bay.

Từ sau khi Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi Đại Lý, Vương Xuyên vẫn lo lắng không thôi.

Đại Lý là nơi nào? Nhắc đến là Vương Xuyên lại thấy khổ tâm, cũng chính bởi đi du lịch Đại Lý nên anh ta với bạn gái cũ đã nảy sinh tranh cãi, sau đó là chia tay, đến cái độ cả đời này có khi chẳng còn có quan hệ gì với nhau nữa.

Đi du lịch là một việc có thể làm bại lộ tính cách thật của một con người, một chút chuyện nhỏ thôi mà cũng có xu hướng xảy ra cãi vã ầm ĩ. Mà một người không hiểu chuyện tình cảm như Thẩm tổng, nếu lỡ có làm Diệp Tuệ tức giận thì liệu sếp có dễ dàng được không đây?

Trong mấy ngày Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi du lịch, Vương Xuyên phải nói là sống một ngày mà tựa như một năm, vất vả lắm mới chờ đến ngày sếp về.

Sau khi đưa cho sếp một chồng văn kiện tích tụ trong mấy ngày, Vương Xuyên không đi ra khỏi phòng làm việc ngay, mà mượn lúc nói chuyện để nhìn sắc mặt của sếp xem thế nào.

“Thẩm tổng, chuyện Diệp Tuệ và Thẩm Tu đi du lịch Đại Lý cùng thời điểm đã được xử lý rồi, bình luận trên mạng cũng đang có chiều hướng xoay chuyển, phần đông là đứng về phía Diệp Tuệ.”

Nghe xong lời anh ta nói, Thẩm Thuật gật đầu, nghĩ đến Thẩm Tu, bỗng dung anh thấy hơi bức dọc.

Nếu Thẩm Tu không tới Đại Lý du lịch thì anh và Diệp Tuệ còn có thể ở đó thêm mấy ngày nữa, vì giải quyết cục diện rối rắm mà Thẩm Tu để lại, anh còn lãng phí mất một ngày để giúp cô giải thích.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh tối đi, nét mặt không thoải mái.

Vương Xuyên đứng quan sát nhất cử nhất động của Thẩm Thuật, trong nháy mắt đã nghĩ đến việc sếp và Diệp Tuệ trong thời gian đi du lịch đã xảy ra vấn đề.

Hai người này nhất định là nảy sinh mâu thuẫn rồi, với lại còn có thêm chuyện của Thẩm Tu nữa nên chắc họ đã cãi nhau một trận, làm gì còn có tâm trạng để vui chơi chứ.

Đi du lịch đúng là sai lầm mà, chỉ không cẩn thận một tí thôi là ngay cả bạn gái cũng không giữ được.

Vương Xuyên với nét mặt đau buồn quên mất cả việc phải rời đi, cứ thế đứng trước bàn làm việc của Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật thoát ra khỏi suy nghĩ, nhận ra trên mặt bàn đang phản chiếu một cái bóng rất lớn, anh nhú mày, nhìn lên thì thấy Vương Xuyên vẫn đứng đây.

“Còn việc gì à?” anh hỏi.

Vương Xuyên vội vàng thu hồi tâm trạng, lắc đầu, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Thẩm Thuật hoàn toàn không biết Vương Xuyên đang nghĩ gì, anh cúi đầu xử lý chồng văn kiện tích tụ trong mấy hôm.

Đội hình tham dự số mới nhất của show “Tôi cùng minh tinh mở quán ăn nhanh” đã được công bố, khách mời của tập này sẽ là Thường Huỳnh.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tuệ và Thường Huỳnh xuất hiện cùng nhau trong một show thực tế, bộ phim “Thế Từ” đã sắp đi đến hồi kết, việc tham gia chương trình hoàn toàn là để tăng độ hot cho những tập cuối phim.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra thì bộ phim “Thế Từ” sẽ trở thành phim truyền hình có tỷ suất người xem cao nhất trong năm nay.

Buổi sáng hôm ghi hình show, có rất nhiều người đã ngồi canh trên mạng để xem Thường Huỳnh đến tham gia chương trình của Diệp Tuệ.

Trước đây Diệp Tuệ được biết đến với cái tên Tiểu Thường Huỳnh, trong thời gian tuyên truyền phim hai người họ còn lấn át nhau, mấy hôm trước thì có tin đồn Diệp Tuệ cùng bạn trai của Thường Huỳnh là Thẩm Tu đi du lịch Đại Lý với nhau. . .

Nếu nói về ân oán của hai người này thì thật sự là đếm không hết.

Lúc Thường Huỳnh đến địa điểm ghi hình thì các khách mời cố định đã đến trước, bầu không khí trong trường quay lúc này có phần kỳ lạ.

Tầm mắt mọi người đều nhìn Diệp Tuệ trước rồi chuyển sang nhìn Thường Huỳnh, muốn xem xem vẻ mặt của hai người này khi gặp nhau sẽ thế nào.

Thường Huỳnh cười nói: “Chào mọi người, tôi là Thường Huỳnh.”

“Chào mừng Thường Huỳnh tới tham gia chương trình của chúng ta.” Diệp Tuệ nói rất bình tĩnh, cô vừa nói xong, các khách mời đều đồng loạt vỗ tay chào đón.

Cảnh này cho thấy rằng, Diệp Tuệ chính là trung tâm, là người có tiếng nói nhất trong chương trình.

Đạo diễn trước giờ luôn giấu mặt bỗng xuất hiện trong tập này, hần đứng trước máy quay thông báo nội dung của hôm nay: “Tập mới sẽ có sự thay đổi, đó là chúng ta sẽ mở hai quán ăn để thi đua với nhau.”

“Các khách mời sẽ chia làm hai nhóm, với hai nhóm trưởng là Diệp Tuệ và Thường Huỳnh.”

không phải chứ? Sao tự dưng đạo diễn lại đổi thành chương trình so tài khả năng nấu nướng thế này!

Tổ chương trình tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm hoi mà Diệp Tuệ và Thường Huỳnh cùng tham gia một show thực tế như hôm nay. một người từng được gọi là Tiểu Thường Huỳnh, giờ đã trở thành nữ nghệ sỹ vô cùng hot, hai người nếu chạm mặt nhau một lần nữa, liệu Thường Huỳnh có cam lòng hay không?

Sau khi tổ chương trình mua hot search [Thường Huỳnh pk Diệp Tuệ trong show thực tế], số người xem livestream đã nhanh chóng tăng lên.

“Má ơi, chiều này của đạo diễn được đấy, tôi không dám nghĩ đến luôn á!”

“Tôi chưa xem livestream bao giờ đâu, nhưng vì Diệp Tuệ và Thường Huỳnh nên tôi phải tải app về để còn vào xem cuộc chiến này đây. Mấy tập lần trước Diệp Tuệ biểu hiện quá xuất sắc, chắc lần này cô ấy cũng thắng thôi.”

“Cũng chưa chắc đâu, nghe nói Thường Huỳnh đã đi học nấu ăn lâu rồi, khả năng cô ấy thắng cũng rất lớn.”

Tại hiện trường, đạo diễn phân công nhiệm vụ cho mọi người, đó là hai quán ăn do Thường Huỳnh và Diệp Tuệ làm chủ, trong một ngày quán nào kiếm được nhiều tiền hơn thì quán đó thắng.

Hai nhóm đều sẽ làm cùng một món là JianBing (*bánh crepe kiểu TQ*), nguyên liệu nấu ăn giống nhau, lợi nhuận sẽ được tính sau khi khấu trừ chi phí sử dụng nguyên liệu.

Thường Huỳnh ngoài mặt thì tỏ ra rất bình thường, nhưng trong lòng thì muốn chửi thề, vì chương trình này mà cô ta đã đi học nấu ăn rất lâu, thế mà bây giờ chỉ phải làm mỗi một món bánh crepe thôi sao?

Hôm nay nguyên liệu nấu ăn của bọn họ đã được tổ chương trình chuẩn bị xong, cả đoàn ngồi xe đi tới một công viên.

Quầy hàng của Diệp Tuệ và Thường Huỳnh sẽ đặt ở đầu phố và cuối phố, công viên này người đến người đi rất đông vui, tuyệt đối không lo sẽ không có khách.

Cửa hàng của Thường Huỳnh bên này vừa mới mở, Văn Trương hỏi: “Phải làm thế nào mới bán được nhiều đây?”

Thường Huỳnh rất bình tĩnh, suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Cho thật nhiều nhân bánh, như vậy khách hàng sẽ thấy bánh của chúng ta chất lượng hơn.”

Lời mà cô ta không nói ra miệng chính là, chỉ cần fan biết cô ta đang bán bánh ở đây thì bọn họ nhất định sẽ ào đến mua thôi.

Cho dù mấy tập trước Diệp Tuệ đã hút rất nhiều fan đi nữa thì cô ta cũng đâu thể hot bằng mình? Lần tranh tài này Thường Huỳnh tin chắc là mình sẽ giành chiến thắng.

Thường Huỳnh cúi đầu bận rộn, động tác của cô ta rất cẩn thận tỉ mỉ, khói lửa trên bếp không ảnh hưởng chút nào đến nhan sắc của cô ta hết.

Đoàn đội của Thường Huỳnh lại bắt đầu đẩy hot search lên, Thường Huỳnh từ hình tượng tình đầu quốc dân, giờ đã trở thành hiền thê lương mẫu.

Đạn mìn đã bắt đầu xuất hiện một nhóm fan của Thường Huỳnh, cả bọn đang kêu gào khi lần đầu được nhìn thấy nữ thần của mình vào bếp.

“Bánh Thường Huỳnh làm nhìn ngon quá! Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, lại còn đẹp muốn chết, thật muốn cưới cô ấy về nhà.”

“Hu hu hu nếu tôi không đi làm thì tôi đã lao đến mua bánh ngay rồi, chị Thường Huỳnh chờ em lần sau nhé!”

Trong quầy hàng ở công viên, Thường Huỳnh đang nghiêm túc làm bánh, động tác rất thành thạo, tuyệt đối có thể thu hút các fan nam một nam sinh đeo kính khả bảnh bao đứng xếp hàng mua bánh, nhân tiện thổ lộ với Thường Huỳnh: “Em là fan của chị ba năm rồi đấy ạ.”

Thường Huỳnh ngược lên nhìn, mỉm cười dịu dàng: “Cảm ơn em.”

Số lượng bánh bán ra ngày càng nhiều, nhóm của Thường Huỳnh thấy lượng khách đông nên cũng buống lỏng cảnh giác.

một lúc sau, tốc độ xếp hàng có vẻ nhanh hơn, mọi người bắt đầu thấy không bình thường, sao khách lại ít dần đi thế này?

Phía bên kia, tại quầy hàng của Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ, Tống Bạch và Cao Việt, danh tiếng của cả ba người gộp lại cũng chưa bằng một mình Thường Huỳnh, ban đầu khách mua bánh của bọn họ không nhiều, phần lớn đều là fan của chương trình.

Cao Việt rũ bỏ hình tượng ngôi sao, nhiệt tình chào mời vì nhiệm vụ: “Mọi người ơi đến đây nào, chúng tôi bán bánh crepe trái cây Tây Thi, đảm bảo là quán bánh ngon nhất luôn!”

Diệp Tuệ quay đầu nhìn Cao Việt, anh ta cười nói: “Tạo hiệu ứng cho chương trình thôi, cô không ngại chứ?”

Diệp Tuệ không ngại, cô tiếp tục cúi đầu làm bánh, dạn mặc thì đang cười âm ỉ sau đoạn này.

“Ha ha ha ha ha ai nói cho tôi biết xem bánh crepe trái cây Tây Thi là cái bánh quái quỷ gì vậy? Mối quan hệ của Cao Việt và Diệp Tuệ hình như cũng không đến nỗi căng thẳng lắm nhỉ?”

“Mấy tập trước đúng là cả quá trình hai người họ chẳng nói với nhau câu nào, chắc là chuyện sao tác CP được giải quyết rồi nên cũng thoải mái hơn.”

Tống Bạch chịu trách nhiệm thu tiền, nhìn thấy quầy hàng bên kia đông khách hơn hẳn, cô bé sốt ruột nói: “Chị Diệp Tuệ, nhóm mình phải làm sao đây?”

Diệp Tuệ dừng động tác, nét mặt suy ngẫm nhìn mấy người khách của mình, vị khách tiếp theo đây là một sinh viên đại học.

Cái bánh vẫn đang được Diệp Tuệ cầm trên tay chứ không đưa qua, mắt cô cứ ngẩn ngơ nhìn bạn sinh viên kia.

Cao Việt tưởng là cô mất tập trung nên vội nhắc cô: “Diệp Tuệ, khách đang đợi kia.”

một giây sau, Diệp Tuệ liền bắt đầu tung chiêu với bạn sinh viên: “Có biết vì sao tôi lại ngẩn người ra thế không?”

“Vì vừa mới nhìn thấy bạn, đầu óc tôi liền trở nên trống rỗng.”

Dạn mặc lập tức nổ tung, miệng Diệp Tuệ ngọt quá mức rồi đó!! Để hút được khách mà cô dám chơi lớn ghê! Có ai mà không thích khi được Diệp Tuệ xinh đẹp khen cơ chứ?

Bạn sinh viên kia sau khi rời đi đã đăng trạng thái lên Weibo luôn: [Vừa nãy Diệp Tuệ khen tôi có gương mặt khiến cho người ta nhìn mà đầu óc trở nên trống rỗng luôn đấy trời ơi!!!]

Vì chương trình đang hot nên bài đăng của bạn sinh viên cũng đã được lên top tìm kiếm với chủ đề #Nhan sắc khiến cho đầu óc Diệp Tuệ trở nên trống rỗng.

Những người đọc được bài đăng này đã lập tức đi đến quầy hàng của Diệp Tuệ, mục đích chính không phải là để mua bánh, mà họ muốn nghe xem Diệp Tuệ sẽ khen mình thế nào.

một cô gái mặc Hán phục, trang điểm xinh đẹp, tươi cười đi đến trước mặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ cười nói: “Những người hay nói rằng sao trên trời rất đẹp ắt hẳn là chưa được nhìn vào đôi mắt của bạn.”

Tiếp theo là một cô bé học sinh mười mấy tuổi vẫn đang mặc đồng phục, tóc tết đuôi ngựa, vừa tan học cái là đi ngay tới quầy hàng của Diệp Tuệ luôn.

Diệp Tuệ nở nụ cười ấm áp, nói: “Em ăn gì để lớn lên vậy?”

cô bé học sinh ngẩn người, lắc đầu, không biết trả lời thế nào.

Diệp Tuệ đưa bánh cho cô bé, rướn người ra phía trước, dịu dàng nói tiếp: “Chị đoán chắc là Khả Ái Đa* rồi.”

*Đây là tên gọi của Trung Quốc cho hãng kem Cornetto, nghĩa là quá đáng yêu.

Nhóm người đang xem trực tiếp trên mạng đều bị Diệp Tuệ làm cho khiếp sợ, đạn mạc toàn là những chữ ha ha ha hiện lên.

“Ha ha ha ha ha ha tôi cười chết mất, sao mà Diệp Tuệ nghĩ được ra chiêu này cơ chứ?”

“Tôi muốn đến mua bánh quá, muốn được nghe Diệp Tuệ khen, gato với mấy người đang đứng xếp hàng ghê!!”

Diệp Tuệ không phải là người thích cà khía người khác, lần trước cô khiến cho Cao Việt bị bẽ mặt ngay trong chương trình, hoàn toàn là bởi chính Cao Việt tự tìm đường chết. Ai chọc cô tức giận thì cô mới mở miệng chê người ta.

Thường Huỳnh hoàn toàn không thể theo kịp được, không ngờ rằng Diệp Tuệ đã thay đổi nhiều như vậy.

Nhìn khách để bán được hàng ư? Show này còn chơi cả kiểu đó nữa sao?

Những khán giả đang xem trên mạng vừa cười vui vẻ vừa ngẫm nghĩ, xem ra trước đây bọn họ đã hiểu lầm Diệp Tuệ rồi.

- - -

Bà Tuệ ơi bà Tuệ chỉ tán gái là giỏi thôi!!!

đã update số chương chuẩn nha, truyện có tổng cộng 141 chương nhé cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Ngân Nhi

Lúc phát hiện lượng khách bên mình ngày càng ít đi, Thường Huỳnh đoán là phía Diệp Tuệ đang có hành động đặc biệt gì đó. Văn Tương tạm thời rời đi một lúc để sang nghe ngóng phía quầy hàng của Diệp Tuệ.

Dòng người xếp hàng rất dài, Văn Tương vất vả lắm mới chen vào được để nhìn mặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đang rán bánh, dịu dàng mỉm cười với từng vị khách, nói với họ những lời khen chân thành.

Có một fan của Diệp Tuệ đã ngồi nửa tiếng trên tàu điện để đến đây xếp hàng, được thấy idol của mình cười nói với mình rằng: “Bạn đẹp quá, vì sao lại muốn hạ thế xuống trần gian vậy?”

Văn Tương: “???”

Bạn fan kia hưng phấn không chịu nổi, lập tức viết bình luận trên Weibo của Diệp Tuệ, chính miệng idol nói với mình những lời này đó nha!

cô bạn này thường xuyên gửi rất nhiều bình luận dưới mỗi bài đăng Weibo của Diệp Tuệ, Diệp Tuệ không những nhớ mặt mà còn nhớ cả những bình luận của bạn này nữa.

Bạn fan tay cầm bánh, xúc động phát khóc luôn, lập tức đăng một dòng trạng thái: [trên đời này sao lại có một idol tốt như thế chứ, Diệp Tuệ cực kỳ cực kỳ âm áp luôn!]

Lúc Văn Tương quay lại quầy hàng của nhóm mình, Cốc Chiêu và Thường Huỳnh liền hỏi cô ấy tình hình bên kia.

Văn Tương nói rằng bí quyết thu hút khách của Diệp Tuệ chính là khen ngợi từng vị khách một, mà mấy người bọn họ chắc chắn là không làm theo được rồi.

Vẫn chưa tới giờ cơm tối, Thường Huỳnh vẫn còn cơ hội để xoay chuyển tình thế.

Thường Huỳnh nhìn một cô bé đang mặc trang phục tiếp ứng cho mình, liền vẫy cô bé lại nói: “Quầy hàng bên chị hình như đang thua rồi, em có thể giúp chị gọi thêm các bạn fan đến đây không?”

cô bé lập tức gửi tin nhắn vào nhóm để gọi thêm người, chỉ trong một thời gian ngắn, có rất nhiều fan của Thường Huỳnh đã chạy tới đây.

Thấy dòng người xếp hàng ngày một đông, nụ cười trên gương mặt Thường Huỳnh cũng tươi hơn rất nhiều.

Văn Tương và Cốc Chiêu liếc nhìn nhau, không khỏi cảm thán, lưu lượng đúng là lưu lượng, nói một câu thôi là kéo được bao nhiêu người đến, xem ra

nhóm của bọn họ có hi vọng thắng được nhóm Diệp Tuệ rồi.

Đến thời gian quy định, đạo diễn lập tức hô stop, Diệp Tuệ và Thường Huỳnh dừng động tác, không ai được làm tiếp. Mọi người đứng vây quanh hiện trường, kiên nhẫn đợi kết quả được công bố.

không chỉ những người đang có mặt tại đó hồi hộp, mà các bạn xem trên mạng cũng đang tung đạn mạt bao phủ hết màn hình rồi.

“Tôi đoán chắc là Diệp Tuệ thắng thôi, từ sau khi cô ấy khen các khách hàng, rõ ràng là kiếm được nhiều tiền hơn đội Thường Huỳnh, thắng thua coi như đã định.”

“Wey wey wey! Bạn không thấy Thường Huỳnh đã gọi được một nhóm fan rất đông đến à? một lưu lượng tiểu hoa không phải là người mà Diệp Tuệ chỉ giỏi mồm mép có thể so sánh được đâu nhé.”

Số người xem livestream đã lên tới con số mấy triệu, bây giờ vẫn còn đang tăng lên. Diệp Tuệ đấu với Thường Huỳnh, người xem còn thấy nôn nóng hơn cả chính chủ nữa.

Sau khi kiểm tiền, đạo diễn nói: “Số tiền mà Diệp Tuệ và Thường Huỳnh kiếm được rất sát nhau, chỉ hơn kém năm đồng thôi.”

Thường Huỳnh mặt biến sắc, biết chắc là mình thua rồi.

cô ta vì muốn thu hút khách nên đã cho khá nhiều nhân bánh, dẫn đến việc làm cho phí sử dụng nguyên liệu tăng cao, lợi nhuận thì giảm đi.

Trước tất cả những khán giả có mặt tại trường quay và những khán giả đang xem livestream, đạo diễn tuyên bố: “Lần tranh tài này, nhóm của Diệp Tuệ đã giành chiến thắng.”

Kết thúc buổi ghi hình, các bạn fan rối rít bình luận dưới Weibo của tổ chương trình.

“Quý gói xin Thường Huỳnh hãy tiếp tục tham gia chương trình, tổ đạo diễn hãy mời Thường Huỳnh mấy lần nữa đi mà! Với cả để cho Diệp Tuệ có thêm cơ hội khen các khách hàng nữa à!”

“Tôi quyết theo chương trình này đến cùng rồi đây! Đạo diễn hãy làm thêm nhiều tập vào nhé!”

Sau màn so tài của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ trong “Tôi cùng mình tinh mở quán ăn nhanh” tập này, tổ chương trình coi như đã thu về được lượng người xem cao nhất từ trước đến nay.

Ghi hình xong, xe chờ Diệp Tuệ đã đỗ sẵn ở cửa, sau khi chào tạm biệt các nghệ sỹ và nhân viên công tác, Diệp Tuệ lập tức lên xe ra về.

“Cuối cùng cũng được nghỉ rồi.” Diệp Tuệ dựa vào ghế xe, nét mặt thư giãn.

Xe chạy trong màn đêm, tuy khá mệt mỏi nhưng tâm trạng của Diệp Tuệ vẫn rất tốt, miệng ngâm nga hát.

Từ sau khi nói thật mọi chuyện cho Thẩm Thuật nghe ở Đại Lý, hòn đá trong lòng Diệp Tuệ như được lấy xuống, cảm thấy không còn việc gì đáng phải lo nghĩ nữa rồi.

Tâm trạng vui vẻ của cô duy trì suốt cả ngày dài, ngay đến Tiểu Lưu cũng phải tò mò, cứ liên tục liếc kính chiếu hậu nhìn Diệp Tuệ.

“Tuệ Tuệ, sao tâm trạng của chị tốt thế?” Tiểu Lưu cảm thấy rất kỳ lạ, trước đây Diệp Tuệ vẫn luôn yêu đời, nhưng không đến nỗi như bây giờ.

Diệp Tuệ cười đáp: “Tất nhiên là có liên quan đến chồng chị rồi.”

Tiểu Lưu cảm nín: “...”

Cầu độc thân Tiểu Lưu cảm nhận được sự tàn ác của thế giới này, chỉ biết rung rung ngồi ăn bữa lương cho ngày hôm nay thôi.

Xe đỗ dưới khu nhà Diệp Tuệ, nhưng cô chưa xuống xe ngay.

“Đợi chút đã, để chị gọi chồng chị xuống đón.” Diệp Tuệ thoải mái show ân ái, bấm gọi cho Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật đã biết là cô có thể nhìn thấy ma, cho nên bây giờ cô không phải vất vả nghĩ ra lý do nữa rồi, chỉ cần nói một tiếng với anh là được thôi.

Chỗ nào cũng có ma hết, chẳng phân biệt được là ma tốt hay ma xấu, dù cho bây giờ là gan Diệp Tuệ có lớn hơn trước thì cô cũng chưa hoàn toàn thích nghi được.

Tiểu Lưu không biết suy nghĩ của Diệp Tuệ, chỉ nghĩ là cô đang muốn show ân ái, về mặt chết lạng nghe Diệp Tuệ nói chuyện điện thoại.

“Thẩm Thuật, trời tối quá, em sợ, anh xuống nhà đón em được không?” Diệp Tuệ tránh không nói là mình sợ ma.

thật ra ý trong lời nói của cô là, Thẩm Thuật anh dương khí nặng, anh xuống đây rồi ma quỷ sẽ không dám lại gần em nữa.

Thẩm Thuật biết cô sẽ sợ, cho nên sau khi đi làm về vẫn chưa thay quần áo, ngồi ở phòng khách chờ cô.

Điện thoại di động vẫn để trên bàn trà, tiếng chuông vừa vang lên, anh liền bắt máy ngay.

“Được, anh xuống ngay đây.” Thẩm Thuật nghe cô nói thế thì hiểu ra rất nhanh.

Ý hiểu của Tiểu Luru thì hoàn toàn khác, trong đầu cô đang hiện lên cảnh Diệp Tuệ nũng nịu gọi chồng ơi, hai người tay trong tay cùng nhau đi lên nhà.

Cúp máy, Diệp Tuệ ngồi trong xe đợi, chuông điện thoại của Tiểu Luru vang lên, là mẹ cô ấy gọi.

Tiểu Luru nghe điện thoại xong, giọng nói trở nên gấp gáp: “Chị em sắp sinh, Tuệ Tuệ, em phải đi rồi.”

Diệp Tuệ nghe vậy liền mở cửa xuống xe luôn, vẫy tay với cô ấy: “Em mau đi đi, một mình chị ở đây được, chú ý an toàn nhé.”

Xe phóng đi ngay sau đó, Diệp Tuệ nhìn xung quanh, rất trong lành, không hề có ma, lại nghĩ Thẩm Thuật đang đi xuống đón nên cô liền đứng đây đợi anh.

cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, không dám nhìn chỗ khác.

không lâu sau, có một hòn đá nhỏ rơi xuống đầu cô, lực khá mạnh nên cũng hơi đau.

Tiếp theo đó là một tảng đá lớn rơi ụp một cái ngay cạnh chân cô, suýt nữa thì trúng chân cô rồi, bị rơi trúng thì chắc chắn sẽ bị thương.

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn sang, thấy có một đứa bé đang đứng dưới gốc cây đại thụ, mắt nhìn về phía cô, trên tay nó đang cầm một tảng đá.

Biết được thì ra là một đứa trẻ nghịch ngợm, Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, cô đi xuống bậc thang, tiến về phía cái cây: “Bé ngoan không được ném đá nữa nhé, nhớ chưa?”

Còn chưa đi đến gần cái cây thì cô đã dừng bước, vì cô thấy rõ ràng đứa bé đang đứng dưới gốc cây đó không phải là người.

Diệp Tuệ lập tức quay người chạy đi, một đường đến thẳng chỗ thang máy.

“một, hai, ba...” Diệp Tuệ nghe tiếng như có vật gì đó đập xuống mặt đất, tiết tấu rất có quy luật.

cô liếc mắt nhìn sang, đứa bé kia không biết lấy ở đâu ra cái dây nhảy, nó vừa nhảy dây vừa tiến về chỗ cô đang đứng.

Diệp Tuệ điên cuồng ấn nút thang máy, cũng may là thang máy sắp xuống đến tầng một rồi.

Con ma nhảy dây kia đã nhảy lên bậc thang, tinh một tiếng, cửa thang máy mở ra, người đứng bên trong vừa hay lại đúng là Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ xúc động như gặp lại được người thân bị thất lạc nhiều năm, nước mắt cũng chảy ra luôn rồi, cô còn không dám chỉ tay về phía con ma kia, bởi vì trong phim kinh dị cô sợ nhất là ma trẻ con.

Lúc này cô chỉ muốn đi vào thang máy để lên nhà luôn, nhưng Thẩm Thuật lại vội vàng bước ra hỏi: “Có phải em vừa nhìn thấy ma không?”

anh đi thẳng ra bên ngoài, động tác quá nhanh, Diệp Tuệ muốn kéo anh lại cũng không được.

Con ma nhảy dây kia thấy Thẩm Thuật đi tới thì sợ hãi lui về sau mấy bước, nhưng nó vẫn không từ bỏ việc bắt nạt Diệp Tuệ, cúi người nhặt một hòn đá rồi ném về phía cô.

Đứa trẻ này lúc chưa biến thành ma chắc chắn là một đứa trẻ rất nghịch ngợm.

“Hai quãng thâm mắt của đứa trẻ này sao mà đậm thế không biết, như đang trang điểm vậy.” Diệp Tuệ trốn sau lưng Thẩm Thuật thăm thì, có anh ở đây nên cô cũng an tâm hơn nhiều.

Con ma nhảy dây vẫn kiên nhẫn ném đá về phía cô.

Mặc dù Thẩm Thuật không nhìn thấy ma, nhưng anh có thể xác định được phương hướng của hòn đá được ném tới, anh quay người nhìn Diệp Tuệ, bắt hình linh hỏi một câu.

“Em có nước tẩy trang không?”

Diệp Tuệ ngơ ngẩn, không phản ứng kịp: “anh cần nước tẩy trang làm gì?”

Thẩm Thuật giật luôn cái túi xách của cô, kéo khóa ra lục lọi một lúc: “Cái nào là nước tẩy trang vậy?”

Diệp Tuệ đang định giúp anh lấy thì đã thấy anh giờ thò son lên, nét mặt ngờ vực hỏi: “Cái này phải không?”

Diệp Tuệ vội vàng ngăn lại khi thấy anh chuẩn bị vặn nắp son ra, sau đó tìm lọ nước tẩy trang đưa cho anh, chậm một giây thôi là có khi anh sẽ làm hỏng thời son của cô mất.

Thẩm Thuật nhếch môi cười, tỏ ra vô cùng nguy hiểm: “không phải em mới nói là nó trang điểm sao? Bây giờ tẩy trang cái là nó sợ ngay.”

Diệp Tuệ: “...” cô chỉ đang ví dụ thể thôi mà, có phải nó trang điểm thật đâu chứ!

một giây trước khi Thẩm Thuật hành động thì hòn đá được ném tới, vừa hay tạo cơ hội cho anh xác định được vị trí mà con ma nhảy dây kia đang đứng.

Động tác của anh rất gọn gàng, cầm lọ nước tẩy trang vung về phía đó.

Chỉ có Diệp Tuệ là nghe được một tiếng hét vô cùng thảm thiết, lúc này Thẩm Thuật hoàn toàn không biết rằng, chỉ một hành động rất đơn giản của anh mà con ma kia đã phải chịu biết bao nhiêu thương tổn.

Đúng là Thẩm Thuật, cầm lọ nước tẩy trang thôi mà cũng có thể biến nó thành hung khí.

Thẩm Thuật dừng tay, đưa bé ma kia vẫn đứng im tại chỗ, nó đưa tay lau nước mắt, òa khóc nức nở.

Cách đó không xa bất ngờ vang lên giọng phụ nữ: “Khiêu Khiêu, sao con còn chưa về nhà?” Người phụ nữ nhẹ nhàng lướt tới, thoáng chốc đã đến trước mặt bọn họ.

không sai, đúng là lướt tới, cái kiểu mà hai chân không chạm đất ấy...

Người phụ nữ xoa đầu đứa bé ma, nét mặt tỏ ra áy náy nói với Diệp Tuệ: “Con tôi đang ngứa da muốn ăn đòn đây mà, xin lỗi cô nhiều nhé.”

Đứa bé với chất giọng trẻ con nói: “Mẹ ơi, con sợ, con không muốn làm ma nữa đâu, con muốn đi đầu thai.”

Thẩm Thuật làm cho ma quỷ cũng phải sợ hãi muốn đi đầu thai ngay lập tức, ban nãy còn muốn đi dọa người, thế mà giờ nó đã sợ đến mức nói lắp luôn rồi.

Người phụ nữ cúi người với Diệp Tuệ: “Con tôi cứ muốn làm một con quỷ nghịch ngợm, nhất định không chịu đi đầu thai, cũng may là có hai người đã giúp tôi trị nó.”

Người phụ nữ ma nắm tay con, tâm trạng vui vẻ đi đầu thai.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang hướng về phía không khí với nét mặt không thể tin được, mấy giây sau, cô mới chậm rãi quay sang nhìn vào mắt anh.

Diệp Tuệ rất chân thành nói: “Thẩm Thuật, anh có suy nghĩ đến việc đổi nghề làm thiên sư không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Edit: Ngân Nhi

Sáng hôm sau, Thẩm Thuật còn chưa ra khỏi nhà thì Diệp Tuệ đã đi làm rồi.

anh nhận được một cuộc điện thoại, đầu bên kia là giọng phụ nữ, ngữ điệu có phần áy náy nói: “Thẩm Thuật, là mẹ đây.”

Thẩm Thuật hơi khựng lại, mặc dù người này đã rất lâu rồi không liên lạc với anh, nhưng dù đã qua nhiều năm thì anh vẫn nhận ra giọng nói của bà.

anh cố gắng không chế âm điệu, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì không?”

Diệp Tuệ lại quay về nhà lấy đồ, lấy xong đang chuẩn bị rời đi thì lại thấy cửa phòng của Thẩm Thuật đang mở.

cô muốn chào anh một tiếng, nhưng vừa đi tới trước cửa phòng anh thì lại nghe thấy anh nói: “Bà đã bỏ đi rồi, sao còn muốn quay về?”

Diệp Tuệ nhìn vào qua khe cửa mở, anh nói tiếp: “Từ ngày bà bỏ nhà đi, bà đã không còn là mẹ của tôi nữa rồi.”

nói xong câu đó thì anh cúp máy.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tuệ trông thấy anh lạnh lùng như vậy, tay anh cầm điện thoại rất chặt, toàn thân cứng ngắc, có vẻ như không có thói quen nói chuyện với mẹ mình.

Trong tiểu thuyết có đề cập tới việc anh với mẹ mình có quan hệ không được tốt, năm anh mới mười mấy tuổi bà đã bỏ nhà đi, từ đó chưa quay về lần nào.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật một lúc, biết đây là chuyện riêng của anh, lúc này anh cần được yên lặng một mình, cô liền lặng lẽ rời đi.

Sau khi cúp máy, Thẩm Thuật vẫn chỉ ngồi yên trong phòng, không hề biết là Diệp Tuệ đứng bên ngoài.

Mẹ anh đã bỏ nhà đi từ khi anh còn nhỏ, khiến anh thiếu đi tình thương của mẹ, trải qua một tuổi thơ không muốn nghĩ lại. Mặc dù thời gian đã trôi qua, nhưng chuyện này vẫn khắc sâu trong lòng anh, như hình với bóng.

Những ký ức không vui kia, tất cả đã biến thành những bóng ma, lặng yên không một tiếng động khảm vào trong máu xương anh, cứ nhớ đến là lại thấy đau đớn vô cùng.

Thẩm Thuật ngồi yên một chỗ, tựa như đang bị bóng ma bao phủ.

Diệp Tuệ trở về nhà sau khi kết thúc công việc, cô rửa mặt rồi ngồi trên salon xem TV, bỗng cảm giác trong nhà trống vắng lạnh lẽo, cô liếc nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện là Thẩm Thuật không có nhà.

Mặc dù anh ít nói, nhưng mối quan hệ giữa cô và anh rõ ràng đã khá hơn trước rất nhiều, có ngày buổi tối hai người còn ngồi trên salon nói chuyện với nhau một lúc lâu.

Bây giờ anh không có nhà, cảm thấy vắng vẻ hẳn.

Diệp Tuệ nhìn đồng hồ, bây giờ là tám rưỡi tối rồi, muộn hơn thời gian về nhà mọi ngày của anh nửa tiếng.

Trước đây có một ngày anh cũng về nhà muộn, đêm hôm ấy anh mộng du. Hơn nữa Diệp Tuệ lại nghe được anh nói chuyện với mẹ lúc sáng nên cũng thấy hơi lo lo.

cô ngồi xem TV mà lòng không yên, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, Thẩm Thuật mãi vẫn chưa về.

một hồi lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng chuông, Diệp Tuệ thấy anh đã về, tâm trạng cũng thả lỏng theo. anh cúi đầu cởi giày, không nhìn rõ sắc mặt.

anh đi tới, chuẩn bị về phòng mình, Diệp Tuệ thử hỏi anh: “Thẩm Thuật, tối nay mấy giờ anh ngủ?”

Thẩm Thuật không nhìn cô, đáp: “Bây giờ ngủ luôn.”

Diệp Tuệ không yên tâm, cô dặn dò: “Nếu anh không ngủ được thì trước khi ngủ uống một cốc sữa nóng nhé.”

Thẩm Thuật dừng động tác, anh ừ một tiếng với cô rồi quay người trở về phòng. Diệp Tuệ nhìn bóng lưng trầm lặng của anh, nhíu mày, hi vọng tối nay anh có thể ngủ ngon giấc.

Đêm đã khuya, vầng trăng cũng đang núp sau những tầng mây, không gian tĩnh lặng, Diệp Tuệ đã ngủ say. không biết từ khi nào bên ngoài bỗng vang lên tiếng ồn.

Rầm rầm rầm!!

Diệp Tuệ mơ màng nghĩ, hơn nửa đêm rồi sao còn có người gõ cửa vậy? Nhưng một giây sau cô đã bừng tỉnh, phản ứng kịp trong nháy mắt, Thẩm Thuật lại mộng du rồi.

cô còn chẳng buồn đi dép vào, cứ để chân trần đi trên sàn nhà, mở cửa phòng bước ra ngoài.

Phòng khách không bật đèn nên rất tối, Diệp Tuệ ấn công tắc để bật đèn, căn phòng bừng sáng, bóng tối đã biến mất, nhưng tâm tư của Diệp Tuệ từ nãy tới giờ vốn không đặt vào chuyện này.

cô bước đến gần phòng của Thẩm Thuật, tiếng đập cửa ngày một rõ ràng hơn, cũng nhắc nhở cô rằng tâm trạng của Thẩm Thuật lúc này đang cực kỳ bất ổn.

Diệp Tuệ nhìn cửa phòng anh.

rõ ràng anh chỉ cần kéo tay nắm cửa là có thể ra khỏi phòng ngay rồi, vậy mà anh lại không làm thế, chỉ giờ tay lên đập cửa liên tục.

Tiếng đập cửa cứ thế vang lên trong buổi đêm yên tĩnh, cửa phòng đóng chặt, bên trong là giọng nói yếu ớt của anh: “Mở cửa ra, đừng nhốt tôi trong này!”

Thẩm Thuật đang dần chết lặng theo từng tiếng đập cửa của mình, thế giới bên ngoài cửa chỉ cách anh mấy bước chân, vậy mà anh lại không thể bước ra

được.

Cánh cửa đóng chặt này, cũng chính là bóng ma lúc nào cũng bao vây lấy anh.

Diệp Tuệ bước nhanh tới, cô hít sâu một hơi, thận trọng đẩy cửa ra, khe cửa dần dần được mở rộng, cô cũng có thể nhìn vào trong.

Thẩm Thuật đứng trong bóng tối, nhìn không rõ bóng dáng, ánh sáng từ phòng khách chiếu vào, làm sáng một góc trước cửa phòng anh.

Nhưng Thẩm Thuật giống như đang đứng ngược chiều sáng, ánh mắt anh vô hồn, cả người như bị bóng tối bao phủ, ánh sáng không thể chiếu vào được.

anh tựa như một ảo ảnh trong bóng tối, hư vô không có hơi thở con người, rõ ràng Diệp Tuệ đang đứng trước mặt anh, thế mà anh lại không hề nhận ra, ánh mắt cứ dờ dẩn.

Diệp Tuệ bỗng nhiên cảm thấy mắt mình cay cay, cô hít mũi một cái, tiến lên một bước, đi vào trong phòng anh, bước vào trong vùng tối ấy.

Thẩm Thuật không còn đập cửa nữa, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “Mở cửa ra, đừng nhốt tôi trong này.”

Cách một cánh cửa, Diệp Tuệ đã cảm nhận được sự tuyệt vọng của Thẩm Thuật. Lúc cô nghe trực tiếp anh nói câu này, đáy lòng cô chợt nhói đau.

cô không dám nghĩ xem rốt cuộc Thẩm Thuật đã từng phải trải qua chuyện gì, chẳng lẽ anh đã từng bị người ta nhốt trong một không gian kín sao?

cô chợt nhớ lúc anh nghe điện thoại của mẹ, khi đó thái độ của anh rất lạnh lùng, lúc cúp máy thì lặng đi không nói gì.

Mà tối nay anh lại mộng du một lần nữa, trở thành một người bất lực. Diệp Tuệ không khỏi nghĩ đến một khả năng, Thẩm Thuật bị như vậy, có khi nào là liên quan đến mẹ của anh không?

Diệp Tuệ nhìn về phía Thẩm Thuật, cô tiến lên một bước, nhìn vào mắt anh. Phòng rất tối nhưng cô không bật đèn, cô sợ ánh sáng sẽ quấy rầy đến anh lúc này.

cô không biết phải làm sao, chỉ có thể thử xem có khiến cho anh khôi phục lại trạng thái bình thường hay không, cô khẽ nói: “Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

Trong bóng tối yên tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Tuệ vang lên.

Thẩm Thuật cứng nhắc đứng một chỗ, không có phản ứng gì. Hình như anh có nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa xôi, rất nhanh đã tàn đi mất.

Diệp Tuệ thấy anh không có phản ứng nên lại gọi thêm lần nữa, giọng nói dịu dàng hơn: “Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

Tay Thẩm Thuật khẽ giật, hình như anh đã hơi tỉnh, nhưng vẫn chìm đắm trong tâm trạng riêng của mình.

Diệp Tuệ rất kiên nhẫn, lại gọi thêm một lần nữa, giọng nói của cô truyền vào tai Thẩm Thuật rất rõ ràng.

Chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại giống như một vầng sáng, từng chút từng chút một chiếu vào thế giới đen tối của anh.

“Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

“Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

“...”

Diệp Tuệ không biết làm vậy có hiệu quả hay không, cô chỉ biết là không thể để cho anh cứ tiếp tục như vậy. Trong thời khắc này, Diệp Tuệ muốn dùng cách thức dịu dàng nhất, từ từ kéo anh về thực tại.

Có lẽ trong kí ức của Thẩm Thuật thì Diệp Tuệ hoàn toàn không giống những người khác, anh đã mơ hồ nhận ra sự lo lắng của cô.

cô đang gọi anh về.

Nét mặt Thẩm Thuật cuối cùng cũng có chút phản ứng, đáy mắt hiện lên một tia sáng rất nhỏ, anh mở miệng, nhớ tới một cái tên quen thuộc trong trí nhớ: “Diệp Tuệ?”

Tâm trạng Diệp Tuệ đã được thả lỏng, cô nhìn ra là tuy trạng thái của anh vẫn chưa ổn định hẳn, nhưng bước đầu cũng đã nghe thấy cô nói rồi.

cô tiếp tục kiên nhẫn: “Em là Diệp Tuệ đây, anh nhìn em đi.”

Thẩm Thuật theo bản năng nghe theo giọng nói này, anh từ từ quay đầu, nhìn về nơi phát ra âm thanh, trông thấy gương mặt của Diệp Tuệ, ánh mắt anh chậm rãi nhìn tập trung vào cô.

Diệp Tuệ nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “anh đi theo em nhé, được không?” cô liếc nhìn, anh không đi dép, trời đang vào thu, cứ để anh đứng lâu như thế thì sẽ ốm mất.

Thẩm Thuật không từ chối.

Diệp Tuệ thử đưa tay ra, lòng bàn tay cô nhẹ nhàng đặt trên tay anh, cảm thấy được nhiệt độ cơ thể anh còn lạnh hơn cả đêm thu.

cô nắm chặt tay, kéo anh đi, Thẩm Thuật đi theo bước chân cô, từng bước từng bước một.

Đến bên giường, cô nhìn anh, chỉ tay vào giường nói: “anh nằm xuống ngủ đi.” Đợi khi nào anh ngủ rồi thì cô có thể yên tâm ra khỏi phòng anh.

Thẩm Thuật không nhúc nhích, anh chỉ nhìn Diệp Tuệ, đáy mắt không có chút cảm xúc nào. Diệp Tuệ thở dài, cô quên mất là anh vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cô chỉ còn một cách này thôi.

một tay cô vẫn nắm tay anh, cúi người xuống ngồi trên giường, tay kia vỗ lên phần đệm bên cạnh, nói: “anh nằm đây ngủ đi.”

Thẩm Thuật học theo động tác của Diệp Tuệ, chậm chạp nằm xuống bên cạnh cô. Diệp Tuệ suy nghĩ một chút, sau đó quay người sang, mặt đối mặt với anh.

Thẩm Thuật cũng nghiêng đầu nhìn cô, hai người nhìn nhau trong bóng tối.

cô không dời mắt đi, cứ chăm chú nhìn anh, ầm giọng nói: “không còn sớm nữa, anh mau ngủ đi.”

Giọng cô rất dễ nghe, tựa như có thể gạt bỏ hết nỗi bất an của Thẩm Thuật. anh nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi, nhưng tay anh vẫn nắm chặt tay cô, không chịu buông ra.

Diệp Tuệ cũng đành phải nằm cùng anh.

Trong màn đêm yên tĩnh, hai người nằm chung một chiếc giường, hô hấp ngày một chậm và đều hơn.

Đêm nay, Thẩm Thuật mơ một giấc mơ.

Trong mơ, anh bị nhốt ở một chỗ, cửa đóng chặt, làm cách nào cũng không thoát ra được. Ngay giữa khoảnh khắc khi anh tuyệt vọng nhất, có một ai đó đã dịu dàng gọi tên anh.

Cửa vẫn chưa mở, nhưng cô không vì thế mà bỏ qua, gọi anh hết lần này tới lần khác, cố gắng kéo anh ra khỏi nơi tối tăm đó.

Cuối cùng, anh mở cửa ra, phía sau cánh cửa là gương mặt quen thuộc của Diệp Tuệ, sau lưng cô là ánh sáng ấm áp, đứng nhìn anh cười.

Thẩm Thuật tỉnh lại từ trong giấc mơ, anh mở mắt ra, trời đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, trải khắp sàn nhà.

anh cúi đầu liếc nhìn tay mình, tay anh đang bao bọc lấy tay Diệp Tuệ, dưới đầu ngón tay là xúc cảm mềm mại trơn láng.

anh nhớ lại một đoạn ký ức gần gũi tới quá, Diệp Tuệ gọi tên anh, nắm tay anh, ngủ trên giường anh một đêm. . . Hai người cứ thế nắm tay nhau ngủ say.

anh nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen như mực. Bây giờ cô vẫn đang ngủ, từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy hàng mi dày hơi cong lên của cô.

Đúng lúc này, Diệp Tuệ với tư thế ngủ rất xấu từ trước đến nay bất ngờ trở mình, vừa hay lần luôn vào ngực Thẩm Thuật, khoảng cách của hai người thoáng chốc đã gần hơn.

Hai người mặt đối mặt, mũi kề mũi, tóc của Diệp Tuệ cũng không an phận mà phe phẩy lên mặt anh.

Gương mặt cô gần trong gang tấc.

Thẩm Thuật cứng đờ người, hô hấp hơi chậm lại, tim bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp.

- - -

Phải anh nào khác là hun rồi đấy nhưng mà rất tiếc đây lại là anh Thẩm của chúng ta)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ nằm trong lòng Thẩm Thuật vẫn chưa tỉnh, vì trời đã sáng, ánh mặt trời hơi chói mắt nên cô khẽ nhủ mày, tiếp tục chui vào ngực anh.

Diệp Tuệ chỉ đang cố tránh ánh nắng chứ không biết mình làm hành động gì, cảm thấy bị quần áo của Thẩm Thuật làm vướng víu nên cô còn cọ cọ vào người anh.

Toàn thân Thẩm Thuật căng cứng, ngay cả đũng khí đây cô ra cũng không có.

một lát sau Diệp Tuệ mở mắt, cô thấy mình thế mà lại lún vào lòng Thẩm Thuật, lập tức bật dậy khỏi giường.

Diệp Tuệ luống cuống tay chân, chân cô bị chặn quán vào nên không kiểm soát được lực, suýt nữa là lại ngã vào người Thẩm Thuật, may là cô chống tay lên người anh nên mới không bị ngã.

cô ngồi trên giường, ngượng ngùng xin lỗi anh: “Xin lỗi anh nhé, em ngủ hay lún lộn lắm.”

Có thể vì mới ngủ dậy nên giọng Thẩm Thuật trầm hơn bình thường, mãi mới đáp lại cô: “không sao.”

Diệp Tuệ lúc này sắc mặt đỏ hồng, mái tóc dài hơi rối, vì động tác luống cuống vừa rồi nên áo cũng hơi xộc xệch.

Thẩm Thuật nghiêng đầu nhìn cô, một giây sau, anh tự ép buộc bản thân phải nhìn đi chỗ khác.

“anh đang toát mồ hôi sao?” Diệp Tuệ nhìn khí trời bên ngoài cửa sổ, giờ đang là mùa thu, theo lý thuyết thì nhiệt độ không hề cao, sao Thẩm Thuật lại toát mồ hôi được chứ?

Thẩm Thuật không trả lời cô, anh ra về bình tĩnh kéo chăn lên đắp.

Nuốt nước bọt một cái, anh khẽ ho một tiếng: “Em đi ra ngoài trước đi, không cần để ý đến anh đâu.”

Diệp Tuệ nghi ngờ nhìn anh mấy giây, nhưng cũng không hỏi gì thêm mà bước xuống giường đi ra cửa.

Thẩm Thuật nhìn bóng lưng cô rời đi, cho đến khi cửa phòng đóng lại, anh mới thả lỏng người được.

anh chống ngang cánh tay lên che mắt, chặn ánh mặt trời chói lọi, một giây sau, anh bỗng mở miệng tự mắng mình một câu.

“Thẩm Thuật, mày là đồ cầm thú đấy à?”

Thẩm Thuật tự xưng là cầm thú đi xuống giường, vào toilet, ở trong đấy hơn nửa tiếng mới đi ra.

Lúc đi ra nhìn thấy cái giường hỗn loạn, anh lại thầm chửi mình một lần nữa, sau đó quay trở lại phòng tắm tắm nước lạnh.

Sáng nay Diệp Tuệ không có lịch trình, cô làm bữa sáng cho mình, tiện làm luôn cả cho Thẩm Thuật một phần. Thấy anh mãi mà không ra ngoài, cô thấy hơi kỳ lạ.

Vừa mới chuẩn bị ngồi xuống ăn thì Thẩm Thuật mở cửa phòng đi ra.

“Thẩm Thuật, em làm đồ ăn sáng cho anh này, anh muốn ăn không?” anh chưa từng ăn sáng ở nhà, Diệp Tuệ cũng chỉ hỏi lấy lệ thôi.

anh thoáng khựng lại, cuối cùng vẫn ngồi xuống phía đối diện cô.

Lúc anh ngồi xuống, Diệp Tuệ khẽ nhướn mày nhìn anh một lúc, sau đó hỏi: “anh tắm đấy à?” Ban nãy mãi không thấy anh đi ra, chẳng lẽ là đi tắm sao?

Tắm gì mà tắm lâu thế không biết.

Tay cầm thìa của Thẩm Thuật cứng lại, đáp: “Ừ.”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Về sau ăn sáng xong hãy đi tắm, bụng rỗng đi tắm không tốt cho sức khỏe đâu, anh phải nhớ tắm nước ấm nữa nhé, chưa ăn sáng là dễ tụt huyết áp đấy xui lắm đấy.”

Thẩm Thuật mới vừa tắm hai lần nước lạnh nghe xong có hơi chột dạ, tốc độ ăn sáng cũng chậm đi không ít, còn không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ thì không nghĩ nhiều, cô quyết định không đề cập lại chuyện tối qua, dù sao đó cũng là chuyện riêng của Thẩm Thuật.

Diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất màn ảnh Trung Hoa Ninh Linh đã qua đời được tròn năm năm, trong buổi liên hoan phim năm nay sẽ công bố một dự án làm phim về bà, mà điều khiến cho tất cả giới truyền thông kích động chính là sự trở lại của đạo diễn Tịch Diễm.

Tịch Diễm là đạo diễn nổi tiếng quốc tế, Ninh Linh là nữ diễn viên do ông nâng đỡ, hai người kết hôn đã nhiều năm, sau khi Ninh Linh qua đời, Tịch Diễm cũng rút dần ra khỏi ngành điện ảnh.

nói cách khác, đạo diễn Tịch Diễm đã năm năm rồi không làm một bộ phim nào.

Liên hoan phim lần này, đạo diễn Tịch Diễm lại bất ngờ công bố dự án phim mới nhất của mình, đó là phim về cuộc đời của diễn viên Ninh Linh.

Tin tức vừa được truyền ra đã thu hút sự chú ý của rất nhiều nữ diễn viên trẻ, nếu được đóng phim của đạo diễn Tịch Diễm, thì cũng sẽ được tham gia liên hoan phim quốc tế, còn có thể để lại một dấu ấn trong lịch sử điện ảnh nữa.

Muốn diễn được tốt vai Ninh Linh thì phải thỏa mãn một vài điểm, đó là có năng lực, ngoại hình đẹp, khí chất thanh cao thoát tục.

Đạo diễn Tịch Diễm sẽ đứng ra tuyển chọn diễn viên, mà mọi người đều biết ông nổi tiếng là hay câu gắt, cậy tài khinh người, chỉ chấp nhận diễn viên do chính mình chọn lựa, không chấp nhận việc phía đầu tư nhét người vào.

Ngay lập tức, có rất nhiều diễn viên đang nghĩ cách để lấy lòng Tịch Diễm.

Trước kia khi Tịch Diễm còn chưa có tên tuổi lắm, Bùi Ninh đã từng diễn một vai nhỏ trong phim của ông.

Bùi Ninh cảm thấy trong giới giải trí này cô ta và đạo diễn Tịch coi như cũng có chút quen biết, khả năng nhận được vai diễn này của cô ta chắc chắn là lớn hơn nhiều so với những người khác.

Thông qua người đại diện, cô ta có được số của đạo diễn Tịch Diễm.

“Chào chú, đạo diễn Tịch.”

Mấy hôm nay điện thoại của Tịch Diễm gần như muốn nổ tung rồi, ngữ điệu của ông rất lạnh lùng: “Ai đấy?”

Bùi Ninh: “Đạo diễn Tịch, cháu là Bùi Ninh, trước đây đã từng là khách mời cho phim của chú...”

cô ta còn chưa nói hết câu thì điện thoại đã mất kết nối, Bùi Ninh chắc hẳn không ngờ được rằng, ngay câu đầu tiên cô ta đã động vào điều cấm kị nhất của Tịch Diễm. Ông không thích nhất chuyện nhờ vả quan hệ, huống hồ còn là chút quan hệ nhỏ chẳng đáng gì.

Lúc Bùi Ninh gọi lại thì Tịch Diễm không nghe máy nữa.

Tin đồn được lan truyền rất nhanh, nói là nữ diễn viên Bùi Ninh tự đề cử mình vào vai Ninh Linh, tuy nhiên đã bị đạo diễn Tịch từ chối thẳng thừng.

Thường Huỳnh cũng biết chuyện đạo diễn Tịch Diễm muốn làm phim hồi ký, cô ta tuy là tiểu hoa tuyến một, nhưng tài nguyên phim điện ảnh thì không phải đứng đầu.

Nếu muốn trở thành diễn viên thuộc phái thực lực thì cô ta phải có một tác phẩm tiêu biểu, mà hiển nhiên, bây giờ chính là một cơ hội tốt.

Thường Huỳnh nghe nói Bùi Ninh gọi điện thoại cho đạo diễn muốn nhận vai diễn này, kết quả đã bị đạo diễn từ chối. cô ta biết, đó là vì Bùi Ninh chưa đủ thành ý, nếu cô ta đích thân tới gặp đạo diễn, còn mang theo tất cả những đĩa CD phim bản giới hạn của Ninh Linh vợ ông thì sẽ thế nào nhỉ?

Chắc là quá đủ thành ý rồi.

Thường Huỳnh liên hệ với cả truyền thông, để họ đi theo chụp hình lúc cô ta đến nhà đạo diễn, nếu Tịch Diễm đồng ý cho cô ta nhận vai diễn, vậy thì tin tức đó sẽ lập tức truyền khắp các trang mạng.

Cho dù Tịch Diễm không đồng ý trao cho cô ta cơ hội này, thì truyền thông có mặt tại đó cũng sẽ tạo áp lực cho ông, nên là, tài nguyên này chắc chắn thuộc về cô rồi.

Thường Huỳnh đi đến nơi ở của Tịch Diễm, con đường này vốn rất sầm uất, nhưng bây giờ lại rất vắng vẻ, chỉ còn lại mấy hộ gia đình.

Nhà của Tịch Diễm ở ngay chính giữa con đường, nhìn qua vô cùng lạnh lẽo.

Lúc này, bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua, lá trên cây lá tả rơi xuống.

Thường Huỳnh không khỏi liên tưởng đến mấy lời đồn và những câu chuyện ma quái ở căn nhà này.

Nửa đêm yên ắng, tự dưng vang lên tiếng đàn dương cầm, trước cây đàn không một bóng người, nhưng các phím đàn thì vẫn tự động trình diễn...

Chuyện ma này cứ được truyền đi rộng rãi, mọi người đều biết rằng, Tịch Diễm đang sống trong một căn nhà có ma.

Lâu dần, những người hàng xóm bắt đầu chuyển đi nơi khác sống, khiến cho nơi này càng thêm vắng vẻ, còn Tịch Diễm thì nhất quyết không rời đi.

Thường Huỳnh không kìm được mà rùng mình một cái, thật sự muốn quay người chạy đi luôn. Nếu không phải đến đây để mang về một tài nguyên lớn cho mình thì cô ta còn lâu mới một mình đi tới căn nhà ma ám này.

Để có được tài nguyên quý giá đó, hết thảy đều đáng giá.

Thường Huỳnh thoáng nhìn đám truyền thông đi đằng sau, bước chậm tới trước cửa nhà. Cửa nhà đóng chặt, lạnh lùng y như chủ nhân của nó vậy. Thường Huỳnh bấm chuông cửa, một lát sau thì cửa được mở ra.

Tịch Diễm nhìn Thường Huỳnh, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì không?”

Thường Huỳnh đã sớm biết tính cách quái gở của vị đạo diễn quốc tế này, cô ta nở nụ cười, giờ cái CD đã chuẩn bị từ trước ra: “Cháu đã xem tất cả các tác phẩm của vợ chú đây ạ.”

Nghe thấy người kia nhắc đến Ninh Linh, sắc mặt Tịch Diễm có thả lỏng đôi chút, Thường Huỳnh nói tiếp: “không biết dự án phim sắp tới của chú đã tìm được nữ chính chưa ạ?”

Tịch Diễm nhìn Thường Huỳnh, nói: “cô không phù hợp.” nói xong liền đóng sầm cửa lại, giống như muốn đập thẳng vào mặt Thường Huỳnh một cái vậy.

Đám truyền thông cũng ngăn người, máy quay cầm trên tay cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi, thế mà không ngờ Tịch Diễm lại chẳng chừa cho Thường Huỳnh chút mặt mũi nào.

Nụ cười của Thường Huỳnh trở nên căng cứng, cô ta tỏ ra vô cùng khó xử. đã đích thân tới đây rồi, còn chuẩn bị cả đĩa phim của vợ ông ta, vậy mà ông ta vẫn không có thái độ hòa nhã với mình.

Hay là, Tịch Diễm không hài lòng khi cô ta dẫn truyền thông theo?

Tất nhiên cô ta sẽ không từ bỏ dễ dàng như thế, lần thứ hai tới đây cô ta không dẫn theo truyền thông nữa, một mình đến bấm chuông cửa, chuẩn bị thể hiện bản thân một chút.

“Xin chào, cháu là Thường Huỳnh...”

Còn chưa nói xong thì Tịch Diễm đã bỏ lại cho cô ta một câu, còn lười chẳng thèm nhìn cô ta một cái: “Tôi đã nói rồi, cô không phù hợp, đừng có quay lại nữa.”

“Rầm” một tiếng, Thường Huỳnh lại một lần nữa bị từ chối ngay từ ngoài cửa.

cô ta giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn sẽ chuẩn bị đi một chuyến cuối cùng nữa, ba lần chân thành đến tìm gặp Tịch Diễm, cả làng giải trí này có ai làm được như cô ta chứ?

Lần này Tịch Diễm ngay cả cửa cũng không mở, dứt khoát không chịu gặp Thường Huỳnh luôn. Thường Huỳnh bị người ta giẫm nát hết thể diện, tức giận quyết định không bao giờ đến đây lần nào nữa.

Các fan cũng biết chuyện Thường Huỳnh bị từ chối, bọn họ nói rằng Tịch Diễm ngay cả một người ưu tú như Thường Huỳnh mà cũng không thấy vừa ý.

Thế là hai nữ diễn viên đang hot nhất hiện nay là Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều đã bị đạo diễn Tịch từ chối.

Đạo diễn Tịch Diễm vẫn lè mề không bắt đầu tiến hành buổi casting, cảm giác như ông cảm thấy không hài lòng với tất cả những nữ diễn viên trong nước bây giờ. Dư luận lại dậy sóng, đạo diễn Tịch quả nhiên vẫn như năm ấy, sự kiêu ngạo không hề giảm đi chút nào.

Tịch Diễm nói rằng, chỉ có người nào thực sự hiểu được Ninh Linh thì mới có thể diễn tốt được vai Ninh Linh mà thôi.

Đúng vậy, Ninh Linh là huyền thoại trong giới điện ảnh, còn là vợ của Tịch Diễm, bà đã giành được vô số giải thưởng trong và ngoài nước, các fan của bà thì trải rộng trên toàn thế giới.

Nhưng Ninh Linh thật sự thì đã mất rồi, cho dù các nữ diễn viên có muốn tìm hiểu về bà thì cũng chỉ có thể thông qua những hình ảnh và video của bà khi còn sống mà suy luận thôi.

Căn bản sẽ không thể đạt tới trình độ “thật sự hiểu về Ninh Linh” như lời Tịch Diễm nói được.

Rốt cuộc phải là người như thế nào thì mới đủ tư cách diễn được vai Ninh Linh đây?

Các nữ diễn viên ai cũng đang muốn bắt được cơ hội quý giá, còn Diệp Tuệ thì lại không suy nghĩ đến chuyện sẽ tranh giành vai diễn này.

Tính cách của đạo diễn quá ngạo mạn, phim của ông thì như một chiếc bánh thơm ngon, chắc chắn là không đến lượt cô đâu.

Diệp Tuệ xong việc trở về nhà, thấy Thẩm Thuật đang ngồi trên salon đợi cô, cô mới nhận được một khoản cát xê nên liền nói với anh: “Thẩm Thuật, tối nay em mời anh đi ăn một bữa thật ngon nhé.”

anh lắc đầu, vỗ chỗ trống bên cạnh mình: “Hôm nay chuyện ăn uống cứ để sau, bây giờ anh có chuyện muốn nói với em”

Diệp Tuệ ngơ ngác ngồi xuống.

Thái độ của anh rất bình tĩnh, đẩy mấy tờ báo tới trước mặt cô.

[Theo tin hàng xóm tiết lộ, căn nhà của đạo diễn Tịch Diễm thường xuyên phát ra âm thanh kỳ quái lúc nửa đêm.]

[Chuyện ma quỷ phía Tây khu biệt thự được đồn đại ngày càng nghiêm trọng, từng hộ gia đình sợ hãi chuyển nhà đi nơi khác sống.]

Diệp Tuệ nhìn ngày viết mấy bài báo thì thấy là đã ba năm trước rồi, bây giờ khu phía Tây đó chỉ còn lại mỗi căn nhà của đạo diễn Tịch Diễm thôi.

Các manh mối dần dần rõ ràng, dường như chỉ hướng đến một sự thật.

Diệp Tuệ ngược lên, chống lại tầm mắt của Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật nói: “Ngày mai anh sẽ cùng em đến nhà đạo diễn Tịch, có lẽ diễn viên duy nhất có khả năng được ông ấy lựa chọn, chỉ có thể là em thôi.”

- - -

Lời tác giả:

Diệp Tuệ: Thẩm Thuật, mới sáng sớm ra sao anh lại đi tắm?

Thẩm Thuật: Trời nóng.

Diệp Tuệ đưa mắt nhìn gió thu đang thổi xào xạc bên ngoài: ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều đoán được, rằng mấy câu chuyện ma quái ở khu biệt thự phía Tây chắc hẳn có liên quan đến người vợ đã qua đời nhiều năm của Tịch Diễm.

Có lẽ vợ của Tịch Diễm sau khi chết đi chưa rời khỏi trần thế, mà vẫn luôn ở trong căn nhà nơi bà và chồng mình chung sống.

Bây giờ trong tất cả những nữ diễn viên, khẳng định không một ai có được năng lực như Diệp Tuệ, nếu cô có thể nhìn thấy ma thì nhất định cũng sẽ nhìn thấy linh hồn của Ninh Linh.

Sở dĩ Thẩm Thuật nhắc tới chuyện này với Diệp Tuệ, là bởi vì trước đó anh đã từng nhìn thấy cô tìm xem những bộ phim của Ninh Linh và nghiền ngẫm nó rất nhiều lần.

Ninh Linh là một diễn viên tài năng hiếm có, mặc dù bà đã rời xa nhân thế, nhưng cho đến nay vẫn chưa có một nữ diễn viên nào có thể đạt đến trình độ tài hoa như bà.

“Bọn mình đi luôn thôi.” Diệp Tuệ cắt tờ báo đi, đeo khẩu trang và kính râm vào.

Thẩm Thuật lái xe, nhà của Tịch Diễm ở đầu bên kia thành phố nên sẽ tốn một chút thời gian.

Lúc xe tới nơi, đám phóng viên vẫn đang vây quanh gần căn biệt thự, anh liền tìm một chỗ bí mật ở khá xa rồi đỗ xe ở đó.

không ngờ rằng chuyện đã qua mấy ngày rồi mà phóng viên vẫn kiên nhẫn cầm chốt ở đây, muốn xem xem nữ diễn viên nào sẽ là người tiếp theo đến tìm gặp Tịch Diễm.

Diệp Tuệ đành phải công khai đến nhà của ông ngay trước mặt bọn họ thôi.

“Em đi đây, anh ở trong xe chờ em nhé.” Diệp Tuệ mở cửa xe đi xuống, vì Thẩm Thuật không thể dễ bị truyền thông chụp ảnh được nên anh không thể lại gần.

Cánh phóng viên đang rành rang, vừa thấy Diệp Tuệ đi tới là tỉnh táo lại ngay, ống kính máy ảnh đồng loạt nhắm thẳng về phía cô.

“Diệp Tuệ, cô cũng đến để xin đạo diễn giao cho mình vai nữ chính cho dự án phim sắp tới sao?”

“cô đã chuẩn bị những gì rồi? Có niềm tin sẽ khiến cho đạo diễn gật đầu đồng ý không?”

Có một phóng viên thì không nể nang gì Diệp Tuệ, trực tiếp hỏi thẳng: “Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều đã bị từ chối ngay từ ngoài cửa nhà, cô có nghĩ rằng mình đang không biết tự lượng sức mình hay không?”

“...”

Diệp Tuệ không trả lời lại câu nào, chỉ vượt qua đám đông, trực tiếp đi tới trước cửa nhà Tịch Điềm, bấm chuông cửa.

Ước chừng vài giây sau thì cửa được mở, Tịch Điềm hỏi: “cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Diệp Tuệ nói ngắn gọn: “Cháu tên là Diệp Tuệ, là một diễn viên...”

Chưa nói hết câu thì Tịch Điềm đã không chút lưu tình đóng cửa nhà lại, Diệp Tuệ vậy là cũng giống như Thường Huỳnh và Bùi Ninh, bị từ chối thẳng thừng ngay từ ngoài cửa.

cô đã lường trước được kết cục này, nhưng ở đây có quá đông phóng viên, cô không thể nói ra chuyện về Ninh Linh được.

Diệp Tuệ đã bị Tịch Điềm từ chối không gặp, cô cũng không thể tiếp tục nán lại đây thêm nữa. Cánh phóng viên nhìn cô rời đi, thầm nghĩ thì ra cũng chỉ đến vậy thôi.

Diệp Tuệ tránh né sự theo đuổi của phóng viên, đến khi đảm bảo sau lưng không còn ai đi theo nữa thì mới vội vàng chạy đến chỗ Thẩm Thuật đang đỗ xe.

Thẩm Thuật đã ngồi đợi được một lúc, thấy Diệp Tuệ đi vào xe với nét mặt chán nản, anh cũng đoán được tám chín phần mười rồi.

Diệp Tuệ vừa ngồi vào xe thì nhận được điện thoại của chị Nhâm, cô nhận máy rồi mở loa ngoài, tiếng của chị Nhâm rất lớn, cảm giác như có thể làm rung cả trần xe luôn vậy.

“Chị vừa đọc tin tức xong, sao tự dưng em lại chạy đến nhà tìm đạo diễn Tịch thế?!!!”

Diệp Tuệ nói: “Em thử vận may thôi mà.”

Chị Nhâm cảm thấy nghệ sỹ của mình hành động quá bồng bột rồi, thở dài nói: “Được rồi, chị sẽ nhanh chóng xử lý tin tức này.”

“Chị Nhâm, tuyệt đối đừng...” Còn chưa nói xong thì chị Nhâm đã cúp máy.

Chưa đầy một lát sau, Diệp Tuệ nhận được một tin tức về điện thoại, một hàng chữ sáng loáng khiến cô xấu hổ muốn chết, quả thực là muốn chọc mù mắt cô rồi.

[Diệp Tuệ tới nhà xin nhận được vai diễn Ninh Linh, không màng kết quả chỉ cần quá trình.]

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật liếc nhìn nhau: “...”

Cách thức đăng bài tạo nhiệt này của chị Nhâm thật sự là gây ảnh hưởng tiêu cực quá lớn, nếu không phải tính tình chị Nhâm luôn rất nhiệt tình thì người ta còn tưởng cô ấy là nội gián do bên công ty khác phái tới nằm vùng ấy chứ.

Diệp Tuệ vốn đã được tẩy trắng qua show thực tế, vừa mới tăng được chút thiện cảm trong lòng khán giả, bây giờ đã lại bị hành động này của chị Nhâm làm hỏng hết rồi.

Dư luận hầu như là đang nghiêng về hướng giễu cợt cô vì đã không biết tự lượng sức mình.

“Ngay cả Bùi Ninh với Thường Huỳnh còn không thành công mà, Diệp Tuệ vẫn còn có mặt mũi đến gặp Tịch Điềm sao?”

“Có phải Diệp Tuệ đang đánh giá quá cao khả năng của bản thân không vậy? Đừng tưởng tham gia một show thực tế, được nhiều người thích là có thể trở thành diễn viên nhé, cô này cho đến bây giờ vẫn chưa có nổi một tác phẩm tiêu biểu nào cả!”

Diệp Tuệ vẫn còn đang muốn kéo xuống đọc tiếp bình luận, nhưng có một bàn tay đã giờ ra, xúc cảm ấm áp đặt trên bàn tay cô. cô ngược mắt lên nhìn, thấy ánh mắt của Thẩm Thuật mang theo sự đau lòng, anh nói: “Đừng xem nữa.”

Thẩm Thuật cất điện thoại của cô đi, anh thầm nghĩ đoàn đội của Diệp Tuệ phải nên thay đổi rồi, nhất là người đại diện của cô, nghệ sỹ của cô ấy hầu như đều chỉ nổi tiếng nhờ scandal thôi.

anh nói: “Chúng ta chờ ở đây thêm chút nữa.”

Diệp Tuệ gật đầu, yên lặng tựa vào ghế xe, cảm nhận thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Hai người sẽ ngồi trong xe cho đến khi màn đêm buông xuống, đến lúc đó lại nhìn xem cánh phóng viên có còn chầu chực trước cửa nhà không. Diệp Tuệ không được nghịch điện thoại, chỉ ngồi lăm ỏ trên ghế xe, ngủ quên lúc nào không hay.

Thẩm Thuật cởi áo khoác của mình ra choàng lên người cô, có thể do quá mệt mỏi nên cô ngủ rất ngon, như thể dù dư luận có chửi mắng thế nào thì cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến cô vậy.

Trong mắt Thẩm Thuật, Diệp Tuệ là một người tốt, nhưng cô lại vô duyên vô cớ nhận về nhiều sự chỉ trích quá đáng. Ánh mắt anh dần tối đi vài phần, tim nhói đau rất khó chịu.

anh ngồi bên cạnh cô, liên hệ với Vương Xuyên và thư ký của mình.

Hợp đồng của Diệp Tuệ với công ty hiện tại vẫn chưa hết thời hạn, Thẩm Thuật không thể trực tiếp nhét đoàn đội của mình vào được, cho nên anh đang suy nghĩ cách giải quyết sao cho hợp lý nhất có thể.

Cuối cùng anh quyết định bảo Vương Xuyên liên hệ với bộ phận đầu tư, thu mua công ty nhỏ mà Diệp Tuệ đang làm việc.

Nếu Hoa Thụy thu mua công ty của Diệp Tuệ, vậy đến lúc đó Diệp Tuệ sẽ danh chính ngôn thuận trở thành nghệ sỹ dưới trướng của Hoa Thụy rồi.

Thẩm Thuật nhớ có một ảnh đế đang chuẩn bị phát triển sự nghiệp ở Hollywood, hợp đồng của anh ta với Hoa Thụy vừa hay sắp hết thời hạn, đoàn đội của anh ta có thể coi là mạnh nhất nhì trên cả nước.

Đoàn đội này tiếp theo sẽ giúp Diệp Tuệ giải quyết tất cả mọi chuyện, Thẩm Thuật hi vọng rằng cô sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Khi Diệp Tuệ tỉnh lại thì trời đã tối, cô mở đôi mắt nhắm nhèm ngái ngủ ra, ngửi thấy mùi thơm của cháo trắng.

cô dụi mắt, nhìn Thẩm Thuật đang ngồi bên cạnh, trong tay anh cầm một bát cháo, giống như chàng tiên ốc bắt ngờ xuất hiện nấu bữa tối cho cô vậy.

Lúc này Thẩm Thuật không phải là tổng giám đốc của Hoa Thụy nữa, anh lại biến thành một Thẩm Thuật hiền lành vô hại thôi. anh nghiêm túc nhìn cô, nét mặt bình tĩnh, tựa như ban nãy không hề phát sinh chuyện gì cả.

Diệp Tuệ ngồi ngay ngắn lại, vui mừng nói: “anh mua cháo cho em đây à.”

Thẩm Thuật đáp: “anh vừa mới mua ở cửa hàng tiện lợi về.”

Vì chuyện ma quái ở đây nên các hộ gia đình và hàng quán ở khu này đều đã chuyển đi tương đối, chỉ còn duy nhất một cửa hàng tiện lợi nhỏ ở bên kia phố, vì con của chủ cửa hàng này học ở một trường gần nhà.

Diệp Tuệ nhận lấy bát cháo trong tay anh, chậm rãi ăn từng miếng nhỏ, cháo trắng trôi xuống bụng, cùng với mùi thơm ngào ngạt, trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng xì xụp húp cháo của cô.

Thẩm Thuật chỉ ngồi yên không nói một lời, trông thấy cô vui vẻ cũng đủ khiến anh mãn nguyện rồi.

Diệp Tuệ ăn được một lúc thì có cảm giác mình quên gì đó, cô dừng lại, nhỏ giọng thủ thỉ: “Thẩm Thuật, anh thật tốt.”

Nghe cô nói xong, Thẩm Thuật ngẩn người, anh rừ mắt, cong môi cười. Mắt anh liếc nhìn góc mặt nghiêng của Diệp Tuệ, gương mặt nhỏ nhắn của cô đang ẩn dưới làn hơi trắng dày đặc từ bát cháo, cực kỳ xinh đẹp.

Trên xe bật đèn sáng, ánh đèn phủ kín khoang xe, mùi thơm của cháo trắng lan tỏa, Thẩm Thuật là một người vốn cô độc lắm rồi, giờ đang được Diệp Tuệ chậm rãi kéo đến nơi khói lửa nhân gian, cảm nhận được rõ ràng hơi thở cuộc sống.

Trời tối, khu nhà phía Tây cũng hoàn toàn chìm trong yên tĩnh, vì những căn hộ gần nhà Tịch Điềm đều đã chuyển đi hết, cho nên chỉ còn mỗi nhà của Tịch Điềm là sáng đèn.

Trừ ánh đèn đường ra, những nơi khác đều là bóng tối.

Gió thu nổi lên, nhiệt độ giảm xuống nhanh hơn bình thường, những phóng viên đang ngồi chồm hổm bên ngoài bỗng cảm thấy rét run cả người.

Bọn họ đã canh ở đây nhiều ngày rồi, mấy hôm trước thì không có hiện tượng này, nhưng tối nay thì quá là kỳ lạ.

không biết bắt đầu từ khi nào, chẳng có ai nói chuyện cả, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng chim hót từ xa vọng tới.

“Mấy ông không thấy có gì đó là lạ à?” một người trong đám phóng viên lên tiếng.

không có ai trả lời, phần lớn đều quay mặt nhìn nhau: “không phải người ta hay đồn là nơi này có ma sao? Chẳng lẽ là sự thật?”

Vừa mới dứt lời, một phóng viên lập tức đứng dậy, lấy có để chuẩn bị, tiếp theo mọi người cũng lục đục bỏ về theo.

Dù sao mấy chuyện ma quỷ thà tin là có còn hơn không, bọn họ đến đây để lấy tin tức chứ không phải là đi tìm cái chết.

Có mấy phóng viên vẫn cố thủ ở đây, nhưng vì trời bất ngờ nổi gió to, nên họ lại vội vội vàng vàng vác máy quay chạy đi.

không bao lâu sau, phóng viên đã giải tán hết, vừa hay tạo cơ hội cho Diệp Tuệ và Thẩm Thuật hành động.

Diệp Tuệ ngồi trong xe, nghe bản tin thời tiết.

“Do ảnh hưởng của đợt không khí lạnh, buổi tối sẽ xuất hiện hiện tượng hạ nhiệt độ rõ ràng, trong quá trình này rất dễ có gió to, mưa lớn, quý vị hãy nhớ giữ ấm cơ thể...”

Cho nên chuyện gió to mưa lớn vừa rồi chỉ là do thời tiết thay đổi thôi, nhưng cánh phóng viên lại như chim sợ cành cong, suy nghĩ quá nhiều.

Mấy trận gió lớn thổi tới trên con phố tối đen như mực, nhiệt độ khiến người ta lạnh run, người nào hay nghĩ ngợi thì sẽ tưởng tượng ra một bộ phim kinh dị, nhưng chẳng qua vì trời trở lạnh, mọi người chỉ cần mặc thêm quần áo thôi.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật rất bình tĩnh nghe bản tin thời tiết, mắt nhìn đám phóng viên sợ hãi chạy biến đi hết.

Lần này Thẩm Thuật đi cùng Diệp Tuệ đến nhà Tịch Diễm, Diệp Tuệ lại một lần nữa bấm chuông cửa.

Tịch Diễm mở cửa, nhìn thấy lại là Diệp Tuệ, ông liền cau mày muốn đóng cửa lại.

Tranh thủ lúc cửa còn chưa đóng, Diệp Tuệ nhanh chóng nói ra lý do mình đến đây: “Cháu muốn nói chuyện với chú về chuyện của vợ chú ạ.”

Tịch Diễm vừa nghe thấy chuyện có liên quan đến vợ mình, động tác của ông liền chậm lại, nhưng một giây sau lại muốn đóng cửa.

“Đạo diễn Tịch, chú có bao giờ nghĩ rằng vợ chú vẫn còn ở trong căn nhà này không?”

Tịch Diễm sững sốt, dừng động tác đóng cửa lại, kéo rộng cửa ra nhìn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đang đứng bên ngoài.

“Vậy sao? cô có thể chứng minh cho tôi không?”

Vừa dứt lời, tiếng đàn Piano du dương bỗng vang lên trong phòng khách không người.

Tiếng đàn xuyên qua phòng khách trống trải, chui thẳng vào tai những người đứng đây, nghe càng thêm phần ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Edit: Ngân Nhi

Tiếng đàn dương cầm cứ thế vang lên trong màn đêm yên tĩnh, giai điệu du dương, nhưng lại hơi đáng sợ. Chẳng biết từ khi nào, ngoài trời bỗng nổi gió, tiếng gió kêu vù vù, tựa như sắp có bão.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật liếc mắt nhìn nhau, Tịch Diễm thoáng rung mình, ông nói: “Hai người vào nhà đi.”

Cửa phòng được mở rộng, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đi vào, càng vào sâu bên trong, tiếng đàn càng rõ ràng hơn, vang vọng trong căn nhà lớn, bầu không khí ghê rợn chậm rãi lan tràn.

Hai người đến phòng khách, ở đó có bày một chiếc đàn Piano rất lớn, trên ghế không có ai ngồi, nhưng phím đàn đen trắng lại tự chuyển động, đánh lên những giai điệu sâu lắng, dù có người đến vẫn không dừng lại.

Diệp Tuệ nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng bên cạnh đàn, tóc bà rất dài, sắc mặt suy yếu, ánh mắt bình thản, chính là vợ của Tịch Diễm, Ninh Linh.

Diệp Tuệ hít sâu một hơi, gọi một tiếng: “Ninh Linh?”

Vừa dứt lời, tiếng đàn lập tức ngưng lại, Ninh Linh quay đầu nhìn Diệp Tuệ, cô nói tiếp: “Cháu có thể nói chuyện với cô vài câu không ạ?”

Ninh Linh gật đầu, bà biết hai người ở bên ngoài, nên mới cố tình đánh đàn để đưa bọn họ vào.

Tịch Diễm nhìn Diệp Tuệ đang nói chuyện với không khí, đáy mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, Thẩm Thuật sớm đã quen với chuyện này, tầm mắt anh chỉ chăm chú nhìn vào cô.

Diệp Tuệ nói: “cô có lời gì muốn nói với chú đúng không?”

Ninh Linh không đáp.

“Có những chuyện phải nói ra thì mới có thể biết được sự thật.” Diệp Tuệ nhìn Ninh Linh, rõ ràng trước khi chết oán khí của bà rất nặng, trên mặt còn có một tầng khí đen.

Ngũ quan vẫn xinh đẹp như trước, nhưng ánh mắt thì lại như một hồ nước tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, Ninh Linh mới mở miệng: “Mười năm trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con gái của chúng tôi qua đời, chuyện này là một nỗi đau rất lớn đối với chúng tôi...”

Cả Ninh Linh và Tịch Diễm đều tự trách bản thân, Ninh Linh thật vất vả mới rời xa được giới điện ảnh, muốn một lần nữa cùng Tịch Diễm bắt đầu một cuộc sống bình thường, thế nhưng Tịch Diễm lại thay đổi.

Ông ấy thường xuyên ở trong studio, dù có về nhà thì cũng đắm chìm trong việc sáng tác kịch bản, rất ít khi nói chuyện với bà, tình cảm của hai người càng ngày càng trở nên nhạt nhòa.

Ninh Linh rất giận Tịch Diễm, vì công việc mà ông đã quên luôn cả việc con gái mình qua đời, cũng quên cả tình cảm giữa hai vợ chồng.

Ninh Linh nói xong, Diệp Tuệ lại truyền đạt lại cho Tịch Diễm nghe, Tịch Diễm vô cùng kinh ngạc, lời cô nói đúng là giống những chuyện đã xảy ra với hai vợ chồng ông.

thì ra vợ ông vẫn luôn ở nơi này, Tịch Diễm nhìn vào khoảng không bên cạnh Diệp Tuệ, biểu cảm rất phức tạp.

Lúc nói chuyện, Ninh Linh hoàn toàn không nhìn Tịch Diễm một cái, đáy mắt mang theo hận ý.

Người ta đều nói Tịch Diễm chỉ yêu phim ảnh, còn những thứ khác ông chẳng quan tâm. Bà cũng nghĩ giống họ, con gái của hai người đã mất, ông không bận tâm, bà buồn bức không vui, ông cũng không buồn đoái hoài.

Bà muốn nhìn xem, bây giờ bà đã chết rồi, liệu ông có còn lạnh lùng vô cảm như thế nữa hay không.

Ôm một niềm tin như vậy, sau khi chết đi, linh hồn bà lại bay trở về căn nhà này. Trước khi chết bà chán ghét khi ông cứ lạnh lùng với bà, nhưng chết đi rồi, nơi này vẫn là nơi mà bà muốn quay về nhất.

Ninh Linh nhìn Tịch Diễm, ông chỉ trầm tư ngồi yên đứng một ngày, ngay sau đó lại nhanh chóng vùi đầu vào công việc.

nói đến đây, Ninh Linh bật khóc, bà nghẹn ngào nói: “Ngay cả khi tôi chết đi rồi, ông ấy vẫn lạnh nhạt như thế, quả nhiên là ông ấy không yêu thương tôi.”

Tịch Diễm hơi há miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Ninh Linh nói trong cơn tức giận, sắc đen trên mặt càng đậm hơn: “Tôi cố tình đánh đàn dương cầm vào ban đêm, cố tình đi tới đi lui trên mặt đất lúc rạng sáng, thỉnh thoảng còn xé nát bản thảo của ông ấy, tôi không muốn cuộc sống của ông ấy trôi qua quá thoải mái đâu!”

“Mọi người ở khu này vì sợ ma nên đã chuyển hết đi rồi, thế nhưng, tôi đã làm đến nước ấy, tại sao ông ấy vẫn chưa chịu đi?”

Ninh Linh lạnh lùng nhìn Tịch Diễm: “Nếu đã không thương tôi, thì tại sao còn làm ra vẻ thâm tình như vậy làm gì chứ?”

Bà không nói tiếp nữa, Diệp Tuệ biết, bà đang đợi Tịch Diễm giải thích.

Trong bầu không khí yên tĩnh, vang lên giọng nói áy náy của Tịch Diễm.

“Năm năm nay, chưa một giây một phút nào anh thôi nhớ em cả.”

Ninh Linh lạnh lùng cười một tiếng.

“Con gái qua đời, anh luôn tự trách bản thân, chỉ khi vui đầu vào công việc, anh mới có thể tạm thời quên đi chuyện đó. không ngờ rằng vào một hôm sau khi xong việc trở về nhà, anh lại phải nghe tin về cái chết của em.”

“anh rất tự trách, vì anh đã bỏ mặc em, nên em mới rời xa anh. Về sau anh lại điên cuồng sáng tác, dùng phim ảnh để khiến bản thân tê liệt.”

Tịch Diễm nhìn khoảng không bên cạnh Diệp Tuệ, gương mặt thoáng hiện nét cười.

“Piano tự đánh mà không có người, bản thảo bị xé nát, người khác đều thấy sợ hãi, nhưng anh không hề muốn chuyển đi. Vì anh hi vọng có khi nào em vẫn đang ở bên cạnh anh, chỉ là anh không nhìn thấy em, không thể tự chứng minh đó là sự thật thôi.”

Ninh Linh lặng yên không nói, nhưng khí đen trên mặt đã tản đi đôi chút.

“anh đang chuẩn bị làm phim về em đấy, em tuyệt vời như thế, anh sẽ ghi chép lại cuộc đời em, để cho mọi người biết vợ của anh xuất sắc đến nhường nào.”

“Năm năm nay, anh chỉ tập trung viết kịch bản cho phim này.” Tịch Diễm để Diệp Tuệ đưa kịch bản cho Ninh Linh.

Ninh Linh lật từng trang, đầu ngón tay khẽ run, bà vẫn biết Tịch Diễm viết kịch bản, nhưng không thêm quan tâm xem ông ấy viết cái gì. Vì ông mà những thứ bà vốn rất yêu thích, cuối cùng lại trở thành thứ mà bà ghét nhất.

Bây giờ ông vừa nói với bà rằng, kịch bản này ông viết riêng cho bà đấy sao?

Tịch Diễm không nhìn thấy Ninh Linh, ông chỉ dụ dằng hướng về phía không khí mà nói tiếp: “thật ra anh đã nghĩ đến chuyện sau khi quay xong bộ phim này, anh sẽ tự kết liễu đời mình, đến lúc đó một nhà chúng ta lại có thể được đoàn tụ rồi.”

không ai biết rằng, bộ phim này chính là tác phẩm cuối cùng của người đạo diễn tài ba này, ngay khi phim được công chiếu, tin tức về cái chết của ông cũng được truyền ra.

Ông muốn dùng cách này để chuộc tội với vợ mình.

Tịch Diễm nói xong, bầu không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Diệp Tuệ im lặng suy nghĩ, người ta đều nói sau khi vợ chết đi, tính cách của đạo diễn Tịch càng thêm ngang ngạnh quái gở, chẳng muốn gặp gỡ ai, ngay cả trong nhà có ma cũng không buồn chuyển đi.

Năm năm ông không có thêm một tác phẩm nào, chẳng qua là vì ông luôn tự nhốt mình trong phòng thôi.

Những lời đồn đại xuất hiện rất nhiều, nhưng Tịch Diễm hoàn toàn không quan tâm đến, ông chỉ muốn tận tâm hoàn thành bộ phim này, sau đó đi theo người vợ đã khuất.

Diệp Tuệ thờ dài, hai người vì hiểu lầm nhau, mà thành ra một người sống trong đau khổ, một người đã chết nhưng lại trở thành một linh hồn đầy oán hận.

Cả hai đều không thể giải thoát được.

Hiểu được nỗi lòng của chồng, Ninh Linh rơi lệ: “Sao anh không sớm nói cho em biết?” Nếu nói ra sớm thì hiểu lầm giữa hai vợ chồng đã không lớn đến như vậy, cũng sẽ không xa cách cả một đời.

Diệp Tuệ thấy khí đen trên mặt Ninh Linh đã biến mất hết, trở lại đáng vẻ ban đầu của bà, một ngôi sao lớn tỏa sáng trên màn ảnh nhỏ.

Xem ra khúc mắc trong lòng bà đã được gỡ bỏ rồi.

Tịch Diễm hỏi một câu, giọng nói có phần dè dặt: “Em có thể tha thứ cho anh không?”

Diệp Tuệ nhìn Ninh Linh, Ninh Linh không nói gì, chỉ đi tới trước bàn. Diệp Tuệ chỉ về phía bàn đọc sách, ý bảo mọi người nhìn về hướng đó.

Ánh mắt Tịch Diễm nhìn chăm chú, không dám dời mắt đi, ông không dám yêu cầu xa vời rằng Ninh Linh sẽ tha thứ cho mình.

Tiếp đó, một tờ giấy trắng được đặt trên bàn, đầu bút hướng xuống, chậm rãi chạm lên trang giấy.

Chiếc bút nhẹ nhàng lướt đi, trên giấy dần hiện ra mấy chữ.

“Em tha thứ cho anh.”

Tịch Diễm căng thẳng quan sát, lúc nhìn thấy hàng chữ này, ông nhận ra ngay đây chính là nét chữ của Ninh Linh, bà tha thứ cho ông rồi.

Tịch Diễm nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống.

Diệp Tuệ nhìn Ninh Linh, bà vẫn đang nhìn Tịch Diễm, miệng nở nụ cười.

Khúc mắc giữa hai người được tháo gỡ, Tịch Diễm nhìn Diệp Tuệ, giọng nói đã ôn hòa hơn trước nhiều: “Tuy rằng cô có thể nhìn thấy vợ tôi, nhưng tôi sẽ không dễ dàng giao vai cho cô đâu, tôi phải kiểm tra kỹ năng diễn xuất của cô đã.”

Diệp Tuệ chưa có tác phẩm nào tiêu biểu, phim “Giải thoát” mà cô casting thành công còn chưa bắt đầu quay, cho nên Tịch Diễm chưa biết nhiều về cô.

Ông lên tiếng, ngữ điệu có phần đau khổ: “Tôi muốn cô diễn thử cảm xúc đau đớn khi mất đi đứa con của mình.”

Tịch Diễm đang nhắc đến chuyện hai vợ chồng ông mất đi đứa con gái, nếu là phim tự truyện thì nhất định sẽ có đoạn Ninh Linh trải qua nỗi đau mất con.

Đoạn này cũng chính là một trong những đoạn quan trọng nhất đối với Ninh Linh và Tịch Diễm.

Diệp Tuệ gật đầu: “Vâng ạ.”

cô chưa sinh con, càng chưa từng trải qua nỗi đau mất con, nhưng cô có người mà cô cảm thấy rất quan trọng trong cuộc đời. Trước khi đến thế giới này, cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không người thân, không bạn bè.

Còn hiện tại, người quan trọng nhất với cô chính là Thẩm Thuật.

Nếu cô mất đi anh, mãi mãi không thể nhìn thấy anh nữa, cô sẽ có phản ứng thế nào đây.

Diệp Tuệ chỉ mới nghĩ tới đây mà nước mắt đã chảy ra, cô không khóc lớn lên, mà khóc một cách kìm nén, nhưng càng có thể khiến cho người ta cảm nhận được sự tuyệt vọng và nỗi bi thương của cô.

Chỉ là một đoạn khóc ngắn, nhưng Diệp Tuệ đã làm thỏa mãn mọi yêu cầu khó khăn của Tịch Diễm từ trước đến nay.

Thẩm Thuật đứng một bên nhìn cô khóc, tim bỗng nhói đau, theo bản năng anh rất muốn tiến lên ôm Diệp Tuệ yếu đuối vào lòng.

“Tốt lắm.” Tịch Diễm lên tiếng cắt ngang.

Thẩm Thuật lúc này mới kịp phản ứng, anh chưa từng xem cô đóng phim, nhưng chỉ qua một phút ngắn ngủi vừa rồi cô đã khiến cho người xem vô cùng cảm động, anh biết cô làm được rồi.

Tịch Diễm hiếm khi nở nụ cười khen ngợi: “cô đã qua cửa rồi.”

Mấy hôm sau, Tịch Diễm chủ động liên hệ với phóng viên, mọi người ai cũng biết là đạo diễn Tịch chuẩn bị công bố một tin tức nóng hổi.

Tám giờ sáng, các phóng viên từ các tạp chí lớn nhỏ đã vây quanh căn biệt thự của Tịch Diễm, con phố vốn rất vắng vẻ, giờ lại đông nghịt người.

Cửa từ từ mở ra, Tịch Diễm bước ra từ bên trong, máy quay phim chụp ảnh nhăm thẳng vào ông, đèn flash lóe lên không ngừng.

“Đạo diễn Tịch, có thể công bố tên nữ diễn viên sẽ đóng vai Ninh Linh chưa ạ?”

“Đạo diễn Tịch, phim này bao giờ sẽ bắt đầu quay ạ?”

“Đạo diễn Tịch, có phải bộ phim có tiến triển gì mới hay không?”

Tịch Diễm đứng đối diện với ống kính, thái độ rất trịnh trọng, tuyên bố một chuyện cho tất cả khán giả trên cả nước biết: “Tôi đã chọn được người vào vai nữ chính rồi.”

Truyền thông đang có mặt trực tiếp nghe xong liền vô cùng nóng ruột, bọn họ chưa từng nghe qua bất kỳ tin đồn nào về việc này, nữ chính được chọn từ bao giờ vậy?

“Kỹ năng diễn xuất của diễn viên này rất tốt, đặc biệt là độ hiểu biết của cô ấy về Ninh Linh nhiều hơn hẳn tất cả những nữ diễn viên trong giới giải trí.”

Tịch Diễm thoáng nhìn vào khoảng không bên cạnh, tựa như đang nhìn một ai đó, nhưng cũng như chỉ lơ đãng liếc mắt sang một cái thôi.

một giây sau, ông cười nói: “Tôi tin rằng Ninh Linh cũng sẽ hài lòng với sự lựa chọn của tôi.”

Các phóng viên nhà báo đã giờ máy lên hết, chỉ sợ sẽ bỏ qua một giây phút nào, Tịch Diễm tiếp tục nói ra hai chữ, cũng là một cái tên khiến cho người ta tròn tròn mắt.

“Diệp Tuệ.”

hiện trường lập tức rơi vào yên tĩnh, nhưng ngay sau đó là những câu hỏi dồn dập không điểm dừng.

Tịch Diễm không trả lời câu hỏi nào, chỉ nói: “Kể cả thời gian của Diệp Tuệ không đủ, tôi cũng sẽ đợi cô ấy diễn xong những bộ phim khác rồi mới bắt đầu quay đến phim này.”

“Bởi vì người có thể diễn tốt vai Ninh Linh, chỉ có duy nhất Diệp Tuệ mà thôi.”

Bùi Ninh, Thường Huỳnh và một số nữ diễn viên khác, cùng cư dân mạng mấy hôm trước vừa mới chửi mắng Diệp Tuệ một trận, hôm nay đều cùng chung một suy nghĩ...

Cảm giác như bị vả cho sưng mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Ngân Nhi

Wtf! Truyền thông đang có mặt trực tiếp thật sự muốn hỏi rằng, đạo diễn Tịch khó tính khó chiều như vậy, rốt cuộc vì sao lại đi chọn Diệp Tuệ chứ?

Phóng viên: “Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều có tác phẩm tiêu biểu, Diệp Tuệ có gì khác biệt so với bọn họ sao?”

Tịch Diễm lạnh mặt: “Bọn họ có thật sự hiểu về Ninh Linh không?”

Diệp Tuệ thuộc như lòng bàn tay các bộ phim mà Ninh Linh đã đóng, Tịch Diễm biết, cô ấy đã nghiên cứu rất kỹ về Ninh Linh, một điều không thể nói nữa là, về sau khi diễn xuất cô ấy sẽ có Ninh Linh ở bên cạnh chỉ đạo.

Mọi người sững sốt, lời này là có ý gì? Ý là Bùi Ninh và Thường Huỳnh chỉ muốn có vai diễn chứ căn bản không hề suy nghĩ đến việc làm thế nào để diễn tốt được vai Ninh Linh sao?

Hai nữ diễn viên hot trong nước cứ thế bị đạo diễn Tịch đánh không thương tiếc.

Hôm nay trên Weibo đều đang sôi sục vì tin tức kia.

[Diệp Tuệ sẽ diễn vai Ninh Linh đó, ai có thể nói cho tôi biết là vì sao cô ấy lại bắt được tài nguyên này không?]

“Tư chất của Diệp Tuệ gần đây càng ngày càng tốt, liệu có người nào đứng sau nâng đỡ không nhỉ?”

“Đạo diễn Tịch với tính tình hay cáu gắt đó, ông ấy có thể chấp nhận quy tắc ngầm sao? Bạn chưa nghe đạo diễn Tịch nói à? Địa vị không quan trọng, quan trọng là thành ý.”

“Thường Huỳnh đã thua trong tay Diệp Tuệ nhiều lần, xem ra lại sắp có một cái tên mới trong giới tiểu hoa rồi.”

Tối mai sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho ông Thẩm, ông đã báo từ sớm cho Thẩm Thuật và Diệp Tuệ. Diệp Tuệ tất nhiên là đồng ý tham dự, còn cùng Thẩm Thuật đi chọn mua một món quà.

Sáng hôm sau, cô nhận được điện thoại của chị Nhâm, buổi chiều tạm thời có một việc cần làm, nhưng cũng xong nhanh thôi.

Diệp Tuệ nói cho Thẩm Thuật, bảo anh tới nhà họ Thẩm trước, tối cô sẽ đến sau, Thẩm Thuật đồng ý.

Buổi tối, anh lái xe tới nhà họ Thẩm, lúc đến nơi đã thấy rất đông người, trong đại sảnh đèn sáng trưng, mọi người đứng đó nói chuyện với nhau, không khí vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Thuật không quen biết mấy người đó, anh không nhìn bọn họ, trực tiếp đi đến một góc nhỏ, thờ ơ xem điện thoại.

Bỗng dưng, anh nghe thấy một tiếng nói, người kia đang gọi anh: “Thẩm Thuật.”

Thẩm Thuật ngẩng đầu lên nhìn, người đó có họ hàng xa với nhà họ Thẩm, chỉ khi nào có sự kiện gì lớn thì mới đến đây.

Người đó nhìn Thẩm Thuật, nhớ tới lời đồn khắc mệnh của anh, đáy mắt hiện lên vẻ giễu cợt.

“Năm này ra đời thì hai anh trai của mày chết, ai cũng nói mày khắc người thân, mới đẻ ra đã khắc chết người nhà mình.”

Đáy lòng Thẩm Thuật nổi lên chút gợn sóng, nhưng cũng tan đi rất nhanh.

anh rũ mắt xuống, vẻ mặt hồ hững, mấy lời như vậy từ nhỏ đến lớn anh đã nghe nhiều rồi.

Người ta đều nói anh là người hại chết hai người anh trai, sự ra đời của anh đã mang đến bất hạnh cho gia đình.

Người nọ nói tiếp: “Mẹ mày thì bỏ nhà đi lúc mày còn nhỏ, mày khắc chết anh trai mày thì thôi đi, lại còn đuổi mẹ mày đi nữa.”

Thẩm Thuật mặt không cảm xúc, anh đã quen với việc người ta nói lời vô tình với mình, lúc nào cũng yên lặng tiếp nhận sự giễu cợt của người ta, từ khi anh nhận thức được mọi việc thì đã như vậy rồi.

Luôn luôn là như thế, không một ai giúp anh, không một ai đứng về phía anh cả.

Nhưng khi người ta cố tình nhắc tới chuyện của mẹ, đáy lòng anh lại mơ hồ hiện lên nỗi đau, nhớ lại khi mình bị mẹ vứt bỏ.

Người kia vẫn cứ lải nhải: “Còn vợ mày nữa, mới ra mắt đã bị dân mạng chửi, mệnh của mày quá mạnh, không biết sau này còn ai phải gánh chịu nữa đây?”

Nhắc tới Diệp Tuệ, Thẩm Thuật rút cuộc cũng giương mắt lên, đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo, sắc mặt trầm xuống trong nháy mắt. Diệp Tuệ là người duy nhất anh để tâm đến, anh không muốn nghe người khác nói những lời không tốt về cô.

Lúc này, Diệp Tuệ đã kết thúc công việc, xong việc cô lập tức lên đường đi tới nhà họ Thẩm luôn.

Diệp Tuệ tới nơi, mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Thuật, lúc trông thấy anh, cô liền nở nụ cười, bước đến gần.

cô còn chưa lại gần hẳn thì đã nhìn thấy một người đi đến trước mặt anh, nói chuyện gì đó với anh, còn anh thì không nhìn người ta, dường như không thèm quan tâm.

Diệp Tuệ cau mày, trong lòng bỗng có dự cảm xấu, cô nhanh chóng đi tới. Vừa mới tới gần thì những lời nói khó nghe kia đã lọt hết vào trong tai.

Khắc mệnh, hại chết anh trai, bị mẹ vứt bỏ... Mỗi một câu nói đều giống như một cái gai đâm thẳng vào tim cô.

Diệp Tuệ giận đến mức tay run bần bật.

cô biết người ta ai cũng nói Thẩm Thuật khắc mệnh, nhưng không ngờ rằng ngay tại tiệc sinh nhật của ông Thẩm mà vẫn có người nhắc tới chuyện này ngay trước mặt anh như vậy.

Diệp Tuệ giận không chịu nổi, còn Thẩm Thuật thì nét mặt vẫn bình thản, không có cảm xúc gì, dường như anh đã quen đón nhận những lời công kích từ người khác rồi.

Nhưng cô thì không cho phép bất cứ ai chửi mắng anh hết, anh không đáng phải chịu sự đối xử tồi tệ thế này.

Diệp Tuệ tiện tay cầm một ly rượu, đi tới bên cạnh người kia, làm như vô ý đổ hết rượu lên người người ta.

Người kia bỗng cảm thấy tay áo lạnh lẽo, cau mày nhìn sang, phát hiện người đứng cạnh mình là Diệp Tuệ, vợ của Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ lắc ly rượu trống không, ra vẻ tức giận: “Rượu này cũng thật là, đổ vào đâu không đổ, lại cứ thích đổ vào cái người không có mắt, đúng là phí của.”

cô vừa nói vừa nhìn người kia, giống như đang nói rằng, xem đi, ông chính là cái người không có mắt đó đó.

Người kia thấy Diệp Tuệ không những không xin lỗi, còn châm chọc mình, liền quát lên: “cô nói cái gì?”

Diệp Tuệ lạnh lùng cười: “Tôi nói gì ấy à?”

Ngữ điệu của cô trầm xuống, lạnh như băng: “Tôi nói ông mở miệng bảo người ta khắc mệnh, ông lấy gì để chứng minh là đúng, ông là thần linh đấy à? Nhà họ Thẩm không chào đón loại người như ông!”

Người kia á khẩu không nói được gì, muốn dùng thân phận để đàn áp Diệp Tuệ: “cô đang bắt kính với bề trên đấy!”

Diệp Tuệ chẳng thèm quan tâm, ánh mắt quét lên quét xuống người kia mấy lần: “Tôn kính loại người như ông, tôi sợ sẽ hạ thấp cấp bậc của tôi mất. Với lại bây giờ đang ở trong hoàn cảnh nào? Đây là tiệc sinh nhật của bố Thẩm Thuật nhé. Ông là họ hàng tuyến 18 xa đến không thể nào xa hơn được nữa, ngay cả cửa nhà họ Thẩm cũng phải miễn cưỡng lắm mới vào được, thế mà còn dám ở đây vênh vác chỉ trích người con trai độc nhất của ông Thẩm. Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi, ông lấy đâu ra tự tin để nói chuyện thuyên ở đây vậy?”

Diệp Tuệ ép sát từng bước một, từng câu từng chữ đều nhắc nhở người kia ghi nhớ thân phận của mình, xem xem mình có tư cách gì mà dám mắng Thẩm Thuật?

Người kia bị cô mắng, một câu cũng không thể thốt ra được.

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ đang nói đỡ cho mình, đáy mắt tràn ngập cảm xúc.

cô lại chuẩn bị dọa người kia một trận, cô cố tình nói: “À phải rồi, ông có cảm thấy hơi lạnh không?”

cô nhìn cổ ông ta, nét mặt tỏ vẻ sợ hãi: “Tôi nhìn thấy có một con ma nữ đang gục đầu vào cổ ông đó, nó mặc một bộ đồ màu đỏ, mặt trắng bệch, lưỡi rất dài, còn nhìn ông rồi kêu đói kia kia...”

Người kia bị dọa sợ đến nỗi mặt tái mét, ông ta cực kỳ tin vào chuyện ma quỷ, không một chút hoài nghi là cô đang nói dối. Ông ta lập tức chạy biến đi,

muốn đến ngay miếu thờ để xin bùa trừ tà.

Ông ta vì lao quá nhanh nên bị trượt chân ngã ngay ngoài cửa, khiến ai cũng phải quay sang nhìn.

Diệp Tuệ thấy ông ta bị dọa sợ, cảm thấy con tức tan biến đi không ít, cô nhìn Thẩm Thuật, nắm tay anh đi ra ngoài: “Nơi này không khí kém quá, bọn mình đi thôi.”

cô không muốn để anh phải đối mặt với những người thế kia nữa, cho dù bọn họ có quan hệ máu mủ với anh, nhưng họ chưa bao giờ tôn trọng anh một chút nào cả.

Thẩm Thuật liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau, yên lặng không nói, cứ thế đi theo Diệp Tuệ ra ngoài. Hai người đi tới một nơi yên tĩnh, cách xa khu vực sánh náo nhiệt.

Giờ đã là cuối thu, thời tiết khá lạnh, gió thổi làm lá cây rơi xào xạc. Bốn phía không một bóng người, chỉ có ánh trăng tĩnh lặng chiếu xuống.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, trông anh cứ thần thờ, đôi mắt đen như mực, ánh trắng xẹt ngang hàng lông mày của anh.

Đáy lòng cô dâng lên nỗi chua xót, anh là một người tốt, thật sự không đáng phải chịu nhiều đau khổ như vậy. cô nắm chặt tay anh, giọng nói dịu dàng vang lên, nhẹ nhàng chui vào tai Thẩm Thuật.

“Thẩm Thuật, anh trai anh qua đời chỉ là việc ngoài ý muốn thôi, không liên quan gì tới anh hết.”

“Mẹ anh bỏ nhà đi, người chịu tổn thương rõ ràng là anh mà, anh đừng đem tất cả mọi chuyện đổ hết lên đầu mình.”

“...”

Tầm mắt Thẩm Thuật nhìn thẳng vào mắt Diệp Tuệ, cô cũng nhìn lại anh, ánh mắt tràn ngập sự quan tâm.

Trong đêm tối, dáng người cô nhìn rất mảnh mai yếu ớt, nhưng đôi mắt lại vô cùng trong trẻo và kiên định, từng câu nói đều nhấn mạnh từng chữ một.

anh trai qua đời, mẹ bỏ nhà đi, tất cả đều không phải là lỗi của anh.

Diệp Tuệ miệng vẫn nói, Thẩm Thuật thì chỉ chăm chú nhìn cô, một giây cũng không rời. Cảm giác ấm áp bắt đầu thấp lên từ các đầu ngón tay, sau đó chậm rãi lan tràn ra lồng ngực, từng chút từng chút sưởi ấm tâm hồn lạnh lẽo của anh.

Cảm xúc này trước nay chưa từng có, tựa như trong bóng tối bỗng dung lóe lên một tia sáng rất nhỏ, nhưng sáng vô cùng, kéo anh ra khỏi hố sâu tuyệt vọng không đáy.

Diệp Tuệ nói: “Thẩm Thuật, anh đừng nghe người ta nói linh tinh.”

cô chỉ ra từng điểm tốt của anh: “anh nhìn đi, anh lớn lên rất đẹp trai này, tính tình cũng tốt này, biết chăm lo cho người khác, còn có thể ngăn chặn ma quỷ nữa...”

Trong lúc nhất thời, cô đã kể cả rất nhiều điểm tốt của anh, đến chính cô cũng không nhận ra được, thì ra trong lòng cô, anh lại đặc biệt đến vậy.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô truyền vào tai anh, dưới ánh trăng sáng ngời, Diệp Tuệ ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói cho anh biết rằng, anh là một người rất tốt.

Thẩm Thuật nhìn cô, gương mặt cô vẫn luôn xinh đẹp như thế, nhưng trong hoàn cảnh này, cảm giác dường như có gì đó không giống với lúc trước.

Diệp Tuệ suy nghĩ một lát, lại nghiêm túc nói tiếp: “Với lại ở cùng anh, vận may của em đã thay đổi tốt hơn trước nhiều lắm, anh đâu có khác mệnh gì chứ, trái lại còn mang đến may mắn cho em đấy...”

một giây sau, Thẩm Thuật bỗng cúi người xuống, đưa tay ra kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cơ thể cô.

Cánh tay anh dùng sức khá mạnh, dường như coi cô thành nơi duy nhất để gửi gắm sinh mệnh của mình vậy. Tương lai mờ mịt trước mắt, vì có cô nên anh chẳng còn thấy lo sợ nữa.

Diệp Tuệ bị anh ôm trong lòng, đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ biết ngơ ngác đứng yên tại chỗ, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh đang bao vây lấy cô, cùng cánh tay đang siết vai cô thật chặt.

Đêm thu rét lạnh, nhưng hai tai cô lại nóng bừng lên, Thẩm Thuật chưa từng ôm cô thân mật như thế bao giờ.

cô có thể nhận thấy hơi thở anh đang nhẹ nhàng phả vào cổ cô, khiến cô tê dại, gương mặt cũng ửng hồng.

cô hít sâu một hơi, rụt rè gọi một tiếng: “Thẩm Thuật?” cô sợ cực kỳ, chẳng biết phải làm sao.

Thẩm Thuật vui đầu vào cổ cô, tóc cô lướt nhẹ qua mặt anh, mùi hương thơm ngát phả vào mũi. anh thật sự không muốn buông ra, chỉ khẽ đáp: “Ừ.”

Giọng nói Diệp Tuệ có phần khó xử: “anh làm em đau.”

Tay anh nói lỏng ra một chút khi nghe cô nói, nhưng vẫn không chịu buông cô ra, ánh trăng chiếu xuống làm cái bóng của hai người đổ xuống mặt đất, vô cùng rõ ràng.

Thẩm Thuật không buông tay, Diệp Tuệ cũng không né tránh, cứ để mặc cho anh ôm.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Edit: Ngân Nhi

một lát sau, nhiệt độ trên mặt Diệp Tuệ đã giảm đi chút ít, cô gọi anh: “Thẩm Thuật.”

anh đáp: “Sao vậy?”

Diệp Tuệ tìm đại một cái có: “anh có thấy lạnh không?” Đúng lúc này thì có một cơn gió thổi tới, hơi lạnh xông vào mũi cô.

Diệp Tuệ hắt hơi một cái, thật sự cảm thấy hơi lạnh.

Thẩm Thuật bấy giờ mới chịu buông ra, anh lùi về sau mấy bước, đứng cách cô một đoạn ngắn, mắt vẫn nhìn cô.

anh hơi nhướn môi, nghiêm túc nói: “Cảm ơn em.”

Diệp Tuệ nhìn anh, bỗng dưng nhớ lại lúc hai người ôm nhau, liền vội vàng nói sang chuyện khác: “Bọn mình ra ngoài lâu quá rồi, mau quay về thôi, còn tặng quà cho bố anh nữa.”

anh đáp: “Ừ.”

Hai người đi vào đại sảnh, bữa tiệc sinh nhật đã bắt đầu được một lúc, mọi người hầu như đều đã ngồi xuống dùng bữa hết rồi.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi tới vị trí của mình, ngồi xuống ăn. Cơm nước xong cả hai cầm quà tặng cho ông Thẩm.

Kết thúc bữa tiệc, cả hai cùng nhau trở về nhà.

Chương trình “Tôi cùng minh tinh mở quán ăn nhanh” chỉ còn vài số ghi hình nữa là hết, Diệp Tuệ rất nhanh thôi sẽ bắt đầu quay phim “Giải thoát”.

Hôm nay, tổ chương trình bảo mọi người tập trung vào lúc ba giờ sáng, lúc các khách mời đến đông đủ, livestream vẫn còn chưa bắt đầu.

Đạo diễn nói: “Bây giờ chúng tôi sẽ đưa các bạn tới địa điểm ghi hình, mọi người có thể tranh thủ ở trên xe ngủ một giấc nhé.”

Trời còn chưa sáng, chiếc xe buýt chở cả nhóm nghệ sỹ lên đường, ngoài cửa sổ xe chỉ toàn tiếng gió rít.

Mọi người ngã lưng ra ghế ngủ, Diệp Tuệ có sức khỏe khá tốt, chưa bao giờ bị say xe, nhưng hôm qua chưa nghỉ ngơi đủ, sáng lại dậy quá sớm, đường cũng không được bằng phẳng, ngồi trên xe bị xóc nảy, cô chóng mặt đến mức muốn nôn.

Cao Việt vẫn chưa ngủ, lúc mở mắt ra, hần nhìn thấy sắc mặt Diệp Tuệ tái nhợt, trên xe chỉ còn mình hần tỉnh, thấy cô khó chịu, hần liền phát hiện ra ngay.

Trước kia Cao Việt hay bị say xe, từ sau khi làm nghệ sỹ, lịch trình dày đặc, ngày nào hầu như cũng phải ngồi xe, nên trong túi hần luôn có mang theo thuốc chống say để đề phòng.

Còn chưa bắt đầu ghi hình trực tiếp, không có máy quay quay đến, Cao Việt lấy thuốc trong túi ra rồi gọi cô: “Diệp Tuệ.”

Diệp Tuệ nhìn sang, thấy thuốc chống say được đưa đến trước mặt, cô vừa nhận lấy vừa nói: “Cảm ơn nhé.”

Cao Việt sững sờ giây lát khi nghe thấy ngữ điệu ôn hòa của cô, đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi quay chương trình Diệp Tuệ nói với hần câu cảm ơn.

Diệp Tuệ uống thuốc xong, phải hơn một tiếng sau xe mới tới địa điểm quay, là khu ngoại ô thành phố, cả nhóm được đạo diễn gọi dậy, mơ mơ màng màng đi xuống xe, không biết tổ đạo diễn muốn làm gì.

“Tập hôm nay chúng ta sẽ được đón chào một vị khách quý, tôi nghĩ chắc hẳn mọi người đều đã rất quen thuộc với cô ấy.” Đạo diễn cố ý hướng về phía Cao Việt, “Đặc biệt là Cao Việt.”

Văn Trương thích hóng chuyện nghe thế thì cười sung sướng, cô ấy gần như đã đoán ra được khách mời của ngày hôm nay rồi.

Đạo diễn hô to: “Xin chào mừng Trang Cẩn đến với chúng ta ngày hôm nay!”

Trang Cẩn và Cao Việt đã từng đóng vai chính với nhau trong một bộ phim cổ trang, lúc bộ phim được phát sóng, họ trở thành một cặp đôi cực hot, chỉ cần là fan của phim thì cũng sẽ là fan của cặp đôi này.

Tuy nhiên độ hot của cả hai chưa đủ mạnh, phim chiếu xong thì các fan của phim cũng tán mát đi nhiều, bây giờ tổ chương trình gọi Trang Cẩn đến đây chính là muốn cặp đôi này sẽ tạo độ hot cho tập hôm nay.

Trang Cẩn và Cao Việt sao tác couple là có thỏa thuận, hợp tác vui vẻ, xong việc thì giải tán, không như Diệp Tuệ, đã không thích thì kiên quyết từ chối tạo hiệu ứng cặp đôi.

một cặp đôi thật trong phim và một cặp đôi giả chưa sao tác thành công, ba người ở trong một chương trình, chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

không thể không nói rằng, tổ chương trình rất biết cách chơi.

Tổng Bạch là học sinh trung học, ngồi xe đường dài nên mệt mỏi, vừa ngáp vừa nói: “Đạo diễn, rốt cuộc thì hôm nay chúng ta sẽ làm gì ạ?”

Đạo diễn chỉ tay vào một căn nhà ở phía sau: “Bột mì và lòng hấp đã được chuẩn bị sẵn, nhiệm vụ của các bạn hôm nay sẽ là bán bánh màn thầu (*bánh bao*).”

Mọi người tỉnh táo trong nháy mắt, có nhầm không thế??? Bào bọn họ lên đường từ rạng sáng, chính là để đến thị trấn nhỏ này Bán! Màn! Thầu! Sao?!!”

Thôi đâm lao thì phải theo lao thôi, có than vãn cũng chẳng ích gì. Mọi người bước lại gần mấy túi bột mì, mặt xám như tro tàn cam chịu số phận.

Diệp Tuệ tỏ ra khá thoải mái, thành thạo bắt tay vào nhào bột, Cao Việt và Trang Cẩn nhìn mà hoa cả mắt, cái này mà cô ấy cũng biết làm sao?

Tổng Bạch đứng bên cạnh tay chân luống cuống, mặt bầm đầy bột, trong không khí cũng toàn một màu trắng, Diệp Tuệ cũng bị bột mì phả vào mặt.

cô nhận ra là, mình không thể đứng làm bánh bao một cách tao nhã đẹp mắt được rồi.

“Hahaha tổ chương trình muốn làm tôi cười chết đấy à, nguyên một nhóm nghệ sỹ mặt bầm đầy bột mì, nhìn Trang Cẩn kia.”

“Hôm nay Tuệ Tuệ là nữ thần bột mì, xinh quá đi, tôi muốn chụp màn hình để cài làm hình nền quá!”

Sau khi hấp xong bánh, các nghệ sỹ bắt đầu đẩy lòng hấp đi ra phố.

Chơi lâu đã thành quen, tiếng rao của Cao Việt rất lưu loát: “Mọi người đến mua bánh bao đi ~ Chỗ chúng tôi có bán bánh bao Tây Thi xinh đẹp nhất đây ~”

Văn Trương thích hóng chuyện hỏi: “Tây Thi nào cơ? Trang Cẩn sao?”

Ánh mặt trời khá gắt, Trang Cẩn chỉ hip mắt không nói lời nào, cô ấy liếc nhìn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ vừa mới nhận được vai chính cho phim của đạo diễn Tịch, trong giới không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cô.

Diệp Tuệ và Trang Cẩn đều nổi lên nhờ phim cổ trang, độ hot thì ngang ngửa nhau, bây giờ Diệp Tuệ gần như một bước lên trời, đường sự nghiệp rất thuận lợi, dù là ai đi nữa thì cũng sẽ cảm thấy ghen tỵ.

Trang Cẩn thật sự muốn áp Diệp Tuệ một chút trong chương trình này, cô ấy gầy lọn tóc, giọng nhỏ xiu, không thể bỏ xuống sĩ diện mà cất tiếng rao được.

Có một bác gái đến mua hàng, hào phóng mua hẳn mười cái, một giây sau, bác gái nhiệt tình nắm tay Diệp Tuệ: “cô bé xinh quá, cháu có người yêu chưa?”

Diệp Tuệ: “???”

Ngay câu đầu tiên của bác gái đã thể hiện rõ được một điều, rằng ai chính là Tây Thi trong tiếng rao mà Cao Việt mới nói.

Nặn bánh, hấp bánh, bán bánh... một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại nguyên ngày hôm nay, đến xế chiều, con phố bỗng dưng có biến, mấy người bán hàng rong gần đó đều rời rít bỏ chạy.

Các thành viên trong chương trình chẳng hiểu chuyện gì nhưng cũng chạy theo, Diệp Tuệ muốn đẩy theo cả xe hàng nên chỉ còn một mình cô bị tụt lại phía sau.

“Đừng quan tâm đến mấy cái bánh nữa!” Cao Việt quay đầu hô lớn với cô, “Đội quản lý trật tự đô thị đến kìa!”

một giây trước vẫn còn là nam thần cao ngạo lạnh lùng, một giây sau đã như diễn viên hài rồi.

Dân mạng đang ngồi xem trực tiếp chỉ biết trố mắt nhìn cả đám nghệ sỹ bỏ hết hình tượng mà chạy loạn trên đường, phía sau ống kính, chiếc xe đẩy nôi bánh bao đã bị trật tự đô thị tịch thu rồi.

[Các nghệ sỹ bán bánh bao ở vỉa hè gặp phải trật tự đô thị, bắt buộc phải bỏ xe hàng tháo chạy.]

“Ha ha ha ha tập hôm nay đúng là không đoán trước được điều gì, chuyện quái gì đây hả?”

“Tổ đạo diễn chơi ác ghê, còn gọi cả trật tự đô thị tới nữa.”

“Tôi thì không phải do tổ đạo diễn làm đâu! Bạn không thấy tất cả các nhân viên trong đoàn đều bỏ chạy à?”

Vì sự xuất hiện của trật tự đô thị nên buổi ghi hình hôm nay đành phải dừng đột ngột.

Mọi người tìm một quán để ăn, ăn tối xong mới lên đường đi về.

trên đường về, Cao Việt ngồi đằng trước Diệp Tuệ, nhớ tới tình trạng của cô hồi sáng, hần hỏi: “Còn bị say không?”

Diệp Tuệ lắc đầu, nghĩ một lát rồi lại nói: “Lúc sáng cảm ơn anh nhé.”

Cao Việt cũng tranh thủ nói chuyện với cô: “Cảm ơn gì chứ, chuyện lần trước tôi còn chưa giải thích với cô đâu.”

Lúc ấy Cao Việt vẫn chưa biết tính cách của Diệp Tuệ, chỉ dựa theo yêu cầu của công ty mà tiếp cận cô. hần giải thích: “Chuyện sao tác couple là do công ty tôi nghĩ ra, tôi chỉ nghe theo lời của quản lý thôi.”

Diệp Tuệ cười: “Tôi thì chưa bao giờ nghe lời của quản lý cả.” Vì chị Nhâm thật sự rất ngốc, nghe lời chị ấy thì chẳng khác nào đi vào đường cùng.

Trong màn đêm yên tĩnh, chủ đề nói chuyện được mở rộng ra, Cao Việt không khỏi trái lòng: “cô biết không, tôi với công ty hợp đồng chia theo tỷ lệ ba bảy đây.”

Diệp Tuệ: “anh bảy hả?”

Cao Việt lắc đầu, gơ ba ngón tay, hần ký hợp đồng mười lăm năm, nếu không thể nổi tiếng thì e là cả đời sẽ phải chôn chân ở công ty này rồi.

Từng lời của người đại diện, Cao Việt đều phải nghe theo. Thấy Diệp Tuệ không phải là kiểu người bất chấp tất cả để nổi tiếng như người ta đồn đoán, Cao Việt mới dám giải bày nỗi lòng với cô: “Xin lỗi nhé, chuyện lúc đó, cô không trách tôi chứ?”

Diệp Tuệ sững sờ một lúc, sau đó cười nói: “Tôi cũng đã khiến anh mất thể diện mà, anh còn xin lỗi tôi làm gì?”

“Tôi rất nể khi cô dám từ chối sao tác couple, công khai kháng nghị ngay trong chương trình.” Mấy chuyện kiểu đó Cao Việt không bao giờ dám nghĩ đến, chỉ sợ nếu hần phản kháng thì ngay ngày hôm sau sẽ bị công ty lạnh nhạt.

“Bị dân mạng mắng chửi như vậy, có đáng không?”

Diệp Tuệ cười: “Sợ gì chứ, càng bị hắc thì càng nổi thôi.”

Cao Việt: “...”

Chương trình sắp kết thúc, Cao Việt rút cuộc cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với Diệp Tuệ, hần thở phào nhẹ nhõm, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống.

Xe buýt dừng lại, các nghệ sỹ đều có xe riêng chờ đón sẵn, trên đường về nhà, Diệp Tuệ suy nghĩ lung tung rồi ngủ quên luôn.

Giác quan thứ sáu của Diệp Tuệ rất nhạy, vừa mở mắt ra thì đã đến cổng ngoài khu nhà, cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn WeChat cho Thẩm Thuật: Em về đến nhà rồi.

Xe đưa Diệp Tuệ đến dưới tòa nhà, đêm khuya yên tĩnh.

Tuy đã rất muộn rồi, nhưng nhìn lên tòa chung cư tối đen vẫn thấy có một căn hộ sáng đèn, chính là nhà cô.

Thẩm Thuật vẫn để đèn trong nhà, còn anh đi xuống đứng dưới ánh đèn đường, thân hình cao lớn rất nổi bật trong màn đêm, một tay anh đút túi quần,

nhìn về hướng Diệp Tuệ.

Xuống xe, Diệp Tuệ chạy chậm đến chỗ anh, cô chỉ muốn nhanh chóng lên nhà nghỉ ngơi, nên không nhìn thấy đáng về muốn nói lại thôi của anh.

Hai người đi vào trong, Thẩm Thuật bỗng lên tiếng: “Em có đói không?”

Diệp Tuệ đáp: “Cũng bình thường ạ.”

“Lúc này anh đã nấu thử bữa đêm cho em đấy.” Nghe nói những người đàn ông biết nấu ăn rất cuốn hút, muốn chinh phục được trái tim một người phụ nữ thì phải chinh phục được dạ dày của họ trước đã.

Diệp Tuệ kinh ngạc: “anh anh anh... anh biết nấu ăn sao?”

Vì biết Thẩm Thuật bị cả nhà họ Thẩm coi thường, nên cô luôn muốn che chở cho anh, mà anh cũng đã từ từ bước ra khỏi nỗi cô đơn, bây giờ trở nên cởi mở hơn nhiều rồi.

anh có gia đình mà cũng như không, còn cô từ khi mới sinh ra cũng không biết thế nào là gia đình. hiện giờ đối với cô, Thẩm Thuật giống như người nhà của cô vậy.

Bỗng nhiên cô nhớ đến một câu nói của Cao Việt, bị dân mạng mắng chửi như thế, có đáng không?

Đáp án của cô là, đáng lắm.

Hai người đi dọc hành lang, bầu không khí yên lặng đáng sợ, cảm giác như một giây sau sẽ có thứ gì đó ào ra từ bên trong vậy.

Thẩm Thuật trầm nghĩ, vẫn nên để cô chuẩn bị sẵn tâm lý thì hơn, liền nói: “Phòng bếp suất thì bị anh làm cho nổ tung rồi!”

Diệp Tuệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẩm! Thuật!”

Chỉ trong một giây, cô đã quyết định rút lại hết những lời mà mình vừa mới thầm nói trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: Ngân Nhi

Sáng sớm, Diệp Tuệ nhận được điện thoại của chị Nhâm, trong điện thoại chị Nhâm cứ ra vẻ bí mật, bảo là nhất định phải gấp cô nói chuyện trực tiếp mới được.

Diệp Tuệ đành phải hy sinh thời gian nghỉ ngơi quý giá để đến công ty.

Vừa vào phòng làm việc, Diệp Tuệ đã bị chị Nhâm ôm chầm lấy, suất nữa thì siết cô đến ngạt thở.

“Tuệ Tuệ, chúng ta phát tài rồi!” Chị Nhâm hưng phấn không chịu nổi, giống như vừa trúng vé số trăm vạn vậy, vẻ mặt sáng bừng lên.

Diệp Tuệ ngờ ngác: “Có tin gì vui sao?”

Chị Nhâm túm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế, cảm giác như đang muốn ca một bài dài.

“Công ty của chúng ta được Hoa Thụy mua lại rồi!”

Công ty của Diệp Tuệ rất nhỏ, cũng không có mấy ai, mà Hoa Thụy là công ty giải trí lớn nhất nước, chị Nhâm có mơ cũng không bao giờ nghĩ rằng có một ngày công ty sẽ được sát nhập với Hoa Thụy.

“Vậy là coi như công ty mình sẽ trở thành công ty giải trí lớn nhất rồi.”

Diệp Tuệ vẫn không hiểu ra sao: “Sao em không nghe được tin tức gì vậy? Sao tự dưng Hoa Thụy lại muốn mua lại công ty mình, có ý đồ gì sao?”

Chị Nhâm đầu đầu với cô: “Em thì biết cái gì, tin này hiện giờ chỉ có các lãnh đạo biết thôi, một thời gian sau sẽ công bố ra bên ngoài.”

“Chắc chắn là tổng giám đốc của Hoa Thụy nhìn thấy năng lực của em, muốn nâng đỡ em, nên thuận tiện mua lại cả công ty mình luôn chứ sao.” Chị

Nhâm chắc cũng không thể ngờ là mình chỉ nói đại thế thôi mà lại đúng.

Diệp Tuệ không thể tin được, cô đâu có nổi tiếng đến mức khiến cho tổng giám đốc của Hoa Thụy vung tiền như rác vậy được chứ.

Chị Nhâm: “Đến lúc ấy đảm bảo là Hoa Thụy sẽ thay một đoàn đội giỏi hơn cho em, em sẽ không lo bị chửi nữa đâu.”

Diệp Tuệ liếc nhìn chị Nhâm, thì ra chị cũng biết là cách quản lý của mình không đúng cơ đấy.

thật ra thì phương hướng của chị Nhâm cũng có một phần đúng, tạo scandal cho nghệ sỹ để họ nổi tiếng theo một cách khác, đến lúc nổi tiếng rồi thì mới bắt đầu làm tốt công tác tẩy trắng, như thế thì người ta sẽ không nhớ đến những chuyện xấu lúc trước nữa.

Diệp Tuệ không thấy hào hứng như chị Nhâm khi nghe tin này, cô nghe xong cũng chỉ biết thế thôi.

Thấy Diệp Tuệ không có hứng thú, chị Nhâm lấy ra hai cái vé từ trong túi: “Đây là vé xem concert của Tề Tiệp, cuối tuần này đấy, em có thể đi cùng chồng em.”

Cái này thì Diệp Tuệ thích, cô nhận lấy vé, nhìn chữ in bên trên mà sững sờ. Lần đầu tiên cô biết tên người này là khi gặp em gái ma fan cuồng.

hiện giờ Tề Tiệp có thể coi là ca sỹ hot nhất, trên màn hình lớn ở các quảng trường đều phát quảng cáo của Tề Tiệp hoặc tuyên truyền ca khúc mới của anh ấy.

Concert lưu diễn của anh ấy dù ở tỉnh thành nào thì cũng kín chỗ, vé vào cửa luôn cung không đủ cầu.

Mà bây giờ em gái fan cuồng kia đã siêu thoát rồi, không thể nhìn thần tượng của mình biểu diễn nữa.

Chị Nhâm huych cô: “Em nghĩ gì thế? Có phải em với chồng đã có kế hoạch gì vào cuối tuần rồi không?”

Diệp Tuệ không trả lời, cô cất cẩn thận cái vé rồi chào chị Nhâm ra về. Vừa về tới nhà thì nhận được một cuộc điện thoại.

“Chúng tôi là đoàn đội của Diêm Hành, hợp đồng của anh ấy đã đến hạn rồi, không biết cô có ý định muốn ký hợp đồng với chúng tôi không ạ? Công việc cụ thể chúng ta có thể gặp trực tiếp để nói chuyện.”

Diêm Hành là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng lâu năm, gần như cả nước không ai là chưa từng nghe thấy tên anh ấy, trước đây không lâu anh ấy đã tới Hollywood phát triển sự nghiệp.

Diêm Hành nổi tiếng như vậy, trừ việc chính bản thân anh ấy rất giỏi ra thì chiếm phần lớn nguyên nhân chính là việc sau lưng anh có một đoàn đội rất tốt.

Diệp Tuệ chỉ biết đoàn đội của Diêm Hành là của bên Hoa Thụy, nhưng cô không biết tại sao họ lại đột ngột tìm tới mình.

Bọn họ còn nói người đại diện hiện giờ của Diệp Tuệ là chị Nhâm sẽ được đi theo học hỏi những người đại diện của các ngôi sao lớn, về sau việc khổng chế dư luận, sắp xếp lịch trình của Diệp Tuệ sẽ đều do họ làm hết.

Sau khi hẹn thời gian gặp mặt, Diệp Tuệ cúp máy.

Chuyện hôm nay cô vẫn chưa nghĩ thông được, vì sao tin vui cứ liên tục xuất hiện vậy chứ?

cô quyết định không nghĩ nữa, đợi đến khi nào đến công ty Hoa Thụy gặp mặt nói chuyện thì nói sau.

cô lấy tám vé trong túi ra, nghĩ tới Thẩm Thuật, không biết anh có muốn đi xem concert không nhỉ? Bầu không khí trong đó có vẻ không hợp với tính cách của anh lắm.

Đợi buổi tối anh về, cô sẽ hỏi anh, nếu anh không đi thì... cô sẽ rủ Tiểu Lưu đi cùng, coi như hoàn thành được tâm nguyện của em gái ma fan cuồng.

Tám giờ tối, Thẩm Thuật mở cửa vào nhà, Diệp Tuệ đang ngồi trên salon chờ anh.

“anh lại đây, em có chuyện muốn hỏi anh.” Diệp Tuệ vẫy tay với anh.

Thẩm Thuật đi tới, đập vào mắt đầu tiên chính là hai tám vé concert để trên bàn trà.

Diệp Tuệ cầm lên giơ ra trước mặt anh: “Đây là vé concert của Tề Tiệp, chị Nhâm cho em, anh có muốn đi với em không?”

“Nếu anh không đi thì... Em sẽ tìm Tiểu Lưu...”

Diệp Tuệ còn chưa nói hết câu thì anh đã cắt ngang ngay: “anh đi với em”

cô cũng muốn như vậy, concert tổ chức vào buổi tối, có biết bao con ma là fan của Tề Tiệp sẽ đến xem, nếu chúng nó xuất hiện tập thể thì cô biết tìm ai mà khóc bây giờ.

Diệp Tuệ vui vẻ cười nói: “Vâng, cuối tuần này bọn mình cùng đi nhé.”

Nếu cô đi xem concert, lại còn là concert của ca sĩ nổi tiếng thì nhất định phải làm tốt công tác nguy trang, nếu không hôm sau sẽ lại truyền ra những tin tức không hay.

Khẩu trang chắc chắn phải có rồi, còn mũ nữa. Diệp Tuệ cố tình chọn một cái mũ có vành rộng, đeo thêm kính râm, mặt mũi che kín hết.

Chủ nhật.

Thẩm Thuật đã chuẩn bị từ sớm, anh rất nghiêm túc chọn một bộ quần áo trong tủ rồi thay, sau đó ngồi sẵn trên xe chờ Diệp Tuệ.

Lúc Thẩm Thuật thay đồ thì đã nghe thấy tiếng bên phòng cô rồi, còn tưởng là cô sẽ xuống nhanh, hai người sẽ có thời gian ra ngoài ăn một bữa.

Nào ngờ mãi sau mới thấy cô xuống, che kín mít hết cả người, mắt cũng không nhìn thấy, nói: “Sắp trễ rồi, mua bánh bao ngồi trên xe ăn nhé.”

Thẩm Thuật: “...”

Nguyễn vọng cùng cô đi ăn tối đã vô tình bị phá vỡ.

Diệp Tuệ không biết anh đang nghĩ gì, cô nhìn cái tủ bánh, rất hào phóng nói: “anh thích ăn loại nào? Hay em cứ mua vài loại tùy anh chọn nhé.”

Thẩm Thuật không muốn ăn lắm nhưng vẫn nghe theo ý cô, nghiêm túc suy nghĩ, chỉ tay vào cái sandwich, đang định lên tiếng.

Nào ngờ Diệp Tuệ không buồn ngẩng đầu lên mà trực tiếp trả lời thay anh luôn: “Gọi mỗi loại một cái luôn cho đỡ phải chọn.”

Thẩm Thuật: “...”

Diệp Tuệ đeo cái túi chật cứng ngồi lên xe, đây là lần đầu tiên cô xem concert với Thẩm Thuật nên không muốn tới muộn.

Thẩm Thuật lái xe đi đến nơi biểu diễn.

Màn đêm dần bao phủ, nhưng tất nhiên không hề ảnh hưởng đến độ nhiệt tình của các fan, ai cũng cầm que phát sáng trên tay, xếp hàng trật tự chờ soát vé qua cửa.

Diệp Tuệ còn chưa vào trong, cô đang chú ý tới một người, à không, là ma mới đúng.

Con ma này mặc một bộ vest rất vừa người, toàn thân sạch sẽ không có máu, không có vết thương.

Nếu chỉ là ma bình thường thì Diệp Tuệ sẽ không chú ý đến, nhưng con ma này trông rất quen, hao hao giống Tề Tiệp.

Nét mặt con ma cứ ngơ ngác, giống như không biết là mình đã biến thành ma vậy.

Ông ấy vừa lướt đi khắp nơi, vừa lăm bắm trong miệng: “Nơi biểu diễn của Tề Tiệp ở đâu vậy? Tôi muốn xem Tề Tiệp diễn.”

Diệp Tuệ nhướn mày nhìn một lúc, cô không thể ở trước mặt bao người đi ra nói chuyện với không khí được, hơn nữa cô cũng chưa từng nghe nói đến việc bố của Tề Tiệp mất.

không còn cách nào khác, cô đành giấu suy nghĩ của mình trong lòng, có lẽ về sau cô sẽ được biết thôi.

Vị trí ngồi của Diệp Tuệ và Thẩm Thuật rất gần sân khấu, cô vừa ngồi xuống liền mở túi ra lục lọi, lâu đến mức làm Thẩm Thuật phải quay sang nhìn cô.

Bất chợt cô hô lên rất vui vẻ: “Tìm thấy rồi!”

Thẩm Thuật trở mắt nhìn Diệp Tuệ đưa thứ trong tay cho mình, anh cúi đầu, yên lặng nhìn que phát sáng trên tay.

Diệp Tuệ mua cái này ban đầu là vì em gái ma fan cuồng, cô vẫn nhớ trên tay nó lúc nào cũng cầm que phát sáng.

Nhưng mà cô cũng có tâm tư riêng, mua cái này cũng một phần là vì cô muốn nhìn xem dáng vẻ của Thẩm Thuật khi cầm nó vậy vậy sẽ như thế nào.

“Đến lúc ca sĩ biểu diễn bọn mình cùng nhau vậy nhé.” Diệp Tuệ cười híp mắt nói, vì đeo khẩu trang nên anh chỉ có thể nhìn thấy mắt cô.

Lúc Diệp Tuệ cười, đuôi mắt cô hướng lên, ánh mắt cong như vầng trăng lưỡi liềm, nụ cười cũng treo nơi đáy mắt.

Thẩm Thuật gật đầu theo bản năng, nhưng một giây sau liền hối hận, Diệp Tuệ thì không sao, chứ anh mà vậy cái này giống như đám con gái thì có vẻ không ổn lắm nhỉ?

đã thế lại còn là ca sĩ nam nữa.

Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật không thể nói câu từ chối được.

Buổi biểu diễn bắt đầu, toàn hội trường tối om, lúc Tề Tiệp xuất hiện trên sân khấu, bên dưới liền vang lên tiếng hét chói tai.

Chỉ trừ có hai người là không hét, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ không phải là fan của Tề Tiệp, Thẩm Thuật cũng chỉ đi theo cô, hai người ngồi rất bình thản, đối lập hẳn với những người xung quanh.

Hai người cũng đánh giơ que phát sáng lên vẫy, hòa nhập với mọi người.

Lúc ca khúc đầu tiên vang lên, giọng hát nhẹ nhàng của Tề Tiệp truyền đến, len lỏi vào từng góc nhỏ dưới khán đài.

Diệp Tuệ nghe Tề Tiệp hát, suy nghĩ không khỏi bay xa, cô nhớ đến bộ dạng của em gái mà fan cuồng đứng hò hét tên Tề Tiệp, bỗng cảm thấy rất xót xa.

Bao năm qua Tề Tiệp chỉ công khai một mối tình, lúc đó diễn viên trẻ mới debut Bùi Ninh cố tình tạo hiệu ứng cặp đôi với Tề Tiệp để nổi tiếng, sau khi nổi tiếng rồi thì thẳng thừng đá anh ấy.

Mà bây giờ, Tề Tiệp đã trở thành nam ca sĩ hot nhất cả nước rồi.

Em gái ma cũng biết idol của mình nhất định sẽ còn tiến rất xa, mãi mãi sẽ không làm cho cô bé thất vọng.

Diệp Tuệ nhìn về hướng Tề Tiệp mà thất thần, thế nhưng ở trong mắt Thẩm Thuật thì lại không phải vậy, anh không muốn nghe hát chút nào, mày nhíu chặt, im lặng không nói.

một giây sau, Diệp Tuệ thấy mũi mình bị người ta kéo thấp xuống, che mắt hơn nửa tầm mắt, bấy giờ cô mới bừng tỉnh khỏi suy nghĩ.

cô quay sang nhìn Thẩm Thuật, đứng vào giây phút cô nhìn anh thì bài hát đầu tiên kết thúc, nhạc dạo của bài thứ hai vang lên, một bài hát có nhịp điệu nhanh.

Thẩm Thuật nhìn cô, môi giật nhẹ, nói một câu.

Vì quá ồn ào nên cô không nghe thấy, liền ghé sát vào anh: “anh nói gì cơ?”

Thẩm Thuật nói lại một lần nữa, Diệp Tuệ vẫn không nghe rõ, cô vẫy tay với anh, anh cúi đầu đưa lỗ tai ghé sát về phía cô.

Diệp Tuệ ghé vào tai anh, môi cô chỉ cách tai anh một centimet, nói: “Vừa rồi anh nói gì thế?”

Vừa dứt lời thì một fan ngồi cạnh cô đột nhiên bị hưng phấn quá mức, không cẩn thận đụng phải cô, làm người cô bị đẩy lên một chút, khoảng cách một centimet được thu ngắn lại bằng không.

Môi của Diệp Tuệ dán lên mặt Thẩm Thuật, cách một lớp khẩu trang.

Giây phút này, Thẩm Thuật cảm thấy thời gian dường như đang ngừng trôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.